

יסוד העבודה

חלק שני

כולל בתוכו

מכתבי קודש מאדמו"ר הרב הגאון מאיר עיני הגולה הר"ר אברהם
וצללה"ה זי"ע ועכ"י מסלאנים יע"א.

וגם איוו מכתבים מאדמו"ר הרה"ק מהור"ר משה מקאברין יע"א:

ווארשא

שנת תרנ"ב לפ"ק

בדפוס ר' מאיר יהואל האלמער נ"י

СЕФЕРЪ ГОАВОДА

т. е. 0 Богослуженій

Часть II.

ВАРШАВА 1892.

Тип. М. И. Гальтера, Налевки 23.

Дозволено Цензурою Варшава 4 Мая 1892 г.

מכתבי קדש

ב 3

המה אגרות הקודש אשר נעתקו מכת"י של אדמו"ר הגאון הרב ר' אברהם מסלאנים וצוקלה"ה, רובם אשר כתב לאחינו אנשי שלומינו היושבים על התורה ועל העבודה כלל רייסין אשר בעה"ק טבריא הונב"א, ומהם אשר השיב להשואלים דבר ה' ומבקשים עצה ותושיה מפי כתבם. להורותם הדרך ישכון אור. הן המה אמרות מהורות מקרב איש ולב עמוק חמלהיבים לבבות בני ישראל לאביהם שבשמים לכוון לבם לתורה ועבודה במחשבה דיבור ומעשה, איש איש כפי כערכו בנקודת אמת ואמונה שלמה בשמחה בעבורת ה'. ובעצת ה' היא תקום בהדרכות ועצות נפלאות ממקום קרוש יהלכון ובמאמרים מרבוה"ק אשר בארץ המה זכי"ע ועכי"א:

כן נלוה פה איזה מכתבים מאדמו"ר קה"ק טקאברין וי"ע מלאים ויו מפיקים נונה:

פרישת זכור

לא היה בחי' דרגות וירידת העולמות. ולא היה ההגלות תואר כלים ואור שהיה בחינת בעלי מדע וגבול. כי השי"ת הוא אין סוף ורלונו אי"ם, ע"כ כתיב מי מדר בשעלו מים ושמים בזרת תקן וכו', והנה שורש הגשמי יש בו בשורשו בחי' העדר, כי העדר קדמה להווייתו, וכמא"כ והארץ היתה טובה וכו', אבל כרוחני הטוב האמת הדבוקה בשורש אור החיים שורשו הוא אין, כמא"כ והחכמה מאין חמלא, ששורשו הוא הרלון הנדיבה המחיים מן רלון השי"ת. ונמלא שורש הטו"ר הוא האין וההעדר, ולזה בכל דבר צעת שנלך להעתיק מן עצמותו הראשון לעלם אחר ויחזר עליו, אז יש בו חשש הספק באיזה מקום יפול גורלו אם בהעדר ח"י, ואם באין שהוא הטוב הגמור, ודב"ז הוא אפילו בלמחים ובע"ח ומדבר כידוע למצין. ומבחי' זו נמשך באדם בחי' קטנות וגדלות שהיא ירידה לצורך עלי', ולכן לריך אדם לשמור ח"ע באותו עת שהיה בחינת אסתר ירקרקת היתה שהיתה צעת בחינת הסתר אסתיר סוף הגלות של שבעים שנה. ובנ"י הי' לריבים אז להעתיקה, והמים הזדונים ה' אז על פני כל הארץ. וכסתם כל חלוני אור. זולת ויהי אומן את הדסה שהיא כנ"י כשוננה בין החומים. וכחולה המחיה ח"ע בריח הדסים עם גדל

(א) **ההבין** הענין במגילת אסתר מה שהמן הפיל פור וגפלו לו בי"ד באדר. י"ל דאיתא (אבות פ"ה) י' דברים נבראו בע"ש אין השמשות. וחד מינייהו אלו המזיקים ל"ל מה ענינם שדוקא אז נבראו. ל' דהנה הנבראה היתה יש מאין. מאפס המוחלט ומרלון השי"ת הנדיבה. והתכלית הרלון בשביל בני ישראל עמו שמקבלים מלכותו ג"כ עליהם ברלון גמור, כמא"כ בה' אהלל דבר ובאלהים אהלל דבר, בין במדה טובה ובין וכו' ואמר בספרי פד"ז שזהו ובכל מאורך בחינת יעקב אבינו שאמר קטונתי מכל החסדים וכו' והיה שמה בחלקו חמיר. ודבר זה מורה שהעבדות הוא מאהבה ומרלון גמור שאינה חלוי' בשום דבר זולת מפני כי חלק ה' עמו יעקב וכו'. והנה הנבראה כלולה מטוב ורע בכדי שיהיה בחירה בעולם, ומבחינת כלים ואור אשר על ידי ירידה והשתלשלות בעולם הזה הם בחינת גשמי ורחמי. והענין בכל דבר אחר שהעתיקו ממקומו ונחבטל צורתו הקודמת אז כתיב יטוב העפר וכו' והרות חשוב אל האלהים. זולת הזוכים וחסדיו שזכנו את גופם והפנו החומר לצורה. עליהם כתיב גם כשרי ישכון לבטח, והענין הוא כי ה' בכל דבר ודבר בחינת התפשטות הרלון וגם הפוכו שהוא הצמצום. נופני שכל"ז

גודל התחזקות אמונה אשר מרדכי הנדיק
 שלוחא דרחמנא הולך ורואה את שלום אסתר
 ומאווה עלי' וכו' והיא עובלת מחיקו כל וכו',
 ר"ל שהיא חוזרת בתשובה המיד ומצטלת כל
 חטוניה העוה"ז, וטובלת ועולת בחיקו של מרדכי
 ר"ל שמתחזקת באמונה ובטובות ה' בשמחה.
 והדרנין לדברינו הקודמים שכנה הבריאה היפה
 בראשית בר"א שי"ת, ר"ל שאין הקיום רק על
 ששה ימים שרומז על ששה קלוות. והתפשטות
 המדות וירידתם, ואח"כ לריך להעתיקה בכדי
 שישיב החיות מהשורש אל העולם וזהו מהות
 השבת, שאז נשפע שפע חדש מן בחי' האין, כי
 הבת הוא בחי' טוב הגמור המקבל שפע רוחני
 מהאין ומהריון הטוב, והנה ביה"ש הזה שהוא
 בחי' בין סוף הירידה ובין התחלת העלי'
 מהעולמות, ואז כמו שנתעורר האין כמו כן
 מתעורר נגדו בחינת ההעדר ולזה אז נבראו
 עשרה דברים הג"ל אשר רובם היו מבחינת
 האין כמו הכתב והמכתב המן וכו' וכן מבחי'
 ההעדר שהם מסט"א המזיקים ולכן המלאה
 בחוספת שבת אז כדי להגביר את הטוב והאין
 ולהגלל מהסט"א והעדר הטוב. וזוהר לאינה
 וראינה וכו' שאז בעת עליות העולמות אז גם
 הסט"א רואית לעלות ג"כ אחריהם כי גם
 הם יש להם איזה אחיזה וייקפה מושגת מן
 בחי' נילוף האין, ואז נוגה עליהם. אבל במה
 שצנ"י מעוררים עליהם כבוד המלך השי"ת אז
 עי"ז נפקא שלהוביחא דאשא ומורידם לנוקי
 דתה"ר וזהו לאינה וראינה וכו'. וזהו וכל
 הגוים כאין נגדו מאפס וזהו נחשבו לו, ר"ל
 שכל האומות באים מן הלמנוס הגדול שהוא זו
 בחי' ההעדר מה שהוא הנגד של הטוב הגעלה
 הנקרא בחי' אין. כי אין הנגדו שלו והפוכו
 הוא ההעדר כי מאפס וזהו נחשבו לו, שכל
 מרוב התערבות שורש התבו וההעדר. ולזה
 ברית עולם ביני ובין בני", גוי שבת חייב
 מיחה, כי שבת הוא בחי' אין. והם מבחי' העדר.
 והנה כתיב לא מרובכם מכל העמים חשב ה'
 בכס כי אתם המעט מכל העמים ואמחו"ל על
 שאתם ממעטים עליהם. י"ל דהנה עיקר
 מעלת העבדות כשזוכה האדם לעשות עבודתו

להשי"ת עם רוב שמחה ותענוג עולם, וזה
 מפני התנשאות נפשו כי בחר בנו ה' וחלקו
 וגורלו אנחנו, וכמאה"כ ויגבה לבו בדרכי ה'
 אלהיו. ואז עולמך חראה בחייד. אבל יש עוד
 בחי' המעולה ונהעלה בהתעלות נפלא על
 מעלה הקודמת, וזהו הבטילות והשפלות ובחינת
 אין נגד השי"ת ועד"ז אחז"ל יפה שעה אחת
 בתשובה ומעש"ט בעוה"ז מכל חיי העוה"ז.
 כי עוה"ז בחי' עונג עולם ונפלא הוא עין לא
 ראהה. אבל אינו בחי' אין, כ"א נקרא בחי'
 יש שהוא אחימי והקיים הנלחי, אבל עיניו זה
 הוא וקלרו לפי חסד כפי מה שהיה עובד אדמתו
 וזרע בהיותו בעוה"ז מה שהכין לו ביבשה
 ובעש"ק. אבל גם אין תשובה ושום התחדשות
 להוליא יש מאין חדש. אבל בעוה"ז כשזוכה
 לתשובה אז מחזיר נפשו ומדותיו וכל מעשיו
 אל השי"ת. ועי"ז נעשה מקושר לשורש התענוג
 ושורש הבריאה שהיא בחי' אין, וזהו בחינת
 שבת, והאלוה ויכולו השמים שהגיע אליהם
 חיות משורש האין וזהו ויכולו. וכוננתם שאומר
 ועושה את עלמו ג"כ כזה, ונמלא ככלל בבחי'
 אין ע"כ נעשה שוקף להשי"ת במעשה בראשית
 כי יש לו חלק מעתה בשורש מע"ז על ידי
 בחי' האין וזהו לא מרובכם וכו' ר"ל שיש לכם
 כח התענוג הרוחני שהוא ענין רבוי והתנשאות
 הנקרא בחי' יש ותענוג כי אתם המעט כי אתם
 מפני רוב שפלות ובטילות שלכם נגד כבוד
 השי"ת שהוא בחינת אין ותשובה באמת. והנה
 בחי' הים הגם שאוה"ע מובדלים הם מכל
 וכל מזה. כי זה לעומת זה עשה אלהים. כי
 לבני"י תענוג הרוחני רעוף אהבה להשי"ת אבל
 אוה"ע להם התענוג הגופני ונפש הבהמיות
 הענוגי עוה"ז אשר מטעמים מעין עוה"ז
 בירידת והתלכשות העוה"ז. בכ"ז נמלא בהם
 דמיון קלת ונקרא אחיזה אליהם. אבל הבחי'
 השנית הנפלא ועולית עלי' שהוא בחינת האין
 והשפלות הגמור והבטילות לריון השי"ת וכל
 חוקות התורה, ואשר אין מהרהרין עליו בכל
 הנהגותיו עמנו בזאת אין להם שום דמיון כלל
 כמאה"כ כי אתם המעט, וכמחו"ל נחתי גדולה
 לאברהם ואמר ואנכי עפר ואפר וכו' אבל נחתי
 לאוה"ה

יסוד אשר ע"כ בני נמולים בכדי שיהיו הגבורות הנמשכים שהם בחינת אלצעות יהי עי"ז נזדקך לגבורות קדושות ומתוקות. ולזה חמש אלצעות כאו"א כולל מן י"ד גימטריא ע', ועל ידי זה נמשך אליהם בחינת מוחין דקדושה הנקרא י"ה ואז בגימטריא מילה, ולזה עמלק שורש חילוניות מקליפות הערלה שאחיותו בחילוניות המזלות רצה להגביר יד הקשה והגבורות קשות ע"י כישופי אשר הם עם השרי חילוניות והמזלות לזה כרת את מילתם. וכיון שכל עניניו היו ע"י התגבורות המזלות ע"כ הולך מש"ר להעמיד השמש ומזלות כדאי' בירושלמי מגלה בפ"ר שעמלק בחר מאנשיו אלו אשר הי' יום גיטויא שלהם ביום הולדן שאז מתגבר באדם כח מזלו. ומפרש בזה שם מ"ש רוס ידיכו נשא שמש ירח עמד זבולה, ר"ל ע"י מה שמ"ר הרים ידו כדכתיב והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל עי"ז הגביה שו"ר למעלה מזבול, ע"כ י"ל הכוונה שמש"ר באחיותו בקדושה המשיך גבורות הוד מרום מעלה ממקור הרחמים אשר הם גבורות קדושות הנמשכים מבחינת היס והאין דקדושה, והנה השו"ר ומזלות שורשם מן ידי השם יתברך אשר הם למעלה בזבול בחי' ביהמ"ק, מקדש ה' כוננו ידך גבורות קדושות ומתוקנים ועי"ז שיבר כל כשופי עמלק, וכאשר בני' הסתכלו ושעבדו לבס כלפי מעלה לאביהם שבשמים שהאמינו בהשגחה עליונה והעירו כח נשמתם אשר היא קדמה לשו"ר ומזלות, ע"כ וגבר ישראל, וזהו כי י"ד על כס י"ה ר"ל יד דקדושה ועי"ז נמשך מוחין דקדושה הנקרא י"ק ומשם זה יולא שלהבת כדאיתא בזווגת האר"י ע"פ הכאת הי' בה' ומשפיל הם"א עד תהום רבה. והנה המן היה בסוף השבעים שנה הנמשך מחמש אלצעות ה' פי' י"ד גימטריא שבעים, ורצה להשפיל את בני' ע"י התגבורות המזלות וכפי גודל כח אחיותו ויניקתו מבחינת החילונה אשר בה שורשו העדר ורצה כי בני' נפלו ר"ל חחת בחינת היס ובחינת עץ הדעת, על כן הפיל פור הוא הגורל, ר"ל שהחמש גבורות קשות נמשכים באחיותו הכפולות מנלפ"ך שגימטריא

פ"ר ועם החמשה אותיות וכללותם גימ' פור. והמן מכסף גדול הי' ורצה בעלמו שני אותיות מ"ן, וגם כללותם ה'. ראה והסתכל במולי החדשים, ומלא את ארז סוף ל"ב חדשים כי שנה הוא בחינת יום, וכמו סוף היום הוא ביה"ש אשר מתעורר אלו האין בקדושה וההעדר בקליפה, ומזלו דגים אשר הם ג"כ בין האין וההעדר, כי הם נבלעים ביד מבקשם כדגים ולעומת זה להם פינא פיקוח וברכה לדגים. וחשב המן שיגביר בחי' יד שלו בי"ד באדר, כיון שהוא יום שבו מת משה שהיה בחינת אין, ואמר ישנו כמאחז"ל שאין עשה עליהם השגחה פינא פיקוח, ע"כ רצה לאבדם, ואם מפני יראת מרדכי שהי' בו בחינת מש"ר כי שם חלקת מחוקק שפן שמספר כמחוק"ק עולה בגימטריא מרדכי" ע"כ עשה עץ גבוה חמשים אמה, לרמוז על בחינת צינה דדיין מתערין מינה, והשם יתברך הפך בחי' האין והגבורות מחוקות למרדכי, והעץ להמן שהגיעו ההעדר והדיין, ואז ליהודים היתה אורה זו תורה שהיא בחי' עץ החיים ומשורש האין, ושמתה זו שבת ג"כ בחי' אין והשגחה עליונה, ושפן זו ברית מילה. כי נעשה ה' פעמים י"ה ומוחין דקדושה שהיא שם נק' ויקר זה תפילין שהם פאר דקדושה הנכלל בטובה ועבדות ולזה וראו וכו' ויראו ממך כי הם משבחים כל כחותיהם ונעשו בני' לשם ולתהלה ולתפארת כן נוכח נא במהרה ביא"ם :

והנה ע"י מרדכי נתגלה אור גדול כי המן לא ראה האמ' הגם שבו' באדר נסתלק משה הוא ביום שנוגד להראות שגדולים לדיקים בהסתלקותם ועולים למדרגה יותר גדולה. ולא כאו"ע אשר הם חחת המזל וכל כח הוא בגוף, ולזה מיתחן אינו שייך ליום לידתו כמעשה עמלק, משא"כ לדיקים אשר אלליהם ורח השמש וכו' אל מקום אשר הוא שואף וזרח הוא שם. והנה מש"ר זכה בשער החמישי שהוא בחינת האין, ואפילו אחר הסתלקותו אחפשטותא דמשה בכל דור ודור. ובמדרש כי שא בשעה שבני' קורין לפרשה זו נזכר מש"ר והוא פלא. וי"ל דענין שקלים כיפרו על בני'.

הוא השפילתי וישב מרדכי ששז לשקו ולחטניו, ע"כ זכה שאפילו בחילוניות העולמות יומשך ור"ב חס"ד ע"י מרדכי כדאיתא בפע"ח, וקדושה וחיים אל בני ישראל, ולכן הגבורות החילוניות ג"כ הטוב שבהם המשיך אל מדת יסוד אשר אפילו בגלות ביהו"ט בארץ אויביהם לא ישלטו יד האויבים בישראל, ואין מחילה מפסקת בין ישראל לאיביהם שנשמים, וזה שהרי' בחי' י"ד דלדר בקדושה כבחי' משה והיה כאשר ירים משה ידו, וגם זכה להמשיך בחי' מוחין שהוא ע"ו גימטריא י"ה לערי א"י המוקפות חומה. וע"י מלות וקדושת פורים נזדככים החילוניות שהוא הגופני, ולכן מאז מחיל ימי הייבוך והפתחת שערי הנשמה שהוא גאולה נפשית ואור פנימיות מהנהגה של בחי' האין אשר הוא למעלה מכל השמים ומזלות. וסומכין גאולה לגאולה שלשים יום לפסח אשר הוא יציאה מלרים, וכן נקוה לזכות מהרה לגאולה שלמה בחוץ כלל אחב"י כ"יר :

כמין מטבע של אש הראהו. הענין דכסף מטבע הוא בחי' ביה"ש הנ"ל. שהגם שהוא דומם גמור יש בו הטהרה והמורה הן להחטות לבחי' אין דקדושה. כמו שלוקחין ע"י קרבנו' או בנין המשכן מקדש ה', גם נעשה מכסף זהב כלי המקדש וזהב הכרובים, וכן נעשה להעדר לכל התועבות שבגולם, ומש"ר שמסר א"ע למיתה על בניי זכה להעלותם שיאלו מחורבן והעדר לבנין והאין. וזה רמו מטבע של אש כי האש עושה הטהרה לכל דבר. ולזה זכה שפ"י נפסח שער האין חמיד בכל הדורות והחשובה ע"י שקליהם ומש"ט. והנה המן רלה להגביר כח חילוניות מהעולמות אשר ע"י יציא את בניי בצנינות העדר, ומשכ כי מרדכי עס ה' אותיות גימטריא העדר, אבל באמת הוא גימטריא ור"ב חס"ד שפעל ע"י דקויות. שהוא כולל ה"ש בבחי' אין. והאין בבחי' י"ש והשפלתו הוא הגבהתו. ומרדכי לא יכרע ולא ישחמה להמן דוגמת בנימין אב"ז. והגבהתו

כן יודים דו"ש ומצפה ג"ב לזכות מן אלו הדברים הנ"ל להיות נמנה עמהם ועם כל אוהבי שמו יתברך, אוהבם :

ב.

אל הנחלת. כמוכן מן האהבה שבפנימיות הלב אשר רואה שם צפין טובה למעלה חזירו ותועלתו ממנו בהתאחדות הלבבו' יחד ובהדרגתם את עבודת השם יתב' אשר ע"י"ו הם מקבלים עליהם עומ"ש ומ"ז, ונרשם בכל אחד מהם בלבבו אהבת חזירו אשר כנפשו, והר"ז הגחלת אשר ממנו נמשך השלשבת אהבה לחזירו בחוץ ואפילו כשחזירו רחוק ממנו. וידוע דעת המקיף תלוי בשמחת הנפש שאז היא מחפשתה ביותר. וכמאמר אב"י אני כבן עזרי בשוקי טבריא וכו' :

והנה בחודש אדר כביכול השי"ס מתלבש בחיבת עמו בניי כי ענין הלבוש הוא התגלות מחשבותיו שנועם ממלבושיו באזהר בחינה היא נהרטה. ומרדכי ינא בלבוש וכו', ותלבש אשתר מלטום. כי הראה השי"ת את עומק מחשבתו מה שצוה את עמו בידו המן וכסמיר

הנה החודש הזה אשר נהפך לנו לשמחה ופדות וקיימו וקבלו היהודים את אשר החלו לעשות, מהראוי לנו שנתחיל להתעורר בקשרי פנותות אהבה לעבודת השי"ת ולסמוך בגאולה לגאולה, אחז"ל משנכנס אדר מרבין בשמחה. ו"ל דהנה כל המדות הם בלב האדם אשר הנשמה מאירה בחוכו, וא"כ מה שהאדם אוהב לחזירו ומהנה לחזירו מהיכן בא מדת זאת הלא האהב' הוא בלב המוקף ב"ו והיאך נחפשת' ממנה לחזירו שבחון. הטעם כי זאת עלמותה חלק מהמחשבה והרוחניות אין גדר הבשר מגדיר בפנה. ובפרט שהנשמה מקפת את האדם ומאירה את מחשבתו שבלב ומוציאה החולה. ודב"ז נקרא בחי' מקיף שהיא מלבשת את האדם ומוציא את השוקת לבבו החולה לחזירו, וכשלהבת היוצא מהנחלת שהגם שיוצאת בכ"ז היא קשורה בהכלית האחדות

והסתיר א"ע הכל הי' רק לפניו למען הביא את בני' לתשובה, ואז הסיר את ההסתר הזה להשליך על המן ומשפחתו עמלק את כל מחשבתו הרעה, ונחגלה בלבוש אהבה ליסודים סתיה אורה וכו' וזכו אדר לשון מלבוש שהלבושים מורים על בחי' מקיף אשר אהבה בני' מקיף אותו כביכול ולכן כן גם אהחנו עלינו לעורר את האהבה להשי"ת ולבני' ובפרט חברים ידדי לב משפחה ומשפחה וזוכים לזאת ע"י שמחה, ובאמת אין המשל דומה עדיין לגמל. כי השי"ת ברא את העולם. מפני שבני ישראל עלו במחשבתו בראשית כי הם בעמוסים מני בטן. והרי היו חקוקים אז בלבו כביכול. וגם אח"כ שיאלו לעולם לא נפרדו ממנו, כמאה"כ ואתם הדבקים בה' ובעבודתם וכוונתם רצו"י נעלים שנות עולה לריח ניחוח לה', ומפורים את מחשבת השי"ת בראשית הנ"ל ע"כ נזכרים לפניו והימים האלה נזכרים ונעשים, והנה באורייתא אהברי עלמא י"ל דבראשית סתיה מידות הבריאה מן אהבת עלמו לבני' הגנוזים במחשבתו ובאורו אהבה נרשם תורה שבכתב כי אורייתא וישראל כולא חד. ומה שבני ישראל עולים במחשבתם דבוקים זאת היא תורה שב"פ נרשם אז בבני' וכאשר יאלו לעולם יאל כל אחד פס חלק תורתו. ואח"ל חביבים עלי דברי סופרים מה שבני מעלים נחת רוח ומגלים חלקם תורה שב"פ יוחר מדברי תורה, כי עי"ז הוכפל האהבה, ובפסח נתגלה ראשית תורה שבכתב, ורזה השי"ת שיקבלו עליהם גם תורה שב"פ שזהו בחינת עומר התנ"ו פ"ה, ולא רלו חיזה מבני' כי לא האמינו בגודל אהבה השי"ת אשר בחר בהם בחכמים והם חקוקים לפניו כבמחשבתו הראשונה, ואעפ"כ דימי אחשורוש הדור קבלוהו. כי ראו גודל כח הנדיקים אשר כל מעשיהם וענינם הם ע"ד דוגמת רעון של השי"ת. והשי"ת מחלש ברעוים. והנה כמה חברים יחד נעשים אגודה לשון התקשרות אשר עי"ז עולים ונחמלים בזכרון לפני השי"ת ע"כ מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד

בהתקשרות עון ואהבה ואז נעשים דבריהם חקוקים בנפשיהם בספר וספור כי"ר שיטע אהבת חסד ואמת בלבכם לטוב סלה:
ונבאר עוד מח"ל אמרה שבת לפני הקב"ה לכל הימים נחת בן זוג ולי לא נחת ב"ז השיבה הקב"ה כנס"י יהי' ב"ז. הענין משום דכל השעה ימים שורשם בשעה מדות של קדושה אשר שם הם התאחדות גדול, וכמאמ"ל בוא וראה מלך בוד' כשהוא כבשם אינו ברעון וכו' משא"כ ממ"ה אשר בעת אפו חיים ברעונו. ולמשל בראש החסד והעבודה ברומיות קלה' הם מזדווגים אהבה ויראת הרוממות. התפארות בה' בה' תהלה נפשי' והבוד שהוא שפלות עלמו. הגלחון והכניעה שכולם מזדווגין כאחד משא"כ בגשמיות הם סותרת זל"ז. ומפני זה מגיע לאדם תוע"ג כאשר הוא עוסק בעבודת ה' עם המדות שול, והגם שהמדות יורדים גם לגשמיות ותאוות עולם הזה, מכל מקום הבל גדול יש לו כי בגשמיות הם נפרדים וסותרים זל"ז, עי"כ נתגדל כוחו של העובד. כי לא כעולם הזה שנפרדים וסותרים. משא"כ בקדושה הם מתאחדים בכללות גדול, ובשבת היא מדה כלליות לעלות במחשבתו להשתעבד את עלמו בכל כחו להשי"ת וזו היא בחי' מלכות שממליך על עלמו את כבוד ה':
ורנה בדה זו אין לה מדה הסותרת, שכן יכול להיות חם ועלום משועבד בכל מדותיו לגשמיות ולהיות עובד את עלמו. טענה זאת טענה שבת, והשיב לה כנסת ישראל מה שנמלא בהם אהבים יחד ומתאספים עם הלבבות יחד בלי שום פירוד ועל ידי זה מתמלים ומשעבדים את עלמם להשם יתברך בכללות גדול שנעשים יחד כחבל בעבותות אהבה, ודבר זה אינו כן בעניני עולם הזה. אשר בלתי רומיות העבודה אי אפשר התאחדות הלבבות יחד נמלא מזה החו"ג מה עי"ז נשמרים שלא לירד מ"ז לשעבוד גשמי לעבוד את עלמו ויכתב בספר זכרון לפניו דייקא:

הנה

ג.

הנה, היום ה' טענית אסתר הסתלת רלוי לרוב אחיו וכו', ופחה הסיבה בלדה דהאי קרא נשים על פת דודים כי נחקיים גנו דודו או בן דודו ינאלנו ממה שנמכרנו למשפחה נר עקר וזודעו של עמלק אשר סופו להשתקף מן העולם, ודודו זה מרדכי שחיבב את ישראל לאביהן שבשמים כלה"כ מה דורך מדור, וכן דודו זו בת אביחיל דוד מרדכי. וזמה חיבב בזה שהי' רלוי לרוב, בתוך אחיו שהם בעיניו לרוב, דורש טוב ע"ד קבלת הסורה, שיקבלו עליהם בשמחה, ובטוב לבב ובביטול המודעה, ודובר שלום לכל זרעו ר"ל כי השפעת השי"ת לישראל הוא ע"י אות ו' משמו הגדול, ועיקר הקבלה בזה ע"י מה שבג"י ממליכים עליהם אלופו של עולם ברלון גמור והאי רלון נתמלא בלוח' ו' דמלך אדם ואפשר להשיג כ"א ברלון חסר. אמנם ע"י אות ו' שהוא אסתרותא דלעילא נתמלא ברלון שזהו רלון גמור, כי כמים פנים אל פנים וכו' ודבר זה וזכין ב"י כאשר הם מרבים ביניהם שלום ואחווה, והדרך בכל מדה להסתיל בכל יום ולהרבות בו בהשתדלות עליו ונשוא רחבה והשמק סלה, וזהו שלום ענין חשבון מרובע ר"ל ש' ש"ל של"י של"י ועולה בס"ה אלף ברלון ומרדכי חיבב זאת לכל זרעו [זרעו] שפע של אות ו' ועי"ז נעשה אלף ברלון מלא וזהו שקבלו עליהם את הסורה ברלון גמור:

דהעיקר

באדם שהוא יחזיק במדת האמת דקושטא קאי, שהיא דבר נלחית ל"ה שחי"ב שינוי וקיים לעד, וממדת אמת נשפע על האדם אמונה שלמה אחר שאמונת ה' ומה"ק ונביאיו הוא אמת, ולכך המחזיק ביומא באמת מגיע לו חוה"מ המלך שהוא אמת ואמונה, כי הכל הולך לדוגמתו אחר החסום באמת, וזכור אמת הוא דבר ואמונה הוא נוק'. ולענין זה שייך למאור ג"כ שמירת ברים הלשון והמטור, כי בהם נמלא אות ו' של השי"ת. ובר"ק נקרא ו' ועי"א והם ויי העמודים המזכרים את היריעות אהל משכן. את הששה

עם החמשה, שהוא אות ו' עם אות ה' המרמז על צ"י, שהם הכל תלויים במדת אמת שאינם מראה פנים לכאן ולכאן בשפתיו יכדוהו ולבו הוא רמיה. ואכן החוקף הר"ז נרגן מפריד אלוף ר"ל שהוא פוגם בלוח אלוף של חיות אמת, כי האמת ראשיתו רלון ומחשבה קדומה שזהו הלק, ואמלעיתו הוא בלב שזהו אות מ', והסתיותו במעשה לפועל האמת וזהו ת', אבל החוקף גונב ופוגם בהרלון וראשית מחשבתו, ע"כ פוגם בלוח א' של אמת, ואחר שהוא פוגם בהראשית ממילא התואר איכות שלמדדנות צ"י אשר הם כולם כהואר איש אחד אלנו [ראשית ע"ד] ראשי העדה, ואלו פיהם ע"ד דבר אחד לדור. ואלו לבם וקרביים ע"ד בטנן ערומת חטים. ואלו בחי' רגלים ע"ד העם אשר לרגלי וזהו ואלוך אתכם קוממיות קדומה שלמה. משא"כ בדור של חנופה מאזדים מעלת הראש, וא"כ כל אפיין שווין, כמחז"ל בסוטה משרבו דורות של חנופה אין אדם יכול לומר מעשי גדולים ממעשיך. והגבוהים הושפלו והשפלים הוגבהו. והנה יעקב ובניו זמה שהשתחוו לעשו שזהו מדת חנופה. אחז"ל שעי"ז נענש כמאה"כ ואת למדת אותם עליך אלופים לראש. ר"ל שעי"י הפגם באלוף ירדה כח באלופי עשו שנעשו הם לראש, ומהו היה שאלופיו לשון אלוף רדף את יעקב וזונו. וגם ילא ממנו עמלק ראשית גוים מה שהוא פגם באמונה ובכרי"ק, וזהו כי יד על כס ים שג. אר אות א' מכסא פגם הראשית, ונחסר אותיות ו"ה המשפיעים לב"י מלחמה לה' בעמלק. והנה בשעת מתן תורה מפני הפגם זה של ראשית מחשבה הולרכו ב"י לכפיות הסר. והגם דקי"ל בכה"ג אגב אונסיה קני ומקני מ"מ אין זה ראשית גמור. ועד"ן החטפה בלב, וא"כ לא בני זאת בהאמת חכמים שסר ראשי העדה. דתלוה וזבני' לא שייך כ"א עבד השי"ת ולא כ"כ לבני מילי דרבנן. ולכך השתחוו לאגדוטי דנזכודנלר שנקרא ראש ושמו י"ג מסעודות אח כל ראש כמחז"ל ע"ש אחרושה, ונמלא שפגמו מלוד ע"י

ע"י חנופה באת א' של אמת. וכאשר נחסר
 אות א' מאמת נשאר אותיות מה רח"ל, ע"כ נגזר
 אז על שונאי ישראל וכו'. והנה עיקר השגחה
 השי"ת על צ"י הוא ע"י מדת המלכות, ע"ד מחז"ל
 כל מקום שגלו צ"י שכניה עמהם, ורק בגלות
 היא דלה שזוה ע"י הסתה מתלבשת כל
 הנסים בתוך סיבות מרוחקות כל סבה וסבה
 בעתה וע"י כמה וכמה סבות, וע"י איש ואיש
 פלוני השי"ך לאותם נסים מהבזבז השי"ת
 בכדי להושיעם, וזה בעת הגלות, משא"כ בעת
 שב"י נבזהין למעלה, אז מראה ה' אהבתו
 לצ"י ע"י נסים בגלוי שזוה שינוי הטבע, כמו
 קריעת ים סוף, ועמידת השמש וירח ליהושע
 וכה"ג, שהנם המשובש בטבע נראים שהיא
 קטנה יותר מהנם שלמעלה מהטבע. כמשל
 האב בעת שנתו אינו עושה רצון אביו. והגם
 שהבנתו לבנו הוא אהבת עולם שאינה נפסקת
 מ"מ מסתיר אותה בכדי שנתו לא יבין את
 גודל אהבתו אליו. ובכדי שע"י הסתה של
 אביו ממנו ישוב מדרכו הרעה, וכמאה"כ לעושהו
 נפלאות גדולות לבדו. ואחז"ל שאין בעל הנם
 מכיר בניו, מ"מ יש בה בחינה נפלאה
 למאוד בעת שהשי"ת רולה להראות השגחתו
 הגדולה, וע"ד מאה"כ ולך ה' החסד כי אתה
 השלם לאיש כמעשהו. פי"ה השם א"ד מורה
 על מדת המלכות וזהו זכרי לדר דר. ובה יש
 בחינה שעושי הנם ע"י מד' במדה דוגמתו. ועוד
 שדוקא ע"י המכה בא הרפואה כמאה"כ
 וממכותיך ארפאך. ועי"ז אחת שמבינים צ"י
 את גודל אהבתו הנראית, ושנית שדב"ז בטומים
 הם צוה לעולם כי הגם לא יתמיד. ושלישית
 שאין צוה יכויו השכר כ"כ כיון שאינו משנה
 את הטבע, רביעית כי דב"ז מורה שב"י עלו
 במדרגותם עד המחשבה הראשונה שהוא בחי'
 רצון, כי כמו באדם אשר חכמתו ובינתו
 אינם מתפשטים בכל גופו ואבריו התחתונים
 כ"א הרצון לבדו, והטעם מפני גודל כח הרצון
 הוא יכול לירד אפילו ברגליו. ולזה ע"י מה
 שב"י זכו במדת הרצון כמו כן השם יתברך
 משפיע רצונו במקומות הנמוכים. ואפילו

הבט"ה כולם משעבדים למדת הרצון של
 השי"ת כראיותו צוהר על דרך מאה"כ ואת
 העורבים לויחי לכללך. ובחינה זו היתה
 לעתיד שהגלה הרצון הזה בעו"ז עד שכל
 הנסים יהיו יחד עם הטבע, כי לא יהיה
 שום טבע נגד הנם שלמעלה מהטבע, כמאה"כ
 ועלה כבוד ה', ומלאה הארץ דעה, והבחינה
 הגדולה הזאת נתגלית בימי מרדכי ואסתר
 כי הגזרה היתה ע"י אחשורוש. ואחז"ל מלך
 חנף היה, והפכפך היה שזה חנף והמן משמלק
 היה והטעם כי ע"י טוונת בני ישראל שנתנו
 לנבוכדנצר ואחשורוש נשבו נילוונות קדושות
 מבחינת אלף של אמת כמאמר הכתוב ואת
 וכו' לאלופים לראש וושהי נכדה נבוכדנצר שנקרא
 ראש. כמאה"כ אנת רישא דדבהא. ולכך בא
 ע"י העונש של כליה לצ"י, והנה מרדכי לא
 יכרע ולא ישחווה שהחזיק באמת ומביטין
 שלא השחווה לעשו, ואסתר ששמרה פיה
 בחינת מלכות וגם תיקנה יסוד ו' זעירא והיתה
 מראית דמה לחכמים. כינסה את כל היהודים
 וקרבתן למדת האמת שזכו סוד האלף של
 אמת. אשר קבלו עליהם ברצון את על מלות
 ה' ומלות חכמים, כי בהסיר מדת חנופה
 נתגלה כח ראשי ב"י. ע"כ סבב השי"ת את
 הנם המופלא מדה במדה ומקודם סבב מיתת
 ושתי ע"י המן, אשר דב"ז אינו מלך הטבע
 כ"א ע"י השגחה נפלאה. ואח"כ בהקבץ שאין
 זה מהבראיו כ"א כמו שעשה הוד, אכן א"כ
 היתה נודעת אסתר, והיה אחשורוש מחנה
 זולת אסתר ומשפחה, אבל ע"י הקבץ לא
 נודעה וכמ"ש כ"ז האלשיך. והמן שאינו כ"א
 חנף בקש כחר מלכות וטרם לאחשורוש מזה,
 ובהוכי העינים סבב מעשה טובה של מרדכי
 למלך שהיתה ממדת האמת. וצ"י כמו ע"ד
 אכילתם חס"ם הרשע. וקבלו מלכות שמים
 במס"ג עליהם כי הגזרה לא היה כ"א ע"י
 ודתיים שונות, ע"כ הפליא ה' את חסדו.
 ובהפוך הוא אחשורוש לזה להרוג להמן והמן
 לזה לנשאות את מרדכי והכין לעלמו פן
 חלייתו. ובהסתה היה בהם כמה וכמה נסים
 כמחז"ל מלאכים קיללו גנו ומשך השרביש
 ועוד

ועוד כה"ג. וצמח ההשוכה שהתחברו כולם
 בלב אחד למדרכי יהודי והחזיקו באמת או
 הנילוך של אהשורוש נמתק. והנילוך של המן
 פרחו ממנו וזאה למדרכי, וזכו בשמי' ראש ותחת
 הנעלון המן שהוא ראש ולענה, יעלה ברוש זה
 מדרכי. ונתגלה אות א' של אמת בשלמות כיון
 שבראון הדור קבלוהו וזכו שנקראת דברי שלום
 ואמת, ואסתח ר"ת אלף סוף ערך ראש כי היא
 היסה בחינת מלכות אור חוזר ואסתח הוא
 עד אות ה' שזכו ר"ו גימטריא עשרה ועם
 שם אסתח גימטריא תרע"א כמלוי שם
 א"ד, ומדרכי אחו"ל בשמים ראש ומתרגמין
 מירא רביא שטיהר מדותיו וזכה לבחי' ראש
 שהוא אות אלוף שבראש ואלוף ברלון על ידי
 קבלו וזכו מה שכתבתי לעיל ודובר שלום לכל
 ורעו :

המן זרש בגימטריא בשקר. מדרכי ואסתח
 בני אבן אמת ואמה. אלא כן יהי
 רלון שזכה לעבוד השי"ת באמת ובשלום ואחיה
 ואהבה אשר אלו משני מדות הם תיקון ברי"ק
 ושייכים לחותם שהחותם הוא אמת הבלה ע"י
 לירופי לצבות יחד שמקבלים באהבה אמתות
 לצבס'אל דגל אמת יחד. והמגילה מתחלת צאות
 ו' ומסיימת צאות ו' שזכו ו' הפארת הלצ כפיו
 שוב, ואות ו' זעירא לורעו בשמירת ברי"ק
 וע"י השני בחינות צאים לתשובה שלמה שזכו
 פ' פרה. וחזקים להתחדש המלוכה בקבלת
 ח"ש בשמחה ובניקיו וביטול החטופה ושקר,
 וישמחו ידידיו וירננו יושבי האר"ק ומחבבים
 את עבודתם האהבה לבוא בהתקרבות הלבבות
 יחד, ויזכו את חג המלות זכור ושמור כאחד
 וה' עליהם יהיה ויתברכו בכט"ם :

ד.

לידיך לבני וגאמן אהבת נדבה מראשית
 הכרתיו, ומי יתני כירחי קדם הלא
 ה' יענו משמי שמי קדם אל מקום אשר
 שואף זורח הוא שם אחר רוב השדלותו ויניעו
 לפני השי"ת, ויזרח לו השמש כאשר עבר את
 פניו שלו עבור התגלות בלבו כבוד אל וזכו
 פני אל אז יכיר חסרונו והתעלמות נפשו
 באמונה הנקראת אם המיים וזהו והוא גולע
 על ירכו תרי סמכי קשוט נלח והוד תרי ירכין
 קדישין ההתחזקות באמונה יחירה וריבוי הדבור
 והמעשה. ועם גודל הבטחון לבקוע כל מסכי
 החשך ולהיות כחומה נגד כל הנסיונות נקרא
 נלח, וכ"ז עם ההכנעה גדולה ושצירת לבו
 ורחו נגד ה' ורוב ההודיה ושמה בחלקו וזהו
 חלק הנקרא הוד והכל ע"י אמונה והתחזקות
 בה' אלהיו הם נקראים ירכים המחזיקים
 ומאירים את נפש האדם עד שבא להתקשרות
 והטנוג בחי' לדיק יוסף ואח"כ יכול לקבל עליו
 צומח עיל מלכות שמים, ונגלה עליו כבוד ה'
 שרואה ומתבונן כי גם בצעו"ז מלאה הארץ קניט
 והכל לכבודו ברא. וזכו ימודא תפאה הנאמר
 בלחישא, ברוך שם כבוד מלכותו, אשר בכל

מקומות ממשלתו כל הדברים אלו נאמר
 ונישנו מפי רבוה"ק והטורים ז"ע במאמר א'
 הריעו לה' כל הארץ ר"ת הל"ה ר"ל הריעו
 לשון שבירה השברו אלליכם כל הנשמיות
 והטירו לה' עם רוב יגיעות והשתדלות כנו"ל
 אז תזכו להיות עבדו את ה' בשמחה וכו'
 דעו כי ה' הוא אלהים, ה' הוא עבדות העגלה
 בהורה ותשובה ומעש"ט, אלהים הוא עבדות
 הנסתח בלב ארס. לשעבד כל עניני אכילה
 ושתייה והאווה גופניות וממון וכבוד, ולהבין
 כי ה' הוא אלהים הכל אחרות אחד כה יזכנו ה'
 אותי ואליו. ידי"ג ה"ה וכו' וכו' לכן אמרתי
 מדי דברו בפרשה זו. וישב יעקב בארץ וכו'
 במדרש משל לגפה אחד ראה גמלים מלאים
 פשתן וכו' נילון אחד יולא מהמפוח שלך כו'
 וזהו הולדות יעקב יוסף. עוד אמרו ביקש
 יעקב ליבש בשלוה מיד קפץ עליו וכו' להבין
 אמרי קודש ריון וסמרי עולם לפי עולם לפי
 ערכו הנלרך לנו כי מקודם כתיב ואלה המלכים
 אשר מלכו בארץ אדום וכו', ידוע בזוהר שזכו
 פ"ד הקליפה קדמה לפרי צעוה", וטען קלת
 פ"ד בן חלך יקר חך השכל ונתגל בבית
 תמיד

תמיד עומד לפני אביו מלך גדול ביראה
 בטלה שנתבטלו כל המדות שלו מאימת המלך
 תמיד והביט אביו על תכלית בני ה"ל, ואשר
 ראונו ותשוקתו שהבן שלו יהיה כל מדותיו
 מזוככים וטובים בהכלית מזוקק שבעתים
 ושיהיה יכול להנהיג כמה וכמה מדינות, וכ"ז
 לא יתכן להשיג לבנו אם ככה יתנהג להיות
 כל הימים לפני המלך אחר ששם נסתרים
 ונתבאים בהסתר הוך הסתר כל המדות
 שלו ניתם בקרבו ולא נודעו מפני גודל אימתו
 מהמלך ואינם יכולים המדות לבוא להתגלות
 ושימוש עד שהבן בעלמו אינו מכיר כלל מדות
 עלמו, וע"כ נתייעץ המלך החכם ושלח את
 בנו מעל פניו למדינה אחרת ואשר גם שם
 ממשלת המלך נמלא רק שהיא בהסתר אחר
 הסתר היותר גדול ולא נודע רק למצוי מדע
 יודעי סוד. אכן להמון הפס כולם הבחירה
 חפסית נחונה ובצוא בן המלך לשם והתחיל
 להפני ממנו אימת המלך מטע מטע מרוב
 המרחק ומהתנהגות המדינה במאכלס ומלבושם
 וענינם אשר ענה בן המלך לרין ג"כ להתנהג
 עמהם וממילא נחשוררו בקרבו כל המדות
 וטבשיות שלו ומלא את מדותיו כי עוד רע
 מחשורר בקרבו ובכל המדות שלו והתחיל לחפש
 עלות מרחוק להשייטש בדעתו איך יזכך מדותיו
 ומעשיו וכל יום היה מתיירא מאת אשר יבוא
 יום יקראתו המלך בשם לבוא אל ביתו ומה
 יענה ליום פקודה להתחיל לזייר בעיניו כאלו
 עומד לפני המלך ולחשוב הפסד הנאתו
 המחושבת בארץ מרחק עגד התענוג הנפלא
 שהיה לו בבית המלך עד שהבין כי כל עניני
 החאווה והמדות הנרועות הם תכלית הרע,
 ועמל יונע עד שעקדם מלבו וטיהר א"ע מאד
 ובכל מה שטיהר א"ע ביותר וניקה את עלמו
 ממדותיו יותר ויותר, בנקל יותר היה בעיניו
 לזייר עמידתו לפני המלך וכן המלך בחכמתו
 קרבו ונקן לו עזרו לשם עד שזכה לבוא לפני
 המלך, ואז כאשר בא לפני המלך וראתו המלך
 אשר טיהר את כל מדותיו קרבו מאוד המלך
 ונקן לו כמה וכמה מדינות להיות הוא המשביר
 לכל עם הארץ. והמשל הזה הוא הן בכללות

העולם והן צפרט כל אחד ואחד כמחז"ל
 בהלו נרו עלי ראשי שאדם מביט בה מסוף
 העולם ועד סופו עד שלא יאל לאויר העולם
 ולא נשלב החומר עדיין הנשמה טומדת לפני
 מלך מה"מ הקב"ה ונתבטלת לכבודו. אכן
 בלאתה לעולם בא מלאך וספרו על פיו, ר"ל
 מקום ההתחברות החומר עם האורה ביחד
 וזהו ברית הלשון ונגדו ברית המעור אשר
 נקרא גם כן פה בני' מילה, וכמחז"ל ראוה
 מדברת ואחר צואו לאויר העולם אשר זה איתו
 באפשרו של הנשמה להתלבש באור הוך
 בחומר של גוף הקטן מסתלקת ממנו ולא
 נשאר בו רק נפש החיוני רק מרחוק מאירה
 לו הנשמה עד שנתגדל ונתגלו עם רבות
 בשני' מדותיו ודעתו. אז מעט מעט נתגלו
 עליו אורות נשמתו. והבן המשכיל נושא עול
 מנשוריו ומבין קלת דרכי ה' ואורחותיו אשר
 זה בעובד"ז הוא נסיון. והכונה שיטהר כל
 מדותיו והאזותיו ויעלהו כולם לה' עד שיהיה
 ראוי לעמוד בבית ה' בחלרות המלך, ובכל
 ההתאמלות שלו וההשתדלות שפושא במסירת
 נפשו ובשרון רוחו ותאזותיו. ועם כ"ז גודל
 שפיכת נפשו לפני ה' אז השי"ת מקרבו ומאיר
 לו ומראהו איך שמלוא כל הארץ כבודו ובכל
 מקומות ממשלתו, והנה הטיקר לזה העלה
 גדל העשיה שלו בהאמונה לחזור תמיד בלבו
 ומוחו איך שהקב"ה רב ושליט עקרא ושרשא
 דכולא עלמין ואשר הוא משגיח עלינו תמיד.
 ולהכיר תמיד ולהתבונן בגדולות ובנפלאות
 השי"ת וחסדו עמו ושפלות עלמו. איך שהאדם
 בארץ מרחק מלבוש בחומר מסוקף. וכל ענינו
 על ידי התנהגות ארץ מרחק. רק מאיר לנו
 ע"י הוראתו הקדושה ועבדיו הקדושים הם
 רבוה"ק שכל דור ודור. ועם רוב מחשבותיו
 ועשתותיו אשר יחשוב כי ה' נגדו תמיד וכהנ"ל
 ממילא בנקל אחר עזרת ה' להתמלא ביראה
 ובושה כאלו עומד לפני המלך. אכן בזה יש כמה
 וכמ' בחינו' גבו' מעל גבו' כמחז"ל נודע בשער'
 בעלה כל חד וחד לפוס שיעורא לדיה ולפוס
 מה דמעיל בלבו' ר"ל לפי שרש נשמתו ועוד לפי
 זכיה מעשיו ועבודתו באמת וחסיד"ג עד שנקנס
 בלבו

בלבו האומה והפחד לפי ערכו, והלדיקים הגדולים בכחם להתבטל מכל מדותם ותאוותם בעת שממשיכים עליהם חמת המלך וזה נקרא מלך עליון, ולכן משרע"ה משה משה לא פסיק טעמיה, שנחבטל ממנו כל החומריות והמדות מאימתו לפני המלך חמיד, ע"כ אמר ונחמו מה. אכן כל הלדיקים אפילו אחר ציטולם נשאר עדיין פסיק טעמיה ומסך מה. ולכן נלרך לטהר את המדות בשכלות ויראה לפי ערכו, וגם לעבוד ולהתנייג עד שיגיע להענוג והתקשרות שמחה בעבודת השי"ת. וזהו מחו"ל כל עמל אדם לפיחו ואחוז"ל בשביל פיהו ר"ל ברית הלשון וברית המעור אשר שניהם יחדיו תלוים במדת ההתקשרות בשמחה ועבודתם אהבה כרשפי אש להשי"ת חמיד כח"ה לפי כמו וערכו והשמחה והענוג בעבודת השם יחברך יכול לעזור ולשלוח לו עזר וסיוע בעבודת השי"ת אפי' בעת שהוא בצלך מרחק ובחמשתרותא דלתתא אהער לעילא מדוותא דלעילא מים שאין להם סוף אשר באו בקרבן לאן יעקב ונחשו לזרע, ועי"ז מים רבים הם האומות לא יוכלו לכבות את האהבה ואהבה מקלקלת את השורה. כמאמר אדמו"ר מלעכוויץ מו"ר הקדוש מוה"ר נח זי"ע שורה נקראת חומה הוא הגוף והחומר, ואהבת השי"ת מקלקלת את החומה הכ"ל ונתקיים בו מרחוק ה' נראה לי ואהבת עולם אהבתך :

רבינו עה"ש להיות ציראה כ"כ חמיד עד שיחבטל החומר כולו ולא ישאר רק הנשמה ולא זכה לזה רק במוחו. והולרך ליחודא תתאה וזה נקרא משל לבת מלך שהריחה ליקר קדרה וכו' החחילו עבדי' להביא לה בחשאי. והדברים עתיקין. וכאשר ראה איך שקדמה והתגברה הקליפה מאוד מחלופי עשו הם במדותיהם הרעים אשר ילאו לפועל בכלל העולם, ויעקב אשר הוא כלל העולם ראה לחקן את זה כמה שרצה לבוא באימה גדולה עד שיחבטלו כל המדות שלו. וממילא משם יתפרדו כל פועלי און כי רישא דעשו בין רגלוהי דיעקב נפיל, וכאשר יאסיף רג'יו הוא החומר למעלה בגדל מגורם הוא היראה מאביו ממילא יתבטלו כל אלופי עשו. אכן עדיין לא היה רגון מה' עד"ז רק עד בא משה ולו לבדו נהכחו עלילות, אכן מחטא המדבר נתמשך עד בוא גואל המשיח ואז והריוו ציראת ה' ממילא ורוח הטומאה אעביר מן הארץ ויתבטלו כל הקליפות ויהיה פהת בר בארץ, וע"כ נלרך הענין בימי יעקב בעת שעדיין לא היה הרגון מה' על דרך זה נלרך להשקמש במדת יוסף בשמחה והתקשרות הענוג. אכן אחר שיוסף חטא קלת בצרית הלשון אשר הביא דיבתם ע"כ הולרך להחברר ע"י נסיונות וזהו משל המדרש גילון אחד כי יוסף נקרא שמחה והתקשרות הענוג בכל מדותיו לה' וזה השער לה' לדיקים יבואו בו. וזה יזכנו לקיים ולפשות עבודה שיש אחרי' עבודה תמה להזדקך ולהטהר לפני קוינו לעשות נחת רוח לפניו ולזכור חמיד העת שעמדנו לפני רבוה"ק זי"ע. ומהו מורה מורה לזה לנו משה מורשה מאורי אש ה' להלביב לבנינו ורוחיתו בעבודת השי"ת בכל עוז ותעוזמות :

ובזה נבוא אל המדרש כאשר ראה אבינו יעקב אשר כל השתדלותו היה לטהר את מדותיו, כמאמר הכהוב תתן אמת ליעקב לחבר את האלהים יחד אשר יחדיו הנשמה והגוף יטברו את ה' ביחודא עלאה ויחודא תתאה. כי יעקב אבינו לא זכה לבחי' משה

ומי יעמיטנו ג"כ מדברים אלו רק אהבה בגלגלת השורה וכו'.

ה.

שחטה, ולשבע שמטות יובל, דוד הוא שביעי וכו' צמר ה' וכו', להבין קלת בזה דהנה כתיב בשמך אשא כפי כמו מלב ודשן וכו' ופפשי רנטו

בפרשה זו מקץ שבע שנים חטטה שמטה וכו' מחו"ל הקב"ה אוהב שביעיות אהם לשבע ימים שבת אחת לשבע שנים

רננות יהלל פי אם זכרהיך על ילופי. הענין
 דכל ב"י בני מלכים הן, בשביל קבלת מלכות
 שמים הם מקוקין במדה מלכותו של השי"ת
 וכפי עבודתם בפנימיות הלב ובחשוקה גדולה
 כמו כן הם נחשלים בעילוי אחר עילוי במחשבת
 השי"ת. כמחול"ל ה' לך. כמו הלל הזה עושה מה
 שאדם עושה וכו'. והנה מוחל וליבא הם
 מדורוי דקוב"ה ושכינתיה. ולמשל האדם שיש
 לו חשוקה גדולה לדבר אחד, ומחמה זה
 נחשלו כל מדות מורגשותיו שכלל אשר הם
 כלולים והם נכללים בהתעוררות גדול בהדבר
 אחד הזה, ונמחל לבו מלא עם דבר אחד
 שכמעט בטל אז מלבו שאר החשוקות זולת
 הרגשה האחת הלו. ומאין בא זאת. הענין כי
 ראשית הדרס וכולל היותר גדול הוא מחשבת
 המוח. ומפני גדול התעוררותו דלכא כפי ריבוי
 האוויות, אז הלב אשר הוא כלול ג"כ מן בחי' המוח
 כי הלב הוא בחי' כלולה ג"כ בארס, אכן
 בחי' המוחין הוא בו בהעלם והסתה כמוס
 כי הלב יסודו מורגש, אבל מפני התעוררות
 הרב אז נחשלה ממנו בחי' המוחין שכלל, ע"ד
 מין טקבין, ועולים אל המוח שבראש ואז
 מאיר לו המוח זה במחשבת בינתו בדבר זה
 אל סוף הלב, ועי"ז נסגלה בלב מעט בחי'
 המוחין שכלל שהוא ראשיתו וכללו וממילא
 באים ונכללים כל המדות מורגשות בזה הבחינה
 הדבר הנ"ל שנסגלה מאוד בלב ועי"ז נחמלא
 הלב על כל גדוהיו אח"כ ומפני שהדבר הזאת
 עשה נהגדלה בגודל השוקתה ונעשה לה בחי'
 גדולה בהגדלת המוחין שכלל ומה היא
 משחוקקת ועולית למעלה יותר ומתקרבת
 יותר אל המוחין שבראש עד שנתעורר המוח
 העליון ומשפיע כח אל הדבר הנ"ל עד שהיא
 ג"כ עולית יותר אל הראש ואל מחשבת מוחו
 שבראש והדבר עלמו עולה וסורה למעלה
 במוחו הכללי שבראשו. והנפ"מ בו מתהלה
 בראשית הסעוררות הדבר בלב טרם נתמלא
 לבו ממנו, עדיין היה הדבר כמו נקודה קטנה כי
 ה' בלב ג"כ בסעוררת החשוקות אחרות, ומכא"כ
 המוח הכללי נדחף היה בו עוד רבות מחשבות
 לאותו ג"כ, כי הוא יותר כללי הרבה יותר

מכלל. אבל אח"כ שהתעורר א"ע יותר עם
 שימת כיוונו והתבוננו בדבר הזה גרם שנתמלא
 הלב כולו כי אין בה עתה שכלל זולת רצון
 וחשוקות הנ"ל. אבל במוח עדיין יש לו איזה
 מחשבות אחרות. אמנם כאשר עלמה הדבר
 בעלמו אל המוח המחשבי שבראש, אז הלא
 גם המוח נתמלא ג"כ ואין בה אז שום מחשבה
 בלתי דבר זה הנ"ל. ועפ"ז נבין ענין הפלין
 ק"ש והפלה. דהנה המהיגים הגדולים של האדם
 הם ג' אברי ארס המוח והלב והכבד, וסימין
 מל"ך, המוח שכלי, והלב הרגשי, והכבד טבעי,
 והם כולם כלולים מן הג' בחי'. וזאת הנפ"מ
 בעיקר בנינו והתגלותו שבמוח פיקרו כ"ל
 ולב וכבד הם שיקרים כ"ל, והכבד שואב
 טבעותו מכלל, והלב שואב הרגשו מן המוח,
 ומפני שהארס בלתי אפשרות קיומו כ"א ע"י
 עיני הרגש והטבעיות. כדאי שעי"ז ילאו
 מחשבתו מחשבותיו לפועל גמור אשר כ"א ע"י
 יהיה תקומו והשלמתו, כי האדם כלול מנשמה
 וגוף ולדין למעשים ובמלא"כ ואדם למחל יולד.
 ע"כ בחינה הטבעית שבמוח ממנה נחפשת
 כחותיו אל סוף הלב ודב"ז נקרא מלכות. כי
 מלכות הוא ע"ד אין מלך בלא עם שהם
 אינם יודעים מחשבת המלך זולת דבורו מלכות
 פה קרינן ליה והדיבור הוא טבעי. וכמו כן
 החפשות והתנוונות סוף מחשבה שבמוח
 נקרא בחי' מלכות לגבי בחי' הלב והיא המלכות
 ומעוררת ונעשית שורש המורגשת שכלל. וכמו
 כן סוף מורגשות שכלל נעשית בחי' מלכות
 לגבי הטבעיות המביאים לידי פועל אשר הם
 המלכות ומעוררים שורש הטבעי שכלל.
 והנה הכבד נוטה ביותר לחומרי וגוף, והמוח
 יותר אל הגשמה. אבל הלב הוא ממוצט ולכן
 הוא מלך כי בו עיקר הניצח והעבודות
 כמחול"ל בכל לבבך בשני יצריך, ומה שהארס
 משחוקק לעבודות השי"ת ביחסו הוא מלך
 הגשמה, והאלהים עשה את האדם ישר אשר
 חלך בו המחשבה כסדר מן המוח ללב ומלב
 לכבד, ואז האדם כולו אמר כבוד השי"ת ואליו
 ידרוש בכל עוז סמיה, וזהו ויטי ביערון מל"ך.
 ר"ל משה רבינו זכ"ה את הרבים שיהיה אללם
 ישר

ישראל הולך מ'מוח' לבב' כבוד. אכן בלעם הרשע שהיה חומרי ונמשך מאוד אחר הגופני וטבעי אליו היה עיקרי השתמשות הכבוד. וממנו עלו בחי' מיי"ג אל הלב ומהלב כמו"ק אל המוח. עד שכל מחשבותיו והשכלותיו היה הכל בכדי למלאות תאוותו המורגש והטבעיות שלו אשר בכבודו, ומאחר שהכבוד כועס ידע רגע של הזעם, והיה אומר כל"ס ר"ת שלו להיפך כבוד לב מוח [זה שמעתי] וזה נקראת גלות הנשמה שהיא יורדת אל בחי' השפלות והחומרי במקום משכן התגבורות הרע. ולזה כשראה גדול חפץ ה' בעמו ישראל אמר ותרועת מלך צו. והבן. והנה ההשתוקקות בן יקר לאביו המלך. או או"א יש בהם ג' בחינות, רק דנהבן סופו רוחניות ובאו"א סופם כלול מגשמי ג"כ. והם הג' חיבוק ניסוק זיווג. שהבן או האשה מעוררים תחלה הרגון של חיבוק כדאיחא בפע"ח בכונת קידוש, אבל הניסוק והזיווג בזה שיך קודם להאיש והאב, והענין נבין ע"פ הכ"ל כי הטקבל הוא נוטה ביותר להטבעיות, והמשפיע הוא נוטה ביותר להמושכלו והמורגשו וכיון שנתרחקים לפעמים אז יורד ונתמעט האהבה עד שלא נשאר רק כמו רשימה טבעית, כי הרשימה שבלב ובשמוח מפני דקותם וגודל כליות שבהם, הרשימה נעשית כמוסה וטמונה ביותר. אבל הטבעיות מה שהוליא' לפועל ונעשית הרשימה כלולה בנפש וגם בגוף ע"כ היא נשארה ביותר. והיא שייכה ביותר להמקבל לעוררי בחל' כאשר נתמעט האהבה ולא נשארה רק בטבעיו' ובסוד אם העוררו את האהבה עד שחפץ וזה ענין החובק ע"י הזרועות שהם התפשטות האהבה ועם למצומו שמלמס האב שכלו ודעתו אל צנו, ע"ד שמאלו תחת לראשי ואחר כך יימינו תחבקיני. והגורם אליו הוא צנו שהוא מקודם מעורר ג"כ בחי' מוחין שבלבו, אשר כ"ו ע"י רשימה הטבעיות שנשאר צו עד שעולה לראשו ושומר אלל האב לעוררו. ואז זרועות אביו שהם כמו טבעים, ועדיין חסדי אביו סחומים ובכ"ז מתבקרה עם בחי' חילונה והייעט העלאת בחי' המלכות עם בחי' חילונה שבהם שעולה אח"כ בחי' זו מן ראש הכבוד

ומסוף הלב לראשית הלב והמורגש. ואז נתעורר תשוקת האב שבמוחו ומתנון ירידת מחשבתו אל חוף וראשית הלב. ועי"ז נתעורר ביותר בחי' ההרגש שבלב ומנשק לבנו. ואז אח"כ עולים אהבתם וכל תשוקתם אל בחי' המוח. ואז אביו מלמדו חכמה ומגלהו סודותיו מחמת גדול אהבתו לבנו וזהו בחי' זיווג הרומני וכן באיש בחי' הזיווג ואכ"מ להאריך בזה. והנה כ"ז הוא דוגמא ומשל לגודל אהבת השם יתב' אשר יש לו לעמו שנקראים בניו כמאה"כ בני בכורי ישראל ע"ד משל כוחי וראשית אוני, כי חלק ה' עמו. אשר בבוקר יעיר און. אז"ל ר"ת אהבת זכר ונקבה. לשמוע בלימודי ה' הטבעיות והרגילות, מפני שאחר התפעל עם שבכ"ז גרמו ציחוד לבבם ומוחם להתעלות בעליו אחר עליו עד כביכול שעלו למחשבת החוץ כי עמדו לפני ה' בחפלה. ונעשה אז עליות קבלת המלכות עד הבחינה עליונה שהיא מלכות שבמוחין ונעשה אז בחי' הזיווג וירידת השפע. אבל אחר התפלה נהגשע ולא נשאר רק רשימו שבלב וכמאה"כ שמי כחותם על לבך, ולכן כל היום זמן תפלין המרמו על הגדלת הרשימה שבלב. אכן כלילה נתזעטה עוד יותר, ולא נשאר רק הרשימה הטבעיות שבסוף הלב, ואז שליטת הכבוד מתגבר. והרשימה שבלב נסתם ונסתר. אבל באשמורת הבוקר חוזרים להתעורר הרשימות, כמאמר הכתוב נפשי לה' משומרים לבוקר אלו הדברים שהם בחינת מחשבה ואשר עישרו וזיכנו לבבם, ואז אח"כ כשנעשה יום נעשה מקודם בחי' חיבוק שזהו מלות תפלין התעוררו המעשה טבעיות שהוא ענין המלות מעשיות אשר הם סגולות אלהות ונפש בני"ן קן הם גופי התורה והמלות, וכאשר מניח תפלין מעורר את הרשימה של מלכות וקבלת מל"ש הטבעיות אשר היא נשארת למולם זאת על ישראל, ולא זיה שרינה מכוהל מערבי לעולם. ר"ל מן בחינת יסוד ומלכות הטבעי החקוקה בנפש וסוף הלב ואחר התעוררנו עם הנחת תפלין נגד הלב והמוח אנחנו גורמים החיבוק בהעלאת מיי"ג להיות חוזר ונישור וניאור אור רשימה בהגדלתה והתעלותה

והתעלותה בלב ובמחשבת השי"ת כביכול. ואז אח"כ הרצין הולך ומתגבר בלב עד שנתמלא הלב בגודל הרגשותיו, וכל השפה מדות שלבב גדלים עם בחינת הרגש ורשימת והארה הנגלי' בהארת המוחין שלבב, ואשר זה בא עם גודל האהבה והוכן בחסד כסא, וזהו בחינת אהבת עולם וקריאת שמע והם בחי' נישוקין. ארבעת רוחא ברוחא שהרות נתגלה בפה. ויש בנשיקה הארת המדות שלמטה בגוף ע"ד מתחא לעילא, וגם הארת החכמה ובינה ודעת שבמוח אשר מאירים בנשיקה פיו אלעילא לתחא כדאיתא בכיונות הנ"ל, ואח"כ עולה בחי' כל הנ"ל אל המוח, שבראש, ואז הוא בחי' עמידה כי אינו שיך עוד ענין עליות הנ"ל, ולזה אחז"ל אין עמידה, אלא תפילה וזהו אז בחי' זיווג וירידת השפע רוחניות וגם גשמיית היורד אל אשתו ומחברתו מחברת הקודש וזהו בשמך אשא כפי בסוד חיבוק התפילין, כמו חלב ודשן שבע נפשי, ע"י ק"ש שהלב נתמלא והוא שבע ודשן במולאת המדות והגדלתם בבחי' שבע מדות ואז אח"כ ושפתי רננות יהלל פי שהיא התפילה שהיא העלאת המוחין בבחי' התחודות המוח והלב שהם רוח בלב, וכשמה במוח והם עולים יחד למעלה ועם הדיבור שהוא בחי' נפש שבו ועמו נתגלה בחי' המלכות הכלול בו בחינת הרוח ונפש הנ"ל וזהו ושפתי רננות ר"ת רוח ונשמה יהלל לשון עירוב שגששו מעורבין בבחינת מלכות פה, וכ"ז הוא מה שאני יכול לזכות בכל הבחינות הנ"ל הוא הכל על ידי שאני מחי את הרשימה אפילו בליה וזהו אם זכרתיך על יצועי באשמורת אהנה בך, ונמלא שעיני העלוי והירידה היא לבחינת מלכות אשר היא רשומה וחקוקה בנטיעת טבעיות בלב ומוח וכליות וכבר של אדם ב"י. וע"י הדעת שורה כל המדות מעוררים את המדות אשר זהו הגורם לחיבוק נשוק וחיווג. שהם בחי' הארת המלכות עם הגולתה הטבעית והמעשה. והמשכת המדות אל בחי' המלכות ובגדלת המוחין, אשר על ידי כל הנ"ל בחי' המלכות עולית אל וכו' :

ועתה נבוא לענין השביעיות. כי ששת ימים עשה ה'. ר"ל שמתגלים כח ה' מדות בכל הששת ימים וזהו ע"י יחידת בחי' המלכות מן המוח אל הלב וגם בלב הוא בהמעשה, ע"כ אז כל פיקר בחינת העבודה ובידור הנילוות קדושות אשר האדם משתדל לשעבדם לעבודת השי"ת והנפש לא תמלא. כי יש בלבו העשוררות הגופני והמעשה ג"כ. אמנם איש הכלבב מעלה הכל לעבודתו של השי"ת על ידי חו"ט ותמני אורייתא. אבל בהגיע בחינת השביעי שהיא בחי' מלכות עלמה שהיא חקוקה הטבעיות של שורש המלכות ב"י בלתי אפשר להכיר בחינתה בעלמה בהשגרות המעשה כי אז ח"ו יתמעט ותכבה נרה כי אין לה מעלמה התעלות זולת ע"י המדות, אשר ע"כ בחר ה' בצו הבחינה אשר הוא עיקר ותכלית רצון השי"ת ואשר ע"י מתחידים בני"ה להשי"ת ולכן אז מעלה אותה בגודל הבחי' למעלה בבחי' מוחין ומחשבה עליונה אשר אז כל הטבעיות והרגשות נבטלים לבני בחי' התגלות אור מל"ש והיא עולית למעלה במוחין וכן בני"ה השומרי' את בחי' העלמית אשר כן הוא קודם יירדתה ומקומה שם מנוחה ושמחה ע"כ מזהירים הם שלא לעשות מלאכה שהוא טבעיות הגופני וירידת מעשה בידור כי בשבת הכל טוב ולכן נקרא השי"ת עליון כמאה"כ מש"ל השבת טוב להודות וכו' לשמך עליון, וביום השביעי נתעלה וישב על כסא כבודו, והבן. וזהו ג"כ ענין השמיטה. ואפשר שזהו שמוט כל בעל משה ידו. כי ענין החובות הם ניולוים קשים אשר בלגי אפשר לעלותם כ"א ע"י מלוה ופרעון, שזהו ע"ד בחינת לרופי שנים ובחי' תשובה, ובשמיטה שאינו זמן הכירור כ"א בחדר השם יתברך עולים מעלמם הנילוות אלו מפני הארת מלכות השי"ת אשר בני"ה נתגלה בלבם ובמוחם ויודעים כי לה' הארץ ומלוואה, ע"כ ממילא נמתקים כל החובות של איש לחבירו. והשביעית ברכתה נשפעת לכל אחד ואחד אשר מקבל את החוב מיד השם יתברך בעלמו, וזהו כי קרא שמיטה לה' וזהו דבר מזה

מטה לאמר משמט אני כי מיקרה במלכות
 פה קרינן לה. והנה צעה שהאדם זוכה
 בעטלת לבב הלכ והמות יחד עד שמוחו
 נמלא בחפץ ורעון אהבה השי"ת ויראהו זאת
 הוא בחי' מהנה מלמעלה. ולכן נקרא המוח
 מדורי דקוב"ה. אכן כשאין בו בחי' זו כי אם
 לבו לבדו מלא הרגש אהוי"ר, בזה ישכת

התעוררת שג בני ג"כ אשר הוא על ידי
 החקיקה ורשימה אשר חלק מכבודו לעמו צ"י
 ודב"ז נקרא שכינתא ר"ל שהשי"ת שורה בתוך
 לבות בני, וזהו מחול מוחל ולבא הם מדורי
 דקוב"ה ושכינתו. וכן יעוררו נא רחמי השי"ת
 עלינו ויתן בלבנו ובלב כל בני ישראל לעבדו
 בחמה :

ו.

אהובי יידיי ראיתי מכתבם כי יחומס
 לבבם וכליוחס ישחוננו עד כי
 יעטמו ויטעימו מרורות בכל פינות עבודתם
 וזי היו כחנבים בעיניהם מרוב משטמה
 ונפילת רוחם עד לא קמו תחתם איש ממקומו
 ושי"ז שהוא עלת יר הרע רבה העזובה בקרב
 הארץ כי נשאר חם ושלום בלא כח לפני
 דודף זה חמת הילר הטמון בקרב איש וכל
 פטותיו ראשונה להפיל את האדם בשפלות
 וענוה פסולה אשר זה הוא העלכות ושברון רוח
 וכשוה טפל זה קס ח"ו. ואחת היא שבוה יורד
 ומסית יורד דוקא שמכניס שפלותו גרוע עד
 שאין לו שום שמחה ותענוג בעבודת השי"ת גם
 אובד התפילין שלו אשר נקראו פארץ כמאה"כ
 הוא תכלתך והוא אלהיך, מו"ר מקאברין ז"ע
 אמר בשם רבינו הכה"ג הגדיק ר' אברהם ז"ל
 מטבריא חוב"א פירוש כחוב זה הוא תכלתך,
 כמו וכפי ערך שהשמע ותרניש בלבך תהלת
 ה' וחסדיו אהבתו ומלמו וימודו עם כל אחד
 ואחד מבני ותי"ו זאת לך לשם ולתהלה כמו
 כן חזקה לשמוע ולהכיר עול מלכות שמים
 ואדנותו אשר מושל ומשנית עליך והוא אלהיך
 ודפח"ת המאירים את העינים ואת הלב.
 וממילא יובן הפוכו מי שאבד לו דרך שדו
 פ"י היורד ואין לו תפילין והוא שמה דמארי'
 אשר בני כתיב, גבי תפילין כי שם ה' נקרא
 פליך זה שין שמרמו על שזי באלהותו לכל
 דרי' והוא מדה ההסתפקות להיות שמח במלקו
 תפילו אם הוא מועט ואחר שאיבד זה חם ושלום
 ממילא נתמעט ממט סוף הפסוק ויראו מתך
 ממילא מסית לתענוגי המו"ז. כי היפך ענ"ג

הוא גנ"ע. כי ענג טוה"ז הוא למפרע נגט
 לרעת ממשכא דחויא כדאיחא בזוה"ק, וזה
 גורם נפילה בחר נפילה רח"ל. ואח"כ בידו
 להסית וכו' ואחר כך מביאו לגדלות שקר כי
 גדלות הוא גסות לשון עבה וגשם. וזהו ואח"כ
 עולה ממילא מרוב עלבות וגם הגדלות עושה
 מסכים המבדילים רח"ל וזהו מקטרג. לא כן
 איש גבור חיל. כי אם לבו רחוק ושבור
 בקרבו, בכ"ז להלחו בפניו משמחה מה טוב
 חלקנו. חלקי ה' אמרם נפשי. ואשר בחר בנו,
 ומוזרי זל"ל מקאברין אמר עם שמחה עלינו
 לשבח לארון הכל שלא עשנו כגווי הארלות,
 עם זה הפיל יהושע כל השבע חומות המבדילים
 את יריחו ביראת ה' :

ע"ב

ידיי התחזקו ותחזקו. כי הדוותא
 אחער הדוותא וחדות ה' היא מעוזכם,
 רבינו הקדוש מלעכווין ז"ע בכל ר"ה היה
 מרגלא זאת בפיו הקדוש הדוות ה' הוא ר"ל
 שמחה וגודל נחת רוח לפני השי"ת הוא, מה
 שאחס חושבים ומאמינים בחסד השי"ת אשר
 הוא מעוזנו וזהו הוא מעוזכם, א"ר הקדוש,
 ובעבודת ישראל אמר סומא באחת מעיניו
 פטור מן הראיה, שנאמר יראה וכו' פירש עין
 אחת הוא מה שרואה שפלות ופחיתות עלמו
 נגד השי"ת כפי חשבון ושיעור נפשו ועין שני
 מה שרואה גודל השמחה של זרע ישראל ומה
 שבהשי"ת תהלה נפשו, והם הם השני שערי'
 שניך אדם לכוונם בהם, ועי"כ יראה כל
 זוכרך את פני הארון ה', משא"כ מי שחסר לו
 בחי' אחת כר"ו סומא באחת מעיניו, ע"כ קוטב
 דבריו הק'. ובזוה"ל לריך להכניע את עמנו
 מאור

מאוד לפני השי"ת, ועי"ז נעשה עבד וטפל לכבוד שמים, וכל הנטפל לה' מאחריו אינו נמחק. והשפלתו זו הגבהתו כי עבד מלך מלך ומתרחק עי"ז מהילה"ר. כי הוא ע"י הגבהתו שלא ביטל את עלמו להשי"ת ואמר מה חנוש כי חזקרנו על ידי הגבהתו נעשה השפלתו ושקר אין לו רגלים לכך נאמר בו ואמה חשופנו עקב אבל אדם הוא יסופך ראש ר"ל עם החחוקות שלו ושמתח ראש קוממיות שלו שהוא מטעג של מלוא ועבודה עי"ז יסופך ראש פורה כל המחשבות רעות ודעות שקר שלך. ואם כי הוא יכול ח"ו לשוף בעקב. באמת השכם והרגו. ולפני לה' הישועה הבא לטהר מסייעין אותו, ואם כי בכ"ז כתיב ויגע צדק יריבו הלא תשובה מראש ברא' ה' והקדים ויורה לו השמש של תשובה וסליחה לרפאותו, משא"כ מי שנופל הר"י ג"כ נדמה אל הילר הרע וח"ו פן יסופנו ראש ג"כ. ע"כ נאמר אל תשמחי אויבתי לי כי נפלתי קמהי. והיכף ה' זוקק כפופים ע"י מה שישוב ויתחזק ב"ג מדות של רחמים אשר נמשך על המשפיל את עלמו גופו ונפשו לפני השי"ת אשר זהו שיעור השתחויה כמאה"כ וכו' אשר יש בו י"ג תיבות גד י"ג מדות של רחמים. והנה כל הכריעות הם צברכות שבת וכו' והלה וכן שיעור השתחויה הוא צפסוק וכל בניי רואים צדדת האם וכו' וישתחוו והודית לה' כי לעולם חסדו ואחז"ל שהתחלתו מן ויכרעו ר"ל ע"י שפלות אמת מכיר מלבו כל דאגת עולם הזה ונכנע הילר וממילא מכיר הודיה ושמתח צבטול ומס"ג להשי"ת ועי"ז והודות לה' כי טוב. ובפרט בארה"ק שנקראת ביחא דמלכא כדאי' בריש ס' כסא מלך על תיקונים, דבחז"ל אינו אלא קן ומלון, אבל בא"י היא בית ה' ובהיכלו כולו אומר כבוד ואין לעמוד בפני מלך בפנים זעפות כי עיז וחדה במקומו :

אהובי אחי אין אחס יודעים כמה וכמה ואיך להחזיק טובה ושבת להשי"ת אשר זיכה אחכם לשבת אחים גם יחד בלבבות קרובות בארה"ק אשר עיני ה' אלהים בה ובעת אז נדברו יראי ה' באהבה ויקשב ה'

וישמע ויכתב בספר זכרון לפניו וכו' ובפרט בעיתים הללו הלא אליכם לשמוח יחד ולקבלנו ג"כ בחוככם, והזכיר אותי בעת טוב לבכם ביי"ו בשבת ויו"ט לפני השי"ת אשר יחנני גם כן בחסדיו ואזכרה ג"כ לתשובה שלמה ולבריאות גופי מוחי וידי כל עלמותי מפנים לישועת ה' ומה טוב חלקיכם. ואם אין לכם בשר הלא קרובים אחס שם ע"י קדושת הארץ ללב בשר אשר פועמיו טעם מן לחם אצירים זכו ואותיות שקודם בשר קר"א ושארתי' הם גש"ת ר"ל קרא אל השי"ת ועי"ז תזכה לגשת אל הקודש : **אספר** לכם מה ששמעתי זו השבוע בעת מלחמה בשנים הקודמים הגיע דעפעש אל השר דוכס גדול אוהב ויועץ ראש המדינות, שהשונא שבר את כל עיקר יסוד חייוק המבצר ותומ"י נפל בדעתו עד למאוד ובעלזב חזקף רוח. ונדע זאת לאשתו ובאה לנחמו ושאלה אותו מדוע נשלו פניך וסיפר לה דבר הדעפעש והשיבה היא בחכמה. הנה גם אני קבלתי דעפעש ג"כ בזו הרגע אשר דברים יותר רעים ומרים מהדעפעש שלך אמר לה אמור לי גם כן מהו השיבה לו זה מה שאהה אובדתה את המהט שלך ר"ל את החחוקות וגבורות הלב שלך ודבר זה יותר גרעון ונפילה משבירת כל המבצר הנ"ל, בינו והתבוננו נא בזאת :

ומדי דברי אשתעשע עם אהובי באמרי נועם השייך לדברינו ולימים נוראים קדושים הבאים עלינו לטובה בזמור (כ"ד) שאו שערים ראשיכם וכו' והנשאו פתחי עולם מי זה מלך הכבוד וכו' עוזו וגבור שאו שערים וכו' ה' לבאות, הדברים לריכוס ביאור, כמובן למרגיש, ומחז"ל ידוע אשר דבריה הק' לריכוס ג"כ ביאור וי"ל בעזה"י. דהנה בר"ה אומרים לעילא ולעילא. ויסקן בזה משום דתכלית הבריאה הוא צביל ישראל שנקראו ראשית והו בראשית צביל ראשית, גם ב' ראשית שיש בה ב' בחינות, אחת שבני ישראל מתרחים למלאכי השרת, וכדאיתא במדרשות למעלה לבאות עומדים משרתים ולמטה לבאות ה' הם בני ישראל, ובה ה' עיני בית המקדש הקרשים

הקדשים עומדים, וקרסים ככוכבים, וכפורת זכרובים מוצח מול מוצח שלמעלה שם מיכאל ולמטה כה"ג. וכל הבהמ"ק הי' דוגמת כל העולמות העליונים נחלל שבנ"י הם מהדמים ונעשים שויים והסימן רומז לזה הוא יו"כ שבנ"י או כמלאכים, והבחינה ב' עולה נשגבה, להיות בנ"י למעלה במדרגתן מן המלאכים כמחז"ל כעת יאמר ליעקב וכו' שיהי' בן לעתיד שישאלו המלאכים לבנ"י מה פעל אל, והענין כמשל בן המלך שהוא תמיד עומד לפני המלך אינו חידוש כ"כ שפוסה רטוט, אבל אם המלך שולחו למרחקים במקום שאינם יודעים מכבודו, וגם נחלל הרבה שונאי כבוד המלך שם ומורדים והבן מלך אם הוא בכ"ז אינו עובר את רטון המלך אדרבה בחמתו ובמס"נ הוא כובש את המדינה ומשעבדס לרטון המלך אז הוא לשעשועים ולחידוש נחלל בעיני המלך ומקבל עי"ז גדול ההטנוג יוחר הרבה מן בניו העומדים תמיד לפניו ודוגמתו זה הוא ענין מלאכים שאין להם חומר ויזר הרע זעומדים ברום מקומם לפני השי"ת מלך הכבוד, אבל בניי אם שהם נשמתם מעולם גבוה המחנשא בהתרוממות עליון רם ונשא וקדוש ונשגב יוחר על עולם המלאכים, אבל אח"ז שירדו למדינת החומר והגשמי ומלוכש בגוף ונפש הבהמי בוז המדינה אשר היא מכוסה בחשכת היזר וכו' ובלא השתדלות ומס"נ בלתי אפשר לו שלא ילכד במלודת המסית והמורדים, ואשר ע"כ אם זוכה בכשרון מעשיו וגבורת מלחמה זכובש את החומר ומדינה הרחוקה אז עלה יתעלה בעיני המלך השי"ת, אבל הדבר רחוק במציאות אשר לא יחטא האדם במאה"כ אין אדם לדיק בארץ וכו' ובפרט באלו שבאו וירדו בשפל המדרגות הן מזל הערובות המשפחה והן מזל כוננת אביו ואמו צפת הזרעתם והן מזל התלככות ועילוי ומלק הרע שבקרבו, והן מזל הנסיונות שלו אשר הם הכל סודי סודות הנסתרות לה', בודאי אלו הן הלוקין מהיזר הרע אשר ע"כ ברא השם יתברך מדת התשובה, וגדול כח התשובה שהוא התגברות אהו"ר ומלחמה ועי"ז יכול כל השב באמת

להתעלות בעילוי אחר עילוי עד מדרגה המעולה השנית, ולכן איש הנלבב הרואה להיות עייל ולא נפק, עלחו לקבל עליו תמיד עול מלכותו. ולידע אשר נשמתו קרובה מאוד להשי"ת כמאמר הכתוב כי קרוב אליך ואורי"י וכשמות בני"י חד, ומזל הגוף ונה"ב מחזיק במדת התשובה תמיד כל ימיו בתשובה ועפ"ז יכול להיות זוכה ועולה במבחר המעלה הב', ובודאי בחמילה יראה להכניע הרע שלו ולהיות עכ"פ למעלה להתרומות למלאכים. אכן אחר כך יתכן לבוא לשימת עבודה ותשובה מאהבה רבה ואז יתכן למעלה הב'. והנה בר"ה כתעורר ענין חידוש מעשי בראשית ואשר כ"ז ע"י ובשביל ישראל שהם ראשית, ולזה ר"ה הוא קבלת מלכות השי"ת וגם ימי התשובה. ולכן מבקשים יתגדל ויתקדש שמים רבא בעוה"ז שבראו באופן שיהיה בו בחירה והוא בעלמא די ברא כרעותא וכו' מברך לעלם ולעלמי שלמא שיחברך בכל העולמות עד שיתרומם כבודו עלינו בעולם המלאכים כמעלה א' והוא לעילא. ועוד יוחר כמעלה השנית. והוא לעילא ולעילא, המעל' הב' והוא טענ' שלמ' שאמ' מקוד'. והגשאו משורש התפעל דהיינו בע"כ, הנס דמלאכים רזוים שלא חרד שכינתו בתחתונים. אבל בעל כרחך מפני שבנ"י ביותר מעלה הם חשויים שהם בעלי גבורה נגד היזר. והוא מי זה מלך הכבוד ה' עוזו וגבור וכו' גבור מלחמה. שנקרא לפי מעשי בניי הלריכים גבורה. אבל המלאכים אין אללם סייך זה כי אין להם יזר הרע, ולא נענה. והדר אמר שאו ברלונכס מפני ההתדמות במדרגה הנמוכה הא'. והנה שלמה ישב על כסא ה' ואחז"ל מלך בעליונים ג"כ, ולזה הכרו דאומר על עלמו מפני ההתדמות ורזו לבלעו, ולזה שאלו מי הוא זה שיכול לומר על עלמו מלך הכבוד. כי הכבוד אינו כ"א להשי"ת. והשיב ה' לבאות שהוא מפני ההתדמות לבאות בעליונים ולבאות בתחתונים. והוא כביד השי"ת שחיהו שכינתו בעליונים וגם בתחתונים. ובכ"ז לא נענה עד שהזכיר בעבור דוד עבדך מיד נענה, הענין שדוד הקים עולה של תשובה. כי נשמתו הימה גבוה.

כבוד שמים כמו דוד כדאיהא במדרש. על כן זכה שבשילו ישאו שמים ויבוא מלך הכבוד וישרה שכינתו בין בני"ג ובחחחחחחח, ואז נהפכו פני שונאיו כשולי קדירה, שראו שהם אינם נכללים בקדרה של תבשיל מאכלי המלך, ורק כשוליה של הקדירה הם, כי גם הם נלרנים כי כל הנברא לכבודו ברא:

גבוה מעל גבוה בחינת מרכבה אבל ירד דרך התערבות קופה של שרעים מאחריו. ואשר ג"כ בסוד עבדך בן אמתך כידוע, וגם שזהו ענין עבודתו של דוד היה לירד לכל המדינות הרחוקות ולכבשם ולהשיגם להשי"ת ולכבודו, וע"י בחינתו שהאיר יכולים כל בני"ג לזכות למדרגה המעולה הזו. ולכן אז נענה. ובפרט כי אין אדם שצוה כבוד עלמו על

ז.

ע"ד בקשתו לכתוב שורותים אהבה צדקי להעיר ולעורר את תקופת העבודות אור תורה ואור אמונה, ע"ד מאה"כ הקיפו ורננו שוכני עפר החומר והגופני המפיל חרמית הזמן והעללות, העלה התעוררות חוקה ע"ד מחו"ל לעולם ירגיז אדם ינ"ט על יגר רע, ומשקל התעוררות הוא לפי ערך השינה כן יוער התגברות קול המקיפו והמעוררו משינתו, ולפי שטבעות האדם להתעורר ולברוח מן הנזק והפחד היא גדולה הרבה יותר פועלת בו מן התעוררות שיעורר האדם את עלמו עם גודל הטובה ורוב החסד ואור מה ששיג ע"י סודו מרע ובוחר בטוב, כי מובן שחש הנזק והרע הוא יותר מהעדר היחרון טובה שבוה יכול היל"ה"ר לעשות לו הסתפקות משא"כ גבי נזק וכו' ע"כ החחלת התעוררות הוא מלד היראה והפחד וכמאמר הכ' היחקט שופר בעיר והעם לא יחררו, אבל אח"כ כשקם משינת החרמה. אם כה יעשה כל עניני עבודתו ע"ד התעוררות הנ"ל אם כן יהיה עבודתו נמאסת ובלא שמחה ובלא אהבה ואשר עי"ז יהי חסר מן עיקר העבודה כמאה"כ בשמח' ובטוב לבב מרוב כל. השנית כי העלבות הוא שייכות לנוף והיא קרובה מאוד ליסוד העפר, וא"כ אז כשהוא ניסור חסוד יג' ג"כ ואין בעבודתו חיות כי המיות שייך לגפש דוקא ונפש הישראלי טבעותה שמחה וחיים ואחר שהוא בעלבות אינה רק ע"ד השינה שלא נשאר בו רק קוסטא דחיותא, והרי זה כמעורר את עלמו רק משינה גמורה לביחית

בו אתי אשכון את רכא וכו' להמיות וכו' בטל של תחי, וחסו שוכני עפר, כי טל אורות טלך וארץ רפאים, אם מידי הכנתך והשפלת דעתך יכול ח"ו להביאך לענוה פסולה שהוא עפר הטללות ונפילת דעת שנקרא זאת רפאים כמחז"ל במרפה עלמו לר"ת ע"כ אמר וארץ רפאים המה זו הפיל אותה ממך להרחיקנה ע"ד אדם שמומר ברום גבוה ומפיל איזה

דבר שמוסר ושנאו בעיניו ומפילו למטע דייקא, וזהו הפיל, שאז תגזיר דעתך ותחשוב מאה"כ אשריך ישראל מי כמוכה וכו' ואשר זה הגלות הוא חרב גאופוך שאתה מוסר בו ומחויב אכן ואתה על במוסריו של הילך הרע חדרוך, כן אמר אדמו"ר זכורו יגן עלינו וכו' יזכנו להחזוק סמיד לביות אומר וטעם :

ח.

אהובי ידירי העיקר הכל לראות אומץ וחיוזק בהשרשת אמונה שלמה ותמים, כמאה"כ כל מלוויןך אמונה והאמונה טובעת מן האמת, כדאיתא בזה"ש אמת הוא דבר ואמונה נוקבא. שהאמת משפיע במדת אמונה כי חופס של השי"ת הוא אמת, וזוה חתם עולמו וכל יצירת נפש האדם הישראלני מקוקה צבטא הכבוד ע"י יעקב אבינו אשר אמו במדת האמת. ולכן ע"י יעקב הוא חבל נחלתו שהם מקושרים אל השי"ת והולך שפע אמונה ואהבה יראה על ידי החבל הזה. אכן מפני שביות החומר ותשך הנפש הבהמיות הם נעשים בענינים ועצים המכסים את אור הנשמה. ע"כ הטנה לעורר דברי אמת חמוד בלבו ע"י מה שיהבוקן ע"ד מדת אמת ואמונה הנעושה בלב כל ישראלני ע"ד בניי מאמינים בני מאמינים זע"י יחבוק שני בחיות של סוף האדם כמחז"ל מאין באה הוא הנשמה אשר הוא חלק אליו ממעל, ולאן אתה הולך כדאיתא בסי קדו"ל, ולעומתו של שפלות הגוף מאין מטפה וכו', ויחשוב בדומות השי"ת כמאה"כ שאו מרוס עיניכם. ועל כל הסוכות והסדיו אשר בכל יום ובכל שעה ורגע אמת מחי' את כולם, כאו"ל לפוס שיפורא דיליה ולפוס מה דמשטר בלביה ועם הסעוררות כוס אשר יפסול בכ"ו לעורר את לבבו, יראה שאח"כ כשיעמוד להספג או ללמוד יהי' עם רשוא דלכא כפי בקודם אמונתו ואור ראו' לבבו מה שיפיר, שכ"ז ישים כל מוחו וחושיו בדברי תורה ות' או מלוה, זע"י יכול לפשול אללו הסעוררות

גדול ובהתפשטות רעותא דמוחא ולבא על כל מדותיו, כי דברי תו"ת הם לירופי אמת ואמונה ונקראים התיבות שפת אמת, ובאשר ישים בהם חיות מטע כדברינו הג"ל, אז יחדש בגוף וכשמה לעבודת השי"ת ורבים לא יחכמו ולא יבינו זאת הענה אשר העיקר להיות קולע אל השערה ליחד את הלב עם הדיבור דקדושה. ואפי' בעת התמעטות כל ההתבוננות וכל הסעוררת הלב הגה שפת האמת נשאר רשום בלב העובד*) ונשאר רושם בלב כמו נקודה קטנה בחי' יו"ד גולמן, וכמאה"כ אני ישנה ולבי ער ודב"ז ישנו בכל אדם ונקראים קטנות או בחי' שינה. שהם דרך הסתר. והכוונה בכדי שיחזוק האדם יותר ובקבלת מל"ש במס"נ למק לבס אל ה' ובהתפעלות מטעם ודיבור ולהחזיק בשפת אמת כמאמר רבוב"ק, האמתני, מפני מה, כי אדבר, ואחזור בשפתי ובנקיטות לב אמונה, עד ירחס ה' וישיב אוטו לימי שלומתו כדראשונה ביום שאת וביתר עו ואו יקון ויסעורר משנתו וחסו ההתחדשות ורוח נכון חדש בקרבו. ובעת קטנות עבודתו הוא בבחי' שהשי"ת מסימא דכל עלמין לעילא מכל עלמין, ובאשר זוכה להפיר ולהאיר במוחו ולבו בהתגלות האור הוא בחי' חך כל עלמין, ועי"ז מגיע לו אור מבחינה היותר גדולה שהוא מסימא דכל סיימין ולעילא וכו' וחסו אכן אתה אל מסתמר בצ' להושיע וד"ל, וכ"ז כאשר האדם הוא מאמץ ומלפס לישועת ה' ומשטר את כל הטלבו ומחזוק א"ע בשמחה, כי עוז וחדוה מקומו, כי אז אינו נופל

(*) ע"ד לה"ב בשם אמת פסוק לגר

נופל כי אם ע"ד שבע יפול לדיק וקס, כמאמר רבותינו הקדושים מי הוא הלדיק מי שמאמין כמאה"כ ולדיק באמונתו יחי'. והעור הגדול לכל זה הוא אהבת חברים יחד בלב אחד, אז מקבלים עליהם עומ"ש זמ"ז. ונעשה אמרת ה' צרופה אוטויתיהם יחד בשפת אמת, אמת הוא חדוה ונחת ורושם החותם. ואז הרי זה פושט

לורה ולובש לורה, כמאה"כ ולאחיו יאמר חזק ובפרט בארה"ק ארץ החיים, הקילו ורננו כל שוכני עפר אלו המכניעים א"ע זל"ז וענוים ירשו ארץ. וזהו שירו לה' שיר חדש תהלמו בקהל חסידים ישמח ישראל בטושיו ואז יוכו בני ליון יגילו במלכם :

ט.

שְׁרוּם וכו' לירידי וכו' וכו' אכן מאהבת ידי אמרתי להעלות לפניו דברי דודים מה שדברנו בעת מלוח ה' נר הדלקה מעשה המלוח בין חבירים ותלמידים מקשיבים, מאה"כ ואורח לדיקים כאור נוגה וכו', להבינו בדיוקו. והנה עיקר העבודות עבודה שכלב להיות טופס טפס תקוקת עבודה בהתקשרות נפשו ומדותיו לה', והוא ע"ד מחז"ל העלמות היבשות שמשו דבר ה' שאין בהם לחלומות מלוח הכוונה שעשייתם ביבשות הלב, כמחז"ל צוהר ויפלו בנגב ביבשות דלצא ואז דומה לחולה שאוכל לחם מעדנים בכ"ז אינו בא מזה מוח וליחות חיות להעלמות שלו שהוא עיקר האדם, והסיבה בנפש מפני מה, מפני שחפש אוני לבבו ושוכח כי עיקר מכל העבודה אשר ישם אל לבו כי דבר ה' הכבוד וטורח הוא. וזהו שמשו דבר ה' ואז יבוא בכס רוח הדבקות ומייתם. אכן היאך בא האדם אל זה ואיזה דרך אשר ישיגנו הענין, י"ל בעזה"ש שהוא ע"י הכסיונות שאדם נתנסה בכל יום ויום מלך התעוררות התשוקות והמדות הגופני. והאדם ההולך וזה מדרך רגליו שהוא מכניע אותם כל אחד ואחד לפי ערכו זה באיסור וזה קדש עלמך במותר לך, והכל על ידי הדעת וההכמה כי הכל בחכמה איחברר כאשר משים ללבבו ההבדל וההרחק בין עבודת ה' לפניו הגוף, נודע בשערים בעלה כל חד וחד לפוס שיטורח דיליה, וע"ד מחז"ל הוי מחשב הפסד מלוח וכו', ועי"ז מעורר לבבו אל הטוב וגם בהתבוננו מטט מגדולת יולרנו והסס נפשינו בחיים וכו' ובהשפלות עלמו אז

מעורר הטוב שלו ובאתערותא דלתתא כן נמשך עליו רוח חכמה ועלה יראת ה' מאתערותא דלעילא, ומקבל עליו עול מלכות שמים, ויורדת המחשבה בלבו עד מקום כליות יועלות. והנה הכליות הם קרובים אל הטבעיות שהם מדרגות הגמוכות שבנפש, וזהו הנאמר גבי יושרת הכבד לעומת העלה יסירנה והיושרת והמרות הם טבעיות גמור שליטת נפש הבהמיות. ועיקר הכניעתם ע"י הכליות שהם סוף מדות שבהם השכל והתחלת טבעיות, ונקרא בלשון ח"א נלח והוד, הענין י"ל כאשר האדם רוצה לפעול אלל עלמו ענין הנלרך למעשה והוא הדבר השיך לשצירת הגוף ונה"כ, אז יורד הענין אללו ונלרך למלחמה שיחגבר בו יראת ה' או אהבתו, ועי"ז ינלח את הילר ונפש תשוקת הבהמיות שלו. והנה אח"כ כשבא אל המעשה עלמו ואז נתעורר יותר כח הטבעי והגוף ע"כ לריך שנים לעשות מלחמה ובאופן א' היא יותר כבדה מתמת רוב ריבוי התאווה והטבעיות נתמעט יותר כח השכל והדעת. ולריך יותר הרבה אתערותא דלתתא, צעבור שקודם זה על ידי מלחמתו הראשונה טרם בא המעשה לידו, אז היה נקל לו שעדיין האיר בו הדעת אשר עיקר אתערותא דלעילא מה' הוא ע"י הנשמה, והדעת הועיל לו אז ע"י מדת הנלח, ע"ד מאה"כ ה' לא יעזבו בידו ע"כ אפילו כשבא לירי מעשה הגם שנתמעט הדעת ומתגברת הטבעי בכ"ז ע"י רשימת קבלת המלכות ויראת ה' מתחילה. מועיל לו להיות גומר הטוב ולעמוד בקשרי המלחמה ע"ד תגור מרנך וכו', והוא הודך ר"ל מדה זו נקראת

מטע מעט מדה ההוד ע"י המעשה בפועל
 במס"כ ולכן בחטובה שחשמונאים מסרו נפשם
 בקדוש השם גדול תקנו מדה ההוד באלו
 הימים לדורות עולם ופעלו ביותר תועלת
 והמשכת אור הדעת והבינה שאין לריקים לנלח
 היגר בשעת מעשה ע"י עזר רשימת הבחי'
 נלח שמקודם. אכן כי הדעת והבינה עד
 הוד עלמה מתפשטת לבחינת קבלת המלכות
 שבני ישראל מקבלים עליהם וזהו בחי' מטרה
 ערות לישראל שהשינה שורה בחוכם ממש.
 כי אפילו נפשם חלק ה' עמו ונחלתו, וזהו עד
 שתכלה רגל מן השוק ודו"ק:

ועפ"ז יובן להדליק עם הששה אוחיות
 גימטריא שם א"ל במלואו פולה
 הקף, כי שם זה יולא ממדה הבינה ומקיף את
 כל נפשות ישראל אפילו הנמוכות שבהם ע"י
 מדה החסד [ודוע שהמשכת החסד מלמעלה
 הוא ע"י שם זה ושם הוי' ב"ה כמאמר הכתוב
 בהלל אל ה' ויאר לנו וקבלתנו הוא ע"י שם
 א"ד וברבונו הוא קכ"ו, ושני השמות הקודמי'
 הוא כ"ז, ובידורף שני השמות פולה ג"כ הקף
 כ"ל רומז על ההיחודות השי"ת ועזרו אלינו
 עמו] ועד"ז י"ל ואורח לדיקים כאור נוגה.
 אור הוא הקבלה קודם ששם מופיע הדעת,
 ולכן נקרא אור ולחבר האור אמת עם נוגה.
 ועי"ז הם נודככים ונסתרים הולך ואור עד
 נכון היום, שנעשה אללם ערב שהיא בחינת
 סוד, ובוקר בחי' נלח יום שלם [וע"ד דברים
 הקודמים נכון גימטריא א"ד ברבונו קכ"ז
 יום הוא עם הכולל כ"ז והר"ז יחוד כ"ל].
 והנה השפתיש נקראים ג"כ טו"ה מפני
 שהדיבור של אמת פועל ע"ד שקימת פיו הוי'
 מעשה, ובפרט על ידי הכנעה גדולה כריעה
 מראה שמבטל כל ראשו דמיו ושכלו ותשוקת
 לבו כמחז"ל עד שיראה אישר נגד לבו. ונשאר
 בו, רק בחי' עבד ורגליו רגליו אמונה לשי"ת
 ולכן תקנו נסים בהודאה:

נקראת הוד, ע"ד מחז"ל נאה דורש ונאה
 מקיים, וזהו ענין השני כליות, ובזה יובן
 מחז"ל זו אין זו אלא זירוח וביותר במקום
 חסרון כים, ר"ל זו גימט' שלו א"ל א"ד כידוע
 ושם זה מורה ופולט בעשיה ובמעשה לעמוד
 בנסיון ע"י יראת המלכות של השי"ת ולפי שאדם
 צהול על ממונו. כי השוקת הכסף אין לה
 סיפוק וגבול. ע"ד אוהב כסף לא ישבע. ולכן
 צהול ואובד הדעת והשכל לכן לדיך זירוח
 כג"ל שהוא בחינת הוד וממשלה לשעבד א"ע
 בכפי' ולבעל רגונו מפני אמת המלך, ולכן
 אחז"ל עזר שמורוין את האדם קודם המעשה
 ובשעת המעשה, והוא דבריו כג"ל שהם השני
 בחי' טו"ה, ואברהם היה הראשון שקרא להשם
 יתברך א"ד הוא ג"כ מטעם זה שהגיע למעשי
 נסיונות ומס"כ בעולם, כמחז"ל עשרה
 נסיונות. והנה יעקב ויאבק איש עמו וכו'
 ויגע בכף ירכו, והי' עי"ז פגם צנו"ה שהיה
 קשה עי"ז להמשיך התעוררות דלעילא במדות
 הנמוכות הנדרשים למעשה בעת ריבוי התאוה
 ותשוקות הטבעיות. והגם דכתיב ויזרח לו
 השמש ויבא יעקב שלם בגופו מ"ה נשאר
 הפגם עד שתיקן שמואל מדה הנלח עם גדול
 עבודתו שהיה מחזר תמיד בכל העיירות
 ללמדם תורה וכל בניך למודי ה' שהוא בחי'
 שתיקן טו"ה. ולכן חידש הלכה בעבודה
 חילונית שהוא מקום הניחוח וחרב השחיטה
 שמוחר בור היפך פלי הלדיק שע"י שתיקחו
 לבניו פגם במדה טו"ה, עכ"פ תיקן מדה
 הנלח, כי נלח ישראל לא ישקר, וכדאיתא
 בפרע"ת בהלכות טובה ולכן שיקר עזרחנו
 של כנס"י ע"י מדה הנלח ועי"ז גמר גבול
 עומ"ש בלבבו ערם המעשה הרשום ע"ד אמת
 נעשה שמור לבעליו, ונתקיים עי"ז אל יתן
 למוט רגליך אל ינוס שומרך:

והנה אחז"ל בכף ירכו זה דורו של שמד
 רח"ל, ר"ל שלכך הולרכו כנס"י לתקן

כדורו של דבר זה. הרוצה להכניס את עלמו
 בזה מתחילה יאמין באמונה שלמה כי אין שם
 שום

שום גשם כלל וכל אילנות האור הוא רזא
 דמחשבה מן ראשית סוד התעלומות עד סוף
 מחשבה וכל דברי מח"ל הם משל ומליה סוד
 ה' ליראיו, ועד"ז כתיב כבוד אלהים הסתר
 דבר, ובסקדמם עץ חיים כתב ואמר, ר"ש ז"ל
 שאמר מאן דע"ל ונפיק וכו' הכוונה מי שנכנס
 בתקירת זאת החכמה וילא לשלום בדעתו
 שלמה. וכתב על דבר זה שא"כ אין מי שנמלא
 בדורות אלו אשר יכול לעסוק בזאת החכמה.
 אבל האמת מי שמאמין באמונה שלמה ופשוטה
 וכולה הסמרון בו בעלמו ובחסרון דעתו ותם
 שיתקשה אליו יאמין כי אינו מבין סודו, אבל
 מח"ל הם אמת ודבריהם אמת לאיש כזה
 מזה אליו לעסוק בזאת החכמה, אכן בהיות
 סו"מ ועש"ט ואשר ע"י הסודות ישיג יראת
 הרוממות והעבד השי"ת, ודי בזה. ואם רומע"ל
 רחל יעיין היטב בס' שומר אמונים והנה ת"ל
 יש ת"י כחוב בספר כמה ביאורים ע"ד הליור
 ק"ת כמ"ן (מן ההרכים) מרחוק וביסוד
 העבודה, ע"ד מח"ל לחכם ומבין מה מרעמו
 ע"ד מבשרי אחוה, וכמו שהזכיר האר"י הקדוש
 מאה"כ זה כמה פעמים ואין אני רואה לכתוב
 מזה לכ"ת. כי לא ניתן לרדוש זולת תמוקי
 וכו' בסתר כמח"ל. ומה שכתיבי זה מקרוב
 לדומע"ל בעיני פורים ופסח נכלל בו גם כן
 ביאור מח"ל ומסודם. אכן מאהבה כ"ת אגלה
 ספח בעיני שב"כ, ואכתוב במשל האדם בו.
 שכל. מורגש. טבעיות. ונעשים ככלים זל"ז.
 כי המורגש הוא למאוס להשכל. וכן הטבעיות
 למורגש, והנשמה מאללת אורה במוח ובלב
 ובכליות, וזאת בכמה מדרגות. והבחינה
 הסתומה הוא ע"ד רשימות בעלמא כוחות
 טלמנמים ביותר כמו צעה הסינה אז בודאי
 לא תבטלו כל המדות שלו ורק שנשאר ע"ד

רשימה ובלשון נסתר נקרא נה"י שבנה"י בחי'
 נפש. ונקרא טבעית שבמוחין ושכלב ושכלב
 הטבע. והנה כח הטבעיות אם שהוא כח
 אחרון נובעת שורשה מן הרצון הפשוט וגם
 מכח המחשבה הנשלמה. אשר מפני רז
 פשיטותה שהוא כמו בחי' היולי כוללת בה כל
 פרטי ואופני מדות ומחשבות הן ותמורתן תיקון
 וסחירה ע"כ נחפשה בכל המדרגות הנמוכות,
 אכן בבחינות חילוניות לבד שהוא נטיעות
 ושורש הטבעיות בלא שכל כ"א למעלה מהשכל
 וזאת מח"ל דמלכות אודריקת ופלתה לכתר
 לאתר דאחנעלה מתמן, ולזה אפילו בשינה
 בשארים. וכן התיקון יש בו רצון אפי' בעודו
 חסר שכל, והנה הרצון העליון הוא כנפש
 כלומחת הכליות אשר זה הכלית הטובה. אבל
 הזורע אם יזרע עם חיים הר"ז טוב אבל באם
 יזרע סה"מ הר"ז גורם רע ואינה מלד נפש
 העומחת שהוא רק היולי. כן הרצון בהתפשטותו
 מלומלס בחכמה הר"ז איתבריר אח"כ בבינה
 ואח"כ בדעת נעשה בירור טוב אבל כשיורד
 בלי למאוס זולת ע"ד טבעיות היולי שנחפשה
 בלי סדר לנה"י הטבעיות נעשה מזה בחינה
 עירוב ומותרות הטבעיות, והנה הטבעיות מ'
 מגדיר אותם הלא השכל מגדירים. ולכן הקטן
 שאין בו גדר הדעת והשכל ע"כ נגלה בו
 ביותר הטבעיות שהם המרות ורלויות נגדיות
 שהם נאחזים בהכולל הרצון. ולכן בקטן כלי
 המדות שלו קטנים וכאשר יגיע לו פחאוס זב"ב
 שאין שכלו מגדירו, נופל מיד לטבעיות ומותרות,
 והנה במחשבה עליונה בה שורש כל הארבע
 עולמות אילנות ושורש הבריאה וכו' ואשר ע"כ
 ע"ד משל ה"ל נגלה אז בבחי' הכלים כוח'
 חילוניות מהנמלא בשורש הרצון ונעשה ע"י
 שורש הבחירה וסו"ר ונעשה אח"כ סיקון. וד"ל:

ידוע כי אין קדוש כה' ומי יכול לאמר כמוהו.
 כנה מח"ל עקביא בן מהללאל אומר השכל
 בשלשה דברים וכו' הכפיל דבריו. וכבר עמד
 בקדוש לוי להבין אמרוהו אשר ברוס"ק רב
 האיכות

במדרש קדושים יהיו יכול כמוני, ס"ל
 כי קדוש אני קדושי למעלה
 מקדושתכם. וכבר דרשו בו רבים וכן שלמים
 להבין דברי המדרש המפליא פלאות. כי כבר

האיכות זמנע הכמות, ולמה לא כלל דבריו בקלרה מאין באת מטפה וכו', ופירושו של הקדו"ל ידוע בספרו ודברי חכמים כמעיינות יפולו והיו לנחלים רבים כאו"א שופט לפי שיטור לבבו, ויש לפרש דהנה אחו"ל אין לו להקב"ה בעולמו אלא אולר של יראת שמים בלבד. ולריך להבין כלא כפלי כפלים לתושיה במדות ובתורה ובמע"ט, והלא מדת האהבה כפולה לאלפים, ויראה רק לאלף דור ועוד דבקוט עונג ותשובה, וגם אחו"ל אין לו להקב"ה אלא ד"א של הלכה בלבד זכסותר הוא, ומעש"ט הוא העיקר. והישוב לזה כי כאן הורו פינה אשר ליכוד נאמן מוסר יוסד, להיות כל הבנין עולם נשען עליו ואם אין יסוד אין בנין, ולזה אמרו אין לו וכו' אולר זכו' כמו שהולר הוא כיסוד המקיים ושומר את כל הטוב של אפרתים אכנים טובות ופו רב הגנו בחוך גנו המלך, וכמו"ל במשל דבריהם אם אין לו אולר אין לו כלום, כמו כן הוא יראת ה' שהיא ראשית העבדות ובלתי אפשר לנטם בחדרי המלך כ"א ע"י פתח היראה כדאי' בזהר פתחא קדמאח לאעלה במהימנותא הוא דחילו למרחל בנין רבון עלמין, עוד איסא בזהר דבלתי אפשר להמשיך עליו רפוחא דלמילא ולהתקרב להשי"ת כ"א דחילו ובתבירו דלבא. והטעם משום דיראה תליא לפי גודל חיזוק אמונה מה שחקוק וקבוע במוחו ולבו גודל מלכות שמים דהשי"ת הוא רב ושליט. הבורא ומנהיג ומשגיח על כל העולמות ופרטיהן ופרטי פרטיהן עד אין שיטור וכבודו מלא עולם, עי"ז נחפורר היראה וההכנעה לפני השי"ת, ובריש שו"ע שו"ת ה' וכדאיחא בזהר מאן דאיש ציה דחילו אית צ"י מהימנותא ומאן דלית ציה וכו'. והענין ציה משום דהכשמה והגוף הם שני הפכים, הכשמה היא חלק אלהי חלוצה מתחת כסא הכבוד, וטבעה להשתוקק לעילתה כנר לאבוקה וכחלק לכל. ומאד הכשמה היא האהבה וכלות הגפש לבוראה, אכן היא נסונה טבעה בגוף החומר העב אשר כל חיותו ומדותיו שקופים במורגשות ועריבות החומר הגופני והנגלס

לפינו צטר והנפש הבהמיות אשר היא לא חמלא לעולם, ואחרי שקיטות והתקשרות העולם מהכשמה לגוף היא כמו עלומה וסחומה ובעלם ממנה כל השוקותי' העגמיות שלה הראשונות המיוחדות אליה בעלם. ולכן נקרא עולם הזה עולם, לשון העלם וכיסוי שנתכסה ממנה אור הנועם העליון ואיננה יכולה לטעום מזיו העליון הקדוש אחרי התרחקה ומקומה בגוף העכור, ובעולם הזה אשר הוא בני ומשוכלל בעולם הסחומות אשר ע"י השתלשלות רב ירדו המדות והתאוות לרוב כסויים והתלבשותם כפי ערכי הגוף במדות לאהוב את עלמו וכל הרגשותיו ולהחירא מן הדברים המחסידי' את הרגשי' העריבות לגוף, והטעוני' נתעבו באכילה ושתייה ומשגל וכבוד וכו', וכלל הדברים שכל מדותיו ותאוותיו הם נעשו עתה מסכים המבדילים בינו וצין השורש שלו למעלה, ואשר ע"כ אין עלה לאיש נבוב הרולה לפבוד את השי"ת כ"א זאת, ראשית יחזוק באמונה שלמה הנועמה בלבנו מאבותינו הקדושים ומהטורה הקדושה לזכור תמיד יליאת מלרים וכל הנפים והנפלאות ומתן תורה לפיני כל הכשמות, וגודל השגחת השי"ת תמיד עלינו ועל כל העולם, וברית כרותה לשפתיים שפתי אמונה אשר האמנתי כי אדבר, כי השי"ת מגודל אהבתו לעמו ישראל מקוה ישראל ה', ואחו"ל כי המקוה פתוחה לעולם, ורומז על שערי אמונה, כי הם פתוחים לעולם כי השי"ת יזר את כל הברואים בכ"ב אותיות הטורה אשר פנימיותם הוא אותיות אמת שהוא ראש חוך וסוף חותמו של הקב"ה, וגמלא דחוסת אמת שהאמת הוא שורש אמונה הוא חיות כל העולמות וחיות האדם הכשמה והגוף והרושם מאמת של ה' המשפיש נאשר באדם המקבל עם בחי' אמונה כדאיחא בזהר אמת הוא דבר ואמונה הוא גוף וכן, ובעת אבותינו ואח"כ בעת י"מ ומתן תורה גילה השי"ת את רשימת אחיחתו בחוך צ"י. וכמאה"כ וארא וכו' באל שדי ושמי ה' וכו', ר"ל כי בריאה נקראת חותם אצילות ושם נתגלה לאבות האמונה העליונה הקרובה לאמת ה' הנחמס בהם שם

זה כאשר יודע דשם זה הנ"ל נחגלה בצריאה, ושמי ה', כפירש"י המורה על החגלות מדת האמת שהוא בחי' אלילות. לא נודעתי להם, וכו' דור משה ע"י מש"ר להחגלות שם אמת, כי ראו צענייהם אמת ה' לעולם. והנה ציורה נתמעט האור הזה ונעשה רושם חוסם דמוהם, ובכאן בעוה"ז נתמעט עוד ונשאר עיקר הרושם צהורה שם חלקת מחוקק ספון מחקק גימ' רמ"ח ערוכה בכל ושמורה בכל הוא לכ"ב אותיות הבורה, וכמחז"ל כי מיים הם למולאיהם צפה, אשר ע"י הדיבור מה שאדם מדבר ומשים מוחו ולבו אל הקול והדיבור, ע"י חוזר וניערור אור הרשימה של האמונה שלמה אשר גזוה בהכ"ב אותיות, ואשר יסודה אמת, ופוחה לו השי"ת שערי אמונה ע"י ארבע בחינות שהם עבד הד' עולמות מחשבה דמוחא נקרא אלילות, ולבא בריאה, קול יורה, ודיבור עשיה, ע"י פוחה כחוד של מחט, והשי"ת פוחה לו כפתחו של חולם ושל היכל. אמנם אחר שהנשמה שקועה בגוף אי אפשר שיתגלה לו האמונה עם מענוג רוחני כאשר כתבנו לעיל. אבל החיטויות שלו שהוא הגוף היא נתבטלה כמאה"כ הרים כדונג נמוס, כי היראה שייך גס להגוף כמאה"כ מי לא ייראך מלך הגוים. ויראת הגוף היא תכלית דבקות הגוף כי בלתי אפשרי אליו כי אם הכנעתו ופחדו לפני השי"ת וביעול הגוף זהו קיומו שהוא כסותר את הרע ע"מ לבנות את הטוב, כי אחר שרואה צעין שכלו כי כל תאוותיו ומדותיו ברע הוא וממאסם לפי ערכו, ע"י מעלה קלה את הנשמה למעלה ונזדככים אז יותר כל המסכים שלו הקודמים וממילא נתגלה עליו יותר האמונה עד שבא ליראת הרוממות, ואז איש הנצב ילבב יך מחיל אל חיל עד שמשגיג נפשו טעם עליון לפי ערכו והיא נקראת חכמה וכמאה"כ הן יראת ה' היא חכמה. והשגה זו היא התענוג והאהבה ושמחה כמו חסד ה' עליו המאיר לו כמאה"כ וארשתוך לי באמונה וידעת את ה', וזו השגה נקראת ד"ח של כלכה שהולך ומתקרב לה' וממילא נתגלה בו יותר האמונה ומתאמונה הוא בא ליראה יותר

גדולה, וע"י מבין שעד הנה לא טעם טעם העבודה עדיין וזהו בחי' תשובה וכוונה מי נקראת בחי' התשובה, ור"ל מה שנתחלה חשב כי עבודתו לפני ה' היא עם בחי' אמת. כעת נודע לו שהוא כעומד בבית המלך ובכ"ז עדיין אינו יודע מי הוא מפני רוב חוסר בינתו. וזהו מקום שבעת"ש עומדים אין לדיקים גמורים יכולים לעמוד, ר"ל מי שעבודתו חיטויות נקרא לדיק שהוא רחוק מתשובה כי לדיק הוא צעניו ותוספות באים לו תמיד. משא"כ הבא בפנימיות הנ"ל כל ימיו בתשובה, והנה התגא חשב במדרגת אדם וריות מביא וכו' עד עברה מביאה לידי קדושה, שפנין הקדושה הוא פרישת המותרות ואפילו ההכרמים שלו הוא מקדשם ומעלם לעבודת ה'. וזהו עהרת המדות ויכול לזכות עד שרגון ומחשבת כל המדות ירדו אליו כמו שהם למעלה בשורשו בלא התלבשות הגופני ואז הר"ל בלא מסכים, ודב"ז בלתי אפשר כ"א בהופעת רוח רגון ה' עליו כי אין זה בידי אדם, ועד"ז נאמר קדושים תהיו, ואם תאמרו איך זה אפשר בידכם דעו כי קדוש אני ה', ר"ל שאני קדוש וכיון שאתם כחלקי כמאה"כ כי חלק ה' עמו, ע"כ אני אעזור לכם, וכמחז"ל המקדש א"ע תלמטה וכו' ובאמת אין שייך לומר תואר על השי"ת כי הוא נעלם ונעלה ומרוחם על כל סהלה, ומה שמצינו תוארים אליו הוא זה ע"ד לבוש דרך התנהגותו ומפעליו, וזהו מחז"ל שנביאים דלגו הנבזר והגורל כי ראו גיט מרקדים וכו', ור"ל מפני שאינו נקרא כ"א לפי פעולתו עד שאכנה"ג החזירו כי זהו גבורותיו וכו'. והנה לבוא למעלה הוא הגדולה בלתי אפשר כי אם ע"י שקידה רבה וישים ענות פנימיות בלבד אשר יהיה תמיד נשמר מיתה"ר ע"י, והענות הם אמת שיסתכל בכל דבר את השורש הראשון ואת הסוף והתכלית והמסבב הכונה. והנה כאשר בא לאדם תאוה או מדה רעה יזכר בהשורש כי בהשורש מדה זו בתכלית הקדושה, ולא עוד אלא שאפילו המדה בקדושה יש עלי' ג"כ שורש עליון שהוא הרגון הפשוט והבטלות להשי"ת הנקרא אין וכמאה"כ

ולא התחיל עדיין לעבוד את ה', וא"כ איך
 אעזוב זאת ולירד להתמורות היפך אלו
 הדברים, וזה המדרש קדושים תהיו קדוש
 נקרא חכמה שהוא השגת הלב והתגלות אמונה
 יותר שהש"ת נקרא קדוש ע"ש מפעלו שיורד
 ומלמס א"ע לכל אדם ויורד אליו ומאירו
 בצחינת הדעת והשגה, יכול כמוני שתוכל
 להיות עבודתך רק כפי המושג אליך, וזהו
 כמוני כמו התגלות שלי אליך, ח"ל כי קדוש
 אני קדושי למעלה מקדושתכם. דע כ"א
 תאמר כן זה סימן שאתה רחוק ממני ואיננה
 קדושה אליך כי המתקדש באמת עלי' להסודעות
 כי עדיין רחוק הוא ממני וזאת ההשגה אשר
 עדיין לא השיג זהו הטוב והסימן שזכה לקדושה
 מעט, ודב"ז הוא לכולם. יזכני ה' ברחמי
 להתקרב אליו ולקיים אפילו במקלה דמקלה
 כחוט וכו' וכדע ונבוש בעוה"ז לפני ה' ולא
 נבוש מזולתו ויטהר לבנו לעבדו באמת
 ובאמונה ובאהבת רעים אהובים אגודים יחד
 בגו"ג וכו' :

וכמאה"כ והחכמה מאין תמלא, ואיך כאשר
 הגיעה לי נתלכבה ביש הגשמי התמורות, ואיך
 אחליף להרחיקה עוד יותר מהשורש, אלא
 אדרבה התבטל בעלמי במס"ג לרנן השי"ת.
 ואפילו הגוף שלי נמשך משורש האין אלא מפני
 התרחקותה ומיעוט האור ירד ונתגשם וטוב
 לי להחזיר את הגוף לשורשו ע"י שאבטלו
 ואבטל את רלוי לפני רנן השי"ת, והשנית
 מה תכלית בעוה"ז כי אם שאזדריך עד שאזכה
 לחכמה ולבוא לבחי' אמונה עליונה, ואיך
 התרחק עתה א"ע ביותר למטה, והג' הלא
 תכלית העבודות לבוא לתשובה מפני האור של
 העבודות שהיא השופטת ומנהיגת את האדם
 ואיך תטענה וזה מאמר עקביא הסתכל בג'
 דברים ואין אתה בא לידי עברה, ר"ל שלא
 תבוא בהמדות שהם שרשים וידיים של עבירה.
 דע מאין באת, משורש האין, ולאן אתה הולך,
 למדת השגה של בינת הלב, ולפני מי אתה
 עתיד ליתן דין, ר"ל שעתיד האדם לבוא מן
 השגה לבחי' הבינה להבין אשר עדיין לא השיג

יב.

התגלות מלכותו וגם בשביל חפץ מדת טובו
 וזזה היה התעוררות המלך מעלמו אז בטרם
 יסדו, וכן עשו ג"כ כל בני המלך שהתחרטו
 על כל מעשיהם הרע' והשיבו אליהם מחשבותם,
 והעלוהו לאביהם המלך עם גודל התעוררות
 קבלת מלכותו עליהם, וגם שיכוונו מעתה
 בכל ענינם כי יהיה כל כונתם כ"א לעשות
 נח"ר לפני אביהם המלך, ועי"ז גרמו
 התעוררות אביהם המלך בהתחדשות רלוי
 ומחשבתו לטובה דהיינו התגלות מלכותו וטובו
 מחדש, ודב"ז הוא יסוד והתחלת המחשבה
 הכוללת שנעשה אז שורש הנהגת כל השנה
 לטובה, ולפי גודל המשכת רחמים שגרמו למלך
 אז כן, עפ"ז יהלכו כל סדרי הנהגתו כל השנה,
 כמו האילן הוא הולך וגדל ע"פ טובת וסיקון
 השרשים, ולזה נקרא הרת פולם כמו המשכת
 הטפה וכמו מיין נוקבין שאשה מזרעם ולה
 כמו כן נעשה שלמות הולך והעיסוב, ולזה
 זריכים

אהבה מנגלת השורה ואקיים נח כ"א
 זכרתי אתך, מחו"ל פלוגתא דר"א
 ור"י אם בחשתי נברא העולם ואם בניסן,
 ואיחא בכחתי האריו"ל דלא פליגי תשרי הוא
 בחי' פיבור וזהו הרת פולם, ובניסן הולדת
 והתגלות העולם. דהנה ענין ר"ה הוא ע"ד משל
 כמו המלך שיסד מדינה א' בכדי שיתגלה
 מלכותו עליהם ויעשה עמהם טובות גדולות
 באין שיעור, ובפרט לבניו בני מלכים אשר
 הם, ובהמשך הזמן אשר חטאו היה דן אותם
 ע"פ מדותיו, מטה כלפי חסד, וגם מלך במשפט
 יתנהג, והנה ראה המלך אשר יקבע יום אחד
 בשנה אשר אז ישוב אליו מחשבתו הראשונה
 ויחקור אם כדאי הוא כל יסודות ובנין המדינה
 אשר עשהו, וביום הכ"ל בא יראה ופחד
 לבני המדינה כי פן יתחרט המלך על שורש
 הדבר של המדינה, ע"כ מה עשאו התכוננו
 בשורש כונת הבנין ויסודו שהיתה בשביל

לריכים צ"י להתעורר מאוד בתשובה ובגדול קבלת מלכות שמים עליהם צימים אלו. והנה רצון המלך שיפסדו מלכותו בלב בניו שיהיה כלול קבלתם מפני כל כחות נפשם דהיינו בעשרה מדות שלהם ולזה הוא עש"ת. והנה הנהגת המלך תמיד הוא ע"פ סדר החקוק בלבו שהוא מדת טובו שנקראת תפארתו וגם ע"פ סדר נימום מלכותו אשר ממונם יחד. אבל כאשר הוא מעלם בראשית מחשבתו וחוקר על ראשית דבר, אז עולים לחכמתו ובינתו, וממילא נחמטע אז הכח החקוק בלבו מן הסדר הקדום ונחמטע ההמונה הכלל, וזהו מליצתם שנעשית אחד באחד וע"י התשובה בעשה המונה זאת טובם פא"פ בהתעוררות

נפלא לטוב' השני מדות טובו' תפארתו ומלכותו ברצון אחד על בניו לטובה, וזה נסירת עש"ת, והנה הלידה נעשה כאשר צ"י עומדים בנסיון וקבלת לבבם יולא כן לפועל הטוב, וזהו בניסיון ואז עיקר התגלות התפארת מבניו. שהעיקר לפי המעשה, וזהו הוא בחי' טובות ג"כ רשימה גדולה ע"ד הולאת כח מחשבתם הטובה לפועל הנסיון כמו האילנות הגדלים על המים אשר הם יולאים לפועל הטוב מפני טובת השרשים והמים, ונכלל קבלתם הקודם שהיתה ע"י מדת המלכות מיראה, עתה נכלל שנית מפני גדול האהבה והתפארת ג"כ ואז נשמע נעשה גמר ענין ההמונה יחד, ואכ"ר שנוכה לטוב באמת ולחדש מלכותו עלינו באהוי"ר:

יג.

לכבוד וכו' וכו' וכו'. יזכו נא מראשית השנה לכל הרשומים בראשית לטובה, התורה היא ראשית, וישראל ראשית, וציון היא ראשית וכולם נספרים בזכירה אחת לפני המקום, כמחז"ל בא חקוק והעמידן על אחת, ולדיק באמונתו יתה, שהאמונה היא יסוד החסון אשר כל הבית נשען עלי'. וכתיב עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי, וכיון שהש"ת עמו שהוא מקור החיים ממילא התורה שלו נעשית לו פן חיים ותורה אור לו שבעתים וישראל וקוב"ה חד, והוא באחד ע"י יחוד לב יעקב, ויגל את לב האבן, ועי"ז יכולים לזכות ללב בשר מרפא, ועלהו לתרופה להסיר פה של מעלה להיות דיבור בחות"פ יולא בלהבת האש באהוי"ר. והנה התחלת הכריאה היה ערב ובוקר יום אחד, דלית לך יום בלא לילה ושיקרא דהנורא האי דנפק מנו חשוכה כי באמת לפני הש"ת הכל שיה כחשכה כאלורה והוא מולא אורה מאין תמורה, והכל מאין באו מאפס מקום שאין בו שום השגה והפיסה, והולך הש"ת כביכול להגמלם כוחו עד שהובל העולם לאור ותמורתו חשך. וכיון שתכלית בריאתו היה בשביל האדם שיעבוד אותו, ומהו העבודה הוא ע"ד משל למלך

שניסה את בני האנוש ושלח אותו למדינת רחוקה ושם לו איש ריע איש טוב ומנוסה ואשר א"י כלום מכבוד המלך אביו חזרו וריעו, וגם איני יודע מכבוד ריעי הבן מלך. וטרם שהמלך שלח לבנו הכלל, א"ל אם חזכה חוכל להתקרב ולעלות אלי עד שהיה סמוך אל ביתי וחלרי ומפתח ביתי וחלונותי יניטך אור נעימות חיים ומפלא, אשר ייטב לך חום השערה מזה יותר מכל מעדנים אשר תטעום בהארץ מרחקים. וראה נא ושמור את נפשך. והנה הבן מלך מפני עביות המדינה ועביות רעהו נתעבה מאוד, ולא נשאר לו כ"א זכירת הדברים הלפזים ומושרשים בלבו וסיה מתעורר א"ע לפרקים מאוד לשוב לאביו כמו נקודת אש, ואח"כ היה טוב נעשה כנחלים עוממות ומכסה העפר ואפר ע"פ, כן היה נעשה לו לפרקים מליים. ומידי התעבבו שם הוחלט לו התגברות השכחה מפני ריבוי העביות הנשם והמרחק עד שלא הגיעו ההתעוררות הזה כ"א שני פעמים בשנה לבד. והנה הבן מלך סיני איש משכיל והתבונן ותמה על הענין הזה עד שהשיג הדבר לאמיתו כי הענין בזה אחר שהוא בנו של מלך והר"ז הוא חלק ממנו. והלא אביו מפני גדול אהבתו וחמלתו עליו זכור יזכר

יארנו ומידי זכרו עליו המו מעיו לו על
 התרחקותו ועביותו. וכיון שהוא בנו חלק ממנו
 ע"כ גם בצנו נחשורר החשוקה של אביו ג"כ.
 ואכן מפני ריבוי הגשם אין בנו מרגיש כ"כ
 לקול הומיות לב המלך עליו כ"א פעם אחת
 או צ' בשנה. ומיד שהבן חלך הבין את כל
 זאת, התחיל לחזור ולרוך בכל כחו לשוב אל
 אביו המלך, אבל ריעו המנושם וכל בני מדינתו
 חימו בירו. אחת שלא הניחו לו וגדרו בערו.
 ענית מפני הרגלו בהתנהגות המאכלים ומלבושי
 המדינה, ראה שבחתי אפשר לו לטלות ולהתקרב
 אל המלך, כ"א יעזוב את כל הנ"ל לגמרי, ודב"ז
 הוא כענין מס"כ אליו. שליטת אפילו אם
 יעלה, בכ"ז המלך ירחיקהו אחר ששכח את
 על לשון המלך ושינה בעלמו את כל תנועותיו
 ומדותיו. אמנם הב"מ החיישב אשר בכ"ז
 בלתי אפשר לפני כ"א מה שאראה לשוב אל
 אביו המלך בכל כחי, ואני יודע שכל התענות
 הם כוזב, כי אחר אשר מידי זכרי בו באביו
 המלך התחרט מאוד על התרחקי, והגם שא"ז
 ר"א פ"א בשנה וע"י מחשבת אביו. הנה בכ"ז
 ידעתי כי לא נפרדתי מאתו ח"ו, אלא שנתרחקתי,
 יש לדבר זה תרופה אחר שאיני שוכח מלב
 אביו, שודני חלקו בי והיא לפונה בצורם נקודת
 לבני. יודוע שהשורש יכול להחגבר על הכל.
 כהשגם ע"ד מקרה, וכמאה"כ אל תראוני שאני
 שתרורת ששופתני השמש. ואם מפני הנסיונות
 וגם שותפות ריעי המנושם יש לי פלה נהוגה.
 אחת שאזכור לי תמיד מה שאני בן מלך.
 ועדיין אני חלק ממנו, ועי"ז מה שאזכיר זאת
 תמיד אליו ואל רעי, על ידי זה ממילא התרחק
 מעט מעט מהענוני המדינה הרחוקה, ובכל
 עת שאחשורר לבני לאביו, כמו כן בודאי אביו
 ג"כ גם חכור יותר בלבו אליו ג"כ. והנה אין
 התרחקות המקום גורם שכתה וההעבות כ"א
 ואחר שאתקרב אליו יתרחב דעתי ואתקרב
 בדעתי אליו, ע"כ יש לי מעתה גודל התקוה,
 אכן האמת הדבר בטובי אליו מה שעשה.
 כאשר אבוא ואין בלבוני מענה מפני גודל
 סמכותי. אמנם ידעתי כי אני מלך רחמן

הוא ורק אראה מעתה לשמור תחתיו אשר
 נקן לי, והנמשל בזה ארובה מארך מרה,
 והחומס הוא כבלי דעבדא, לחזור תמיד שאני
 עבד פשוט אליו, ומחויב אני לעבדו הן בערב
 בעת שאין לי שום אור, כי בכ"ז שורש האמונה
 היא טמונה וסחורה עמדי, כמאה"כ אחת
 סתר לי, ועל כן כתיב תמיד כי תשמע אל
 מצות ה' אלהיך, ור"ל שגורש רעון הארת מלכות
 שמים היא מאוסת בחוק פנימיות דפנימיותך.
 וע"י העבדות שאדם שם א"ע כשור לפול וכו',
 אז גם כי אשכ בחשך ה' אור לי, ומחון מחון
 ד' מאה זווי שוי', ר"ל דאינון ארבע מאות
 כסף עובר לסוחר. דאיתא בזה"ק דאינון ט'
 עלמין דכסופין, ושיהיה שומר הכרית לפי
 ערכו ושחומס הש"ת תהיה בבשרנו, ולהתרחק
 מדבר שקר לחזור, כי חותמו של הקב"ה אחת,
 ובזה"ק אחת איהו דבר ואמונה נוקבא, ובהם
 נכלל אהבת חברים בלב אחד יחד, או נדברו
 וכו' בספר זכרון שיהו חותם הזכרון עדות,
 ושנעשים כמאה"כ שמי כחותם על לבך וכו',
 ואין לחבורה האהובים יחד הרחקה, כמאה"כ
 כי מי גוי גדול וכו' בכל קראנו אליו. יירדם
 וכו'. עוד שארית עוב :

והנה, הבן מלך מידי זכרו בכל הנ"ל. וגם
 הבין גדול אהבת אביו התחיל חמה
 מה ראה אביו שהרחיקני וכו', ומידי התבוננו
 על המראה נוכח בדברי אביו שאמר לו אם
 תשמע לקולי שם אהיה גם אני עמך, כמאה"כ
 בכל מקום אשר אזכיר את וכו'. ואחר כלות
 הקץ השלח אתריך ואביא אויך אלי, ואז תראה
 גדול המוב והתפנוג אשר יהי' לך, עין לא ראתה
 וכו', ואחר התבוננו הבין כונן אביו שזהו שיטה
 פס בנו היינו בחוק פנימיות לבנו ומחשבתו
 של בנו, כי אביו חכם גדול ועמו פלה ותושיה
 להיות קרוב זא"ז בדעתם, וע"כ מאלו חיפש
 אהיה חדרי לב אכינס שיחקיים עי"ז דבריו,
 ומלא שני חדרים אשר אותם מוכרת הוא
 תמיד לפקוד אותם, כי יודע אשר אביו ג"כ
 נכנס תמיד להשגי מדרי הרעון הגל, והם
 אחת ההתעוררות לבנו עם השויה משיאק
 הלב כלול מאהבה ויראה והיא ראשית הלב
 כמתח"ל

כחחז"ל בינה ליבא ובה הלכ מבין. שנים קבלת מלכותו בחימוות ובחמידות בלא הפסק ובלא חירוף כ"א באמונה פשוטה ובמס"נ וע"י אלו הדברים זכה הבן מלך עד שנתקרב מאוד אל המלך. ועד שנתייחדו אללו השני שמרי חדרים אלו יחד שהיה מקבל עול מלכות אביו חמיד מפני בינת הלכ כלול מכל המדות שלו. וברעות וכו' גם אויבו ריעו המנושם השלים אהו כי גם ריעו הוא מושרש בלב בן המלך, ואחר שהרים לבו למלך כמ"כ גם ריעו הושלם, ואז ראה כי כל המדינה הרחוקה

אינה רחוקה מאביו המלך כלל ורק מלד המקבל מהרחקת, ועם העלה הנ"ל הבין כי כל חשוקת אביו הוא בעבודת בנו שמפרסם מלכות אביו. וכאשר נקיים בעו"ה אז נזכה ונחיה לפניו ונראה באורו ונרש טובה וברכה וכו' למען יזמך כבוד, זה הנפש שנקרא כבוד, ולא ידוע בעוה"ז ובעוה"ב א"ס, וזהו מאה"כ לחוות בנושם ה' על ידי מה על ידי ולבקר בהיכלו הנ"ל. והמשכיל יבין בדברינו אלה וימלא בהם סוד ראש השנה ויום כיפור וסוכות :

יד.

ראשית אומר מלחא אלבישי' יקרא. והעת ניתן לקרר במעט הכמות, כי דברים שבלב על נקודת אמת יבוצבו לכל החפץ לשמוע באמת, הנה עת התחדשות השנה כמו כן נעשה בעולם ונפש ג"כ. ואז על האדם להתחדש לבבו עם כלליות מה שזהו כל האדם, כי הכלל העיקר הוא השורש וטופו בחר גופא ושרשא שדי, וכן האדם עיקר משפטו לפי יסוד הכונת נפשו ומחשבתו ורלוגו הפנימית אשר הן הן המוח והלב, כפי גודל קבלתו על עצמו ועל כל קומתו את עול מלכות שמים ויראתו, הן יראת ה' היא חכמה, ואחז"ל הן היא אמת, כי אין דבר המגדיר ומבדיל את האדם מן היל"ר והחיזונים כמו היראה והפחד, שמפני היראה מקבל עליו להיות תקוע כיתד במקום נאמן לבלתי יוזז מרלון השי"ת אפילו כמלא נימא, ואפילו מה שהוא נגד רלון עצמו, משא"כ השאר מדות כמו האהבה והשמחה וכו', כי הם אי אפשר בירם להגדיר בעד האדם בעת התגברות הילר וקטנות המוח, ולכן אחר מן תורה כתיב מי יתן והיה לבבם זה להם ליראה אותי כל הימים, והגם שבודאי שכר וכה של מדת האהבה יותר גדול ונפלא ממדת היראה. אמנם היסוד הראשון והאחרון הוא היראה הפשוטה ואסלדה בחילה כתיב. כי אי אפשר להיות אוחז בדבקות ואהבת אמת אחר שיטט בגוף עב וחסוקת נפש הכהמיות,

והר"ז חיותו שפלה בחיות הבהמי, וכל החשוקים הלא הם מושרשים בזמון ולב, וא"כ האידן יתכן התדבקותו בחי החיים אשר מחנהו קדוש אם לא ע"י היראה, שמתוך היראה נשפלים בעיניו כל האו"ו הנשמיות ובה לידי חסוב' וממילא נזדכך ונטהר, אז יתכן שישג אור האהבה ע"י רוב רחמי ה' החפץ להמשיך אור ברכה לכל אחד ואחד מישראל כי הם חלק ה' כביכול, אכן מאה"כ כי עונותיכם מבדילים, ע"כ העיקר בתחלה לעורר ולהמשיך על לבו ומוחו יראת ה' ופחדו, ודב"ז נמשך משקידת מחשבתו באמונה אשר השי"ת הוא רבון עלמין ומלא כל הארץ כבודו והוא מחיה את כל הבחינות ואח כל העולמות כולם לבדו, והוא לופה ומביט ורולה מאוד בעבודת עמו ב"י אשר הם יובטלו בלבם נגדו ונגד רעונו ית', וזאת הוא עיקר כל בואנו לעוה"ז לשעבד את כל מעשינו ומחשבותינו אליו, וכאשר לומד ומתפלל או אפילו עובק בעיני עוה"ז. בכל דרכיך רעהו, ועי"ז ילא כברק חלו, כי החיות הפנימי שכל דבר הוא אור חורה ואור התגלו' גילולי אור החי"י של חוט הששכת התגלות כבוד ה', ואחר שהאדם נמשך אחר החיות הפנימי ממילא נתקרב אל כבוד ה', וכן רחמי ה' מרחפת עליו להאיר אליו בפנימיות נשמתו שהוא במדה טובה מרובה ח"ק פעמים כפי גודל אהבתו הנדיבה אשר אי"ם

שיקבל כראוי משם, כ"א ע"י תשובה גדולה
 ביוהר. והבחינה שנית הגם שהיא ג"כ העיקר
 מה'. אכן האדם זיכלתו לעורר א"ע ועי"ז
 ימשך בחי' השנית, ונקראים הב' בחינות הא'
 כתר, והב' חכמה, והם ז' ימי ר"ה שזוכה
 כולנו לכו"ת טובה לחיים טובים וכו' :

אי"ם, ורק שמזיט לפי כח המקבל כנשר יעיר
 קנו וכו'. והנה השפעת השי"ת בהאור אמונה
 ושפע רוחני חיות הדבקות שבה שני בחינות
 מה שהשי"ת משפיע ברלוגו, האמת הוא מרלוגו
 המוצב בלבדו מהאולר הפלא אשר אין ביד
 האדם להשיג משם ורק שאי אפשר לאדם

טו.

כבוד ה' מלאה הארץ החיים לבני א'
 חי' להחיותם ברוחני ובגופני, שיהיו
 הגופים טפלים אל העיקר. עבודת הקודש
 עליהם בכתף ובכסף כסופא דלכא ובהשתוקקות
 רב מלא נחת תשובה ושמחה אל הארש ארשי
 שפחים אשר ילא ויעלה מלב באהבה אמת
 ואמונה ואהבת חברים מדובקים יחד ודברי
 חכמים נשמעים בקרבם בנחת להעמיד אחד
 לחברו על האמת ועל השלום, ואז ידלג כאיל
 פסח והיו עליהם לתרופה התר פה מעלה
 ופה מטה הללח ורכב ע"ד הברכה בבחי"מ
 וכל משאלות לבם לטובה לפנייהם כחפץ ה'
 בידם ילית א"ם :

אחד ישי' לאהובי חביבאי נפשי. הנה
 המפייסו אחו"ל מהדרך זי"א
 ברכות והענות בשש' ברכות. יש לפרש הטעם בזה
 דהנה חיות של כל העולמות, ואפילו אלו שהם
 מעלמא דפרודא והדומם לומח חי מדבר, כולם
 מקבלים חיותם מן השי"ת דאיהו עקרא ושרשא
 דכ"ע. והנה החיות הוא נטיעות ההשתוקקות
 אשר הטביע השי"ת בעולם, כי אין לך דבר
 שאינו מורכב, אכן יש בו דבר המהדרם לפי
 טבעו. וכן יש כח גבוה ממנו המחייהו, כמחו"ל
 אין לך עשב שאין לו מזל המכהו ואומר גדל.
 והיינו ע"ד יותר משהעגל רולה לינק הפרה
 רולת להניק, ועי"י תשוקת המשפיע והתשוקת
 המקבל כר"ז דבר המחבר' כי היא מד' א' לשניה'
 כללית, וכן גבוה מעל גבוה עד רום מעלה
 כביכול השי"ת שהוא רולה בקיום העולם עי"י
 השתוקקות זה נמשך חיות לכל הברואים ועי"ז
 יסור השתוקקות הזה לכל הבחינות מטה מטה
 ועי"פ מדה התשוקה היה ראוי שכל אדם יקבל

מוזנו שהוא לחיותו מיד השי"ת, כי בודאי
 עלם התשוקה הוא לתכלית יותר הרבה מכפי
 שהוא להסובבים לסביב התכלית, והר"ז שאלת
 התנא כל החיות נבראו לשמשני והם וכו'
 ואני שנבראתי לשמש את קוני לא כש"כ אלא
 וכו'. ולהסבירו כי אינו דומה חיות ז"י לחיות
 העולם והברואי' כי כיון שהחיות הוא עי"י ששוק'
 אלא שבכל הברואי' היא רק תשוק' חילונית מה
 שהשי"ת רולה בקיומם. וכן המקבלים כל
 רלוגם ע"ד הקיום חיותם החילוני, משא"כ
 זרע ישראל עבדיו היא תשוקה פנימיות, אשר
 כמו כן גם הם ישתוקקו אליו לעבדו בלב
 שלם ולעשוה רלוגו בתשוקה פנימיות ואם זוכים
 אז מדה התשוקה הפנימיות מהמלאה עליהם
 ברוחני ובגופני ואז כמו שהפנימיות
 איננה שייכת עי"י שלית, כ"א מהשי"ת לאדם
 וממנו להשי"ת, כמו כן חיות החילוני שעל ידי
 התשוקה מגיע לו מהשי"ת לבדו. אבל כאשר
 הרעותי את מעשי, ועי"ז נחמטע התשוקה
 הפנימיות ממילא נחסר גם החילונות, ועי"ז
 נעשה האדם שפל מבע"ח כי הבע"ח לא הרע
 לעלמו מתכליתו מה שהוא נברא רק לשמשני.
 אבל אדם שאבד מעלתו שהוא התכלית וינד
 לבחינת סיבוב, ומקודם הוכן לחיות גדול
 כפול פנימי וחילון, ע"כ נחסר וגלרך לשלית
 באופן קרוב חיות החילוני שהוא עי"י מזל ושר,
 הגם שכל זה מגיע להם מהשי"ת, אפ"כ זאת
 בחי' שלית, כי השליח הוא בחי' השתוקקות ג"כ,
 ורק התמעטות הפנימיות כי השי"ת השתוקקו
 והשתוקקות השלית עי"ז נותן ומחלק על ידי
 השלית, והשלית כמו כח הבא מכה עליון, ורק
 שזהו חילונית מה שאין ביד השלית לשנות
 תפקודו

ספקודתו, אבל הפנימיות נחסר. ולכן לא
 רלה משה בשליח אם אין פניך הולכים וכו'.
 ר"ל טענתו שאם תלך אהה עמנו יהיה תשוקה
 וחיית פנימי, וזהו פניך וכמה"כ ואתם הדבקים
 בה' אלהיכם חיים, וזהו מעלת הדקה. כי
 לאדם שיש לו התשוקה הפנימיות כראוי הר"ז
 חמ"י השי"ת ואין מוזל לישראל, אבל מי שנחסר
 לו הפנימיות וגם מוזל גרוע בכ"ז השי"ת
 יכול לסבב אליו על ידי סיבות, אכן הר"ז
 כמו גם, לכן הרוצה ליתן ומכין עצמו לקבל
 זו השפעת השי"ת החילוניות ואשר ע"י יהיה
 השלימות בזרואי ה' הטוב משפיע בו ורולה
 בזה אשר הוא יהיה במדת התשוקה ולדיק חונן
 וגוון, ויש בזה עוד מעלה מה שהנחון עושה
 זאת בתשוקה פנימיות לקיים רצון השי"ת ע"ז
 יכול להאיר בהמקבל ג"כ את התשוקה הפנימיות.
 משא"כ זה המקבל חיותו ע"י מוזל הטוב. כי
 ב"י בני מלכים הם שנבראו במדת המלכות
 מה שהם עבדי ה' וברואיו, וזה הוא עבודה
 חילונית מלך יראה של עונשי'. אמנם לריבים
 להשתדל שהיה עבודתה ג"כ בתשוקה גדולה
 מיראת הרוממות ומאהבת אמת ואמונה שלמה
 בתשוקה ודבקה וחסן שזהו מדת היסוד, ומדה
 זו יש ממנה בכל ב"י ע"ד מה"כ כי אנכי
 בעלתי בכם, ור"ז היא ע"ד משל בביאה ראשונה
 האי רוחא דשדי בגווה. וזה הניע לב"י ע"י
 מעמד הר סיני וקבלת התורה בשבועה כי
 השבועה הוא ענין התקשרות גדול מפני גודל
 תשוקת הנפש, וא"כ היה ראוי ע"ז אשר כן
 תמיד לא יחסר השפעת השי"ת אל ב"י, הן
 ברוחני שהוא הפנימיות, והן בלבושו, שהוא
 החילוניות, אך מפני שהבחינה זו היא נעלמה
 מאוד כי היא בחי' כלליות ומן השי"ת הוא.
 ורולה השי"ת שהאדם יעורר א"ע ולחדש בקרב
 ע"י התעוררות לבבו, ויעורר את התשוקה
 שלו בעלמו הפרטיים ע"י הרגשת לבו שהיא
 היא עיקר העבודה המולידה תולדות מעש"ט,
 כמחז"ל אין אשה מתעברת מביאה ראשונה,
 כי היא כלליות ומלך הזכר. וגלך אתערותא
 דלמא וכו' ואשר חסר זאת נקרא איש זה דל שהא
 רק בבחינת מלכות בלבד. ומלכות רגלי' יורדות

מות, שזו היא עניות הדעת, ועניות החילוניות.
 כי האי רוחא נסתרה בחוק טובו, וכאשר חזרו
 נותן לו לדקה בתשוקת הנפש מפני רצון השי"ת,
 ומאמין שהלדקה עלמה איננה שלו, ורק פקדון
 מהשי"ת, הלא הר"ז מעלהו כאלו השי"ת בעלמו
 נחן לחברו, וזהו מה"כ ולך תהיה לדקה
 לפני ה' אלהיך, ר"ל כאלו השי"ת נתן, וכיון
 שב"י ערבים זכ"ז והוא החסבר א"ע עם
 המקבל, הר"ז חבירו יכול להיות נעור ע"ז
 גם בתשוקה פנימיות כמדת השי"ת לאדם
 שהיא כלולה בשניהם, נמלא מה שמקורם היה
 בחי' אות ד' לשון מלכות דל, עמה נעשה אות
 ה' שנתעורר בו האי רוחא דשדי בגווה. והנחון
 כלל את מדת היסוד שלו במלכות, ומקודם לא
 היה רק אות ל' ע"ש השעה מדות וגמור בו
 מדת המלכות, וע"י השתחפותו עם הדל מלכות,
 הר"ז נשלם ונעשה אות ק', והר"ז רמו של
 תיבת לדקה, ה' נעשה ק', והר' נעשה ה'.
 והנה בכ"ז עדיין המקבל חסר. כי אין אדם
 ניוון כ"כ מדבר שאינו שלו בעלמו, אבל המפייסו
 שמדבר על לב חבירו לאחר הדע אשר מה
 שאני נותן לך איננה שלי ורק פקדון. ועבור
 טרחתו ישלם לי ה' פירותיהן בעוה"ז. ונמלא
 שזו הנתינה הוא שלך, והשי"ת רצונו הטוב
 בזה מפני אהבתו אליך אשר אהה חוכני במזוה,
 ואתה עושה עמי זכות יותר ממני אליך. הר"ז
 המקבל מושב עתה כי אינני כי אם משפיע
 ובחי' יסוד הוא, נמלא שהמקבל יש לו ב'
 מעלות אות ה', וגם אות ו', והר"ז י"א, ולכן
 המפייסו מהברך ג"כ ב"א זרכות, והאמת
 בזה הוא כן לפי כונת המקבל ומחשבת אמונתו
 בהשי"ת, כן נחשב לו השגחתו בהלדקה, כהאי
 דאתא קמי רבא ואמר אטו מדידהו קא אכילנא
 מדרחמנא קא אכילנא וכו'. ואך שיהיה כן
 חקוק בלבו, ולכן לא פייס לו רבא עד וכו'
 מאי האי וכו' נענית לך. ור"ז מ"נו גבי
 אברהם, הבש נא השמימה וספור וכו' כה
 יהיה זרעך אחו"ל לא מאלנטינות שלך, והרי
 אברהם למעלה מן המזל כ"א מיד השי"ת,
 ח"כ מאי ספור את הכוכבים, גם אחו"ל מאי
 חיות דלך קאי במערב הכני מהפכו לחזרת

וזה מאמרם כסותר להקודם, אלא משום רכללות הכוכבים יש בהם שפע גדול בחי' אין סוף כי הם בלא מספר ומורה על גודל השגת השי"ת הכללית שהיא סותרת כחי הכוכבים הפרטיים. וזה ספור, אם הכול לספור. וזהו הנני מהפכו ע"י הכלליות, והאמין בה' ויחשבה לו לזקה. כמו הזקה החשובה שהנחתן מכוון לעורר עי"ז מדת החסד של השי"ת ולתקן מדת היסוד שלו. והמקבל מכוון שהנני מקבל את השפע מהשי"ת ורק שזכה לפלוני בכדי שיגיע לו שפע פנימיות על ידו. והרי שניהם מייחדים ענינם להשי"ת לבדו. ועפ"ז יבואר ענין שבת וא"י אשר אין להם מזגמם כלום. כי בשבת ובא"י נחמורר עם מן השי"ת השפעה פנימיות ובתשוק' גדולה אשר בלתי אפשר שנתלבש בחי'ומיות. ורק כשהיו ב"י על ארמנות קודם הגלות הייתה החי'ומיות ג"כ על עהרת הקודש, לכן הייתה מתלבשת אל בני"י. ובכ"ז הכהנים והלווי' אליהם לא נתלבש, ועתה אפילו שב"י הולך שיומלק אלו משפיעים על ידם החי'ומיות ואלו שבא"י על ידם השפעה הרוחניות. ושבת דכתיב ציב ויכל ומתרגם ח"י ומדד בלתי אפשר כלל שיתלבש בשבת. ורק ימי החול מכונים, וזה ע"ש מדת יסוד תשוקה החי'ומיות. ובשבת הכ"ז תשוקה עליונה יומא דנשמעא, וע"פ הכ"ל יבואר מאמר הכתוב צ"י ראה אנכי ר"ל הנני נותן את הבחירה בידיכם שאתכלו לעבוד את ה' כראונכם, אם התחזקו לעבוד אותו בכל לבבכם ובכל נפשכם, כי הכל בחר מהשבת המוצד אצל, אם הוא מסורר חמוד את התשוקה שלו אל השי"ת, ומאמין

בין הרבה יותר תשוקת השי"ת אליו לכל אר"י מישראל והבא לטהר מסייעין אותו ע"י האי רוחא דשדי בגוהו. ע"י זכירת יל"מ ומשמד ה"ם והשבוטות בהר גריזים והענין כי השבוטות הם ענין התקשרות נפלא מן הפלא יוסף, כמאה"כ את ה' האמרת וה' האמירך, וזאת הוא בחי' שפע יסוד עליון, וכה"ג משיעין לכל אדם הוי לדיק וכו', והרושש נשאר טמון בלב כל אדם ורק מפני שהטומות מדיליט, ע"כ חדש אלול ר"ת אני לרודי ורודי לי ע"י החשובה והמרתה נעשה ככריה חדשה, ואח"ל אין אדם עובר אה"כ נכנס בו רוח שטות, ולכך לריך לשפוך את נפשו לפני ה' להחיר ממנו את כל התשוקות החי'ומיות עד שיהיה נעשה כבחולה ואיש לא ידעה, וזהו אלול מזול בחולה ואח"כ בא ר"ה שזכו התחדשות המלוכה והשי"ת מחדש בר"ה על ידי תקיעת שופר הזכרת מעמד הר סיני הבחי' האי רוחא דשדי בגוהו וזהו תקיעה לשון תקע ציבמתו וב"י נזכרים כל אר"י בפרוטרוט כבני מרון, וגם נסקרים בסקירה אחת כלליות, ובכ"ז השתקקות כלליות והשתקקות פרטיות, והם מתלבשים גם בתשוקות חי'ומיות בבח"מ, ואין החי'ומי מלמלם כיון שהם ימי השובה והטובה מקלקלת את השורה, ואז קרוב ה' לכל יחיד הקוראו באמת. ע"כ העת מוכשר לתשובה ולעבודת ה' באמת ובאמונה לעורר דוד ברית ראשונים, ובסקירה אחת היא על כלל ישראל אשר נקוה בחסדיו כי יגאלנו מכל לרומינו ויחיש בואנו לשלום אל טיון הר קדשו א"ם :

טז.

פרישת פקודי, הגה בפרשה זו לריך להבין א' משכן משכן כפילו למה שנית מח"ל בפרשת' משה אמר בשמלה כלים וכו' וא"ל בללא הלא דרך פולס בתחלה עושים משכן ואמיר מנמיסים בו כלים א"ל משה כלל אל הי"ם יודעת ע"כ. ולבאורה אין המשל דומה כלל משום דהעולם שאני שרונה לכנוס

בבית תחלה, אבל לגבי משכן שלא הקימו משה עד שהיקנו את הבנין ויריעות וכל הכלי' שלו כולם בשלמות ואחר כך הביאו את כולם למשה, ואז הקים משה את המשכן, ואחר כך הכניס לתוכו את כל הכלים, אם כן מאי נפ"מ בזה מה שהוא יוקדם והלא כל מלאכתם לחץ המשכן משו ונתעכב ג"כ הקמת המשכן עד כלות

כלום מלאכת כל הכלים, ולפ"ז אין צדבר
הקדמת המשכן שום חופלת ומה הקשה בללאל,
וי"ל דהנה ידוע שהשי"ת אורו באין סוף ואין
תכלית ואין לו שום ליור כלל, ולא ה' אפשר
שיוצא ויבדל את כל העולמות שהם כולם
למזמים, עד שהולך השי"ת לעשות הסתר
ולמאוס גדול לאורו, וע"י המאוס הזה גילה
חלק ממדותיו אשר יהיו ראויים לקבל מן אורו
לפי כחם מאשר הם בצנינות המאוס והסתר,
וכמחז"ל קוב"ה סתים וגילא, וע"י זה גילה
בחור המאוס הזה אורו מה שהם קיבלו לפי
כחם, וכמשל הזוה"ק כמים בחור הכלים אשר
כל הליור וגבול הוא מן הכלים אבל המים
בטמאם אין להם שום ליור. והמשילו חז"ל ע"ד
משל כלים ואור, ועי"ז נהגלו מדותיו בלמאוס
אחר למאוס עד התגלות מדתו המלכות.
וכמשל באדם הוא הדיבור שהוא כלי אחרון
אשר המדבר מכניס בו חכמתו ורעונו ומדותיו
ומגלה לחבירו על ידי הדיבור. והנה אותיות
הדיבור הם בחי' כלים וכאשר השומע מבין
בשכלו הרגון והכוונה שבהם שהם מכוונים
בדיבורו הר"ז אור פנימי של הדיבור, אכן
עדיין אינו יודע הטעם של המדבר. ואם
שכן דיבר זאת המלך אל עבדיו הגם שאינם
יודעים הטעם בכ"ז עושים דבריו כפי פשיטות
רעונו מפני לוויו דבר המלך ואימתו והלא דבר
זה נקרא מלכות. וכאשר מסתכל בפנימיות
הדיבור נראה שהמלך הלביש חכמתו שראה
כי כן ראוי לזוות בזה לעבדיו, כי חכמה נקרא
דבר שאינו מושג להשומע טעמו ורק שכן
מקבל מרבו, והענין הזה נקרא כלל הדברים
אשר הוא שיה לכל נפש עבדיו השומעים מה
שיקיימו ויעשו רעונו של מלך והגם שאינם
יודעים הטעם עושים, אחת מפני מוראו של
מלך, ושנית מה שהם מאמינים כי חכמה המלך
היא גדולה מאוד ובודאי שכן ראוי וחוב להם
לעשות אלא שהחכרון מה שאינם משיגים
ומבינים הוא הכל מלדס מה שאינם ראוים,
ורגון המלך בהם שסם יעשו דבריו בחמימות
ובחמונה, כמחז"ל מה שרצה השיב להלדוקי אגן
דמתהלכין ב' בחמימות כהיב בן חומת ישרים

תנחם. וכאשר עבדיו יתנהו כן בחמימות
ובחמונה פשוטה עי"ז מלפה המלך מלד שידע
את סגולת הדברי לוויו כי עי"ז יודככו ויתקדכו
בלבבם באהבת המלך ויהיו צורך בנים אשר
אימון בם ואז ילפון לישרים סודו לגלות להם
קצת מן הטעמים לפי ערכם, ואז יתענו
בהטעמים גדול גדולת המלך ורוב רבבות
נחלי שמן אהבה, אשר כל זה מה שלוח אותם
הוא בכדי להעלותם אל מדותיו וליתרם אליו
ונחל עדיים ישקם, וזהו מאה"כ ועתה אם
שמוע וכו' לי סגולה וכו' ממלכת כהנים וגוי
קדוש. ונבאר בזה מעט יותר כי כאשר אדם
עושה ומחייב ושוקד לקיים את דברי אבינו
מלכנו שבשמים. ממילא כשזה בפנימיות רגון
הלב ע"ז זה מסתכל על כל דרכי עלמו ומטטר
מדותיו ותשוקותיו. אשר בכוולד אדם הרי זה
הוא עלמו ג"כ כמו משל אור וכלים כי כמו
התחלת התגלות מדותיו של השי"ת היה על
ידי הסתר וגילוי, שנקראים במשל אור וכלים
המיוחדים עמו ביחוד גמור כשלהבת בגחלת
שנקראת עולם האלילות, כמו כן מדה אחרונה
שהיא בחי' מלכות ודיבור ברא כמה עולמות
אשר הם נקראים עלמא דפרודא והם גם כן
ע"ד אור וכלים אלא שהאור הוא התגוללות
מאור המלכות ע"י מכים עד שמלדס המקבלי'
הם נפרדים מעט מעט בהסתללות הירידה
וכל עולם שיורד האור יותר מתמעט. והכלים
יותר מתעבים עד שברא את העוה"ז וישם
בתוכו את האדם, אשר אור נשמתו נחלבה
מתחת כסא הכבוד מאור ניטון של מדת
המלכות והנשמה כשיורדת היא מהלבבת בכלים
ע"ג כלים וכל עולם לפי ערך העולם ולפי
זכות הנשמה עד שמתלבשת באיור דהא
עלמא המגושמת, ועי"ז מתקיימת בחור הנוף.
והנה מה שהלבוש הזה צו נכלל כל בחי' אדם
שכל ומדות ותשוקות הטבעיות. הנה נקרא
זה נפש המחוור ואור נוגה לו מה שראשו
ברום המעלות שם הוא הכל קדושה ותמי'
אורייתא. וביורדי למטה צנוף הוא נפש
הבהמות, וע"ד הנפש הזה בא עיקר היקון
החורה והמלות עד שמודרך אותה ואם מודכ'
תשוקותיו

השוקותיו ומדותיו ושכליו, או ממילא נתגלה אור
הנשמה אשר שורשה מלמעלה ונקראת נר ה'
וכוונתו אל ארצותיהם העופינה להתלהב
בעבודת ה' וצאהבתו. וכל מעיני מחשבותי
ודירתה שם תקוין וכ"ו הוא מפני שהסירה
ממנה המשא הכבד המכביר עלי'. ובהסירה
את בגדיו הזואים מעליו אז ילבש מחללות
ועדיים של בני ישראל, ומה שמקורם שטיהר
אבריו ומדותיו וטעמי הענוניו הלא נר
נשמחו היתה נדעך ע"י עבים סחר לו מנפש
הנוגה נהבה"מ, ואשר הסיכה וגררה בעד הנפש
החגיגה ותיא כבולה במאסר הבהמיות והגוף,
ע"כ לא יהל עלי' אורה ההולך אליו להמיות
אותה וכל בחינותי כ"א על ידי הלבוש העבה
המחשבה, ויש בה טוב ורע הנקרא עץ הדעת,
ולכן לא הגיע לו כי אם החיים הגופני והרגשות
הגופניות לבד, משא"כ אחר הסירו ממנו ע"י
עבודות הקודש את כח עלם של הנפש הבהמיות
ואחר השתדלותו להיות בכל דרכיך דעו
ומשעבד את כל תאוותיו וטעמו לפני אביו
המלך. אז ממילא כן נטהר לבו עד רום
המעלות, ולכן עי"ו האור ההולך אליו להחיותו
יורד בלא מסכים כי אם אור חיות פנימי
ודבקות להשי"ת ומטעמי הנשמה, כמאה"כ
אז תטענ על ה', ולפי ערך זיכויו ושכלו
דעתו בקודש כן יהולל איש, והנה במשל הדיבור
הכ"ל שהוא בחי' מלכות בודאי פה נכלל כל
השגת הטעמים מה שביד אדם להשיג ואפילו
הבחינה שהיא למעלה ממנה שמיג, כי יש
עוד מה שא"ל לו להשיג ורק מגודל הכרת
הטעמים שמיג מאמין ביותר בהאור המופלא
ומכוסה ממנו ומה שהמלך לא הלביש את
הטעמים וכל השגות הכ"ל בחוק הדיבור הוא
זה מפני שאור הטעמים א"ל להנטיסם
בחוק הדיבור, ורק ע"ד הרעו ופרעו אופנים
של כל הנכללים בהדיבור ואותיותיהם הם
גמלאים למבין המשיג לפי ערכו. וכ"ז נקרא
אור המקיף את הדיבור הנאחזים בשערות של
לירופי אותיות ותביותיהם קרי וכתיב ונ"ש
כמחז"ל שבת הלכותי כהררים התלויים
בשערה, וכן באדם ענין התגלות אור האמונה

בדבקות ובעבודת אהב' ויראה הם כולם תלויים
באור המקיף הזה המאיר באחייתו בנפש הנוגה
וע"י הזדככות הנפש הנוגה הבהמיו' מניע אור
מרובה לנפש הפנימיות. והנה לבוש של אור
המקיף הזה נקרא בינה מה שמיג אור בהיר
ונכנס בלבו, כמחז"ל הלכ מבין, ומבין בזה
בהחכמה שאינו מושג. והר"ז כלל גדול.
והקיאור בזה, כי ראשית עבודת היא בחכמה
יבנה בית, זו אמונה פשוטה ויראת האדון המלך
אשר עליו נשען כל עבודתינו, ובלתי אפשר שום
עבודת טרם נכנס בבית הזה וכדאי' בזה"ק
בכמה מקומות, והיא פתחא קדמאה לאפלה
בהיכלא דמלכא מפתחות החיזוניות, וכמחז"ל
אם אין לו זאת איך יכנס לפנימיות, ואך
עי"ז יראה להשדל להכניס חביבות ותשוקה
בלבו ע"י גודל אמונתו בה' ובמלותיו ותורתו
אשר יראה לזכך את נפש בהמתו, כמאה"כ
יודע לדיק נפש בהמתו וכו', ואח"כ יוכה אם
יחפון בזה' ויהל עליו אורו שזה בינה אמונה
עלאה ועי"ז ישוה ויטהר עוד וירם כל מדותיו
לש' והי' מחנהו קדוש. ועתה נשוב לענינינו
כי המשכן הי' דוגמת אלו השני בחינות,
בחינה הראשונה היא המשכת מדת המלכות
ויראת ה', כמאה"כ מה נורא המקום הזה ואשר
בה נכנסים אח"כ כל המדות של קדושה בשכל
ומורגש ומוטבע לשעבר את כל שלו להשי"ת
ולעבודתו ע"י נדבכת לבבו ושקידתו בהיכל ה'
במדת המלכות, והבחי' שני' בהארת הבינה
והדעת אשר מהם נובעים כל המדות והתשוקות
כי יודעה אשר הבינה והדעת הם שורש כל
המדות והתשוקות ולפי שכלו האמת והמקימו
יהולל איש בכל דרכיו, וזהו מושיבי עקרת
הבית, בחינת מלכות אש הבינים שמתה, זו בחי'
הבינה ואו הלליה. והנה בני' פגמו בחטאם
במדת המלכות כמה שעשאו וכו', ועוד פגמו
בהדעת ועזבו דרות ה' שע"י משח הדעת
הכולל והתחברו לרע של נפש הנוגה הערב רב,
בגימטריא ג"כ דעת מלך הרע, ועי"ז אבדו את
השני כללים המקבלים להמדות הקדושות
ומשפיעים בהם קדושה, וע"כ כי פרוע הוא
שאבדו את אור המקיף, ועי"ז גודל תפלתם ש"נ
רשיא

רעיה מהימנא ומס"ג שמסר עליהם, האיר
 והביב את כלליות האור המקיף מהשי"ת אשר
 שם משל השערות שהם י"ג מדות של רחמים,
 ועד שנתרמה השי"ת לבני"י לבנות משכן וישכן
 ה' בתוכם וזוה לו מקודם למנותם לסימן שהם
 לבאות ה' ע"י השוכס, ויתנו מחלית השקל
 שהוא רמוז על הארת המלכות מה שזכו בחי'
 לירוף העבד מה שמעבד א"ע בכל כוחו
 ומוחו להארוך, כמאמר החכם שמואר ארון הוא
 תואר מטטרף, ע"ד אין ארון בלא עבד ואין
 מלך בלא עם, והדיבור הוא ג"כ תואר למטרף
 ע"י הדיבור מקבל העבד ידיעת רצון מלכו
 ומשימו במחשבת עלמו, ולכן נקרא מחלית
 השקל כי שקל שלם צו חיבור הארון והעבד.
 שרומז על הי"ג מדות היוצא מאות ו' שהם
 שורש אור המאיר בהטנה זוה, וזהו עשרים
 גרה השקל שמרומז בהם ע"י או"פ ואו"מ
 עשרים בחינות, והנחלית השקל הוא קבלת
 מלכות שמים לבטל את כל רגשותיו לרצון
 השי"ת, והיא מחלית הדבר אשר באתערותא
 זאת להחא מחפורר עליו כן מלמעלה המחלית
 שביד ה' להופיע עליו אור רחמים מה' עליו
 להכניע ולזכך את נפש הטנה שלו, וזהו
 מחו"ל מטבע של אש הראה למשה מתחת כהא
 הכבוד, וזכה ה' נעלם ממשה רבינו שהיה
 סבור כי ע"י מחלית השקל כבר תיקנו צ"י
 בחינת פגם המלכות, וכבר נתפשט בהם הארת
 המלכות ורק שהם לריכים להמשיך עליהם
 ע"י מדת המלכות תיקון המדות ותשוקתם
 שהם בחי' הכלים שנקראים בניס, ועי"י יומשך
 עליהם אור עליון מהכלל עליון שהיא אש
 הכניס הדעת הטוב והקדוש בחי' בינה לבא
 בהתלקחות לבנם באהבה ויראה להשי"ת, וגמלא
 שבללא לרדף לעשות מקודם כלים הכל ואח"כ
 המשכן שהוא בינה מלכות בינה המקיף עליהם
 ובכדי שיזדככו יותר הכלים ויתעלו לשורשם
 ויחדיו יהיו תמים או"פ ואו"מ. אכן בללא
 בן אורי בן חור אשר אלו בחי' אור וחור
 שייכים אל בחי' המלכות וחור שמסר נפשו על
 ידי כן זכה לבללא שהוא יתקן בחי' המלכות
 בבחי' גופניות, הוא הבין הדבר כי עדיין חסרה

בשלמחה ולריכים להקן אותה מקודם, כי
 המחלית השקל לא היה כי אש ע"ד מלכות
 דמלכות שמהם לא היו רק האדנים של משכן,
 אבל עדיין חסרה עוד בכמותה חשעה מדות
 שלה והמלכות נקראת ללא גימ' קנ"א, שזוה
 הארת המלכות בינה עליו שזוה שם אחי"ק
 במלואי ההי"ן גימ' קנ"א, וזהו מה שבללא
 אמר הלא דרך העולם להקדים הבית והמשכן
 חלילה, ובללא כיון אשר על ידי עשייתם
 בקדושה ובכוונה כמח"ל שהיה יודע בלא
 לירופי שנות הוי"ו שנבראו בהם שמים וארץ,
 וע"כ כהיב אלל כל פרט ופרט ויעש ככל
 אשר טה ה', וכאשר תיקן כאן כן נעשה תיקונו
 למעלה ובשורש נשמת בני"י, ע"כ אמר להקדים
 את המשכן שהוא אמונה פשוטה ותמימה
 עבודה כעבד נאמן שאינו מהרהר ח"ו אהר
 דברי רבו וארוגו ואח"כ עי"י יתקן גם את
 הכלים והורה לו משה שכן אהה שבחינתך
 במדת המלכות הנקראת ללא ידעת, ובאמת
 מלינו דברי ה' כדברי שניהם כהבנית המשכן
 ותבנית כל כליו וכן תעשו כפרשת תרומה.
 והר"י כדעת בלא, ואח"כ בפירוט הפרטים
 הוקדם צפ' תרומה מקודם כלים ואח"כ משכן
 כדעת משה כי כן היה בבחינת הגופני והנגלה
 הולרך כתיקון בלא שזוה בחי' עלמא
 דאיתגלייא, אבל בחי' משה באה אח"כ בהקיס
 משה את המשכן שזוה הוא הקמת הדעת ומלכות
 בינה שהיא עלמא דאיתכסייא הנחלבש ברוחני
 באור מקיף ופנימי, מה שלא היה אפשר כ"א
 על ידי משה רבינו, וזהו פקודי המשכן משכן
 העדות. המשכן שבאיתגלייא בחי' מלכות משכן
 העדות לשון עדיים בחי' בינה אשר פוקד ע"י
 משה והוא עבודת הלוים, רזה לומר על ידי
 אתערותא דלתתא לשורר האמונה והיראה
 לפני ה', שזוה עבודת הלוים ביד איתמר, ע"ד
 לדיק כחמר יפרח שזוה שייך לתיקון יסוד
 ומלכות, בן אהרן הכהן שהוא המשך נועם ה'
 בחי' בינה ע"י תפלתו ביחד עם משה כדא"
 בפירש"י צפ' שמיני. והיוצא לו מזה שהעיקר
 האדם להתחזק באמונה יתירה ובתמימה
 פשוטה בה' ובתוה"ק ושלא לתור אחרי ההורו"
 הכלים

ורק צוה יש כנשי דרחמנא באריכות הדברים, ובהתפעלותו ועל ידי ניטול רלוט וזיכך תאוותו ומדותיו נחשור מעט מעט והאדם לעמל יולד. ושמעתי מארמו"ר זי"ע מלעכאוויך שאמר היהודי לריך להאמין אשר הוא מאמין ורק שעבים מכסים אוהו ולזה כתיב ואמונתו לפד קיימת והשמירת הכרית היא מיוחדת להאיר לו מחוך חשיכה כי זה הוא הארת החשוקה וסיקון המדה הכוללת המשפיע לחדת המלכות. ועי"ו ממילא נתקן בכל החמשה מדות שלמעלה ממנה, וזהו פרשת זכור, ועי"ו זוכה להארת הדעת והבינה וזהו פרשת פרה ואח"כ נחחדש עי"ו הארת הבחינת חכמה שזכו חידוש המלוכה הנעשה עי"ו השי"ת לבדו בחי' יליאת מלרים, וזהו פרשת החודש, כ"ד דו"ש ומלפה ג"כ לאלו השורש האמת בחוך אהובי המבקשים אמת ואמונה חוק ולא ישבור מהיהודים, ידודים:

יז

העולים במחשבתו שהם פגמים מן שברי כלים ואומיים בלבושי נפשו שהוא בחי' נפש הנוגה והבהמיות הגולמי והטובה הזה יש בו עה"ד עו"ר ומלך הגופניות שלו מהגרים בו הילה"ר וכוחותיו המבלבלים אותו וכחש ע"י עמידתו של אדם בחוך עולם הגשמי, וכל עניני גשמי והוא רחוק מבית המלך ע"כ סכנה בדבר להשיבס וללחוס עמהס בחוך טירוחס כי אם שידחה אותס, והבא להרגס השכס למלכות שמים אשר תכון אמונתך בהס ולהשיג אלו המחשבות עד שיקבל עליו עול מלכות שמים שלמה במס"ג ודיבורי קודש הם סגול' נפלאה, כי בהדיבור נכלל כל השכליות וחיות הקודש והדיבור אינו נפרד מן ה' ח"ו כי בה דשום כל הרלוץ עם כל הבחי' דקדושה וכאשר אומר אדם אני מאמין באמונה שלימה כו' כן נתעורר עליו אור האמונה מהשי"ת וכמחול' כופין אותו עד שיאמר רולה אני וכדאיחא באוה"ס,

הענין כי יש לכל אדם שני בחינות בעברות אחת בחי' מוחין והארת דעת שלמה שמתח מכיר לבוראו אשר מלוא כל הארץ כבודו והוא מחיה את כל לכל בחי' לפי ערכו. ולבני ישראל הדבקים אליו משפיע להם חיות פנימי אשר הארתו בקודש ודעת לחדרי לבו ימלאון וכמאמר הכתוב וסיו עיניך רואות את מוריק, ובאותו העת האדם מתלבב להשי"ת באהבה ויראה ורשפי אש אהבה וכל המחשבות החיטוניות והזרות כדונג נמשו ומתרחקים ממנו כי הוא למעלה מהם ואין הילך הרע ומיילין דילי' אשר חיותם הוא מועט ומילוני ורק בדרך חיות נפרדים יכולין לפגוע באיש שהוא דבוק בחיות הפנימי ומקושר או בחבל נחלת ה' חוט החיים הנמשך מעיקרא ושרשא דכ"ע, ודרך האור לדמות את כל החשך כי החשך אינו עלמיה כ"א העדר האור, וכאשר אור עליון זורח עליו אור המחלבש במדותיו ממילא נתבטלו בעלי החשך ממנו. אמנם יש עוד בחי' שנית לפני כל אדם שהוא עת קטנות המוחין והסתרת

מלתא אלבשיהו יקרא, לא. אחרל לוק ונועם מה שזה ילא הדיבור בחוזר ושוב ללכות אחינו בני ישראל צעת של"ס שנת פרשת זכור ודבר צעתו ובעטו לאיש ואיש עלתו אמונה מה טוב למללא על אודנה דשמעין וזה ריש פרשת ויקרא א' זעירא ובסוף החוה"ק סוים משה רבינו רעיא מהימנא אשריך ישראל שס אלף רבתי ודבר זה לריך ביאור להבין כוונתם הכפולה בשינויים ומה פעמם לפי ערכנו ויתבאר בס"ד בענין פרשת זכור את אשר עשה לך עמלק אשר קרך בדרך, במדרש בשלח, ויקרא שמש מסה ומריבה וכו' ה"ס ה' בקרבנו מיד ויבא עמלק. מד', אמרו צבי"י אס יודע ה' מחשבותינו נעבוד אותו ואס לאו וכו'. אס יספיק את כל לרכנו וכו', משל למלך שנשא את בנו על כתיפו ופגע בנו באדם אחד ושאל ממנו האתה יודע היכן אבי, שמע אביו וזה מיד קלף עליו ואמר לו אני נושא אותך על כתיפי ואתה שאל היכן אבי לכן השליכו לפני כלב, וזהו מיד ויבוא עמלק,

אחת והרזון בזה מהש"ת הי' ג"כ קך בכרי
 שיהי' האדם בעל בחירה, וזהו שכתו של אדם
 העולה לנחת רוח לפני הש"ת, אשר הגם שהוא
 תחת הבחירה ואינו מוכרח בטבעו להדבק
 ברזון הש"ת כמו אלו המלאכים וכל הברואים
 שאי"ב ירר הרע, מפני שהם כולם מוכרחים
 והכרח לא ישובח ולא יגונה, משא"כ האדם
 הבחירי זאת היא עיקר טעמו של הש"ת.
 והטעם הב' מפני שיהיה עי"ז כלול עבודת
 האדם מכל הבחירות כי אם על ידי בחינה א'
 הלא זהו רק מלד הנשמה לבדה כמאה"כ כל
 הנשמה תהלל יה ואין בהם חלק להנפש
 הבהמי והגוף ומלאים הם חסדים ונפולים,
 ואין זה כרזון הש"ת שהוא רוצה שיתעלו גם
 הם וישתעבדו גם הבחי' הגמוכות להש"ת
 ויהיה עי"ז פירסום שמו בכל העולמות ואפי'
 התחומיות, ע"כ נלרך לזה גם הבחי' ב' ושבחא
 דאיהו מאתר רחיקא קריבא יתיר למלכא,
 והטעם הג' שעי"ז נעשה צירור הטוב וכל
 הנילוות הקדושות השבויות בעמקם, כי א'
 אפשר להעלות אותם כי אם על ידי ירידה
 האדם סמוך להם ובתוכם ועיין באוה"ת על
 מאמר הכתיב אנכי וכו' מארץ מלרים. והטעם
 הד' כי באמת הגם שזהו ירידה לאדם בכ"ז
 הוא ג"כ עליה נפלאה להאיש התמים ושומר
 באמונתו ובעבודתו תמה בלתי יוזז את עצמו
 אפילו בקושי' אחר ושיטי, כל שהוא מן אותו
 העבודה שהתנהג צעת אור ה' עליו בהבחינה
 א' אז נחלה בעילוי גדול ובעילוי אחר עילוי.
 ובמחול' אין אדם נחלה עד שהקב"ה בוחן
 אותו מקודם וכל עניני קטנות המוחין הם
 הם עיקרי הנסיונות וכדאיתא בפרי הארץ -
 ואם אדם עומד בנסיון שהוא עבדות שלמות
 באמונה ומשלים עי"ז מוחין דקטנות, אז
 נעשים המוחין הנ"ל בחי' כלי וגוף לקבל
 עליהם מוחין גדולות שהם הבחינה הראשונה
 החוזרים ושבים ונחים עליו ממקום עליון
 היותר גבוה מאשר היה אליו בטרם הסיון -
 והענין בזה ע"ד מאה"כ ועושה חסד לאלפים
 ופי' הארזיו"ל חסד להאלפין. ונבא וקל
 לעניינו, דאית ביראת ה' ג' בחינות, אחת
 שהוא

והסתרת הדעת, ואז חררי לבבו נתרוקנים מן
 טיבם וטעמם הקודמים, ונבחרו העת אין
 שכלו ודעתו מקבלים שפע אור ה' מפני מיעוט
 וקטנות כליו ומדותיו ואז אין עלה ואין תבונה
 לפני ה' כי אם על ידי אמונה פשוטה הירושה
 לנו מאבותינו הקדושים, ואחר כך מהנסים
 ונפלאות וחסדי ה' ואשר שודר אלהים עליון
 את כל מערכות העולם וכל טענותיו הכל
 בשביל עמו צ"י גוי מקרב גוי ולעמי כל
 העמים, וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא
 עליו בזהאבדיו אומה שלמה וממשלה רבה
 כל העולם וקריעת ים סוף ואת כל נפלאותיו
 אשר הפליא עמו בעניים ובמן ובאר ארבעים
 שנה, ואשר קרבנו לפני ה"ם וגלה כבוד ה'
 לבניו צ"י פנים בפנים דיבר ה' עמו והראנו
 כי אין זולתו בכל העולמות אשר בראש לבנו
 ואחר כך גם כן הביאם לארץ נחלת גויים.
 והשועת עמו ה' בכל דור ודור ע"י נביאיו
 וחכמים אשר העמיד להם בכל דור ודור וגם
 הבגה פרטיות כעשה תמיד לכל אדם ועין
 המשכיל יראה בזה תמיד נפלאות השם יתברך.
 והנה דבר זה עלתו הוא אמונה, מה שאות
 העיד הש"ת עליו בהשיבו למשה בניו בני
 בחוגי מאמינים בני מאמינים הם, ובחינה זו
 נקראת עול מלכות שמים כי צעת בחי' א'
 אז מה הוא שם עול מלכות שמים מאחר
 שאוהב וחסן בכל לבבו לעבודת ה'. אבל
 הבחי' הב' נקראת שפיר עול מלכות מה
 שממליך על עצמו ועל כל חשוקה לבנו את
 העול של עבדות ה' ומלכותו, ולבטל את כל
 רעיונות עצמו מפני רזון הש"ת. והגם שזה
 חיות הפנימי נתמעט ממנו ולגבי בחינה א'
 נקראת זאת ג"כ חיות חילוני, וממילא אז
 החיזונים והיזר הרע גם כן מתקרבים אליו
 ומחנרים בו בעירוב מחשבות זרות ותאוות
 הומויות, בכ"ז יש בו טעמים כמוסים לפני
 השם יתברך מה שיסד את העולם והאדם
 ע"ד הנ"ל, ולבאר את המעט הנמלא בספר
 וסיפור אין די עולה, ורק לעניינו מפני
 שהאדם מורכב מנשמה עליונה, וגם מגוף ונפש
 הבהמי, אי אפשר לו שיקום תמיד על הבחי'

שהוא בחי' מלכות שהוא ירא מפני שמאמין
 אשר השם יתברך נקרא א"ד, מפני שהוא ארון
 המשיח ושופט ומטניט וגומל, וזהו יראה תחלה
 בחי' מלכות השיך לנפש ישראל והיא קרובה
 לנפש הבהמי והגוף, ועי"ז משעבדם ג"כ תחת
 ממלת השי"ת, ב' היא יראה הרוממות מה
 שמאמין אשר השי"ת עיקרא ושרא דכו"ע
 וב"י נקראים חלק ה' כביכול ונקראים בני
 אהובים ומצויים ושורשם למעלה מתאחדים
 ב', כמחז"ל תורייתא וקוב"ה וישראל כשורשם
 אור אחד, והדברים ארוכים באין סוף, עי"ז
 כשמעמיק מחשבתו בזה נתמלא אהבה ויראה
 הרוממות, והבחי' הג' היא יראה הבושה
 והביטול עלמו מפני שמכיר אשר לגדולת ה'
 אין חקר והוא מרוסם על כל ברכה ומהלה,
 ובחי' זו הג' הוא כמתנה מהשי"ת מה שאדם
 משיג אשר כבוד ה' והנהגתו היא למעלה
 מהשגה. והמשכת ג' בחינות אלו באים לבני'
 פלד שורש נפש ורוחם וגשמתם למעלה אשר
 הם נשרשים במדות הקדושים, וכי דבקות ה'
 לאדם בלתי אפשר שירד אליו, כי אט על ידי
 הארת התלבשות המדות בלמנוס לערכי
 המקבלים, וכאשר השי"ת מאיר עם בחינת
 התגלות מלכותו שזהו על ידי שם א"ד, נשפע
 אור בנפש אדם מה ששורשה ממדת המלכות,
 ואז משיג האדם יראה הארנות מפני האמונה
 הגדולה שהוא שופט ודיין וכו' ואם מאיר עם
 בחי' המדות שלו שזו ע"י שם אלהים ושם
 שורש הרוחות של אדם, אז משיג האדם
 הבחינה ב' שהוא אהבה ויראה הרוממות, ואם
 שזכה שמאיר בו עם בחי' חכמה ובינה שזהו
 ע"י שם אקו"ק אשר שורש נשמות גבוהות
 יונקים משם אז משיג הבושה והבטילות. והנה
 בג' בחינות נשמה ורוח ונפש ממשיכים אור
 מהשורש, ומה לבחי' שתחת' עד שיורדת אליו
 לאדם, ויש לפעמים שאור נשמתו עולה למעלה
 ע"י מחשבותיו העלומים בהעלותו עבודת
 הדבקות לנחת רוח לה', עי"ז נתמעט אור
 הרוח ונפש העומדים למטה, אם לא שרומו
 ונפשו מעוהרים בכדי שסם ג"כ יזכו לעלות
 למעלה יותר. אבל בל"ז נתמעט אורם, ומכש"כ

כשעולה גם אור רוחו למעלה. אז עי"ז לא
 די מה שהנפש איננה יכולה לקבל מרוחו אלא
 עי"ז נופלת יותר למטה, וכ"ז הכל פנס שאין
 בידו עבירות, ומכש"כ כשיש עליו פגמי
 עוונות ישיג השיך לנפש דוקא שזהו פנס
 בפועל מעשה רח"ל, וישנו ברוח אם פנס
 במדות או בדיבור, וכן ישנו בנשמה במחשבות
 פגומים מפני זה נתמעט אורותיו לפי ערכו
 עד שנפול בקטנות ואז החילוקים יולד הרע
 מתגברים עליו, שאשר ע"כ העלה בזה להתחזק
 באמונה פשוטה ולהאמין בהשי"ת כי מלכותו
 מלכות כל העולמים, ר"ל אשר בכל העמות
 ובכל הקטנות אשר האדם נופל לשם שזהו
 בחי' גלות כי נוטל ממנו אור האלק שהוא
 רמז כי הסתיר ה' פניו ממנו ומה שהשי"ת
 היה מאיר לו שזהו אלק של גאולה ועתה
 נסתלק הא', ועתה ע"כ נשאר תיבת גלות בלא
 אלק בכ"ז רשימת הא' נשאר בו ואמונתו לעד
 קיימת בפנימיות נפשו, כמחז"ל בכל מקום
 שגלה אחד מישראל שכינה עמו, והאמנתי כי
 הדבר כי דיבור הוא בחי' מלכות, וכאשר אומר
 בפיו דברי אמונה מעורר כן למעלה ונשפע
 עליו שפע אמונה, והגם שאינו מרגיש זהו
 מפני ההסתר שבא לו ושופע אמונה בבחינת
 נפשו בתוך פנימיות נפשו בלא התפשטות, וזהו
 מלכותך מלכות כל עולמים לשון העלם והסתר,
 עכ"ז השורש בני' מושרש ודבוק בה' כעקף
 הדבוק באילן, ועד"ז נאמר ואף ג"ז בהיותם
 בארץ וכו' כי אני ה' אלהיכם, לשון נסתר
 שאי"ז כ"א רק הלבנות בהסתר פנים בלבד,
 והנה השפע מה שהשי"ת משפיע אור האמונה
 בקרב ישראל, הנה היא יורדת למדת החכמה
 שהיא בחי' למעלה מהשגה, והיא מתלבשת במדת
 הבינה של אדם וכאשר אדם זוכה אור הבינה זה
 מאיר בנשמתו ויורד ללבו, כמחז"ל הלב מבין ואז
 מדותיו מתעל' באהו"ר הרוממות. ואז נקראת
 אליו מדת הבינה אם הכנים שהוא מגדלות המדר'
 שלו האהו"ר שלו בהארה גדול' ודעת חדרי לבו
 ימלאון שזהו מוחין דגדלות. אמנם נפשו יתכן
 שהיא נמוכה ואין אור הנשמה המאירה ע"י
 הבינה יורדת אליו מפני שנפשו נמוכה או
 מפני

מפני פנמים שלה. ע"כ מההכרח שיחמלה
הנשמה וגם ראשית הלב ויסתלקו למעלה.
ופי"ז נופל האדם לקטנות ומוכרח האדם אז
להחזיק בחמונה פשוטה המקובלת לנו
מהעזריו הנאמנים והאבות ומש"כ, וזהו בחי'
חכמה שהעלם אינו מושג וכ"א שמשגיג שיש לו
להאמין להנדיקים העמודי עולם בעלי אמת
ואמונה נלחיות. וכיון שהשי"ת מאיר במדת
החכמה והיא נתלכשת צבינה אזי החכמה
מאירה אליו לנפשו עם בחי' מקובל שזהו ענין
החכמה, והגם שהנפש אין בה כח לקבל השגת
הבינה. אבל עלם החכמה מה שנתלכשה
באותיות ובנפלאות, אשר עיניו ועיני אבותיו
ראו הם מאירים בבחי' המלכות שהוא בנפש
בהארה גדולה, וע"ד החזקת מה שטרח ויגע
ועמל לכביל רגון עלמו מפני כבוד מלכות ה',
פי"ז נתגדל אור המלכות ואמונה נגדלת למאור
עד שנפשו מודככת ועוליות בהרנשת הלב, וגם
על ידי התשובה גם הבינה מאירה בה, ורק
שהעיקר בזה הוא אור חמונה שלמה שהיא
בחי' חכמה, וזהו ה' בחכמה יסד ארץ, ר"ל
קבלת מלכות שמים נקראת ארץ, והיא נתיסדה
ע"י מדת החכמה, ואזי אח"כ מחזיר ה' אליו
אור הבינה ונשמחו מתלכשת בחדרי לבבו
ובאור יותר גדול, מפני שעתה אשר גם נפשו
מודככה ונתגדלה ונעשית כסא לרוח ורוח
לנשמה, והנשמה בעת הסתלקותה קיבלה ג"כ
אור מרובה, ועתה כששבה אליו אז אור החכמה
מאירה הן צבינת הלב והן בנפשו מה שנתעלית
בגדל חזוק האמונה, ואז עשיר ורש נפשו
מאיר ה' פיני שניהם, וזהו השני עדיים
שקבלו צ"י בעת שהמרו נעשה וכשמש, ר"ל
נעשה שהיא מלך החכמה והאמונה שאינו עדיין
בהשגה ועי"ז נשמע שזוכה להשגת הבינה
והנגלת המדות שזוהו נשמע לשון הבנה והכרה,
וזהו ביאור דברי האר"י ז"ל שעל ידי גדול
התאמלות עבודתו ומתגבר על ה"ה"ר ועושה
תשובה אפי' אם גם לבו עזבו ונעשה רוח לבבו
ריקס שזוהו בחי' אלהים דין, ומכש"כ נפשו
שירדה ונתמעט אורש שהוא משם א"ד, בכ"ז
עם כח התשובה שהיא מאור בורש הבינה

אשר הוא רמוז בשם הקי"ק ואות אלוף היא
במקום אות יו"ד שבמדת החכמה, כדליתא
בחקונים אות יו"ד רמוז על חכמה, וצבינה היא
אות אלוף ע"י חסובתו אז אות אלוף שבצבינה
מה שהאדם מחביים לפני השי"ת ומתחרט על
עוונותיו, פי"ז נמחק ומאיר האות אלוף
שבאלהים, כי נתגלה לו אור האהבה ויראה
הרוממות ונמחק גם אור אלוף ששם א"ד כי
האדם מקבל על עצמו עול מלכותו מפני
האלופו של עולם בכל אלו השלשה בחינות,
יראת העונש והרוממה והבזוה וכן ישנם אלו
באהבה ובכל המדות, והנה בני"י בעמדם על
הר סיני זכו לכל השלמות עד שזכו ג"כ ליראת
הבזוה והבטילות, אשר שם אין יד החילוניים
יכולים לשלוט שם והי' כמאה"כ אני אמרתי
אלהים אחס ובני עליון כלכם. אכן אחר
שחטאו ואבדו עדיים, ומקודם שחטאו לא
היו בני ישראל לריבים למשכן, כי לבות בני"
הם בעלמם הי' היכל ה', כמאמר הכהוב אהל
שיכן באלים, כי הי' במעלת החו"ב ה"גל אבל
כשחטאו הנם שהשי"ת מחל להם, אבל אחר
הבחינה עליונה והי' רק ע"ד בחינת רוח
ונפש, שהוא אהבה ויראה הרוממות וקבלת
מלכות שמים, וכיון שבהם יש קלת אחוזה
ונמלא בהם בחי' קטנות ג"כ, ע"כ נעשה הם
האלף זעירא, וזהו אוהל מועד, כדליתא בזוהר
שמפרש אוהל לשון אור, מועד לשון עת, ר"ל
שפעמים האור גדול ופעמים נתעלם, אבל
בסוף התורה הבטיחם על ידי משה רבינו
שלעתיד יבוער הרע והעומאה מעולם ומלאה
הארץ דעה. ויזכו בני"י ליראת הבזוה והביטול
שזוהו אלוף של שם הקי"ק, וזהו אשריך ישראל
באלוף גדולה המורה על בינה. והנה הבחי'
ירידה שמלך מעשיו יש בזה מורא גדול שלא
ישאר ירוד ח"ו לעולם. ודב"י תליא על צ'
בחינות. אחת שיאמין אשר גם כל מחשבותיו
לריבים להיות מפוררים וקדושים, וכאם ח"ו
מהרהר לא טוב אז נעשה פגם בנשמחו, וממילא
נוגע לנפש ורוח ג"כ, וכן יש לו לסיות
נוהר אפילו בדברים הנשמיים שיאמין אשר
גם בהם יש קדושה וטהרה. וזהו ערני
השגחה

יראת האדנות, ונכלל בזה יראה טבעיות כדרך
 העבד לפני אדונו ויראת הטוב, ושאר העם
 מבני נפלו בקטנות, ופנמו בהשני דברים של
 מאה"כ ה"ש ה' בקרבנו, שזהו השתחוותם
 לללם בימי נבוכדנצר, וגם נהנו מסעודת
 אחשורוש ומיד ויבא עמלק, ועד"ז אמרה אסתר
 למרדכי לך כנום את כל היהודים כו' עלי, ר"ל
 שאסתר נקראת בחי' מלכות היוצא משם א"ד
 ובמילוי אל"ף דל"ת וכו' נימצריא תרע"א, ר"ל
 זהו שער הראשון לבוא בו אל המלך הקב"ה
 כדאיתא בזוהר, ואסתר נחמר בה האות י'
 ורק שנעלם הוא בתוך אות א' מאסתר כמו
 שכתבנו, כי הא' צבינה במקום י' של חכמה,
 ואמרה כנום את כל היהודים, העלה שיתחברו
 יחד בלב אחד כל אלו שהם מקבלים עליהם
 עול מלכות שמים במס"נ, וזהו היהודים, כי
 שם ארון שי"ך לעבריו ובאין עבדים אין מלך,
 ולכן כנס אוחס שיהי' אוהבים זה לזה כנפש
 אחד, ועי"ז יהי' נמצא בהם כל הפרופים
 מרובים כדרך החיבות אשר חיבה בת ששה
 אותיות יש בה תש"ך לרופים, והר"ז ברוב
 עם הדרת מלך שחזכו שיחגלה עליכם אור
 מלכות באמונה שלמה. ואסתר ותלבש אסתר
 מלכות הנ"ל ויושט לה את השרבי"ט כי השם
 יתברך ברחמיו מאיר לעמו ויראיו ע"י שם
 שד"י במלואו הוא גימ' ש"ר, וגם שם אהי'
 באתב"ש (נ"ל בנימ') בי"ט, ותגע בראש
 השרביט, וסמכין גאולה לגאולה שעי' מחיות
 זוכים לעת דודים, וזהו הארת פנים כמאמר
 ככתוב דודי לי ואני לו:

השגחה נפלאה מה' המשגיח בכל פרטי פרטיו
 ואם כה יתנהג, אז אפילו כי יפול לא יוסל כי
 כי סומך ידו, וזהו מחו"ל במדרש שאמרו אם
 יודע השי"ת מחשבותינו, ר"ל אם יש לו כביכול
 המחברות עם מחשבותינו אשר עם המחשבה
 נוכל לעורר למעלה בכל האופנים והמד' מפרש
 ה"ש ה' בקרבנו ממש שחסיק קדושתו בכל
 העבודה אליו אפילו בפנינו לרכנו. ובה
 אפילו במבוכת דברים אלו חטאו, שבאמת
 השי"ת נושא אותנו ואין שחה לפניו, כמו האב
 הנושא את בנו על כתפו, ויודע שבהק מורה על
 הארת החכמה ובינה, אשר עי"ז מאיר לכל
 הבחינות של כר"נ וגופו של כנ"י ואשר ע"כ
 בא עמלק, וזהו רפיון ידיים. ידים נקראו
 אמונה שלמה שהם ידי הכלי שנושאים בו אש,
 ובלא ידי הכלי הלוקחו שורף את עלמו באש.
 כן הוא השכל שהוא בלא כלי של האמונה
 פשוטה, ועד"ז ויהיו ידיו אמונה, וכשנסתכלו
 כנ"י ושעברו לבם למעלה באמונה פשוטה
 לאביהם שבשמים, אז נקרא חכמה, היו
 מתגברין. וכן יה"ר מלפני אבינו שבשמים
 שישיפע אלינו סמיד אור אמונתו ואמיתו ונוכה
 להיות עבודתינו תמים ותמיד. ובהו יקויים
 בנו לחיותנו כיום הזה לעולם ולעולמי עולמי
 א"ם. והנה עם זה נ"ל ענין גאולה דפורים
 שהיה סוף גלות שהוא הסתלקות הדעת
 והאור המאור באהבה ויראה הרוממות, וזהו
 אסתר מן המורה שנאמר ואנכי הסתר אסתיר,
 ר"ל שהיה כנדיקים שבדור כל עלתם עם
 בחינת עול מלכות שמים ומיוק אמונה שהיא

ית.

שלום וכו' וכו'.

בפרישת החודש מחו"ל יבוא ראשון
 ויפרע מראשון בשביל ראשון.
 הנה בפסוק כתיב ויקחו בעשור וכו' ואח"כ
 כתיב ועבדתם בחדש הזה וכו' לדורותיכם,
 וכל המפרשים תמהו ע"ז הלא קיי"ל זה מקחו
 בעשור ואין לדורות מקחו בעשור. כענין י"ל
 דהנה עד"ז השם הבוא רש"י ז"ל מחו"ל

שהד' ימים מה שבני מסרו נפשם נחשב להם
 לת' שנה. והטעם כי מכריו רבא תכלית תורה
 תשובה ומעש"ט. ר"ל כי הנשמה בצדונה
 למעלה בין לבאות ה' הלא כל שאוקפה
 מתלפתת באהו"י לגלות השי"ם, ורק בירידתה
 ונסיעתה למרחוק, כן המרחק וכן המסכים
 צבואה כאן עולם כגשמי וצומח ונה"כ
 משתכחת

משתכח ומתעבת ומשכח אחר מאכלי הגוף ומטענו, כמו הכן מלך שטעשה שכור ונגרש, והסתבר את עלמו עם ערביים ולסטים, וערבה לו מטעמותיהם, כי נשכח ממנו את כל הקודם, ואשר פ"כ השי"ת ברוב חסדיו וגדול אהבתו לעמו ב"י נתן לנו את ההוכ"ק שהם רמ"ח מלות טשה וש"ה מלות לא טעשה, אשר ע"ז יהי' באפשרותו להיות נשמר ונעיה מגיעולי הלסטים המתעבים ומרחיקים את הגו"ג בלא סוף. אמנם בכו"ז לריך האדם להשתדל בכל נפשו אשר יזכה ע"פ פנימיות התורה שחשוב נפשו ורוחו אל מעלתה הקודמת, כאשר היתה באמנה את כבוד השי"ת בעת טרם רידתה אל העוה"ז. והגם האדם שהוא נקי מכל חטא, בכו"ז גם הוא בחי' בעל השובה להשיב נדחי נפשו שירדו למטעמי הנה"ב ולמדות מנוונות אהבת ויראת מילונות, וזה מאמר רבא הכלית תורה תשובה, ומפני שהאדם מלוכש בגוף אין התשובה זאת מתקיימת בו כי אם על ידי כלי כמו האש שהוא לריך לנחלת. ואשר ע"כ סיים ומעש"פ, שפ"י תשובת הלב והכלי מעש"ט יתקיים בו כאמור. וענין זה אין לו שיעור למעלה ולמעלה כי אין לו סוף, והנה דב"ז א"א לו לאדם לזכות למדרגה זאת אפילו במקלמו כ"א על ידי עור השם יתברך, כמחז"ל על מאה"כ נופה רשע וכו' ורק שחש שהאדם מתעורר את עלמו בכל כוחו ובמס"כ כר"ז ע"ז נעשה בחי' כלי וגחלת אשר יתכן לחול עליו חש המאיר מלמעלה, ואף גם זה בלתי הי' באפשרות ביד שום אדם כ"א ע"י התעוררת הגדול מה שהאיר השי"ם ברחמו ובחסדיו עליו בכו"י ע"י הלאהנו ממלרים,

וכתן לנו את החודש הזה אשר בו נאמר דודי לי, ואח"כ ואני לו, שהקדים חיבתו ודגלו ודילוגו עלי אהבה, שדילג לנו כמה מדרגות, והזריח עלינו אור התשובה ואהבה אליו, ואשר ע"כ שפי' עדיין קודם הזמן וחסר בו קץ שנים דילג את הקץ לתשוב מהאבות אשר היה עבודהם למעלה מהזמן, וכן לזה לבני אשר גם הם יעוררו תשובה ואהבה במס"ג אשר זאת ג"כ למעלה מהמדות ומהזמן, וזהו ע"י מקחש שם שפ"ז של מלרים והיה במס"ג, ע"כ נחשב להם בדילוג מזמן האבות גם כן, ואשר ע"כ הגם שלדורות אינו שייך זאת בגשמי, אבל העבודה שבלב גם היום שייך בגשמי, להתחדש על עלמו המלוכה בקבלת מס"ג ולחדש לבו ולכליותיו להשם יתברך בזה החודש וחס"פ, אשר קן גם אהבתו קבלנו עליו ע"י ההעוררות ומס"ג ואהבה להשי"ת, וזהו ועבדתם עבודה שבלב במס"ג בחודש הזה דב"ז שייך בכל הדורות, וזה מחז"ל יבוא ראשון דהיאך אפשר לזכות לזה הלא היתה נקרא ראשון לאדם כדמיו וילא הראשון אדמוני כולו כאדרת שער, עם האוהו וכו', ואחר כך ילא אחיו, בי"ט ואוחו רק בעקבי. סתירוף, יבוא ראשון זה השי"ת מה שמקדים רחמו לאדם שנותן לו בינה להבין כי עיקר האדם הוא עבודה השי"ת שהוא ראשון עיקר ושרם כ"פ, והוא יעזור להפרע מהלך הרע שנקרא ראשון, ואימתו בחדש הראשון, ולב"י שנקראו ראשון, פ"כ יבטחו בה' באהבתו ובחמלתו שבדורא יעורם, וכמאמר הוהר אשרי אדם עוז לו כך במילי דאורייתא גדאיתתקף וודאי כ"ד יידוס וכו'.

י"ט

שלום וכו'.

וער"כם ידויי להתחזק בעבודת ה' ובאהבה' קשורה זה לזה, וגדולה היא לפני ה' מאוד מי שמתחזק עלמו ומקרב רעיו לעבודת ה'. ונפרע בפיחים הללו שהאורים

מתקלקלו וגברה השקר והעללות. ורמ"ל חושבי רע להם, פ"כ אהובי התאמתו לבבכם והוושטו כי אל חי בקרבכם עבדו את ה' בשמחה ומחוך הכנעה יסירה כעבד אל אדוני וכשפתה אל

אל יד גבירתה. והנה מאה"כ מי יעלה בהר
 ה' ומי יקום במקום קדשו, י"ל דהנה יסודות
 עבודה הם על שני בחי'. אחת מה שמחזק
 לעלות מחשבותיו והשקפותיו וכל מדותיו ועניניו
 להשיג. והשנית מה שחוקק בלבו ומשריש
 בדעתו אשר בלתי יזוז ובלתי ינוע מדעת
 האמת ומכפי קבלתו עליו את העול ה' הגם
 שמגיע עליו נסיונות רבים. והנה הבחינה
 שנית היא העיקר, כי כל מי האדם וכל
 קורותיו הם כלם נסיונות למציון, ורק אין שוטה
 מרגיש, ורובא דנסיונות תליא בחמוץ האמונה
 והסתמיות בה', וכתשובת א"ח להשיג בענין
 עבודה הנני, ולהשפן השיב ואני בחומי אלך.
 והגם דענין הנסיון אינה התעלות, כי אם
 מה שהוא עומד במקומו ואינו זז, מ"מ היא
 העיקר בהתעלות כמשל שנים. אחד מלא המיד
 רזון המלך בלא נסיונות, ואחד עברו עליו
 נסיונות גדולות, ולזה המלך להראשון שיעלו
 אותו המיד חדר אחר, חדר אחר חדר, ואשר
 ע"ז נתקרב יותר אל אור זו פני המלך.
 האיש הזה בכ"ז לא חיכה שהוא יראה ויזכה
 לדבר עם המלך עלמו כי אם שנתקבל בקשתו
 ע"י שלוחיו. אבל השני שהוא עומד בנסיונות
 גדולות הוא זכה שהמלך יאל אליו להחדר
 שהוא עומד ודיבר עמו וקבל בקשתו. והגם
 שבדואי אינו דומה התגלות לבושי חסד מה
 שגראה בחדרי הפנימים לענין התראות בחדרי
 החיצונים, בכ"ז רב התועלת וגודל התקרבות
 מה שהמלך בעלמו פנה אליו, והמלך יכול
 להטיב עמו יותר מן החוק הקלוב כמאז"ל
 ורגו ודילוגו עלי אהבה, משא"כ ע"י שלוחיו
 שאינו כי אם בדין המשפט הקלוב. ולזה על
 יס אמר משה החיצוני, באמונתכם שלא להרהר
 זכו וראו את ישועת ה' וכו' כי ה' בעלמו
 ילחם לכם, וא"ח ע"י הפלחכם עתה שהיא
 נתקבלת ע"י שליח, ואחס תחרישון, ואין עליה
 כי אם החיצוני בנסיון, ועי"ז יאל ה' עליכם
 וילחם עבורכם. אבל משה רבינו שהוא עמד
 בכמה נסיונות. כמאמר הכתוב בכל ביתו
 נאמן הוא, זכה שה' בעלמו מקבל המיד
 בקשותיו, ולזה וילעק משה אל ה' ויאמר ה'

מה חלעק אליו, אני רולה לעזור לבני ע"י
 הבחינה שנית שלהם, וזהו דבר אל בני ישראל
 ויסעו בים, וע"י האמונה גדולה שלהם יחבטלו
 כל בחינות השלוחים, כי טבעיות המים הם
 גם כן שלוחים אשר לזה ה' אליהם, ועל ידי
 הנסיון אמונה שלהם מה שהם יולאים נגד
 הטבע כי הם צועדים בי ובדברי, כמו כן
 יחבטלו הטבע נגדם ויחייבם הים ואח"כ יאב
 הים לאיתנו, ואחז"ל לתנאו הראשון, ר"ל
 שבשעת הכריאה של הים היה ענינו גם כן
 למעלה מהטבע. ועתה ששכ היה גם כן
 למעלה מהטבע, כי המים רזו למעלה וספפו
 את כל הבאים מאחוריהם, ועל כן לא רזה
 הים לפלוט את המחים, שלא כטבעו, והר"ז
 מי שיש לו השני מעלות ביחד חיוק התעלות
 ועמידת הנסיון מה טוב ונעים שהוא מאינון
 דעיילון ולא נפקין. אמנם מי הוא הזוכה לזה,
 היינו מי שמוזק נפשו וסובר בעלמו כל תשוקת
 עולם הזה ומחזיק במדת האמת, כי על ידי
 הכנעת החומר המכביד ומקלר את כנפי הנפש
 אי אפשר לה לעלות, וע"י שמחליף את דבריו
 אינו יכול להיות קם בנסיון. אבל ע"י הכנעת
 החומר ומדת האמת יכול לזכות למעלת השלמות
 הנ"ל. וזהו מאה"כ מי יעלה בהר ה', הבחי'
 א' ומי יקום במקום קדשו אשר במקומו ישכן
 קדוש, נקי כפים, של נפשו מעפר החומר, ובר
 לבב, במדת האמת, והיאך זוכה אשר לא נשא
 לשוא, תאות עוה"ז, נפשו, ולא נשבע למרמה.
 שזכו מה שהחזיק במדת האמת, ומי שאלה לו,
 לא במטעו ולא בדרקתו זכה, אלא ישא ברכה
 מאת ה', שנתשאו בחדרי הפנימים. ולדקה
 מאלהי ישעו, מה שעמד בנסיונות וקבל הכל
 באהבה, כמו כן יעשה ה' לדקה אליו וישכון
 עמו, כמאמר הכתוב אני אשכון את דכא.
 יעזרנו נא ה' בר"ח להתאמן ולקיים כל
 הדברים הנ"ל לטוב לנו כל הימים. ידידס:
דגניק נשאר חלק. ורואני גודל מאוים
 לרווח למאס בר"ס. ועתה מה
 אפשר כי משפתי את כלי, ולא מלאתי עתה
 מאומה. כפי שהאמת הוא כן ומחז"ל הן לו
 משלו כי אחת ושלך שלו היא, בכ"ז אמרתי
 מה

מה שיעלה עם העמי ארשום ואמלא את הגויל , עם פטעיה דאורי' דאינון טבון . אחו"ל כמאן מליגין אקלירי ואמריעי כמאן כר"י . והתוס' בר"ה תמהו הלא אהנו מזכירים בתפילת ר"ה ויוה"כ כרבנן דכ"ל דארס נידון בר"ה וגמיר בעשי"ת ויוה"כ , וכרא' לתרץ דבאמת לא פליגי דכ"א אמר לפי עולמו וכפי עבודתו , דהנה סם למעלה נגמר המשפט על ידי לירופי אותיות . והנה ר"ה היא בחי' מלכות מלך במשפט יעמיד ארץ . אמנם אלו אותיות שנעשה בר"ה לירופים הם כבחינה טיט ביד אדם לשנות את הלירופים , כי ידוע שם חוה מורה על המילוי דשם הוי' במילוי אלפין שעולה י"ט , ומדת המלכות נמשך לשר העולם שבחינתו גם כן י"ט . והוא טיט , כי הוי"ד נמשך לכאן ולכאן . אמנם כשהארס זוכה להארת בינה שהיא השובה והיא גם כן אותיות דמחשבה והם המקור של אותיו' דיבור מלכות , ע"כ ע"י השובה בינה מהפכים האותיות של דין מלכות לרחמים וחסד , והשם של בינה הוא אק"ק , וכרובע עולה מ"ד . והוא מחו"ל אם נחתם הדין בד"ס הנ"ל אז אין עלה ח"ו . אמנם עדיין יש תרופה אחת והיא התלו' בעבודה הארס , כי מי שדרכו המיד להשתדל בעבודה הפנימיות דהיינו שמעורר בלבו שמהה ומהלה בכדי שיפאיר עם גדולת יולריו בזה , וכמאמר הכתוב להשתבח בהלתך , ועי"ז כוונתו לריח ניחוח לה' כמאמר הכתוב ה' לך על יד ימיך , כי באהערותא דלתתא נעשה התעוררת למעלה של הענוג לפני השי"ת , והוא פי' המניד זכר לדיק וקדוש לברכה ישראל מפרנסין לאביהם שבשמים , ר"ל שגורמים לו כניכול הענוג גדול , והר"ז מקיים כמאמר הכתוב ישמו קטורה באפיך . שעי"ז מקשר כל הדברים להשורש של הדין , ובהשורש אי"ב כי אם רחמים וחסד , וכמא"כ כי רגע באפו חיים ברלונו , ר"ל אפילו אותו רגע של אף הפנימיות והשורש הוא רגון וחסדים עליונים , וכיון שתיכן תפלתו קטורת , הר"ז ממילא ממתיק כל הנבורות , והוא מ"ש באגדה לבעל החוטם אני מהפלל , שזהו פנין קטורת שממשיך רחמים מן ימי

קדש מה שהוא למעלה מן הזמן , וממילא גם הבינה והחשבה נמתקת מפני שחשבתו מאהבה . ובחי' זו נקראת חכמה שזכו חסד עליון , וכתיב והחכמה חחי' את בעלי' , והוא דברי ר"י ארס נידון בכל יום , על ידי עלייתו לבחינה זו שעושה חשבה מאהבה ומאמין בחסד עליון , אשר שורש רגון השם יתברך הוא חסד עליון ע"כ עי"ז מבטל כל הדינים המרומזים בשם אלהים שהוא בנימטריא פ"ו , ועושה ממנו לירוף רחמים כי שם אק"ק ושם א"ד גימ' פ"ו , ור"י עשה ממנו לירוף שמו שהוא גם כן גימט' פ"ו . אמנם מורה על חסד עליון כי אות י' בראשונה היא חכמה שנקראת יו"ד , והוא אות ראשונה של שם הוי' ב"ה רחמים , ואות י' לבסוף שהוא יו"ד של א"ד הממתקת את הדין , ובאמצע ס"ו המרמז על מדת התפארת בחי' יעקב כדאיתא בזוהר ועי"ז המתיק את כל הדינים , והוא מאה"כ מי אל כמות . ר"ל מדת התפארת מה שארס שמה שעובד לאל שאין כמוהו עי"ז נושא טון וכו' שנעשים זכיות לא החזיק לעד אפו , כי השורש חפץ חסד הוא , ישוב ירחמנו , על ידי שתתן אמת ליעקב חסד של אות י' לאברהם ואמת הוא ס"ו הנ"ל וכו' מימי קדם שהם למעלה מהזמן , והוא חדש האביב לשון אב חכמה שהוא חסד עליון , ועי"ז יתקיים נא מאה"כ ופסח ה' על הפסח בנגפו את מלר"י ואח בתינו היל :

והנה יש עוד עלות נאמנות משין בחינות הנ"ל . כי מדת התפארת מה שארס שמה ומגל נפשו בזה נקראת אות ו' שבשם הוי' , ועי"ז משמש אות ו' להיפך מעבר על עתיד כמו תיבת והי' שהו' מהפכו מהי' ליהי' , ור"ל מהדין שנגמר תחת הזמן נתעלה לתיבת למעלה מהזמן , ועי"ז נתהפך לרחמים , והוא מחו"ל והי' הוא שמחה . וכמא"ג מלינו גם במדת הכעסון כמא"כ בטחו בזה עדי עד . ר"ל עד שבוה יעלה הענין לבחינה שהוא עדיין עד , למעלה מהזמן , כי ע"י כעסון גורם לירוף השם הוי' בלירוף והי"ה והוא ברוף הנבר אשר יבטח בזה והיה ה' מבטחו , ור"ל :
ומהאי

מהפכים את הדיון לרחמים תמיד, כי מדות אלו הם עולים ומעלים למעלה מהזמן. וכיון שבהם נתקיים שרשה מהחלטה, מפתח יחזיקו נא את עלמם בשמחה ובטחון שיזכו נא מפתח על ידי חג הפסח שהוא גם כן למעלה מהזמן ולמעלה מהעירופים, כי פסח לשון דילוג אשר השם יתברך מדלג את אותיות הדיון מחליפם באותיות הקודמים כדאיתא בכארז"ל על שם אלהי"ם שנעשה אבדע"ם גימט' ע"ד*) וממילא מפתח יושעו בטל של חתי' שהוא אותיות אשר לאחר שם הוי' שהם אותיות כז"ו גימט' ט"ל ויקיים נא בזה ועד אחרית השנה :

יבדאי עממא י"ל מה שנבחר ר"ה להיות אדם נידון בו, ואז העושה השונה בקשה נתקבל לכו"ע, היינו מפני שהלירוף הוי' של תשרי הוא ג"כ שם והי"ה כדאיתא בסודר הארז"ל. ועלחו אז לב נשבר וגדכה עזבו בחי' אין, ועי"ז בא לבחינה שלמעלה מהזמן, והשכחה מאין תמלא, ומלא לט עוד עלה עלה ה', ע"ד מחז"ל כמה דכיון אינש דעתו טפי עדיף. עוד אחז"ל עיני ה' אלהים צה מראשית השנה ראשית חסד כתיב שנה שרשה בחלטה מתעשרת בסופה, והקוטב שהשמחה והבטחון ושפלות נפשו לפני ה' הם

ב.

שלום וכו'.

השדה, ואיך יתגאה אדם חסד דעת ומעש במנחתו הקטנה והגרועה אשר כל עבודתו אפילו אם היא עם כל כחות נפשו, הלא זו המתחבבה חלק מנפשו אשר עוונה לא מטוהרה כללות הרע שבה, כי הן בקרושו לא יחמין. וכאשר עולה למעלה והיא כלולה עם הסובין והקש ולריכה להחברר בטל מלאכות על ידי מלאכים ורקיטים. והר"ז כעולת העוף עם כולתה, ולולי גודל חסד השי"ת אשר במקום גדולתו שם ענוותנותו ורלה בנו כי ידע ילרנו, איך עוד נתגאה בזה, אין זה כ"א אבד חשבון, ואם מלך ערכות לפני שאר אנשים, כבר אמר רבא מאי חזית דדמא דידך כומק טפי וכו', ואין אהנו יודע עד מה כי אפילו רשעים יש שמגיע אליהם כמעשה הלדיקים, ולפוס גמלא שימחא. והמתגאה הלא אם באמת הוא כן הגד לפני פשעם כי כחס בצבד משי וזהב הלא רבה רעתו באלפים נגד צבד שק, והעלה הכוללת להבחון בכל יום גדולת הצורא יתברך ועבדיו המלאכים והלדיקים ולראות שפלות עלמו ונגעי לבבו, וגם לדבר בזה יחד איש את רעהו שלא להיות מחלל במתח שקר, ועל פי הרוב מה שאירע לכמה כמה שפלו הים הכל ע"י הגדלות והחרומות הלז, ואחד המרבה ואחד הממעט, ובלבד שיכוון את לבו

וע"ד בקשה מאתי ליתן אומר מועלות צדעת להורות לפניכם את הדרך הטוב וכו' וכו' (דבריהם שם להנקות מהגדלות), הלא יודע כי שורש עוניה היא האמת. ולהיסק הוא השקר ורמיה, כי כמה יתרום האדם אשר דם מרה, ואם מלך הנפש והנשמה, הלא ה' הוא מעזר אותה בנוף הטב צפ"כ, כמחז"ל וצפ"כ אהה חי, ובמדרש משל לעירוני שגאח בת מלך כל הכשטיין שלו לא יועילו מפני שהיא בת מלך, כמאה"כ אל תתהדר לפני מלך. כי כולם עבדיו ונתבטלים אליו מפני גדולתו, מכש"כ כשישים האדם אל לבו שהוא עומד תמיד לפני השי"ת הבורא זמושל ומנהיג ומשגיח, אשר ברא והאזיל עולמות לאין סוף ולגדולתו אין סוף ואין תכלית, וכל מה שארס עושה הכל עם עזר וחסד השי"ת החונן דעת ונותן ליטף כח ומליל מיד ילה"ר מידו מחס. ואפילו הראשית עבודה שהיא יסוד האמונ' היא אינני כ"א מהשי"ת הנקרא אל אמונ'. איך לא יתבטל במעלותיו לפני השי"ת. ובפרט כי אין וכו' יעשה טוב ולא יחטא, ואמר מורי ז"ל פי'. שא"א שלא יהיה חסרון בהטוב. ומי שאין לו כלות הנפש לאהבת השי"ת לפ"ד הוא עדיין נכלל באותם דאיתא בזוה"ק כל חסד דעבדן לגרמיהו הוא דעבדן, וכל חסדו כלין

(גימטריא חסד)

וראו והתענו, כי התענוג הרוחני מעבודתו
 הוא שורש עליון ועל ידי התענוג והאהבה
 מקלקלת שורת ה"ה"ר ומדלגת השורה שלו
 ואתם בארץ חפץ אשר עיני ה' בה. ומחז"ל
 שפחה בא"י גדולה וחשובה לפני השי"ת יותר
 מזדיק שבח"ל, השפלות האמתי מביאה לשמחה
 והשמחה האמתי מביאה לענוה והרחקת השקר
 ופניות, והוה מאה"כ הציבו נגן בתרועה:

לבו, ר"ל שילמס כל כחות לבו בשפלות
 לפני אביו שבשמים, וראשית הכל יראה אדם
 להשפיל דעתו לפני השי"ת, והוה פתחו לי כחודש
 של מחט, אשר ע"י גודל הלמלוס וגם חיזוק
 הקבלה שהוא במשל כח הברזל, עי"ז נכנסת
 המחט בהבנד, ואח"כ השי"ת פותח לו במדות
 טובות הנקראים פתחו של אולם, אחר כל
 הדברים שהובי ורעי חזקו והתחזקו טעמו

כא.

שלום וכו'.

ראיתי

מכתבו מלב לטרא דגופא ולטרא
 דנפשי עדיפא ליה. מאמר החכם
 בלער עולם הזה יחמטע דאגתם ובלער עוה"ב
 יוסף דאגת' כי כל המתעס ועולו יוסף דעת יוסף
 ב' אשרתחאספו באגודה יחד חוט המשולש לא
 יתק. כבודו וכו' וכו' אגדתו על ארץ יסדה, ובפרט
 שיש לכם מנין שנקרא עדה ויכלו לזכות להעדיים
 אשר מש"ר ואלף נשמות לדיקים מחזירים
 לבני ישראל בכל שבת ושבת, מו"ר מקאברין
 ז"ל אמר שבדאי רבוה"ק הם ג"כ בין האלף
 ה"ל. וה"ל:

דינה

על מניעתי קלת במחצתי חפליכם וכו'
 האמת כי נעשיתי מעט עלל בזה. כי
 יש בזה מעט מורא כי הקולמוס פולטת יותר
 מהדיבור, וע"פ הדברים נכרחה ברית, כמחז"ל
 מפייהם וכו', ובפרט כי הילה"ר מהגנב וכו'
 ורבוה"ק מעט דמעט אשר השתמשו בזה, עוד
 סחוינה עיניכם רבות מאשר נוולאו לרוב עתה
 שית מוסר ותורה עלות ותושיה אשר נדפס
 מזדיקי יסודי עולם זי"ע ומה אוסיף עוד.
 אמנם ע"ד מלתא אלבטיי יקירא, ובין קרובי
 הלבבות גם כן ניתן להדרש בנקודות מרובין
 ומאירין לאלו התובעין ומבקשים על דרך אס
 פתירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ,
 חכיתי את אוהביי בדברס אלי, ואולי גם אנכי
 אושע כי אמרת ה' לרופה, זה מדבר וזה שומע
 וביניהם מתקלם עלאה, אם שניהם מקדימים
 נעשה לנשמת, אשר זה לשון שמלאכי השרת
 משתמשין בו, יתכן ע"ד וקרא זא"ז ומתרגם

ויקבלון דין מן דין. כי גבוה מעל גבוה.
 ואין העליונים משמיעים לתחתונים עד שיקודם
 בקודם המעשה טוב להתחתונים, הן בשירתם
 והן בשליחותם, כגובר בקדושת יולר וכולם עושים
 באימה וביראה רלון קונס וכו'. אז אחר כך
 העליונים משפיעים ומשמיעים להם רזי חורה
 וקרא זא"ז. והנה העליונים נקראים מלאכי
 השרת, ואשר תחתיים והם קרובים יותר אל
 העוה"ז הם לריכים רעש וגבורה, כמ"ש (שם)
 והאופנים כו' ברעש כו' הם לריכים עור שמוטה
 מן מלאכי השרת, ע"כ עושי דברו, בכדי לשמוע
 בקול דברו, שיזכו לשמוע עי"ז מן מלאכי השרת.
 וכן ב"י לכן הקדימו נעשה, ור"ל נעשה ועי"ז
 נזכה לשמוע, כי עיקר השמיעה היא
 בלב. והנפ"מ בין השומע אחר העשיה שנושה
 רשימה ופתח כחודש של מחט, להשומע מקודם,
 הוא הרבה, ואמת היא מפורשת למבין כמו
 המקיש בפטיש בעת הברזל כבר מלובן באש
 ונעשה דך לקבל קח ופעולת הפטיש. משא"כ
 המקדים ככאחו קודם ללבטו. והנה על דרך
 זה אמר הרה"מ זי"ע ממעשיריטש, היתן
 מחפשים את האש באפר, שע"י מה שהאדם
 מכניע א"ע ומשפיל פרכו ורואה שפלותו לפני
 השי"ת, והאיך גודל חסדיו של השי"ת באין
 שיפור המטיב עמנו ובחר בנו לעבודתו מורתו
 ויחורו, הרי"ו בחי' נעשה שקובע מקום לתפלתו
 כי עי"ז אינו חוץ, כי המתנאה כאלו דוחק
 רגלי השכינה וגבוה ממרחק יודע, אבל
 הנמוכי רוח כתיב אני אשכון את דכא. וזה
 קדימת

קדימה נעשה לנשמת כי לא בחר ה' בב"י כ"א בשביל כי אדם המעט, שממעיטים את עלמיתם לפני השי"ח. וזה מורה על קבלת הטבדות שעבר מה שקנה הכל לרבו, והעבד, רבו מרפא לו חוש השמיטה. כי בל"ו אחו"ל חרשו משלם דמי כולו, וממילא הוא שמה בחלקו, ואוהב את חברו, והן הן העדיים שקבלו ע"י נעשה ונשמת, והרולה שיחיה ויוכה לעבודת ה' בשמחה ימיה את עלמו, ר"ל ישבר ויבטל גאוותו וישפיל רוחו והשפלתו היא הנבחתו, כתיב ונהר יולא מעדן להשקות את הגן, מאי עדן עין לא ראה. הכונה כי יסוד הכל הוא האמונה שלמה ופשוטה, תמים תהיה, ה' גדולה סוף כל דרגין אז יחזיק בתמימות ויוכה ששהיה עם ה' אלהיך. כי האמונה היא נקודה דלית בה גוונין כלל. לכן

ראשיתה ובהתעלמה אינה נתגלית במדות. ולכן אין האדם מרגיש או טעם והענוג, והוא ההשפעה היוולדת מהשי"ח תמיד, שהיא עיקרא ושרשא שורש כל השרשים ונכנסת בשורש נשמת כל ב"י והדבר שבשורש, היא קטנה מאוד. והיא נשפעת מפני כי חלק ה' עמו, ובשורש קוב"ה וכנס"י כולא חד, וכשארם ממתין ועובד להשי"ח באין שינוי וזהו בכל מארך, אז ממנו פנה וממנו יסוד מזה זוכה לכן שהוא התפשטות הדעת, ורחב ושמת לבו כי חוזר וניעור מהשורש, ומיית ורבות, כי ה' אלהים עשה את האדם ישר, ובכל אדם יש בחינת קטנות וגדלות, וזהו חדשים לבקרים רבה אמונתך, האמנתי כי אדבר יראי ה' איש אל רעהו :

כב.

שלום וכו'.

ד' איתי במכתבך שאתה מקרב וכו'. הנה חובה אותה ברכה הנאמר ברכה לראש משביר, וכבר אחו"ל המלמד לכן חבירו כאלו ילדו, גמור אמרו כ"א זכרתי אתך. שהמזכיר לחבירו מזכיר את עלמו, ולבדי נערים אלו הם רבים, והאורק נילוי את בהם ומלהיבם בנקל עולה בידו, וחוזר ומתחמם כנגדם, ועד"ו אמרו קנה לך חבר שמדבר עמו, וכאשר מדבר בא כהוגן שהוא מלב המדבר ללב השומע, אז נעשה הדבור כאות ו' המחבר והמדבר לבו נעשה בלות יו"ד, ופיו ואוזן דליבא מהשומע הם שני הכין, ונעשה יסוד שלם, וזהו **א** דברו יראי ה' ויקשב ה' וישמע, ר"ל **ב** דברו ע"י לבבם יחד איש בלות ו' אל רעהו בלות ה' והדיבור בו אות'ו אלמט' ויקשב בו עם שי"ו וישמע ויכתב בספר זה הלב של שניה זכרון לפני לטניהם, הן ליראי ה' המדבר, והן לחשבי שמו השומעים, והעיקר לדבר כמאה"כ בקשו אחת בקשו ענוה, הן אחת חותמו של הקב"ה, והחתום בו דיוקן של מלך, אחת דבר ואמונה נקבא, שהוא הדיבור של אמונה, דובר אחת בלבבו, ר"ל שבדלי העיקר בכל דיבור

התעוררות הלב שמעורר בעת הדיבור, אולם הלב יש בו כל הכחות, הלב הוא מאמין, וכן ח"ו הלב מתפקדה, כי בלב נמלא כל המדות וסמורתן, ע"כ מפני זה לריך לפשות בלב חקיקת הטוב והאמונה, והחקיקה היא ע"י הדיבור ההגון היוולא לפועל, והוא החותם של אמת, והעיקר הוא חותם של דיו אותיות יו"ד שבלב שיוולא ומחיים את האמת, ולדבר זה לריך לשמור פיו מסקר ולשון הרע שלא יקלקל את החתימה של אמת, וכן לריך להיות שומר ברי"ק שהוא החותם של מלך, ובו ג"כ כת אות ו' זעירא המחבר, ועי"ו ה' לבלות עמנו, אות הוא בבלאות שלו, ואימת נעשה החותם בפועל כשמדבר עם חבירו שאז שייך יליאתו לפועל, כי עיקר הדיבור שייך בין שני אנשים, ומש"כ כי נאלמתי דומיה החשימי מעוב ובה"י נעכר, כי מתגברים בו סעיפי המחשבות לא טובים :

ואמת

מארץ תלמח, שהוא מה שאדם משפיל דעתו נכד כבוד מלך מלכים סקב"ה, אשר תהלתו אין סוף ואין סכלית, תגרתו ועבודתו באי"ם ואין סכלית, והמהבאה כעושה

כעושה גדול ותכלית ח"ו, ועוד כאיש כן גבורתו
 משני הצדדים. א' לפוס גמלא שיחנא. ב' שכן
 התגברות היליה"ר כמחז"ל כל הגדול
 מחבירו ילרו גדול ממנו, ומה לנו ומה חסדנו
 ואי' החסיד המתחסד עם קונו, יתבונן
 במדותיו אי' אהבתו לאמנה פונה.
 ואם לאהבת ה' הלא הוא מבין כי אין לו
 עדיין אפילו התחלת העבודת, ומה רב טוב
 אשר חננו ה' עם תורתו ומלותיו, ואיך יתגאה
 במה שאין לנו לשלם על כל העושה אשר
 גמלנו חנם, ובפרט בעוה"ר הלאוי שיתקבל
 עבודתו לפניו ואל ישליכנו כבקשת דוד, ומי
 הקדימנו ואשלם, ונגד חבריי מי יודע מקומו
 וערבו וחובו ונסתרותיו של חבירו, ואולי לפי
 המשקל הוא יותר טוב לפני ה' ממנו, וכל
 אבותינו השפילו עלמם עד לעפר לפני כבוד
 ה', ומש"ר היה שפל כמוכה שחן בעיניו, ורבא
 היה אומר עד שלא נולדתי וכו', ואנחנו לא
 כח:וורו של רפב", ובמה יתגאה בעל מוס אחד
 על חבירו, מו"ר אמר ילרו של אדם מחגבר
 ומבקש להמיתו, זכו ע"י גדלות ושקר, האמת
 שאין זה ביד השכל לבד להגלל, אבל לריך
 להשריש ולגשור גיליה"ר, דברתי אל לבי, וכאשר
 אדם עומד לפני מלך נופל ממנו כל הגבוהות,
 ואי"ז כ"א מפני שעומדים חולה, ובאותיות
 דרע"ק אמר הקב"ה המתגאה אני שונא אותו

מנעוריו, ע"כ אהובי ידידי אל תתעלל מלחרוש
 ולעבוד ולשרש ממך את השיינע"ר אי"ד, והרחק
 זאת ממך בעת שושפך לבך נוכח פני ה',
 ותחזק ח"ע בשמחה ביותר, כי העלבות הוא
 כח המדמה והמכוז, והשמחה הוא כח האמת,
 כי הוא שמה בחלקו, ומחוקה שנת העובד בין
 מעט וכו' יאכל, ותבוא כמים בקרבנו, וכשמן
 בעלמותיו על הגחילות שהנחיל השי"ת לנו, ולקח
 אותנו לנחלה, והמשך לבך לאהוב את ישראל
 ולפחות שבכוללנו. אולם בהתחברות הלב
 ואהבת רעים בזה לריך לשקול מאוד, וד"ל,
 ורלוגי שבשבת אל תתעלם ואל תתאלס ואל
 תחוש לדבת המדברים הנהוג בבעלי קנאה
 לומר שהוא רולה להיות ראש המנין ורבי.
 ועוד דברים כאלה. כי החפץ אמת ודורש ח"י
 נפשו האמת לא יחוש לזה כלל, ויבין שאי"ז
 החושש כי אם מעלת הגאווה והגדלות, ורבים
 חללים הפילה, עלת היליה"ר הזה וכו', והוא עלת
 קלוג ומרה שחורה ומנופה וכוז והתפרות עבוד',
 ואם יתערב אחד עוד לדבר במסיבת עמך
 בשבת, הגם שתבין שאי"ז אמת כי אם קנאה
 ופני' ושלל דברי דאוכא, אל תחוש לזה מה
 שהוא טוב נגד היליה"ר, וקבל האמת ממי שאמר,
 הדיבור ולא התגאה וכו' וכו'. חוסף לך כת
 ומי'ם לנפשך ידיך :

כג.

שלום וכו'.

במדרש בהעלותך, אהרן היה מלטער
 והשיבו השי"ת שלך גדול וכו',
 החינוך שלך במנורה קיימת לעולמים. ותמוה,
 וכבר פירש הרמב"ן ז"ל דקאי על נרות חנוכה.
 והנה חדש זה מרומז בר"ה וירא יושב הארץ
 הכנעני השם מזורף ועם נקודותיו, להבין
 לנו רמז בעבודת השי"ת בזה. דהנה ענין
 חינוך הוא בחינת בכור, כי הוא כולל כל האחים,
 כמחז"ל כבד את אבין לרבות את אחיך הגדול,
 והענין משום דכל מה שאדם עושה מעורר
 כן לעילא, כמאה"כ ה' לך. ולזה כל ענין

התחדשות מעורר התחדשות הרלון אלל השי"ת,
 ואיחא בע"ח דהגם ה' בחכמה יסר כל העולמות,
 ותכן שמים בתבונה, וארץ על מכונה, שהם
 במדותיו הקדושים, אשר ע"י יריק צרכה.
 אבל התחדשות הרלון זאת מן המאליל ב"ה,
 ונשגב שם ה' לבדו, כמחז"ל אנת הוא עילא
 כל העילות דאסקי לאילנא וכו'. והנה אהרן
 נשמתו היה מיסוד החכמה המאירה בחדש
 אשר ממנה נמשך דעת של חכמים ואסבה,
 אשר על ידי זה מתגלים ומתמלאים באדם כל
 המדות מיוגשת שכלב האדם, ואשר הם נכללים
 בכולל

עבודה שזכה על ידי מס'ג וחשובה אשר זה
 בח' חכמה. עד שפוחה רלון ה' עיר חדש
 תהלתו בקהל חסידים. וזה לידוף השם וירא
 יושב הארץ הכנעני. וירא שהסתכל למעלה
 יושב אל בחינת חכמה שהוא ראשית היש
 וההתגלות רלון המחדש, וע"י מה ראה, וירא
 ע"י הוא"ו שהוא מדת הפארת אשר נשא עינו
 למעלה אל היושב תהלות, ואז הארץ עליונה
 שהוא מדת הבינה והחשובה האירה בהנפש
 הכנעני מה שהכניע א"ע בחס"ג. והנה הדיק
 מושל ביראת אלהים כן למעלה אשר השי"ת
 מתפאר מאוד בנו, ומחזקן בהתגלות מלכותו
 עליו, ועי"ז ממוג את המדות שפארתו
 כלול בחכמה. ומדת חכמתו כלול בהפארת
 עמו. בינתו כלול בכתר מלכות ישראל, ומלכות
 שלו כלול בחכמתו, וזהו הם הנקודות כידוע
 ליו"ח, וזהו היה חינוך אהרן במטורה שסרמו
 היה אשר העלה את כל המדות ע"י קבלת
 מלכות בחס"ג אל יסוד עליון יסוד חכמה
 ובינה, וזהו אל פני המטורה יאירו, כי חכמת
 אדם תאיר פניו למדת החכמה וקבלת החכמה
 אל מדת החשובה אשר הוא עיקר החכמה,
 וגרם התחדשות השפעה ע"י ליטורות המטורה.
 לנור אוחיות רלון חדש צאור כי טוב מהמחדש
 בטובו, ובחינה זו ג"כ נהעורר בחוכמה שנתפשט
 קדושת אהרן בבניו ובחס"ג נעשו בני בינה,
 ונעשה גם בשמן חכמה ע"י החינוך עבודה
 מגודל רלון מהשי"ת המחדש בטובו, ובחינה זו
 פתחו הכהנים והלויקים שהיו אז לדורי דורות
 ע"י מה שאהרן כבר העלה את המטורה ויעש
 אהרן כן לדורות, ובכור שורו הדר לו
 בחוכמה שהוא החלת חיוק עבודה בשמחה.
 יידם :

בכולל הפארת והתפארות. כי איש לפי מהללו.
 ברכמ"ן פי' האדם ניכר ענינו במה שהוא
 מתפאר, ואם תפארתו תמיד בהשי"ת ובחורתו
 הקדושה סימן שמדוחיו הם טובים. ולזה כתיב
 כשמן הטוב על הראש וכו', שמן זה חכמה
 ויסוד ע"פ מדותיו וד"ל, ולכן היה אהרן
 אוהב שלום ורודף שלום, שהם שני בחינות
 משורש נשמתו אשר מדותו בחספר שמו,
 כדאיתא בהאר"י ז"ל. אוהב את הבריות,
 להמשכת החסד ומקרבן לתורה שהוא תפארת
 מדת יעקב. והנה הרולה לטהר מדת התפארת
 לדין תמיד ליקח את עלמו בהתחדשות הלב
 ובהתעוררות נפלא בחי' בכור חינוך הנקרא
 חכמה. אשר על ידי שיאמין כי השי"ת הוא
 המחיה והמהווה את כולם בכלל ובפרט בכל
 דגש מחדש מאין ליש ע"פ רגונו שזה נקרא
 ראשית ובראשית ברא תרגום יונתן בחוכמתא,
 וראשית חכמה יראת ה'. על ידי זה יזכה שאל
 יתהלל כ"א השכל יודע להוריד דעתו למדותיו
 כי אליו להשי"ת הם מאתך תהלתי, ועי"ז
 ממשך רלון חדש מה' המאיר לנשמתו ומחדש
 וכו'. אכן אחר שאדם מורכב ומעורב בו
 נפש התאוה וילה"ר, ומי יעלה בהר ה', ע"כ
 העלה החשובה מעומק הלב, אבל זהו מדת
 בינה אשר השכל והבינה הם הכל עזר ה',
 וכשמת שדי בבינה ומי יקום שם. עוד עלה נאמנה
 להכניע את הנפש ע"י עבודה יסירה בחס"ג אשר
 זה לנו מורשה מאבותינו וממשה רבינו. כמאה"כ
 והם חוכו לרגליך יעו"ש רשי"י ז"ל. ואז תורה
 אה לנו משה מורשה קהלת יעקב. ונמצא ע"י
 חס"ג עי"ז כתיב אליך ה' נפשי אשא. ואז
 ה' ימוננה בינה ומאיר לו בסוד נשמת שדי
 הבינים וזכה להשובה. ואח"כ יכול לזכות גם
 מדותיו ותפארתו להרים אותו על ידי חינוך

בר.

שלום וכו'.

למעלה מכל שכל כי כל השגת האדם כלל
 גבול הוא, ואך יורה בה פינת יסודותיו
 לאשר הוא ענין העולה באין סוף, ואמונתך
 סביבותך

עד העמק שאלתך בענין אכנתא דלבא
 ובמקום שאין בו שאלה כי כתיב הלא
 עיני ה' לאמונה ושיני ה' בנאמני ארץ. והוא
 4 7

כבינותיך כתיב וכ"א בינה לבא ובה הלב
 מבין אם חפץ בו ה', וע"ד כתיב הכתובות
 לה' אלהינו, וכבר נזכר זאת בפרי הארץ
 אשר כל השכליות זה לעומת זה עשה אלהים
 וה' אלהים עשה את האדם ישר, אשר יחזיק
 באמונה פשוטה שהוא אור האינו מושג ובמקום
 שאין בו שליטת הרע, ואם כי ניתן השכל
 במרוצים להתלהב עי"ז ולהיות עולה על ידי
 המושג לשאינו מושג, וע"ד מחז"ל זכאה הוא
 מאן דעייל ונפיק, הלא דב"ז כלחם השמים
 הוא ולא נתנה לכל, כ"א לאיש אשר חפץ
 המלך ביקרו, ואת ישראל סודו סוד ה' ליריאי
 ע"פ מסורת ראשי פרקים מפה אל פה, ולא
 המדרש זה עיקר כי אם המעשה אשר לפי
 ערך עהרתו וטהרת מדותיו וקישוט מחשבותיו
 ויחוד מעשיו וכל לבבו להש"ה, כן נעשה ברוך
 בריבם והרכבה וכסא לקדושת הש"ת, ואז
 מגלים לו אור לו אור אליו, כמאה"כ ונפשי
 יודעת מאור וכו' הקלותי ועודי עמך וכו', ובכל
 זאת ציבק לפני הש"ת, יהי לבי תמים
 בחוקיך למען לא אבוש, אל תחרש ממני פן
 תחסה ממני ונמשלתי עם יורדי בור, אחת גאלתי
 מאת ה' וכו' לחזות בנועם ה' כו' כי ילפני
 בסוכו. אמנם העיקר לאדם שלא לבקש גדולות
 ונפלאות ממנו, כגמול עלי אמו כגמול עלי
 כפשי, פירש בו הלויק הו"ר ר"מ מלעכוויץ
 ז"ע אשר כפי ערך של אדם, הגומל את נפשו.
 ופירש א"ע מכל תאוות נבשות עולם, כפי
 הערך הזה, כן זוכה להארת אמונה בו
 יה"ש, ולשון גמול הוא ע"ד ויגמול. אשר
 ע"כ העלה לחזור תמיד בפיו ומפיו אל לבו
 יטיף דברי אמונה הקדושה הניתנה בפרד"ס,
 והפשטיות הוא עשר הראשון אשר ממנו לא
 ילא לעולם ח"ו, וכבר אחז"ל חמש זכירות
 בלויך אדם לזכור בכל יום, ויאת מלרים
 הנזכרת חמשים פעמים בבורה, ויום מת"ה
 ושבת ומחייט עמלק ושמירת לה"ר ממרים.
 ואחז"ל ביום הזה באו מדבר סיני היום הזה וכו',
 כל יום ויו' יהיו בעיניך כחדשי' כאלו יום זה באת
 לפני ה"ם וקבלת הבורה מפני הגבורה, אתה
 הראית לדעת וכו' כמו שפירש"י עס ובאלו

וס זה באת בצרית ושצועה וכאלו יום זה
 ילאה ממלרים, והש"ת הפליא נסו מ' שנה
 במדבר בזמן ובאר וענני כבוד ויאת מלרים
 וקרי"ס ובכל הנפלאות אשר עשה בקרבנו
 וכתיב עד אנה לא יאמינו לי וכו', ואח"כ
 ליהושע ופופטים וע"י נביאו וחז"ל, ומקיים
 אותם בגורל השנחתו עלינו בגלות בין זאבים
 טורפים שה אחת קטנה, וכבר נתחלפו וכלו
 כ"ז וגבי ישראל כתיב לא מאסתים וכו',
 וכן השם עינו בניגת השנחה פרתיות אשר
 עושה תמיד עם כלא"ה לפי האמתו בהשנחה
 ברוחניות ובנשמות כחז"ל בתד"א שנעשה
 עם כל אדם מישאל נסיו בכל יום כפלי"ס
 כיו"מ כל אלו הדברים ישום אל לבו, ועד"ו
 נאמר האמת כי אדבר. ככ"ו דברי תורה
 כפטים יפולן סלע, ע"כ אמרתי עם הסיפור
 לרשום דברי אמת המעכבים את עלת אמונה
 אשר בה יתהלך איש ממנה יתחיל ובה יסיים,
 ועל ד"ו אמר יהודא בן תימא הוי עז כנמר,
 שהיה המיד חזק באמונתו עומד בדעת אחד
 בלי חקירה ח"ו. וזהו כנמר שאינו כורע ואינו
 נהבטל בפני כל החיות וחוטמו הוא תפארת
 חייתו, כמו כן האדם תהלתו בה' יתעום ולא
 יתבטל לפני כל קלי הדעת הנבזים ומכובלים.
 וכמאה"כ בני אם יפתוך חטאים אל סבא, ופי'
 האורח חיים שאל תבוא עמו בטענות כלל.
 אלא תאמ' איני חפץ בך ובטענותיך, והמתחב"י
 הבא להרגיך השכם והורגו, ואלתלא עשה
 חוה כן בעת גישת הנחש המסית אליה, והיתה
 מדחית אותו בעלת אל תבא, לא היה רע
 ומיתה בעולם, ושמתיו מפי הלויק ר"כ ז"ע
 שהבטש"ע אמר לתלמידיו אחרי כל השנותי
 למעלה בשרשי הבורה והמלות ואחר כל
 התענוג (השגתי אני מניח את כל השנותי)
 [לפני"ג ל"ל השנותי אני כו' כל השנותי]
 ומחזיק אני באמונה פשוטה, איך בין אנשי
 חן גליב"ב. וסיים ראו הלא הבטש"ע ראה
 מאור הכל בהשורש, ואעפ"כ הניח כל זה
 והחזיק ביסוד פשוט האמונה פשוטה, ומור'
 הלויק ר"מ ז"ע אמר שעוד פירש הבטש"ע
 ז"ע, ואם דכתיב פתי יאמין לכל דבר, הלא כתי'
 שומר

שומר פתאים ה'. ותנא רפ"י אומר זהירות
 מביא לזריזות וכו' לתהי"מ היא האמונה השלמה
 ששורה עליו עם רלויות שני עיניו השכל האלהי
 והוא בחי' קלם מעין גילוי שכונה עטרת ראש
 לזדיק כמש"כ בקדושת לוי, והוה תחיית המתים
 וחי בהם דכתיב ולדיק באמונתו יחיה, אבל
 היא מדרגה עליונה מאוד, והחילתה הוא
 הרשימה וחקוקה בחוך חוך פנימיות נפש כל
 בני ישראל אשר באים משורש נטע כאמנה
 בני אברהם יחזק ויעקב, וכל התרי"ג פקודין הם
 להאיר ולגלות בלבו ומוחו וכליותיו את התפשטות
 האמונה הלפונה עד שהעלה ותחפשט על כל
 אבריו. והדיבור היא תועלת נפלאה כי כשאומר
 אדם אני מאמין מעורר בזה את הרשימה,
 כי הדיבור מקיף את כל השכליות ואפילו האיני
 מושג, והדיבור בא מן הדעת ובהדעת אדם
 גבדל מצע"ת, ובעתה אמת נבדל מכל האומות
 וכו' ע"כ בהדיבור מפורש שמבאר הברלו
 נהעורר בו הכח אשר בנפשו השכלי כח השכח
 האבות אשר הם הורישו לבניהם מהשורש
 הקדושה והאמונה עליונה, והוה מחו"ל גבי
 משה דכתיב ויטן משה והן בני לא יאמינו
 לי, אל הקב"ה הלא בני מאמינים בני אבינו"ע
 הם, אבל אחת אין סופך להאמין. וקשה מה
 עולה עשה באמרו הלא כן מהראוי כפי המבואר
 בחורה בס' דברים, ובפרט שכן הנאה אחד
 משבט אפרים מקודם לי שנה כדאיתא במדרש,
 וחז"ל החמירו בחטא משה עד שאחז"ל כי
 עד"ז הראהו אותה נחש ולרעת ולריך בינה.
 הענין י"ל כי כמו בסדר תולדות אדם יש בו
 עיבור ויניקה ומוחין, כמו כן יש בעבודת
 השי"ת מה שאדם זוכה להיות זוכה בנפש רוח
 יוגשה קדושים, העיבור הוא בחינת אמונה
 שנבאר מקודם ענין העיבור שזו טיפה הכללית
 הנכנסת במעי האשה, כלא יש בה בהטיפה
 כל בחי' האדם השלם בכל רמ"ח אבריו ושם"ה
 גידיו גם עלמות גידים שורקים ליחה דם בשר
 עור. אלא שהם כולם רק בכח ולא בפועל.
 ובחי' זו נקראת היולי מפני שקרוב הטיפה
 לאין, ע"כ נכלל בה כל האדם, ובעת העיבור
 מתקבץ כחות הדומים לטיפה והטיפה נתגדלת

ומתפשטת לכלל כל האדם בכמותו, אבל
 עדיין חסר בו עיני כחות הפועלים כמו כח
 הרגלים וגם בידיו, ומש"כ שחסר כח הדעת,
 ואח"כ כשנולד יונק, ועל ידי זה נמוקף בו כח
 הפועל בידיו ורגליו, ואח"כ בא לדעת שהם
 מוחין. וכמו כן בהדעת אשר אחז"ל דעה קניית
 מה חסרת, בתחלה היא האמונה שהוא ענין
 כח כלול מכל המדות טובות וכל המלות מעשיות
 ודעות ומחשבות קדושות הכל נכלל בהאמונה,
 כי לפי גדול חיווק האמונה כך תגדל בו
 האהבה והיראה והדבקות והטהרת המחשבות
 וקיום המלות. ומ"ת עדיין כל הג"ל כחום
 בכח האמונה עלמה ואין האמונה כ"א כשורש
 המתפשט אח"כ, וכשבא להתפשט בתחלה
 מזה מגישו יראת העונש והאהבת השכר שעי"ז
 מתפשט בו רמ"ח אברי רוחני ושם"ה ל"ת
 שבטורה, אבל עדיין אין בו כח לעבוד
 בנסיונות, עד שיונק מהטורה ורוחה גודל
 השגחת השי"ת וממשלתו, נתחזק בו יותר שכל
 לילך ולהתחמץ ולעמוד בנסיונות כי נכנס בו
 היראה והאהבה ביותר, או שזכה גם לאהוי
 הרוממות, אמנם עדיין לא נסה בנסיונות
 גדולות. וגם עדיין אין בו בוששה שהוא בטלות
 ואהבה רבה עד שאח"כ זוכה למוחין, שהוא
 הדעת והכרה חזקה בהשי"ת ובתורתו ועמו
 והשגחתו, ומדי מה שפולה יותר במוחין נתגדל
 ונתחזק אהוי ועמידתו בנסיונות גדולות.
 והנה במשל הנ"ל מלינו כה"ג בעץ השדה
 אשר החלתו שורש וממנו בא אילן ענפים
 ופירות. וכן גבי תבואות ולריכים יורש ומלקוש,
 וענין המלקוש ששבים כל כחות הפירות
 והענפים אל חוך השרשים, והשרשים הם
 נחמדשים בכחם, ועל ידי המלקוש חוזרים
 ומתחדשים רוב כח תושיה מוליאים לפועל
 בהאילן והענפים עד לפירות, ואז נתמלאים
 הפרי תובה, ונתמלאים ונגדלים ונתמקים
 וגמרים, והר"ז במשל עיבור שני המעלה
 השנים. וכג"ג באדם שאחרי המוחין שלו
 עולין ומסתלקים ממנו המוחין והרשימו דמוחין
 ויניקה יורדים כחום בהבחי' הראשונה שהוא
 האמונה פשוטה ששורש הראשון, ועל ידי
 שהאדם

שהארס מתחזק א"ע בהאמונה הנ"ל, עי"ז חוזרים ועולים ומתפשטים בו אח"כ ביותר אור נפלא הבחי' יניקה ומוחין שלו, והטעם בכ"ז כי ענין ההתחדשות כללי א"א כ"א בעת ששנים כל הפרטים שנגליירו לפועל שיוחזרו בכחם הראשון הכללי השורש הקרוי למקורו בחי' האין, וע"י הרשימה המעולה עתה חוזרים ויולא' לפועל שני' באופן היותר נעל', וזהו יריר' לזורך עליה. וה' הדם הוא הנפש שהנפש מתפשט בהם ועי"ז חיות הארס ואין הנפש מתפשט כ"א בהדם הנקי ואם נמלא בו דם עכור מריבוי המר' לבנה א"כ כח הנפש בואתו הדם, ועי"ז בא ארס למאורע, וכן דוגמתו בחי' אילה כשכורעת לילד מתאסף שם במקום לידה דם עכור ומעכבתה והנחש בא ומניסה בכדי שילא דם העכור ואז יולדת, וכן בארס כשנסתלק המוחין ממנו, ורשימת המוחין חוזרים אל תוך שורש האמונה שבלבו א"ס אין אמונתו כ"כ חזקה בו מפני הערובות הפסולות שבו מאיזה ד' או מטעם נסיון או מאיזה פגם באבר כללי או פרטי, והר"ז מעכבת זאת בו מלהיות חוזרות ומתפשטות. אז האמונה בו נסחרת ונתקטנת ביותר כמישוע הלבנה ואז בא הנחש המפתה וגושכו בעירוב מחשבות הפסולות, והטלה אז לקיים הוא יסופך ראש, אחר שהנחש בא לשופו בעקב, שזהו עקב האילן ושורשו האמונה היזויות והמעטה בבחינתה, אז העת לשוף את ראש הנחש היינו לדחוף את כל מחשבותיו וערמותיו ולגעור בו, השכם והורגו, ועי"ז נתבטלים ממנו התערובות של הפסולת שהם כמו דם העכור, ועי"כ הוא חוזר ועולה במעלה יותר ויותר בריבוי האמונה התפשטות גדול ועולה ונתעלה והאמונה בלב הוא הנפש בהדם ומדותיו נגדלים שהם הרוח ימוחותיו מאירים שהם הנשמה, וזהו ענין של משה כי האבות השרישו אמונה בזרעם לדורי דורות ע"י הנסיונות של האבות שהי' בהם כ"פ ירידה לזורך עלי', ועי"ז השורש נתמלא עם כל הרשימות המוחין והורישו כל זאת לבניהם ומסרו סימן לגואל האמת שהוא יבוא בסגנון פקוד פקוד, ויברר

פקוד הוא עיבור ראשון, יפקוד עיבור שני הנ"ל והוא הגואל האמת, וסימן הזה הוא מובהק לזרע האבות הכוללים בעקבותם כי הי' דברים אלו אליהם מורשה, וצפרט אחר ויוסקו כתיב וידע אלהים שהחזיר להם מוחין גדלות גדלות השני מה שכל זמן הגלות לא היה זאת להם, א"כ ידעו שכן הוא האמת כחכמת בעל הנסיון, ואשר ע"כ לא יזוהו השם יתברך בחמילה לעשות אות. אכן אחר שמה טען הן בני' לא יאמינו לו, היינו אפי' בדרך ספק, ולא ישמעו בקולי כי יאמר ולא נראו אלך ה', פירוש בטענה יאמרו א"ס אמת הוא היה ראוי שמכבר יגיעך מעלת הנבואה ותספרם בנבואתיך כמו שרואים אנחנו אלל אהרן אחיך, ומש"כ אחת שלא נבאת אלינו עד עתה, וזהו כי יאמרו כי לא נראה אלך ה' עד עתה ואיך אפשר שדבר גדול כזה יהי' על ידיך. ועד"ו הושיבו ה' הרי בניי בחזו"י ולכך הם מאמינים בני' וכו' כמו שפירשתי, מפני שכבר יש סימן בידם ע"י פקוד יפקד כמו שכתבתי ואתה אין סופך להאמין. פירוש דענין הסלע הוא דוגמת מדת האמונה שבפגם ראשון הוא לריך להתחזק באמונה ע"י יראת העונש ושכר, ועי"ז מהם בהשורש הזה וכופלו עד ששורש האמונה עולה ומתפשט בו וזאת היתה בתחלה קודם מת"ל והכית בלור, ומש"כ כשבאו סמוך לארץ ישראל היתה אז שנית עיבור הנקרא עיבור שני כמו שפירשנו לעיל ולזורך מוחין גדלות שני, וא"כ היה די בדיבור לבד כי דיבור הוא ג"כ כללי וכבחינת עיבור דמי, ובמשנה ראוה מדברת. והדיבור הוא גם כן אמונה המתחלת להפשט ושייכת יותר למוחין גדלות מפני שהדיבור גנוז בו הדעת ביותר. והנה משה רבינו במה שדיבר לשון הרע על בני ישראל גרם בהם פגם, ע"כ הולך לתקן זאת ע"י אזה נחש ומאורע. וע"י משה נהבטל הנחש וגרפא הלארעת וחזרה הנפש בכל הדם הנקי, ומכ"ז יבואר איך שהארס לריך להתחזק באמונה פשוטה ויאמין שאפילו בכל התמעטות האמונה שבלבו ביותר בכ"ז השגחת השי"ת הוא לטובתו לייסרה ולברר

ולבררו ולחזור לעלותו ושלא יענה למחשבות
 הילך הרע שום תשובה. והבא להרנך השכם
 להרנו, ואז ממילא יתעלה העילוי גדול וחשובה
 דב"ו כעומד בנסיון. אמנם תשובה על
 עוונותיו הגורמים לרם העמור בזוהר עיובה
 גדולה היא. והנה אמרו חז"ל כל הכועס וכל
 המחנאה וכל המחליף בדבריו כעובד ע"ז וכן
 אחז"ל על לה"ר ואמרו שהעצבות הוא גם כן
 ענף הכעס, ע"כ הרולה לשמור את עלמו
 ושיהיה אמונתו קבוע בלא נסיונות קשים, מי
 חכם וישמור את עלמו מאלה הפגמים ויחזק
 במדת האמת והשמחה והשפלות והשלום אז
 יתבוננו ויראו חסדו השי"ת :

ואורי ער"ו יש לפרש מחז"ל משה חטא
 בהן ע"כ נענש בהן הן קרבו ימיד
 לדיקים כמה שחוטאים מתקנים לכך אמר משה
 הן לה' אלהיך השמים וש"ה הארץ וכל אשר
 בה וכו', ויתבאר ע"ד הקבלה מעט זה ע"ד
 המשל. באילה הנ"ל שזכו בעיבור ראשון
 שהאמונה שלו הוא בחי' לחם עניא, בלא אור
 הנפש ואז נחפשה ע"י יראת העונש והאבה
 השכר ומרומות בצינונת מלכות אשר הקוטב
 משמה שהוא שם א"ד הם שני אוחיות ד"ג
 ע"ש דן אכני העונש והשכר, ואות א' הקודם
 הוא המשכת אור אל"י מצינה שזה אלף
 שבאק"ק ובסוף אות י' מחכמה, ועתה עדיין
 התחברות בני ישראל הוא על ידי דין וגבורות
 אלא שהשי"ת ממתיק עם אות א' של אה"י
 ע"י אור רבוע של שם זה היינו א' אה וכו'
 שעולה מ"ד וגם על ידי מדת היסוד הנובע
 מחכמה שעולה*) שם שר"י ובס"ה עולה נחש
 דקדושה. ויש מורא גם מהנגד שזה נחש
 דקליפה, והעלה להעלות מדותיו עם התקשרות
 שלו להאבות אהו"ר ורחמים הרוממות, ועי"ז
 הנפש דעשה מתחברת עם הרוח דיצירה ע"י
 שם מ"ב שזה ג"פ י"ד והרי מ"ב ונחש עולה
 ס'. והנה אוחיות הקוטב שם ד"ן ג"פ ח"י
 שמלכות מקבלת מזרת יסוד עם ג' בצינות
 נלח האהבה והוד היראה ויסוד ההתחברות,
 יאזו בס"ה הנ"ד עולה חומס שאין הנחש
 דקליפה יכול עוד לינק ואינו יכול לבלבל ע"י

החומס אוחיות חומס חומת ואז האדם נשמר.
 והנה כח הנחש הוא מלך הגבורות קשות שהם
 מנלפך הכפולים גימטריא פ"ר שהם חמש
 גבורות כאו"א גימט' נ"ו, והנה גם מדת
 המלכות נקראת ה"ן שהיא אחת בלשון יו"ט
 מפני שמלכותו בכל משלה, והן עה"כ הוא נ"ו
 הגבורה דקדושה המושלם על הנחש על ידי
 האבות כי בלירופס הנ"ל עולות חומס. וזהו
 משה אמר והן בני"ו וכו' הן עה"כ גימטריא
 נ"ו שזהו גבורות קשות מה שהנחש יונק ומבלבל
 וגרם בזה פגם, והראהו השי"ת מה שגרם
 שהמטה שלו דקדושה מטה גימטריא דן, ועם
 השני אוחיות עולה נ"ו נעשה מזה כח הנחש,
 ואז"ל אחוז בזנבו ויהיה למטה בכפו על ידי
 השלשה י"ד הנכללים ביד משה שזה שם מ"ב,
 ולכך נגזר עליו בלשון זה הן שמשה מת
 בעטיו של נחש, ומשה חיקן זאת שאמר הן
 לה' אלהיך פי' כל הגבורות קשות הם כולם
 מוכנעים וכפפים תחת יד השי"ת. וזהו רק
 באבותיך חשק ה', והכלל יידיי להתחזק
 חמיר באמונה פשוטה מאבותינו הקדושים
 ומתורתינו הקדושה. והתורה והתפלה והתעוררי'
 הלב עמדם בשמחה והכנעה הם בוקעים את
 כל המחולות וכבוד ה' עליכם יראה, וזהו את
 תבקשנו ככסף וכמעמונים תחפשה, שהחופר
 אינו מרגיש טעם אלא שמאמין שימצא אולר
 ברטון ה', ער"ו לריך להיות עבודת העובד.
 וכמא"כ ואני בחומי אלך פדני ומנני. וזהו
 העושים מאהבה ושמים ציבורים שמקבל על
 עלמו לעבוד את השי"ת אפילו בלא שום אור
 השגה וע"י עזרת המחשבה ופעולת הדיבור
 הנס שהוא בחשך יקויים בהם העם ההולכים
 בחשך ראו אור גדול, וכתיב ואמונתו לעד
 קיימת. ובספרי והי' הדברים האלה למדו
 הגדה שמתוך כך אמה מציר את מי שאמר
 והיה העולם, ובשובה ונחש חושעון. והשמחה
 מנקה את הדעת מכל מדמה, וחסד ה' מלאה
 הארץ מעולם ועד עולם על יראיו חזקו ואחזקו
 כל את לבבכם וסכו אל ה' את חפץ ה' ישוב'
 ירחמכם והיה ה' לך לאור עולם כ"ד
 יידיס וכו' :

בה.

ישלום וכו' וכו' אהובי ירדי

ראיתי רעוגך משחוקק לשמוע איזה דרך
 ואתה איך לפני, ולא ניחנו
 הדברים רק אל לב שומע. ג"ו בקינור אשר
 עמקי לא יגיעו בלתי הצובר בכל כחו. וזה
 דרך האמת אשר דבר אחד מן החורה משפשו
 לכמה ילווין וצבעים לשונות, ועוד דדי' ירווך
 בכל עת בטעם ומזון חדש כי כן הוא חיות
 האמת אשר בנקודת הלב היא, בה כלולה כל
 האברים והחוסים וגם התפשטות המחשבה
 והכל מתגלה לפי הנקודה הפנימיות שבחורך
 חוך לבב האמן, וכל מרכז הנגלל סובב על
 הנקודה פנימית ובה נכלל, והיא ראשית נקראת
 וגם אחרית שהיא התכלית אשר זה ג"כ נקרא
 ראשית כמו קודש ישראל לה' ראשי' תבואתו, וזהו
 בראשית ב' ראשית ר"ל שהתחלה הוא האמונה
 פשוט' וירא' תחלה להשריש בדעתו ובלבבו שרשי
 ישראל להתחזק באמונ' גדול' בהש"ת שהוא עיל'
 כל העילות וסיבת כל הסיבות ולית אתר פנוי
 מיניה ומן השגחתו וחיותו והוא המשנית בכל
 פרטי פרטיות, כמחז"ל אין אדם נוהק כו' ועד
 היכן יסודין כשרולה ליקח מטבע אחת ועלתה
 אחרת בידו. ובפרני הארץ אמר מקום שיפול
 העץ עס יהוא, הכוונה מה שנתעורר במי ליקח
 אבן ממקומו ולהניחו במקום אחר הוא ג"כ
 השגחה אשר עס יהא ולחזור בלבו הנכסים
 פשוטים הגלויים לנו מאבותינו ולעיני עדת כל
 ישראל ככל הכתוב בחוה"ק ובמעמד הר סיני
 אשר כל הנשמות היו וראינו צעינו מה שלא
 ראה כל נביא וחזה ומכש"כ כל מקיבל וחוקר,
 וכן תמיד לא סר השי"ת השגחתו מעמו ישראל
 בנסיים נגלים ונסתרים לרבים ויחידים בכל
 דור ודור, וזהו דרך השוה לכל נפש ממנה
 הוא מתחיל הוא נר המערבי עדות לישראל
 שאין השכינה מסתלקת מישראל (חסר איזה
 סיבות) ובה מס"ים שמילא המשריש את עצמו
 באמונה כוללת הפשוטה ריחא ליה שמעתתא
 ע"פ עבודתו התמימה ובאורו נראה לו אור

האמת והשגות גדולות לפי זיכוך משעו
 ומדוחיו כל אחד לפום שיצורא דיליה עד שבא
 ליראת הבורא ולהכרת יראת הרוממות והכרת
 הבורא ית"ש בקרבנו. וזה יראה שנית אשר
 גם הוא למעלה מהשכל רק שמיני כי אין
 להשיג ואשר עדיין לא השיג והתחיל בעבודה.
 והעיקר שמיני רשע בלבו כמחז"ל כל מקום
 ששרתה שכינה נשאר רשע, וזה בחי' מוטטת
 לכ"א לפי בחינתו ולפי הארת הרחמים מן
 השמים עליו, כמחז"ל מנין לעשרה ומנין אפי'
 חמשה ואפי' אחד, ועיקר העבודה היא בלב
 כמחז"ל איזוהו עבודה שבלב זו תפלה והוא
 עיקר הדבקות, וכתב הלדוק ר' ליב מדוקאר
 ג"ע תלמיד מובהק של הרה"ל המגיד
 ממעוררטיט ואח"כ שימש את הלדוק ר' מענדל
 זי"ע בעל ספר פרה"א, דע בני שמן אמונה
 השכל לאמונה הלב רחוק יותר מאשר מן
 הארץ לשמים, ע"כ תרגיל את עלמך לכיין
 בכל ברכה ותפלה להיות בשמחה ובהתעוררות
 הלב וכו', גם ללמוד נביאים שהם מנלח והוד
 רוי דמיהימנותא, וכתב הרב הקדוש לדיק יסוד
 עולם הרב ר' אברהם קאליסקער זי"ע באגרת
 הקודש שלו אשר דבריו גמלי אש וכמסיני, רק
 איזה דברים ובקינור אכתוב לך, לא לחכמים
 לחם שהוא עיקר האמונה והיראה ולהיות זאת
 נקודה שלא לזוז ממנה וכו' ה' הלכה למעשה
 עפ"י החורה אמונת חכמים כל הסוד מאמונה.
 אז תלית ותשכיל ותורך נוראות ימיןך (חסר
 כמה תיבות) ולאו כל מוחא סביל דא הי"ד
 לבעלי נשמה קדושה או להעבודים מאהבה
 שכבר ילאו מן העטב, שלא כל הרואה ליטול
 את השם וכו' שאם לא זכה נעשה לו סה"ו,
 ומי יאמר זכותי לבי עהרתי. כי השכל גבוה*)
 לפי זיכוך החומר והנפש וכפי שהוא מוכן מוסך
 את השכל עליו, והתפשטות השכל הוא טך
 הדעת אפי' שכלו טוב דינין מתערין ביה
 משא"כ האמונה והיראה מזכך את החומר

ומקרה את הנפש להאיר בנר מצוה ותורה
לאר עולם באור ה' יבוא, והגוף שאינו מוכן
ממשך את השכל החולה ח"ו אשר בא' לא
ישכן רח"ל, וכאשר היינו אלל אדמו"ר היינו
מתחפקים בדיבור אחד זמן רב והיינו שומרים
אותו בקדושה ובטהרה עד עתה בוא דיבור
השנים, כמס"כ דבש מלאה אכול דייך וכו'
ואחרי טהרה הלכ הן הדברים. וקודם חטא
של אדה"ר היה בצחינה קס. ויעקב אבינו
נקרא איש תם, וזהו האמונה הגדולה שהוא
למעלה מהשכל, ואמר המטא נפל אדם
בשכליים רבים והחללה הרע מן השכל דמיני'
דינין מתערין, הנה כן דרך האמונה המאמין
לא ימוש לשום דבר שאין אחר האמונה כלום.
כיון שהוא מאמין בו ית' כי הוא הבורא
ומאתו תורה, וזאת תורת האדם בנפשו הוא
שלא לסור מאחרי ית"ש וכו' חרבק נפש
והדעת הנאמן באמונה שלמעלה הוא מן קו
הישר המכריע, אשר ע"כ דור דעה לא רגו
להתחממה צבינה כי אם לאמונה קראו
והקדימו נעשה לנשמת, ומן העש' יגיעו אל
השמיטה מנר מצוה אל אור תורה, כי אחרי
שידכך החומר והלורה מן היראה אז יראו אור
בהיר בשחקים וכו' וכל אשר ישליך אחר
הגיון יראה העוכש לא ימלט מליפול בבאר
שחת, כי תוה"ק שלמה ניתנה לא החסר כל בה
וכל דבר ודבר לריך לחבירו וכו' וחז"ל שאמרו
אל תהיו כעבדים וכו' הודיעו לנו התכלית
האמיתי. ע"כ אהובי בני אם לקולי השמע
העיקר תראה להשריש האמונה ולקיים מאמר
לחוקי של הק' מלעכוויץ ז"ע עד מתי אחס
פוסחים על שתי הסעיפים ר"ל סעיף ראשון
בש"ע שויתי ה' לנגדי תמיד כי אינו דומה
וכו' יעו"ש, וסעיף השני בסיומן רל"א שכל
כוונתו יהי' לשם שמים, וזהו נקרא כבוד
מלכים שהוא המדות והתאוות חקור דבר.

איך להכניעם ולשעבדם לעבודתו יתברך שמו
וזהו תכלית א' בכל המלות, כמאמר הרמב"ם
תכלית המ"ע שעל ידם יגיע לזהבם ה'
והל"ם ליראה ה', והרמב"ן כתב שיע
לדבקות, וע"י זיכוך עולם העשיה שבחוד
עולם קטן שלו ע"י הזהירות ונקיות אבריו
וחושיו וגידיו מחטא, גם שומר את עלמו
מלרעת ומשכח דמויאל הכולל כל הנאות
הגופני וכל אשר זוכה לזיכך ולמעט בהנאות
הנאות הגופני נעשה נפשו כסא לפרות. ועי"ז
יהיה נקל לו לטהר את המדות הגדלות והשקר
וחנופה, וזהו עיקר האדם לנקות ולזכך
האהבות והיראות שלו, ואמר אדמו"ר ז"ע
כתיה למאור. לכתה לבט לפני ה' בחשבון
הנפש ורוממות ה' ושפלות נפשו כ"א לפוס
שיעור האמונה הראשון בלב, וכפי הדעת האמת
במורה אשר עלינו להאמין האמת והאמונה
חוק ולא יעבור, אז לתאר להעלות כ"ר נפש
רוח אז ממילא תשרה עליו הנשמה והארות
והשנות כי אם לפי חסד ה' עליו, ותרגיל את
עלמו שלא להיות מאנשים המאזים את עלמו
שמלבישים את השקר באמת, ומאמר ריב"ש
ויש טושים וסוברים שעטוה הוא מצוה ומהלכש
בה ובלבו נחוסף עוד מעלה וסובר שאין
כמותו וזולת כל מעלותיו הוא גם כן עניו,
החבונן נח בני ומקיים וערך את העולה על
מחשבת לבך ותמלא שכן הוא, ומי שמחבונן
ואינו רואה חסרונותיו באמת עד שנות לו
באמת שלא נברא לא פעם פעם לב נשבר,
ואינו יודע מעלמו כלום. ע"כ תרגיל עלמך
ללמוד איזה שיעור מוסר בכל יום. ותשנית
עליך שיכנסו הדברים בלבך. גם מעט מעט
על יד יד ירבה והואר בהפלגה כי רבים
חללים הפילה. רק מחון מחון ולהיות שמת
בחלקו ואפילו בד"ת והאדם עבודתו
כשדה, ידידו:

והעיקר

כו.

שלום וכו' וכו'

והעיקר

להשריש אמונה פשוטה ולהחזיק
 בצורה ועבודה. והאור שבה
 מחזירו למוטב, ובכ"ז להשגיח על עצמו ומדותיו
 לשעבד להשי"ת לפי הכח והמוח ולא ביום
 יומים יוטפר האדם ולא יאומן כל ימי חייו, כי מי
 יאמר זיתי לבי, אמנם לא עליך המלאכה
 לגמור ואי אחס בן חורין להפטר ממנה.
 ובוודאי הכל הולך אחר החושים להיות שומר
 ברית כלשון והמפורז ולהשפיל דעתו וכל
 קומתו בנקודת הלב שפל לפני ה' אדוניו
 ומתוך שבה והודיה על אשר בחר בנו, ולראות
 בכל יום למאס הענוגי עוה"ז מכל פינות
 היצר הן בתאוה והן בכבוד. ולזכור חיי העולם
 אשר הנשמה חלוצה ממנו. ואחר כל
 התעוררות לרין אדם להחזוק מאוד כדמלינו
 גבי קין ויאמר לו ה' למה חרס לך וכו' כלא
 אם הטיב שאת, ור"ל כי רק מעט עת מרירת
 הלב ומיד להחזוק בחסד ולשוב לעבודתו
 מתוך אהבה ורחמים כי העלבות מדור הס"ם
 וכו', ובשבת דברנו מאה"כ בניס אחס וכו'
 ר"ל כי אם רולה לשוב בכ"ז יזכור מאוד חיבה
 אבינו שבשמים אשר בין כך ובין כך נקראו
 בניס למקום. ע"כ אל סגודו לשון גודו
 שמרו את עצמו שלא תפסקו מהשורש הרחמי'
 ע"י עלבוטיכם ולא השימו קרחה מן אור
 הספילין הנקרא פאר בין עיניכם בשביל
 החסאים שהם בחי' מיתה, וזהו בין עיניכם
 למת, ודע כי תומי' שאדם שב הרי זה שובו
 ומיו כי עס קדוש אחס לכ' א'. כ"ד יידו וכו' :

כו.

שלום וכו'

והנה

אור האמונה יש בה שני בחינות,
 ובהאחת שהיא עצמית נקודה קטנה
 כאות יו"ד אשר היא איננה מתבטלת עולמית
 כ"א תחלקנה לכמה וכמה בכ"ז נשאר אות י,

והוא החוש החבל הפנמי אשר שורשו מושרש
 בלשון השי"ת. וסוף החוש נשרש בשורש דשורש
 הפנמי של עס בכ"ז, ומפני רוב הססר
 נחמטע לפעמים עד מאוד ובכ"ז נשאר
 קיימת כמשל אות סיו"ד, וזהו מאה"כ
 בתפלתו באמת וייבי, ואמונתו לעד קיימת,
 ואשר ע"כ כאשר אדם רואה בלבבו איזה
 קרירות כל יפול נא חלילה מזה בדעתו,
 ועלמו עולה באמונה שיאמין כי הוא מאמין
 ורק שנסתרה ונחסכה בעומק מוסתר חוץ
 סוכו של חללי לבו בשורש מונטע בקרב נפשו
 וכשמתו, ואשר ע"כ לא יעזוב נא את עבודתו
 ההדירה ויזהר נא אז למאוד שלא יתגבר עליו
 אז היצר הרע בתאוות ובמסות וגבורות
 התאוה ובעבירות איזה דקדוק דרבנן ח"ו
 כי אז הוא צמוחין דקטנוה וע"י התנהגותו
 בחמים ובאמונה פשוטה. המעש"ט שלו הם
 יזכרו ויאירו לו צעה שיעלה לרשון לפני ה'.
 ודב"ז נקרא פקודת ישועת ה' ברחמי משמי
 קדש, ומה שהשי"ת מתנהג כן עס האדם
 באלו האופנים הם הם כנשי דרחמנא והרבה
 סהרי טורה נאמר בזה, וסודו בנסיונות נפש
 האדם מה שהשי"ת צוהן את לבבו, וגם יש
 מלך איזה פנס או מגלגול הקודם או ירידה
 לזורך עלי', כמאה"כ אל מקומו שואף זורח
 הוא שס, ואף בלילות יסרוני כליותי, וכמשל
 המלך שמתיר את עצמו לבחון אס בכ"ז
 סבדיו ישמעו להלואיו, וגם מלאכים אינם
 משיגים זאת כי אס ה' לבדו. ועד"ז אחו"ל
 לופה היצר הרע רשע ללדיק ומבקש להמיתו.
 ואלמלא הקב"ה עוזרו לא היה יכול כדכתיב
 ה' לא יעזבנו בידו, ובס' פה"א ממו"ר ר"מ
 מענדיל זי"ע. אשר צעה שיראה האדם המטעת
 האמונה בלבו יאמין שג"ז הוא מהשגחת השם
 יתברך ויקבל באהבה ויפסוק בחמימות. ואס
 לא ירלה להמתין ויעפיל לפלות קודם עלום
 רחמי

רחמי ה' עליו ידע נאמנה כי אפילו אילי גבויות
לא יושילו לו עד רחם ירחמנו ה' ע"כ אהובי
וכו' אל תהי' נא מאלה המפעלים לעלות
ורק חוק ואמן בתורה ומפלה שפוך נפש לפני
ה' מחוך הכנעה ומחוך שמחת הלב. ולחזור
דברי האמונה בה' ועבריו ותורה שבכתב
ושבע"פ וככל ה"ג עקרים צפה דעה אחת
בלא חקירות באמונה פשוטה ולהכרית כל
מריע ומח"ו בזכרון קודש. ומחילא כאשר
הפנן כלה זורח השמש. והשפלותי היא הנבנהמי
ורח גדול יש בדיבור קדוש שהוא בחי' מלכות
דאידריקת לעילא להרלון הפשוט פורש הנשגב
אשר לפני ה' לאחר דאיתגטילת הדיבור
מתמן, ע"כ אמרו רבו"ק. האמנתי כי ארבה.
יש מלות סגולות מיוחדות אל שפע האמונה.
והם שמירת שבת. לינית והסתכלות בהם.
הפילין, שמחה של מזה הכנעת הלב לפני ה',
מישוע דר"א, אמונת חכמים לימוד התורה לשמה
לפי מרכו. גמ"ח. מישוע הדיבור ושמירתו שיהו ב'
בריתות ברית הלשון וברית המעור, והסתחקות
דעתו לבלתי יפול. וכמה"כ שבע יפול לדיק וקס:
מאמר מו"ר ר"ש ז"ע מקארלנין בטח
בה' ועשה שיהיה לך טוב שהוא
שמה בחלקו, ורעה אמונה, ר"ל שכל מעשיך
לפני ה' תעורר בה אמונה, שכן ארץ, זהו
הכנעה. והתענג על ה', על ידי אהבה ויראה
או יקיים ויתן לך משאלות לבך, כ"ד ירדתי:
כח שלום כו' אהובי ירדתי כו' והסיבה
לזה כי אחס רולס שתהיה
עבודתך בהתלהבות גפלא ותשוקה יתירה
להיות שתהיה מחלשם בבגדי אדם הגדול
כמו שאחיה שומע סיפורי הדיקים מה שהם
מסרו כל גפסס לה' באהבה עזה. וכבוד אחיה
שזה זכו מפני גדול ההתבוננות והחקירות ח"ו
ח"ו אינה כן, ולא זכו לזה אלא מפני רוב
פמימות שבתרו בדרבי אבות והאמינו אמונה
פשוטה אשר כדאי הוא הפשטיות לבדו
להאמין בשה"ת ובהוראתו הקדושה הנלחיות
כפי שהקים השי"ת מקודם לאבותינו הקדושים
וגבויאם ונשמות מתחה כסא הכבוד אברהם
יאחק ויעקב, ואליהם ה' כמה ספרי קדושים

כדאיתא בזוהר ספרא דארס ספרא דמוך
ומן ארס הראשון לא נפסק לדיקים עד אברהם
יחידי הדור אשר ראו זא"ז ומסרו להם כל
סתרי חכמה, סודות עליונים וכו' וכו' וכו'
ואפילו משה רבינו כתיב ביה בכל ביתי נאמן
הוא, ר"ל אס שהוא בכל ביתי בכ"ז ממזיק
באמונה פשוטה, והמאמין הוא יסודו התחון
הדיבור עם המחשבה של מות, הנס שהוא
אינו שומע בלב וכל מלות עשה מחזקה אמונה
אכני, וכל לא תעשה מחזקה לא יהיה לך. ע"כ
אהובי השמר לך מגוא דמרים ומחשבות
חינוכיות רעות סמי מות ולא תרלה בהם
ובטובתם ורבים חללים הפילה ר"ל, כי אס
באמונה פשוטה ויראה עונש וקיום התורה
ומלוטיו, ואס ירלה ה' כך יפתח לך ארובות
אור. ואס יהיה רענו ממך שתטור אותו
בתמימות ובהסתר פנים, או כל העלות לא
די שלא יושילוך אלא ח"ו מי יודע, ורבינו
המנו קדוש ה' ר"מ זלה"ה, אמר מוטב שאחי'
שועט כל ימי ואל אחי' רשע שעה אחת, ר"ל
באמונה ה' שהוא אחת וכו' וכו' ועד"ז
נאמר שוטטו וכו' אס יש איש מבקש אמונה.
ואמונה שלמה באמת היא רוח"ק וד"ל. והאמת
אין לו שיטור וסוף כי הוא חותם ה' אשר בו
החתים את כל העולמות ויש חותם עלמו
בנשמה וע"י החותם זוכה לבינת הלב כמאה"כ
ונשמה שדי טבינס, והחושב רע ומשחקע בזה
ח"ו פוגם זה ונעשה מסך כמו אור השמש
המטוסה בעבים, ואחר כך נמשך החותם
ברוח, וזהו החותם חילון שנחתם מהחותם
בשעור, ואחר כך חותם הנפש שמקבל מחותם
השעור שהוא חותם דחוסה. והנה בשעת
מעמד הר סיני קבלו בני' בנשמה ורוח ונפש
אור פנימי הטמון ומורש בחוק טובס גילון
קדוש, וכן אור מקיף, הפנימי הוא ירד
לפנימית נפש ועלה חוזר בכלות נפש לרוח,
ומרות לנשמה והנשמה אס חוקד לה', והכו
וההר בוער וכו', הר זו נפש שנמשכת משם
אלהים במספר רבוע וס' אותיותיו גימטריא
הר בוער בהתלהבות חוזר למעלה עד פנימי'
הנשמה, נשמה גימ' השמים, וזהו עד לב
השמים

השמים, ואז נפשי יאלה בדברו. ורוח ג"ע החזירם ע"י אור מקיף שנמשכה מנשמה לרו"ג, וזהו מהו"ל אנכי נוטרקין א"נא כ"פשי כ"תבית י"הבית, אלא נלוץ אלהות, נפשי בחותם הנשמה, כתבית ברוח, יהבית בנשם, וה"ד י"הבית כ"תבית כ"אמנים א"מרי' הוא או"פ אור חוזר, וזה ישראל מעדין על ה' אחד כי הלא זרע ישראל בלא דעת הם מגודרים בעריות. סוגה בשושים. וממש מוסרים את חלק נפשם ומיוהם בשמירתם כשרות ושבת וחס"ת ובובלים שביות גלות ומכנים על קדוש ה' ככמה מעשיות בכל הדורות, והר"ז עדות נאמנה ואות גדול ע"ד הארת אלהים חיים השוכן בקרב פנימיות הוך חוכם של בני". אחנס מפני חלק הרע שבאדם שהוא טו"ר יש בו, וגם מלד גלגול, ומלד בחטא יחמתי אמי, ומלד חטאי טלמו נעשה מסכים כאור השמש המאיר קלת ע"י עבים ומסכים המבדילים, ולזה נעשה באדם קטנות המוחין ומיעוט אור האמונה שבהגלות, אבל הפנימיות שמן השי"ת שבחוף תוכו הוא קיימת לעולם, וזהו ואמונתו לעד קיימת, אלא שאי"ב חיות, ולזה ודבריו חיים וקיימים לעד ולעולמי ר"ל אפי שהם מכוסים בחושך ובחושך דחושך,

וזהו ולעולמי עולמים, וזכרי שיהגלה אור האמונה בלבו לריך לתקן נפש רוח ונשמה. נפש ע"י קיום מלות העשיות ומלות ל"ת. ורוח ע"י תורה וזיכור המדות. נפש על ידי שבירת התאוות, ורוח ע"י הכנעה ושנוחה ונשמה על ידי מחשבות קדושות והתבוננות גדולת השי"ת, וזהו כי קרוב אליך הדבר מאוד צפוך, זהו רוח, ובלבדך נשמה, לעשותו נפש. ונמצא שאדם הישראלי הגם שרואה הסתר אמונה בלבו אל ידאג כי הוא מושגת מעולם בקרבו, ורק בזוה ההסתר, ע"כ תחזק עם פיך ובלבדך לעשות להסיר את המסכים המבדילים, ומידי מה שזוכך יותר יוחר יוחר וחוזר ואור עולם חיים יומתק לו, ואלו דברים הם כבשונו של עולם, ואנחנו כלאן מרעיוו שעומד על המקום שרועה שלו העמידו, ואשרי הנמצא נאמן בעת ההסתר ברוחני ובגופני ואינו כועס ומקבל בנחת ובהפלה ושיפית נפשו לה' מחוך אהבת אמת ותמימות כמאה"כ המים היה לא תסבו את ה', ולא יבקע כאור שחרוך ואוהביו כאלת השמש.

כ"ד יודוך וכו' :

כט.

והעיקר אהובי יירדי נא לכתוב לי מענייך מה איתן מושבך אם אור לך אור תורה ותפלה ואור שבת כי ידוע שבארה"ק מה רב טוב, אכן לפנת ליראך כי לפונה וטמונה ונגלית לבטליו הדורשים שמה, וכמאה"כ דלית ה' ארץ. ואחו"ל איתתי כששבת שבות יעקב, לענ"ד הענין כי דרך הקדושה והרוחניות אור של מעלה כל כבודה בת מלך פנימה, ואינה מהגלית רק על רחמא דמלכא, והמשעבד את כל גופו ולבו עליו והרוחניות אין לה גבול מקום רק דרך התגלות לאיש המשמוק והעובד ה'. כמאה"כ על לעמיד והיה שם ה' על ירושלים כי תמימים יותרו בה אשר לא יבקשו דבר רק רלון ה' לבדו, ולכן ארץ לבי כתיב בה מה הלבי כשהוא חי עורו מהפסק ואח"כ

עורו נקמט בן ארה"ק כי מפני רוב קדושתה אפילו הנשמי שלה רחוקה מנדר וגבול ומקום וכפי הנגלות בגוף הארץ בן בודאי בפנימיות שבה כי הגשמיות הוא כלל נגד הרוחני. כמאה"כ ימינו כלל על הארץ. וע"כ בתחלה צבוא לשם אדם שרולה לעבוד השי"ת היא עומדת כקבודה בת מלך פנימה ומסתרת את אורה מתנו עד שיפסח חיפוש אחר חיפוש בעבודת השי"ת ושופך נששו לפני השי"ת והעיקר בדת האמת. כי חו"ל ארץ העמים יש התקרבות לכל אדם אפילו העוסק בתורה ומלות בהערבות הרבה שלא לשמה, כי כמו שח"ל נקרא מלות כמאה"כ עד לא פשה ארץ ומלות כן עבודה חילוניות שבה לא חזיק כ"כ ויוכל להיות מאהיל על פלמו אור מיעוט עד שמהוך

שמחוך שלא לשמה בא לשמה, אכן באה"ק
 כתיב עיני ה' תמיד בה, עין נקרא הבטת אל
 האמת הוכן נקודת לב, כי ארה"ק גם כן
 נקודת העולם, ונקראת עבור הארץ מליון
 הושחת העולם ע"כ למי שבא ויושב בחוכה
 גם כן בחתילה גופל כל עניניו ומועלותיו
 וכשאר בו רק נקודה קטנה פנימיות רעונו,
 וזהו נקודת האמת שבו וממילא יתחיל עבודתו
 אחר הסרת עור התערובות ורואה נגעי עלמו
 איך שעדיין רחוק ה' מכליותיו וזועק אל ה'
 מלבדו היינו על נקודתו ומתחזק ביותר בעבודתו
 ממילא חיבת הארץ מכשרתו, וקרוב ה' לכל
 קוראיו באמת ושמתחת ממילא רוחא. והנה
 יעקב אבינו מדתו אמת היא, ועליו נאמר
 ומוכן לבזה ה' כדאיתא במדרש חז"ל ע"כ
 נתקפלה כל הארץ תחתיו כי אמת מארץ הלמת,
 וכדאיתא בספ"ק אשר האמת הוא נקודת
 האדם, וכן ארה"ק נקודת העולם, לכן ג"כ
 מתחברת לאיש אמת ולכל אחד ואחד לפי
 עבודתו והשתוקקות לבדו כמאה"כ שוטטו וראו
 ברחובות ירושלים אם יש איש מבקש אמונה
 ואסלח לה, והשתוקקות והתפעלות העבדות
 מלבדו ומוחו לפני הש"ת היא המביאה אל
 האמת. כדאיתא בזה"ק גוף וברית שביבא חד,
 היינו לפי לשונינו ברית היא מדה יוסף הלדיק
 ההשתוקקות והתקשרות בשמחה ובשפיכת נפשו
 מביא לגוף היא בחי' יעקב, וגם ארה"ק
 מסוגלת לזה, כמחז"ל והכתוב לבי הוא לכל
 הארצות, ולזה אחז"ל אמת רצית ה' ארץ
 היינו שהיושבים בה יתנו לאורה ותחי' את
 בעלי' עד שימלא רעון ושובע בהשתוקקות כי
 ירבו עלי' כשם שהארץ רצתה לעשות רעון
 קונה, אימתו כששבת לאדם והחזרת אליו
 עבודתו שבתו"ל ביתר שאת ויתר עז מתקודת
 לבדו ומנקודת האמת. וזהו שבות יעקב, וע"כ
 אפשר לומר שלכן נקרא יעקב הקטן כי באמת
 מדה האמת אינו ביד האדם, ובאשר שמעתי
 מארמו"ר זי"ע חתן אמת ליעקב, ר"ל השם
 יתברך נתן לו מדה זו במתנה, אחר שראה
 רוב עתלו והשחלשותו בחורה ובעבוד' וכמאה"כ
 את עיני ויניע כפי ע"כ נלרך לפעמי' להכניע

אי"ע כמאה"כ קטנתי מכל החסדים ולפעמים
 שר את אלהים ואנשים. שזהו הנעמון והתפארו'
 חלה בה' אלהיו. ע"כ אהובי ידידי המתוק
 נא ולחזור בלבדו כל הדברים שראו עיניו אלל
 ארמו"ר זי"ע ובזודאי משם יראה וישמע
 וימלא חיים בארץ החיים עם כל אנ"ש האגודים
 בארץ יסדה, וכמאמר ארמו"ר זי"ע האמת
 כי אדבר. כי הדיבור של חיבה בין האהובים
 פועל ישועות גדולות בפרט בארה"ק ידידי :

ר שלום וכו' וכו' .

ע"ד בקשתו מאתי כפליים לחושיה ועלה
 בהנהגותיו בארה"ק. אומר לרומע"ל
 מה שיהי אומר מו"ר מלעכוויטש איטער ויהי'
 אלהים עמך ר"ל עלתי. שכל עניניך תראה
 שתתקרב בזה לה' ותבקש עזרו ותמחוק ותשען
 עליו ועל חסדיו המרובים ופשוטים. ומה
 שעברו מיסורי דרכו עד שעלתה הולאתו
 במדה מרובה הן מיסורי הארץ אשר נקנית
 ע"י יוכרין ועל לבא יקיים מאמר הזקן מו"ר
 מרא דכיא זכ"ע שאמר יסורים לשון התקשרו'
 ואסורין מנפש ורוח אל קדושת הארץ אשר עיני
 ה' בה ובה דורש אותה ממילא אין שם כ"כ
 מסכים כי איננה תחת שרי אומות, אכן אלי'
 וקין בה. כי לריך האדם לשמור את עלמו
 מאוד שיהיה בעלמו בארה"ק ר"ל עלמו זה
 הנפש והנשמה, כי משמים בא העזר קודם
 לבשמה ואח"כ לגוף, ואלי"כ אינו בארה"ק
 רק עם גופו, ובחתילה העיקר לחזור האמונה
 שמאוד רבה קדושת הארץ. ולשמוח את עלמו
 בשמחה זו שהוא יושב שם בארצות החיים ושם
 שער השמים. והבא לטהר באמת. שם
 הנקודה של אמת מסייעת אותו וכמשל האוחז
 באחלשות איזה שמה משא יכול להרים ולישא
 כפלי כפליים הרבה ממי שאוחז בקלה השמח
 של משא כבד, ואחר שקדושתה רבה ונקודת
 אמת ע"כ גופל העבדות מהאדם הבא בחתילה
 לשם, כי זה בבחינת עולם חדש ושובר עליו
 בבחי' עיבור וניקה ומוחין. כדאיתא בסוף ס'
 פרי הארץ. והוא בחתילה ע"ד פושט לורה
 ולבא

זלונש לורה שבינתיים נשאר רק כמו גולמי, ומאוד מאוד לריך להתחזק בהתחזקות נפלא עד שיקיים בו חדשים לבקרים רבה אמונתך. ולעבודה תמה הפלה וסורה ולפשות טובה

ובקבלת עול מלכות שמים בעבודה ובהכנסת לפני ה' בחלוצותיו תהלה, ואינו דומה המספר שבצחו של מלך חוץ משירו והיכלו להמספר בחוך היכלו ושירו :

לא

שלום וכו'.

זעתה

ידידי הלא פתחתי לך זה שכן שם בקודש לריך חיזוק גדול והתאמת, כי העולה מניח לעליה זינו לבינו אינו בבית ואינו בעליה. וזה ירידה לאורך עליה, ודבר זה שייך למחול והכל לפי רוב המעשה, והם בכלל אי" תורה ועוה"ב ע"י יסורין. והעלה שקידת העבודה והמורה, לב נשבר ונדכה להקשיב את עצמו בעם נכרא ולהזהר מעלבות בחלית כי ארץ לא תחסר כל בה שיהיה שמח בחלקו, ואם יזכה האדם לשפוך את נפשו ולשבור את לבבו לפני ה' מפני הכירו וההבוננו את גודל חסדי ה' עמו שחוננו ומחיהו ונותן לאדם כל החושים ואבריו ודעה מה שאינו הגון ואינו כדאי הלא מזה יכול לזכות שניהם יחד, והסימן לזה אם אוהב את חבירו וסובלם ונבקש אהבה טובה עליהם תמיד וכו'. ע"כ אהובי

ידידי האזינו והתחזקו בעבודתכם כמאמר דוד המלך עליו השלום אם אהן שנת לפני וכו' אך כל אחד ואחד לפי מוחו, והשיקר הכל לעורר את השנימות הלב בכל מה דאפשר, ומלב אל לב ידברו יחד איש אל רעהו לגרום אתערותא דלתתא אשר עי"ז יחול עליהם אתערותא דלעילא, אשריכם שאתם צנופים בא"י, ומה טוב ומה נעים אם הייתם גם בנשמותיכם שם בארה"ק. רקת זו עבריא שהרקנים שבה מלאים מלות כרימון ועבריא שהיא עבד הארץ, וע"כ שם שייך התקשרות יחד ולברות מן ש"ח כבורח מן החץ, דרך הילצה"ר על אנשים בעלנים מעסק משליך חמת הכבוד אפילו לחמני לב, ע"כ אהובי התרחקו והלחמו במורה זו המסתמת וסוהרות את כל השלמות מאדם :

ולגרוש שלום וכו' ידידים

לב

גיהיק

הגיעני הרהיב נפשי עוז לפקדו בשורת אהבת דודים. מאה"כ מי ימלא גבורת השם ישמיע כל תהלתו, יתבאר בס"ד ע"ד מאה"כ לדיק ה' כי לרקות אהב ישר יחזו פנימו. הנה השם ע"כ ידוע כי הוא ישר וחוזר להיפך ואה"כ שנים ישר. הענין כי שמויות של השי"ת הם הכל על התגלות מדותיו שנתגלים ע"פ עבודת הלויקים ונכס"י ואחר שתגלים הבריאה היה בשביל ישראל אחר שהיה בחינת שבירת הכלים שהוא ע"ד משל כי נפלו וירדו נילוטות של חיות כלולים ממדות בעולמות דפרודא, ואשר בכ"ז נמשך עליהם

אור נוגה ע"י אור חוזר וכתה למזומים מפני גודל הרחמים של השי"ת ואשר נופה כי בני"ט עם עבודתם וגבורתם וחסדם לה יבררו וירוממו אותם לכבוד ה'. עד גמר כל הביטורים ואז יהיה גאולה שלמה, וזהו תכלית עבודה. ואז אפשר לאדם אשר ירד עשר מעלות אחרונות בעוה"ז ובלבוש חומר הגוף ומשכונות רבים אשר יזכה לעבודת סג"ל כ"א יתנהג על דרך מדות התורה שהוא בה מדת כלל ופרט וכלל. ור"ל בראשית עבודתו יחזיק בהמשכת אור עליון לכל עניניו עולם קבן עצמו ובחוך כל"י ועולם, וזה ע"י התעוררות אמונה בשי"ת כפי

כפי כלל הדעת והשורש אמונה הנטועה בלב
 צנ"י ע"פ אבותינו והחובה"ק והלויקים ואשר
 השי"ת בחר בנו מכל העמים, מכל העמים
 סבליס נפלה לנו בנעימים, והוא ענין קבלת
 מ"ש שלמה מחוך שמחה והאהבה. ועי"ז ממשיך
 אור לבתי ומדותיו אשר הם בחדרמה ונפול"י
 בקטנות אל"י. ואח"כ יחזיל בפרטיות בהפחח
 קדמאה ראשית חכמה יראת ה', ולהעלות
 מדותיו וכוחותיו בעילוי אחר עילוי להשי"ת
 אשר הם בירורים והפלאה מיי"ג. וידוע כי
 כל העלמות הוא מבחי' הגבור', וקרא'י פרטים
 אשר מידי העלמותו סמבני' מדותיו. רואה להעלו'
 מדותיו והאווטיו הנמוכים ואשר נפלו בשביה
 לפרותם בחשוב' להוציא מיוחס עם הגנות שמגנס
 בלבו ולהעלותם בקדושה אל השי"ת. וזהו
 עיקר הברורים ונעשו לבושים להבחי' מלכות
 שנחשלה בלבו יומר קבלת מ"ש עד שעולה
 למעלה מעלה. והנה דבר הראשון הכללי ה'
 ג"כ בירורים כי מידי הבהקת אור עליון האור
 זה המעט דוחה הרבה חושך. והענינים אשר
 נפל בהם נטולות גדולות מקדושה מחילא רעים
 וגשאים להאור הקדושה בטבע החלק אל הכל
 והעילה אל עליו. אכן עי"ז בירור גמור
 וג"כ בלא הבדל. כי אין הבדל זולת על ידי
 המאמנות המקבל ועי"י בירור פרטי. ואין זה
 כ"א עי"י בחינה שנית שמתחיל בפרטי' ובכח
 הגבורה לייחד כחותיו ומדותיו ולהבדילו מהרע,
 ע"ד משנאריך ה' אשנא, שזהו הגבורה. ועי"ז
 נחבדל הרע מחטו וממילא נעשה בירור גמור
 והעלאת הטוב, כמאה"כ ויהי דבר ה' אל
 אברהם אחרי הפרד לוט מעמו, דהנה אברהם
 ה' הכלל הראשון האדם הגדול שהמשיך כבוד
 ה' בעולם הזה על ידי שהודיע דאית אלקא
 מהימנא בעלמא, וגודל רחמיו ותסדיו המטיב
 ומשגיח על כל יושבי הארץ ותכל. ועי"ז העיר
 והעלה רב נטולות כמאה"כ ואת הכפש אשר
 עשו בחי' חר"ן נטרקין ר'*) שהוא רבוע עם
 אלקי' בעולה ר' הרומז על מוחין דקטנות שהם
 הנטולין שנפלו באנשים. וא"א להטויהם כ"א
 עי"י מחוץ אמונה בהשי"ת ובהנהגת חסדו וזו
 הוא צנ"י. שמחה שבאה מהרתת הספיקות.

ומהרחקת עלמו מן החשך והרע, וזהו כודאי
 שמו מן תהלתו כדאיתא בסי' עבודת ישראל.
 אבל עדיין אי"ז שמחה שלמה כי עודנו העשוק
 בעשוק, אחר שאין כאן הבדל כי עודנו חסר
 רוב השתדלות עלמו מהמקבל אשר היא עיקרה
 עי"י הגבורה המבדלת והיא המוציאה הנטולות
 המובלטים עי"י ייחוד אש שנותנו ההרים
 כהמם דונג וממילא נפרד הרע כמאה"כ הוה
 יאבדו רשעים וכו' ולויקים ישמחו וכו', ולכן
 אברהם שמדחו חסד לא היה ביכלתו להפריד
 את לוט עד שירד למלרים ושם ראה לאחוז
 בגבורות קדושות. ואמר על שרה אחותו ומיתה
 נפשי בגלגל. ועי"ז מלפון זהב יאחה. ואברהם
 כבד מאוד, אז זכה כי הגבורות הבדילו ויהי
 ריב וכו' ונחבדר בהפרד לוט מעמו. והנה
 איהא כי גרים דאברהם לא נתקיימו. אכן
 גרים דיצחק נתקיימו, י"ל דהיינו מהא"ש כי
 אברהם ה' בלא התעוררות הגבורה מלמטה.
 ורק משכוחא דלעילא. אבל יצחק עם הגבור'
 הקדושות אחר גודל הבירור וההבדל של מילת
 אברהם עי"י פתח האוהל שהבדיל הערלה ואז
 הותחל ההבדל כי מקודם לא ה' אפשר להאיר
 צמדת היסוד בעולם. כי היא נקראת ברית
 המורה על כריתות ברית והבדל מיבור הקודש
 ואין לזה עמדו. ולזה כל דברים שהם בברית
 נאמר בהם הבדל שבת ומורה ישראל וכהנים.
 וברית מילה היא המבדלת בין ישראל לעמים
 מפני שהוא קשר המבדלת ורוב המשכחה
 מגבורה. ע"כ ענינה שיוודת ועולית וזה
 נכלל זיכור החומר והיפוטו לצורה, ולכן בתחלה
 היה אברהם נופל בשעת התגלות אלהים כי
 לא היה רק החומרי והבירור הגמור ולהגיל
 העשוק מיד עשוק מפני גודל התגלות מדת
 השקוה והשענוג הנפלא סרומני בעבודת ה',
 ולכן נקרא מדת היסוד שאין ישעך, וכאשר בא
 יצחק בא שחוק בעולם. וישונו עבדי יצחק
 ויחפרו וכו' עי"י הגבורה דקדושה והשמחה
 משמחת הנאמן והעלאת הנטולים עי"י מדת
 היסוד. והנה עדיין ה' כלל ופרט, צמח שלא
 ה' רק כלל הראשון של אברהם נפרדה בכל
 שאברהם הועיל בכל האומות אז המון גוים.

וגם בכל הארצות עמים. וכאשר בא יחזק
 שהם הגבורות המבדילים כחיב גור בארץ
 הזאת ולא האיר באומות רק בהגירי אמת.
 אבל היה כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט.
 ואי"ז התכלית עדיין כי העיקר שפ"י העלאת
 עבודה יחזור וימשך חסדים ואור השם יתברך
 וגבורותיו בהמחקה הרחמים אשר ירדו למטה
 ע"י בחי' היסוד אל תוך כלילת הבאים בתוך
 הקדושה והיא העבודה האמיתית המהקיימת
 והתכלית הבריאה של הש"ת אשר עבדיו
 ימשיכו מאור המופלא הנעלה ויורדו על פי
 מדותם למען השכין שכינתו בארץ בין עמו
 זרע עבדיו ישכון. ולזה המדה זכה יעקב
 בחיר שבאבות. כי ע"י אמונתו במדת אלהי
 אביו אברהם שהוא כלל הראשון אשר אברהם
 קרא בשם אלהי עולם של כל העולם ועל ידי
 פחד יחזק שהוא העלאת הפרטים והמי"ב
 שהי' מטפס ועולה ע"י שניהם המזיג, וחזר
 וכלל כלל אחרון שהוא מוסף כעין הפרט
 דהיינו שיעקב לא המשיך כ"א לזרעו מיטחו
 שלמה והם עמו ונמלטו של השי"ת, והוא
 ויקרא לו אל אלהי ישראל, והוא מאה"ב
 לדיק ה' ר"ל שהשי"ת הוא משפיע בחסדיו
 ע"י מדת היסוד הנקרא לדיק, והוא בכלל
 השני אחר שכבר יש בחינת לרקה למטה שזה
 יעקב שהוא אחו במדת היסוד ע"י המזגו
 במדת הרחמים והתפארת אשר מדה זו כשורש
 ואב למדת יסוד כידוע שיעקב הוא הבריח
 הריכון דעת התפארת יסוד. ועי"ז חזר והמשיך
 למטה וישר יחזו פנימו. והטעם מפני שיעקב
 ע"י המזגו המחיק את הגבורות והגיעם
 להתכלית רגון של השי"ת אשר ישכון הטוב
 ואור רחמי השי"ת למטה בין ידידיו זרע ברוכי
 ה', והענין מפני דבאמת אין התגלות מדת
 המלכות הפנימית רק על עמו ב"י אשר הם
 עבדיו בין שמחנהג עמדם ברחמים ובין
 בהיפוך ח"ו, כמאה"ב ובכל מאווד, וכעקשה
 יעקב אבינו והי' ה' לי לאלהים וזו הוא הנקרא
 תהלה גימט' אמת, וממילא בא אליו גאולה
 שהיא הורדת שפע של יסוד שהיא עולית
 למשלה למקור הרחמים עד שמורידה לבחי'

המלכות, ונמחקה גבורתה. והגם דבחי' מלכות
 ביניה מגבורות. וגם בחי' יסוד נוטה לגבור',
 אבל על ידי מדת יעקב שהוא עלה לדעת
 הממתיק בשורש הגבורות שהיא הבינה הנמוגת
 עם הדעת ממילא ממשיך ממנה רחמים שהוא
 סוד יסוד אמת יסודה הכלול בעין חמלה אום
 ע' הממתיק את גבורות היסוד, והוא מי ימלא
 לשון מלילות שכורת ומוקד הגבורות זה הוא
 אשר יגרום וישמיע מן הבינה רחמים בכדי
 להתמיק ולקרב את כל זו מדת היסוד עם
 הכללות שהוא מלכות, ועד"ז יש רמז שאברהם
 אחר שנימול נהאר לו ע"ה שנים ולשרה ל"ו
 שנים ובס"ס עולה גימט' יב"ק שהוא גימט'
 ה' אלהים. ויעקב שהוא המשיך רחמי בינה
 שהוא אום ע' גימט' יעקב. והוא אלה תולדות
 יחזק בן אברהם שהוא פחד, ואין ילא ממנו
 יעקב שהוא רחמים. התיורן, אברהם הוליד
 שהוא החסד וע"י המזיגה לולד הרחמים, והגם
 אמת איהא צוה"ק דאיהו הדווה וגימט' דאגפון,
 נמלא דאברהם התמלת השמחה והאהבה.
 ויחזק הוא אשר הוריד השמחה והשחוק בעולם.
 ויעקב עיקרו השמחה והנחת, ע"כ מהראוי לכל
 הבא להקרב לשי"ת להשוער חמוד א"ע
 בשמחה. ועי"ז וזכה חסדי אבות ומביא גואל
 וכו'. והגם יש עוד צוה לפרש מאה"ב וירא
 אליו ה' וכו', הענין דאברהם גייר גיורים
 ע"י אכילה, י"ל משום דא"א לעזור לאדם
 אחר כ"א ע"י השתתפות באיזה דבר. ובעבור
 שבאכילה יש בהם ניזונות אנשים ולכן אברהם
 כאשר אכל והאכיל אנשים העלה ניזונות
 דקדושה אליו ואליהם ועי"ז גיירם. אכן קודם
 שמל את עלמו לא הי' בכחו להטלותם
 בהניזונות דרוח שבאכילה למען יבהיק לאברהם
 אותם ניזונות דרוח דקדושה מאחר שעדיין לא
 נחגלה בו מדת היסוד שהוא ראשית בחינת
 רוח וכללות הרוח. ולכן כחיב ואת הנפש אשר
 עשו שלא הי' בהגרים רק הארת הנפש לבר,
 ולזה במדרש אמר אברהם דאג שמוא שחמול
 לא יבואו אלי אורחים והיינו מפני שבחינת
 זו היתה גבוה אינם זוכים שיתעלו ע"י אברהם.
 והגם כשמל וירא אליו ה' והוא נשב. והטעם
 מפני

מפני שזכה לבחי' הרוח, הנעלה ממזל אור יסוד של מילה. ע"כ והוא יושב ע"י פתח וכו' יושא עיניו וכו' וירא שני פ' ר"ל שהוא הבין שהם מלאכים בדמות אנשים. ואפ"ה וירא בעלמו מפני התגלות נילוות של רוח דקדושה יתכן שיופיל גם להמלאכים אשר הם מינירה בחי' רוח, ובאמת הוטיילם עי"ז שלא יתקלקלו הגם שזרכים להיות בסודם מקום הטומאה. אבל אפ"ה הגיעם פגם במחשבה שהוא בחי' נשמה. והנה השינה היא בחי' העלאת המוחין למעלה והוא מבחי' נשמה לזריקים אשר בחלום ארבר בו, ולזה כאשר יושב יעקב ויחלום זוכה שם להעלות נילוות נשמה, ע"כ העלה אז את המלאכים, וזהו והנה מלאכי אלהים עולים וכו'. והנה עיקר התיקון הוא על ידי מדת היסוד אשר הוא המחבר בחי' התחונות עם בחי' העליונות כדאיתא בזוהר כי כל בשמים ובארץ דא יסוד. ולזה עיקר התיקון הוא בעולם שנה נפש היינו להמשיך אור הנשמה מה שהוא למעלה מהזמן בעבודת

במלילא מזלם שהם בעולם הזה בחוך הזמן, וזהו ואברהם זקן ממשיך מבחי' גבוה שה א למעלה מהזמן בא בעוה"ז בימים, ר"ל דיר בעתו בחוך הזמן. ולכן וה' ברך את אברם בכל בחי' יסוד הנקרא כל הרי עולם שה ויעקב קיים נפש. שעיני הליבור הוא הורדת הנשמה והתחברותה עם רוח ונפש, וזה מה שהשי"ה אינו מייחד שמו על היסוד כי אם על הליבור כידוע, ויעקב מפני שרצה מאוד במעלה זו. ע"כ זוהר מאוד בבחינת ליבור. כדאיתא בזוהר ללותא לזיבורא כתר כלולה מכל גוויין. ויעקב איבו בגרמי' הוה כלול וכו' עד דזכה לבניו ואמר להם גל עד האספו ושמעו וד"ל, וזה מפני שעי"ז יחבר הנשמה לרוח ונפש, ולכן גבי סולם שראה המעלה הגדולה שאור נשמהו הופיל למלאכים שהם רוח ע"כ כתיב ויקן יעקב משנתו ויאמר ה"ת לז"ר. וגמלא שלבור ודבר בזמנו הם שייכים ליבור עבודה. פטופטי דאורייתא טבין דברי יירות מידירו וכו'.

לג.

שלום וכו'.

וקבלתי רוב נחת משורות שמים שהן הרבה בגי"ק של כת"ר אשר כולל קוטב ימי הכפירה והעמ"ר בסוד מרע ודעת למדות. ואשר באמת זהו עיקר אור תורה להמציאהו בחוך נקוד' נפש ישראל לעבוד' השי"ת זו תורה וזו שכרה להיות תורה אור המאיר באהל אחד, ויחובר הנגלה והנסתר יחד באלה חולדות אדם אשר הוא גם כן סתים וגליא. ובלתי אפשרותו זולת ע"י מזל זה נתיבות העבודה פנימית אשר בקרב לב פמוק זו עבודה וזו סורה שמו של השי"ת, ומאמר המניד ממעוררם יו"ע, מיוס עמדו על דעתו אחר על עלמו שכל מה שלמד הן נגלה והן נסתר ראה בהם פלות ומוסיה לדרכי עבודה והמתנהג בדרך זה ממשיך אור הנשמה למעלה אליו ולכל החפץ לשמוג טוב ילקוט כאו"א לפי כמו ערך דעתו ומעשיו כפי דרכי אוכלי המן.

ואדברים עתיקין ודי לכת"ר כאשר יתבונן בזה לפני השי"ת יראה ויעשה ויבין הטוב האמת. ארשום לפני כת"ר מה שדברנו בשבת העבר השייך לימים אלו ולמועדים הבאים לקראתנו לשלום וה' יראנו נפלאות ממוה"ק ולפעול מהם ובהם בחוך נקודת לבזינו את האמת ואמונה לעבודה ה' בחלרות בית א' הללויה בחוך כלל אחב"י ויהיה נא אמרנו לרין וכו'.

בשמיע דשבת קודש עם מקדשי שביעי כולם ישבנו ויחטנו מטובך.

דקשה א' הלא שז"ק הוא קדוש מאליו וא"ל לקדושתינו. זולת יו"ע ואז אומרים מקדש ישראל והזמנים. משא"כ בשבת רק מקדש בשבת. וא"כ היאך שייך עם מקדשי שביעי. ב' החטיל שומרי שבת. וכאן טינה מקדשי שביעי. ג' מהו ישבנו ויהטנו מה ענינם. וכן שלא כסדר שמתחלה בא הטובג ואח"כ השביעה

השביעה, הענין להצין מה שבשבת לא נכתב שמחה בתורה, וזאת גבי מועדים כתיב שמחה ושמחה בחניך, וכן תקנו בהפלה האכנסה"ג מועדים לשמחה וכו' ואפילו ענין עונג לא נזכר בתורה גבי שבת וזאת דנביאים וקראת לשבת עונג. הענין יש לומר משום שהעיקר העבודה של צניס האהובים הנקראים צניס למקום הוא העבודה הפנימית הבאה מלב ונפש חפלה, ויבאר בזה מחז"ל הנחומא פ' אמור ולקחתם לכם ציוס הראשון. וכי ראשון הוא הלא ע"ז הוא אלא ראשון לחשבון עוונות. ותמחו הקדמונים והב"י בטור א"ח דמאי קשיא ליה הלא ראשון לשבעת ימי הסוכה, ולשמנת ימי החג. וכמאה"כ ציוס הראשון שבתון וציוס השמיני שבתון. ועוד הלא מלינו גבי פסח ג"כ וכו'. עוד לווחו קמאי, להבין הענין שציוס החלת השמחה ויו"ט יהיה הוא הראשון וההתחלה לחובותיו :

אכ"ן

הענין בצוה"ש ע"פ מחז"ל וארבעה לא ידעיתם אלו ד' מינים שבלולב זולת כל חכמים מחוכמים רבותינו הקדושים. ע"כ תורף דברי המד' בפ' אמור. הענין משום שזה עיקר העבודה היולא ע"י כליות לב ונפש. ועד"ז באו הד' מינים שמרומזים על המשכת הדעת, והוא חוכן המדות, וכמחז"ל דעה קנית מה חסרה דעה חסרת מה קנית. הדעת נקראת מה שנתפשט מהמחשבה הטהורה וקבלת אמונה ודעות ישרות ובהתבוננו בהם ומורידם ללבו אשר עס כחי המדות, והוא הממולט בין השכל ובין האוהת הנופני, ואשר על כן כתיב תמיד וירעת עס לבבך גם כתיב צפוך ובלבבך לשטתו. ואז שייך קנין כאשר כותבם על לוח לבו. אז יכול לטהר מדותיו ולהגביהם אל הקודש. ועי"ז בא לעבודה פנימיות. והיא היראה והאהבה, ונפנה מלוח ז' אחר יום הכיפור שזוכים לסליחה המכפרת ומנקת הטמטום מלב מה שנתפשט ונטמטט ע"י העוונות אז אח"כ יכולים צ"י להמשיך הדעת שהוא עיקר יסוד העבודה פנימיות ע"י הד' מינים. והנה עולם שנה נפש מתאחדים. שד"מ הם בעולם ושנה. ומי הוא אשר בנפש

הם רצוה"ק שנקראו חכמים, כי הם נמשלו ג"כ להד"מ אלו. כדאיתא במחז"ל ובזוהר. שעי' שמוס וע"י דצריהם וע"י עבודתם בקודש ממשיכים זאת לפנים ולפני לפנים על זרע ישראל החפלים ומשחללים אחר הדעת ועבו"פ הנ"ל. ולזה אינם כחובים מפורש בתורה הד"מ ומסרוה לחכמים נחנה זאת למודעת עלת הושיה, אשר מהם שהם הנפש ישינו הנ"ל בשבת שנה, וע"י עולם ובעת החוודתם יחד, וע"ד הרמז לדיק כחמר יפרח. ר"ל להתחדשות עבודה פנימית והעת בשנה כאשר ארז בלבנון ישנה שנפתחים ל"ב נחיות החכמה המקיפים ונו"ן שע"ב. וזהו ישנה גימ' שית ע"ד וכל שית השדה שהם פירות אילן ומחפלין על גשמי נדבות הטובים לארז בלבנון. ואז זמן אשר הם שחולים ונעשו נטיעות צבית ה' עבודה פנימיות וצית והיכל ה' המה. והנה הזוכה אל עבודה פנימיות שנתרוחם דעתו אל השי"ת, ע"ד הנטיעה וא"כ נגדל ונתחדש תמיד, ממילא הוא תמיד בבחינת החשובה. וכאשר נחוסף דעתו ממילא נחטלה אליו היראה והאהבה ומתקרב יותר אל המלך. ואז מצין אשר עד הנה עדיין לא עשה עבודת המלך כראוי, ולפי ערך המושג אליו, וכמאמר הבש"ט זללה"ה על פסוק אל נקמות הופיע מהתמא ידוע זאת לכת"ר, משא"כ מי שעבודתו רק בחיטויות, א"כ אחר יוה"כ שוב אין לו חשבון. וזהו מחז"ל דקשה להו הלא ט"ו הוא ר"ל כיון שר"ה ויוה"כ וסוכות הכל ענין אחד הוא על עניני תשובה וסליחה, וא"כ הול"ל ציוס ט"ו לחברו עם יו"ט הקודמים, ועל זה משני שהוא ראשון והתחדשות בתשובה מאהבה אשר נעשה לו חשבון מחדש ראשון לחשבון עוונות מחמת הארת יו"ט בעבודה פנימיות. עכ"פ העיקר העבודה הפנימיות, והאורש אשר הוא יסוד מוסד, אשר מזה בא נטיעות העבו"פ היא השרשת האמונה שלמה בלב שלם. וכמחז"ל בא חבקוק והעמידו על אחת ונדיק באמונתו יחיה, וכדאיתא בזוהר דזהו פתחא קדמאה לאעלא במהינותא שלימתא. וע"י הארת האמונה הודאית בא לו הדעת וערכי השגתו

השגתו ויכול להמשיך הדעת אל מדותיו ליתן
 בהם הארה והגדלה בגדולה ה' ולהתלהט
 בחיזה מדה שנתעורר עמה לה' או אהבה או
 התפארות והם נקראים חדרי המלך, ואז
 ממילא נחוסף בו יותר האמונה והחיות רואה
 ושוב בעליה אחר עליה. וזהו הביאני המלך
 חדריו, ר"ל המלך וזה אמונה, חדריו הוא
 חג"ת, ואז ישוב לאמונה נגילה וגשמחה בך.
 וכמחז"ל זה היום וכו' בו בהקב"ה :

וזהו החילוק שבין שבת ליו"ט כי שבת הוא
 התגלות אמונה שהוא עיקרו ע"י עור
 השי"ת, כי אמונה היא בחי' אינה מושגת
 ונקראת בחי' עתיק יומין וכו', ולזה השי"ת
 בעלמו מקדש השבת, כמאה"כ לדעת כי אני
 ה' מקדשכם. ויו"ט הם הארת המדות פסח
 חדר ואהבה. שבוטות תפארת. סוכות גבורות
 מחוקות עליונות ומקיפים. והנה ענין השביעה
 שייך לנפש רעב, ומי שרעב מאוד עד להחיות
 נפשו ברעב, לאיש הלוה אין חילוק בין לחם
 למעדני מלך. כי אין לו שום הרגשה
 בהתענוג והטעמים המופלאים, מחמת רוב
 השוקה השביעה הנוגע לנקודת החיים, ולרדי'ת
 לחם פשוט עדיפא טפי, ע"ד ולחם לבב אנוש
 יסעד, ובאמת יכול להיות שגם בלחם יש
 בו כמות כל מעדנים רק שהם גנוזים ובטלים
 לגבי כח הגדול של שביעת הנפש, אכן אחר
 שכלכל נפשו מעט אז יכול להרגיש את התענוג
 מן דקות ומתיקות המאכל לפי מטעמותיו.
 והנה שבת שהוא התגלות אמונה וקבלת מ"ש
 שלמה כמשל השביעה, ואין בו הרגשה תענוג,
 יש עוד דבר בזה זולת הנ"ל, כי השורש
 והכולל מחמת שהוא בא ע"ד כלל, לכן אין
 בו הרגשה בפרטיות. כי ההרגשה באה כאשר
 נתייחדת עם מדה פרטיות ומורגשה. ע"ד
 משל המביט למרחוק או ע"י שפאקטיווע הוא
 הענין ע"י נמאוס מתייחד הדבר יותר. וזהו
 הפ"ת שבין חכמה הכלליות לבינה שמתבונן
 בפרטיו. ואז בדבר הפרטי שמכוין ומתבונן
 בו כח החכמה מתייחד א"ע אל הדבר הפרטי.
 ולכן עושה לו ולנפשו המורגשת ההפעלות

יותר גדול באין ערך כידוע למשכיל זאת.
 ולכן ביו"ט שאז הארת הדעת במדה פרטיות.
 לכן הרבית סגו לו הגדלתה השמחה, משא"כ
 גבי שבת שהוא הארת כולל החכמה שהוא
 האמונה כלליות, לכן לא כתיב בו שמחה.
 ובאמת התועלת יותר גדולה כי לשביעת
 הנפש ויסוד הכולל הוא. אבל כ"ז הוא הדברים
 כהווייתן מסדר הנומן השי"ת, וזהו סוד התורה
 שהשי"ת באהבתו נתן לנו מתנה טובה וכו'.
 אבל מלד המקבל זהו כנפ"י יש בידם לעורר
 האהבה והתענוג. וזהו ע"י הכנתם ועבודתם
 תמימה מלב ונפש בששה ימים. ואז נקרא
 שבת יום שביעי, כי הוא מחשבר עם קדושת
 הששה ימים ומה שטרמו בהם בשבוע, וביותר
 בעש"ק חול מכין לשבת בהתעוררות המדות
 אשר יומשך להם זולת השביעה גם התענוג גדול
 וכלליות וכל מטעמים אשר יחפון ויזכה ע"י
 עמלו, וזהו עם מקדשי שביעי, ר"ל שהם
 יגיפים לקדש א"ע ולקדש את יום השביעי יש
 להם לחם משנה. שביעה וגם פוגג גדול, וזהו
 ע"י נביאי קאטו המחשיכים עם משה רבינו
 אור פוגג לנשמות צ"י. ולכן כתיב אלה מוסדי
 ה' וכו', ששת ימים וכו', ר"ל אשר תקראו
 ותעשו הכנה רבה בזה, גם את השבת תוסיפו
 אליו קדושה, ותזכו לעונג הכללי שהוא האמונה
 המגיעת אחר עלות האו"ר, ועוד תפעל לו
 האמונה לעת קטנות המזמין ע"י הרשימה
 משבת ויו"ט. וזהו שם בפי' לזוי לקט ופאה
 השייך לעניים. והנה כל הנ"ל הוא הכל מלד
 הנשמה. אבל זיווך החומר שהוא ראשית העבודה
 זהו בלתי אפשרי, זולת ע"י גיעות הרבה
 וטהרה האברים והמדות, והם תלויים במדות
 התחונות המורגשת ביותר. וזהו ע"ד משל
 התינוק כשגולד הנס טיש לו כח ושלם בכל
 אברי הקומה, מ"מ אין בו כח לעמוד ולילך,
 והענין מפני שהם רחוקים במדרגותם עדיין,
 לכן לא נתפשט בהם כח הנשמה בפרטיות רק
 ע"ד כלל לבד. ולכן לרדף לניק חלב האם,
 והדם נבלע בו ובאים צרגליו, וגם הדעת
 מיטוט, ואין לו כח המדבר עד בבור ימי
 היעיקה וכו'. וכענין הזה הוא ימי העומר כי
 בפסח

בפסח החריר היו"ט הארה כלליות מהשי"ת .
 ועדין המדות התחטנות חלשים והם ממלכת
 המלך על כל אבריו והשעוררת השוקה .
 והשפלות לפני רעון המלך, והם באים ע"י
 התשובה ובכח העומר שהוא מרמז על כח
 הצדיקים ותורה שבע"פ, ע"ד מחז"ל מנלפ"ך
 אופים אמרום שהאותיות הנ"ל מורים על
 השורש אמונה ודעות אמתיות בזה ראשית
 עבודה הנ"ל. ולזה בא מן שעורים ושני פי

שערה עם הדי' אותיות והכולל עולה אלף וק"ם
 כמספר אהי"ה במלואו. גם שער גימטריא
 שני פעמים מנלפ"ך הנ"ל. עם היו"ד אותיות
 של ב"פ מנלפ"ך. לכן עי"ז נטהרים לזכות
 כאשר המטרת לבעלה, ולא אדר"ם עד בית
 א', ולא ויאכילו מחלב חטה והדבור עולה
 בכ"ב אותיות התורה שהוא מרת הפארת
 הנקרא לב, והוא כתר תורה כו"ר. וה'
 יוכני להיות נאה דורש ונאה מקיים וכו' :

ידידו ואהבו וכו' .

ד.ד

יתחדש השנה לעובדי וכו"ה לחיים טובים
 ובריאות לדידי וכו' גיה"ק הגיעני
 לנחת מבשרה שלמו וכו' שני אמרוטיו טהורות
 לפעשות בריה חדשה, והיינו ע"ד עולם שנה
 נפש, כמו השנה מתחדשת בראשית ונחשורר
 בה ההלכה הבריאה יש מאין, כמו כן בנפש
 לשב מאהבה דכתיב בו כי תשוב בכל לבבך
 ובכל נפשך, כדאיתא באור החיים פ' ואהחנן
 והיינו שיבוא לבחי' אין וישב להתחדש בריה
 חדשה, ונמלא משחווה שנה ונפש. ובה
 מחזיק בגבורות שנחשוררים על פי גודל
 המלוא שיהיה בעת בריאת עולם דכתיב ביה
 ברא אלהים כי מתקיים בשורשה שהמלוא הוא
 הגל מן גודל אהבת השי"ת לעמו ב"י שברא
 בכדי שיחקרי רחום ומנון כאב על בנו. ולזה
 בראשית תשרי אב וד"ל. ואחר שחזר בתשובה
 מאהבה ממשיך האהבה הגורמת את המלוא
 ע"ד אהבה דוחקת את הבשר. ולכן כן
 השי"ת מלמט אז את הדין ומקטינו בשביל
 אהבתו וגורם שילמט שכניחו בחוך כלל ב"י.
 וכד איתא שכניחא ממילא אחיא עמה דבא
 וכספא, כדאיתא בזוהר ראשית פ' תרומה .
 ועשה מעשה בראשית בשביל ישראל שנקראו
 ראשית כי מתחדשים בעבודתם ומחשבים א"ע
 בריה חדשה, וע"י התשובה בעלמו ומה שמשפיע
 בחי' התשובה בעולם, ע"ד אלמדה פושעים
 דרכיך. ר"ל אוריעם דרכיך רחום והגון. אז

ומתאים, אלו העיונות שגנוח כי לא השיגו
 תשובה רק מיראה אליך ישונו, ר"ל תשובה
 מפני גודל כבודך ומאהבה ישונו אליך, ועי"ז
 יקויים ושמו את שמי על ב"י, ולא ממילא
 ואברכס. והנה לא שריא שכניחיה אלא באתר
 דשלימו בה בחינת יעקב דכתיב ביה הנורא.
 והשלימות אינו אלא כשנשלם הג' בחינות עולם
 שנה ונפש, ובקיוור טב למלא על אודניה
 דשמעיה, כי המדות קדושות נכללים בעש"ן
 המדות עליונות הם בחי' נפש שהם השכל
 והדעת הקדוש והמדות שלב אהי"ו ותפארת
 וכו' ה' בחי' שנה, כי שייכים לפי הזמן
 והעת, ומדות היסוד והמלכות הם שייכים
 לעולם, ואצל האדם הם המלות השייכים
 לעשיה על ידי אברי הגוף, ופשטיות התורה
 נקראים גופי התורה, וכל גדרי חכמים תורה
 שבע"פ שייכים ליסוד ומלכות שחקנו ושמו
 רגלי המלכות דכתיב בה ורגלי יורדת וכו'.
 ע"ד והיה עקב השמעון, ובהם ג"כ נכלל
 עש"ן, והמשה הוא הזמן שקבעו לנו חז"ל
 בעולם. אז בא בחי' נפש היא השעוררת
 עליון רחמים מרובים והתקרבות אור ה' כי
 כיון שהארס מחזיק במעשה השלמות, אז
 שכניחיה שריא באתר דשלימו. ועוד כמו שאומר
 בחי' נפש שירדו וישפיעו להמדות שהם שנה
 ועולם. וכמו"כ נמשך בעוה"ז ובגוף טהרת
 וקדושת שמו יחברך. ועי"ז נמשך חיים נפש .
 בניס

בנים ודורות בחי' שנה, מוונות בחי' עולם. והנה המלאכים פנמו במאמר כי משחיתים אהנו. ולא עלו עד יעקב ע"י הסולם כידוע. הענין כתיב ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו. ר"ל דהנה כל הכרואים הם כלולים ויש בהם כל הבחינות והמלאכים גם כן חו"ל רוחניות, החומר מן עולם שלהם, והגורה מן עולם שלמעלה ממנו כי גבוה מעל גבוה. והם כארס מגו"נ ורק שהם רוחניות. והגוף יש בו כלול וכמום בתוכו כל הבחינות נמוכות אשר ע"י יכול להתלבש ולירד בזה העולם. אולם כשמשתמשין בזאת הבחינות נקראים אז אישים, ויש בהם מורא קן יגיעם פגם, ע"ד ובמלאכיו ישים תהלה. אכן בכ"ו רולים מאוד המלאכים ומפלים לשליחות כי אז יושלם עבודתם בכל הבחינות ויוכללו בבחי' עולם שנה. ואז נפש שיומשך עליהם אור גדול באהערותא דלעילא, וזהו ברכו ס' מלאכיו גבורי כח. ר"ל כשיורדים ממדרגתם ומתלבשים בזה העולם ואשר לריכים אז גבורות כח נגר הילה"ר. ובכ"ו חפלים מאוד בזה כי עושי דברו עושי דייקא בזה העולם. ועי"ז

יזכו לשמוע בקול דברו בשפע רב מלמעלה; והנה המלאכים אלל אברהם היו כאנשים כי התלבשו וירדו ככל הנ"ל. אבל כשבאו לסדום החיראו מפני טומאת המקום והפלו בחי' הגמוכות שלהם עד שהיו בחינת מלאכים, וכברו שפי"ז יגללו מטומאת סדום, אבל עשו כי אם היו באים כמו אנשים והיו שלוחי מלוא בכל בחינותם שיהיה בשלמות עולם ש"ג, אז היה מגיעם אור גדול מלמעלה והיו נשמרים עי"ז. אכן כשהחשירו בחי' עולם אז אמרו תהלה כי משחיתים אהנו. והנה יעקב אבינו "היה איש חס לשון שלמות ששמר א"ע עם כל הבחינות שנה ועולם. יושב אהלים, שזכה לשני התעודות מלמטה ומלמעלה כדברינו הנ"ל, ולזה ויפגע זו תהלה בומנה כי בא השמש, ולזה נהעלו המלאכים ע"י כי ראה עולם ושליש עולם, י"ל דעולם כלול גם כן מן ג' חלקים, עש"ן. והוא ע"י אהערותא דלחאא בשנה ועולם. וזכה עי"ז אור יסוד ומלכות שהם בחי' עולם שלמעלה וזהו עולם ושליש עולם:

לה

כבוד יודי סחו'.

גיה"ק הגיעני. ראיתי שית שפתיו מלב ונפש יעלו נח לרזון לפני ה', וכן התעלה ברות אהבתי אליו. מדי טובי נפשי לפני השי"ת להתחנן ולהתקשר גם עם כה"ר ובין אהבת סגולה מאג"ש וכולנו בתוך עם סגולה ב"י. זכרתי מאמר ארמו"ר ז"ע מפיו דברי אש יצא על מחו"ל בחיקונים בראשית ר"ת ירא בשת. ירא שבת, ברית אש, ואמר הוא שהם יכל אחד, ולא יתכן עמוד באחת בלתי כולם לפ"ד, השבת בנפש הוא התענוג רוחני והסתחזקות באהבת השי"ת לנו ותורתו ופקודיו אשר הם חדריו ורלונו זהו כבודו כביכול. ואמר מו"ר פ"א מהו שבת תפארת דקדושה כי תפארת עטה ליום המנוחה. והנה דרך האבור בבור עם חבליים ורולה לעלות מתנה הוא ע"ד מחו"ל במדרש משל לקברניט

שהושיט את החבל. כן בזה בהחירו ממנו חבלי הבור ואותו ומתקשר בחבלי הקברניט. ואז בגודל השתוקקותו והתאמתו עלה יעלה כפי עזר השי"ת, וזהו ירא בש"ת בחשבונו עם נפשו לפני קונו כהתחלת השו"ע מתיר מעט עבודת נפש בהמתו, ובוה שמתחזק ומעורר א"ע בשמחה ובאהבת השי"ת מעלה ראשו ואמונתו ודעתו. ואז בקבלת מלכות שמים על אבריו ומדותיו, וביותר על העומד במקום פרוץ איש כנעני לבבו, וזהו ירא שבת. ובגודל ההתקשרות ותשובה מאהבה זוכה לברית איש והתקשרות. כן גם אני נפשי משתוחח בקרבי וכו', בזכות רבוס"ק ובזכות כל אנ"ש התפלים להושע ולהשאר בגמלת מו"ר ז"ע. ירדו ורתימו וכו':
גיה"ק

לו.

גידה הניעני יזכה ונוכח לשמחת החג
 בהכשר טוב הבצ"ל ועל כל ישראל
 לטוב הגאולה שלמה, גאולה כללית מגאולה
 פרטיות, עת דודי לי ואני לו. כמחז"ל רבוה"ק
 כי נתעורר מגדול אהבת וחמלת ה' עלינו
 אהערותא דלעילא, ואח"כ עלינו להתעורר
 נגדו אהערותא דלתתא, לכן קודם דודי לי
 ואח"כ אני לדודי להקשר בקשר אמין הרועה
 בשוטים שלבה כלפי מעלה עם שהמומים

סובבים אותה, ואמר אדמו"ר זי"ע ודגלו
 א"ת ודגלו אלא ידלגו, ר"ל שבאמת באהבה
 יתשוקה יכול אדם לדגלו לעשות דלוגים שלא
 לפי ערכו כי אהבה מקלקלת השורה, והגם
 שדבר היולא חוץ מנדרו, אח"כ חוזר לעבשו
 הראשון, מ"מ הרשימו נשארת וחזרת וגאור
 בספירת העומר ארד"ס עד בית אלהים זה
 שבועות הבצ"ל, וטן המלך יוליאנו ה' למרחב
 זכו. ידירו

לז.

הנה ימים אלו באים הנשמעים לחידוש
 המלוכה על כלל כנסי והכל מאהבת
 השי"ת אשר בחר בנו לעבודתו ויראשית העבודה
 היא יראת הרוממות ויראת העונש שניהם
 מלך הנפש הרוממות היא. והוא לפי התבוננות
 הנפש בעילת העילות ונגד זה תחינת נפשו
 ושפלות עלמו. ואיך שכל תוחת בכללה ופרטי'
 הכל בהשגחה נפלאה. ואמרו בספ"ק על מה
 ה"א שאל מעמד כ"א ליראה, כי הכל בירי
 שמים אפילו ברוחניות חוץ מיראת שמיט,
 שאהבה שייך אלל השי"ת שאהב אותנו. וזוה
 משפיע אהבה בנו, אבל יראה אינו שייך
 אליו, ע"כ הוא כל ענינו עלינו. ובאמת אין
 דבר מבלעדו. רק שייך כביכול יראת אהבה
 אללו, כאב שמושש על בנו שהולך למקום
 לסמים וכו', אכן יראה זו אלינו איננה רק
 אחר כל המדרגות מן אהבה רבה, ולזה
 נאמר אלל אברהם בנסיון הפעירי, עתה ידעתי
 כי ירא אלהים אתה. ר"ל יש לך זו היראה
 השייך לאלהים, ולא נדרך אח"ז לשום נסיון,
 אבל מגדול המרחק לנו לריכים אנחנו להשתדל
 בכל עוז וכן להשיג היראה העיקרת ראשית
 עבודה וקבלת מלכותו. אבל הכל עיקר
 כוונתנו לעשות נח"ר לבוראינו יתברך להמליך
 שמו עלינו ועל כל העולם כולו. וע"כ לריכים
 אנחנו לעורר ג"ב בשמחה כרטון השי"ת שהוא

מתכלית האהבה, עוד ענינו בהשפעה מהשי"ת
 ע"ד הטרפות השם כענין העבד עם האדון,
 ובמקום גדולתו שם אתה מולא ענוותנותו אכן
 בכ"ז הם דבר והיפוכו. ע"כ לריכים אנחנו
 לעורר בנו העבדות ולעשות תשובה שלמה
 בכדי להמליכו על כל אבר ואבר דלין. ועוד
 שידוע שראשית הבריאה היתה צדין שהוא למלוא
 מגדול כמו כביכול שהוא בלתי תכלית ולמלא
 ע"ד בריאת עולם עד שנטשה הסתר גדול
 כביכול עד שנמלא יאה"ר, בכסא בא נגד רטון
 השי"ת ונתעורר בחי' המלאים" בעולם שהוא
 הדין. ועיקרו למטן טובת העולם. בכ"ז דין
 הוא וגם למלאם בהשפעת הנפש ח"ו. ע"כ
 לריכים אנחנו להמליכו ולהתחזק בהשפעת זו
 המדה אשר עי"ז נוכח לתכלית רטונו ואהבתו
 מה שנתעורר באלו הימים והוא המלאים היראה
 והפחד והענוה. ומן המילר קראתי עניי במרחבה.
 וכן יהי רטון שנוכח לתשובה רק באמת קבלת
 עול מלכות שמים שלמה, ומו"ר זלה"ה אמר
 בזה"ל הרים כדונג נמסו. הרים הם התאוות
 והמדות כדונג נמסו. אימתי מלפני וכו' מלפני
 אדון כל הארץ. כשנכנס יראת ה' בלב האדם
 אז בטלו כל הדינים והחומר נכנע לפני הבורה.
 וכולם לפני ה' המלך הטוב. וממילא נוכח לגדול
 אהבתו וחסדו ליום חגיגו והליחה וכפרה
 וחתימה טובה בתוך כבי" :
 ניה"ס

לה.

גיה"מ הגיעני. ולכי יהגה בקשה ועתירה לאל חיי עבוד בריאותו והתחזקותו מהרה אורכה להתבשר מאתו על שלמות בריאותו ושלום בכל כמו. ומדי דברי זו לא אחשה דברי הקודמים אליו להזהיר במילי דרתימותא לו יאבה וישמעני דברים אשר לא מלבי. כי קוטבם שמעתי מפי סופרים וספרים דרכי רבוב"ק ז"ע. אשר עיקר עלתי לחפש כבודו אחר מנוחת נפשו ודעתו ולהתרחק מעיני העמל והעלזון. ויגיע כפיך כי מאכל גם בדברי תורה כתיב יגיע כפיך ולא יגיעת רוגז וחלישת דעה ונהגה מיגיעו אמרו. וכש"ד לא עליך המלאכה לגמור וכו'. וכבר אמר ר"י קמאי דמסרי נפשיהו מתון מתון ד' מאה זוזי שווי'. ע"ד הפשט יכול להיות רמז לאברהם שבדבר המתון שלו עס עפרון ארבע מאות. השנית יתכן שאז היחה כסף מלא שיעורו הנהוג בשדי המקח הג"ל. ועפרון ההנושג לבקש זה ע"ד המערה רק בחנם יתנו. ואח"כ פירש ד' מאה כסף והמערה אגביהו. וא"א קיים דבריו להיפך וכו'. וכפי מחו"ל בזהר רמז להפלגות אהבת ה' כי האהבה והשמתה הם נותנים לאדם בחינת ארך רוח וקבלת כל הענינים העוזרים בחיבה כמחז"ל בכל מדה וכו' הוי מודה לו ועי"ז גם אויביו ישלים אמו. כי הכל תלוי באלו עלמו. זיש בו אברים הנקראים לו אויביו והפרט גדול הוא המרה כמחז"ל המחלה זו מרה. וכשארם

שומר א"ע ממנה שלא לעודרה או ממילא אויביו מבחון ג"כ אין שלטין עליו ואפילו כשעושין אינם מגעת לו וכי מאמין שאין דבר מבלערו. כש"ד יאמין ויחוש על גודל נשמתו ואור תורתו ואל יתקש נגד מה שכתבתי לו פטמים. ואז בוודאי בעוה"ש יהיה חזק ואמין ובריא. איתא בספרי האר"י"ל חולה גימטריא מ"ט שחבר לו שער החמשים והיא מדת האהבה ושמה. וע"כ כתיב כי חולת אהבה אני ודברי לדיק אוח לנבואה רבינו שמואל בן הרמ"ו ז"ל. התפלה בטובן אסור שאין נפשו יכול לקבל האור העליון הנמשך וימשך לו נזק נפלא גדול מ"י הטלבות. אמנם תהי' בשמחה יתירה וגדולה בכל האפשרי בדמיון העבד וכו' ובעלבות עבודתו נמאסת לפניו. וכמעט שיעקר המעלה והשלמות והשגות תלוי בד"ז בין בחפלה ובין כשעושה חיזה מלוה כמחז"ל דהוי דבח וכו' הפלין קא מנחמא. ואל תבז לענין זה כי שכרו גדול מאד עכ"ל בקינור. ארמו"ר ז"ע היב אומר משום מו"ר מלעפעוויטש עלתו אמונס שיאמין ויבטח בה'. והחלוש עלתו שיאמר גבור אני וכו'. ישמע חכם ויוסיף לקח באור תורה ועבודה מאהבת חסד וחיי בשמים מרפא לנפש ושמועה טובה חדשן עלם הנפש והנוף לכל בשרו מרפא. והוא האבן טובה של אברהם אבינו ע"ה :

למ.

גיה"מ הגיעני שנית דבריו מלב הנעימים וההבזים. וכן הוא הדבר. אכן בחיבותא תלוי מלתא כי מדת האוהב מרובה מ"ק פעמים על בחינת היראה כימי שמים על הארץ. ושניהם באו מהתפשטות הדעת בחדרי הלב כמחז"ל וכדעם יודרים ימלאון. וכללם חמשה שקראת אגודה כי נוסף מדה הממונת שניהם. ושני בחינות הנקראים רגלי הלב בלי הפעולה המתפשטות בכל האברים והם כלי

קרב למלחמה ונגד הסומר ואויביו הנפש אשר א"א בלתי בחי' הנלחון או הודי'. ע"ד קונה דבר או כובשו בע"כ. ואברהם נקרא קונה שבאבתו נלח כל האהבות. אכן ביראה הוא רק ע"ד כבישה בע"כ ע"ד בטל רוטק ואם כי קנין יומר עריך ועליון. אכן כ"ז שאין האדם מקבל עליו לבטל רוטו עוודט לא נשלים קבלתו בעוה"ז הנאמר בו הן נקדושו לא יאמין. וע"כ הולרבו ב"י לכפות עליהם סהר קודם

קודם מ"ח. ואם הדעת נחפשת בבחינת חסד
 ואהבה ואז בא לבחינת נלח כמאה"כ נשימות
 בימיך נלח. וכן בחינת ההוד' נחעלית כי
 אהבה מקלקלת השורה והשפעתו אהבם וכו'
 את האהבה, וידוע שכל מדה כלולה מעשרה
 ע"כ עולים למספר ת"ק. כי כן כגופל שנית
 עשרה פ' עשרה הם ת"ק כי אחר שנגמר בלבו
 באמת איזה דבר צבאו לידי מעשה בפועל
 חמש חוזר וניעור כל לך הסותר ובכחו הראשון
 מנלח שנית. כמחז"ל מזרזין את האדם קודם
 ושנית בשעת מעשה. והנה בעת הנסיון אז
 מכהו עיני השכל מעיני הילך ואז הולך לבחי'
 נלחון הכ"ל אם הנלחון מלך ההנצרות הרשימה
 הנשארית או יותר נלמח הדעת. בזה יובן מחז"ל
 שור שהקריב אדם הראשון קרנותיו קודמות
 לפרסותיו וקרן אחת היתה לו במלחו וד"ל:
ועתה נבוא בקיבור. ידוע מחז"ל על ויגע
 בקף יריכו שפגסם בחי' נלח והוד
 עד ששואל תיקון בחי' נלח כמאה"כ גם נלח
 ישראל לא ישקר. ובחינת ההוד לבעל כל רעונו
 וכל גופו וכחות נפשו זהו תקנו חמונאוי
 ובניו ע"י מס"ג על חדש ומילה ושבת המרמזים
 על חידוש מעשי בראשית תמיד לחידוש המלוכה

בחס"ג מה שאדם מקבל על עצמו בזה ממשיך
 אור משער הפלא. אחר שמכיל א"ש בא
 לשער האין. ונורא תהלות עושה פלא וממקור
 המדות מהפסע אור עליון עד שתיקן מדה
 הטוד שיהיה כח בנו לקבל תמיד עלינו בבחי'
 מס"ג מלך יראה אחיאת ואהבה המקלקלת
 השורה המחפשות משער הפלא דרך חדרי
 חכמה ומדות עד בחי' ההוד מדה שמינית
 ונחעלה אז הנלח והוד בבחינת הדעת ע"ד
 קרנותיו קודמות כפי הכ"ל. ומה שאמרו כתבו
 לכס על קרן השור וכו' ר"ל שעדיין לא נתקן
 בחי' הוד ע"י עון העגל. וזה גרמו בזה שאמרו
 דבר אהה עמנו וכו'. ואהרן תיקן בזה שהחזיר
 את ב"י בשאובה כדאיתא בפר"א. ע"כ אמר
 לו הקב"ה בהפלותך שלך גדול משל הנשיאים
 כי שלך קיים לעולם ופירש הרמב"ן ע"ד נרות
 חנוכה. ובחנוכה עת הכנעת החומר לפני
 השי"ת שזה עיקר תיקון ההוד וההנצרות האור
 ואש שלהבת י' ברשפי אהבה והכנעת לפני
 השי"ת ורמה עתה קרני ופכי. והוה הדלקה
 עושה מלוה וה' יזכנו באמת להיות מאוס ברע
 ובחור בעוב ולשוב באמת כפי העת המוכשר
 עלינו בבחינת עבודה וכו' :

ב.

שלום וכו'.

במאמר הזוכר בראשית חמן חשר"י חמן
 א"ב. ידוע לבאים בסוד עבודה
 כי שפע העבודות חיות הנשמ' להתקרב ולהתדבק
 בחי העולמים ולעלות בעילוי אחר עילוי.
 היא הכל נשפע בחסדי ה' וגדול אהבתו אשר
 הם י"ג מחילין ורחמי. י"ג הוא אח"ד הוא
 אהבה. והם יורדין לפנימיות נפשי ישראל אשר
 נפשם ורעונם מתבטלת נגד רעון קונה ועילתה.
 ומבחינותי' ושנפי' הוא מס"ג כענין ק"ש או
 נפ"א משם מהפשטת ללז בחוק המדות. ומשם
 לגפש הטבעיות הם החושים וההרגשים עד כי
 נכללו אחריהם כל האברים. אכן חסך החומר
 הגופני הוא ומטעמותיו הטבעים וההרגלים
 אשר נקבעה בו הגפש הם מבדילים. וע"כ

הרועה להטרה. החלטה מויכוח החומר. אשר
 זולת האסור קדש עלמך במוהר לך וזה ע"י שני
 בחינות א' בהכנעת הלז לפני בוראו. והוא
 אמלעות אדם אשר הכולל ומלך האצרי' בהכנעתו
 יכנעו כל הטבעים והחושים. ונכלל בזה בנין
 אחוז בקלה המנגד לגוף. הוא גודל החרדה
 ורעד כמחז"ל שהחרדה מסלקת הדמים. הב'
 לחזק את ההשפעה היורדת אליו מחסד ה' ע"י
 חפלה וחזרה זו עבודה רעונו של השי"ת רעון
 אוחיות לנו"ר. אשר ע"י כח בדיטו להפריד
 מעט מעט לפי ערך את הגפש מהגוף בכדי
 שיחול עליו שפע אלהי. באמת המתחיל לדרך
 ג"כ לעורר רחמי ה'. בהתעוררות אשר ישים
 לבו לאהבה ויראת ה'. כמאמר הרמ"א ז"ל
 בשו"ע

כש"פ כשיחבונן האדם שהוא עומד וכו'. אכן ראשיתו להכניס ולזכך החומר והגוף שלו. וזהו צחי' ועקב י' הוא המחשבה מכניס בגוף הנקרא עקב באמת לגבי הנשמה. ועד שאחר רוב יגיעה והשחלות הרבה ותחמוטים מאת השי"ת שזוכה לזיכוך החומר והאווות הגופני ולטהר את כח המדמה שלו ואז יחול עליו רוח יראת ה' לחיים. ותגדל הנפש בהתפשטות מדותיו הנכללים בשש אהו"י והתפארת. נלוח ייחודי' והתקשרות הכלי להסתכל עמהם לפני המלך המרום. ואחר כל הכל יבוא להתקרב לבחי' האין ובטול הנשמה לפני עילתה ושורשה. כמו שבא לפני המלך עלמו שמתבטלים כל המדות והרלוונט שבו. ולא ניכר שום לפני דל. כי כולם באין עגדו. וזהו משלת יחידי הדור גדולי הלידיקים שזוכים למדה זו כל איש ואיש לפי קדושתו ופרישתו וגודל נשמתו ועבודתו וקרבת חן וחמלה השי"ת עליו. בטול זה רחוק וגבוה מבטול ראשון כגבוה שמים מעל הארץ. ואז נקרא ישראל יש"ר א"ל שמגיע השפע אליו בלי מסך, ולכן נאמר ביעקב ובו מדבק כדאיתא בדמב"ן. והנס בניסן הוא אבי"ב אותיות כסדרן שהשי"ת הפליא חסדו לנו במלור והרבה שפע א' על כללות ישראל עד שלילה כיום יאיר הוא החומר כנפש. וכולם זכו בביטול גמור ודביקות נפלא להשי"ת. אכן רק לפי שמה ואח"כ נסתלק ההתגלות הוה. אכן נשאר

רשימה, ושפי"ז יטהרו המדות בגודל עבודתם וימי הספירה וזכו לעמוד הנפש עם הגוף במתן תורה עד כי נפשו ילא בדברו. אולם בהשר"י האותיות למפרע להכניע את החומר ולזכך את הגוף. ואשר זה פיקר עבודתו. אסתרותא דלחחא קודם. ומאשר נפגמה וילאו החושים והמדות בעוה"ר חוץ מגבול הקדושה. פ"כ בענין גודל החשובה והמרתה והקבלה בלב, ועם זה גודל הפרע והמרה, בכדי שיוכל לקבל עלינו עול מלכות שמים ולקבל בכל לבנו ונפשנו בזיכוך הגוף וטהרת הנפש. ובכ"ז לריך ג"כ לשמחה ולפורר רחמי ה' מי"ג מדותיו. עד אח"כ ג"כ ימי שמחיתו. הוא טהרת המדות. ואח"כ טהרת צחי' שבועות שנקרא ג"כ טהרת. פר אח"ד. ארוחת ירק. הוא הביטול לראון השי"ת. נקרא עדה זו א"ב וג"כ נקרא י"ש יש מאין. וזהו ושאבתם ו' מתחלק ביו"ד י"ש א"ב מדת חס. מים הוא שפיכת הנפש ובטילה כמו מים מסופי' לרישי' ג"כ מים. בששון פ"י נו"ן שערי חסובה. בינה לבא. ממשיגי' הישועה ש' הוא המוח ו' הלב. פ' הכבד שבשין ערקין. ה' הטבע וה' חושים. חן לחכם ויחכם עוד הוא איכות מרובה נכלל בו. ואי"ז מדרבי. רק למטן אהבתו ויקרת כבודו וכו'. ואזכה לחשובה שלמה והתגלות אמונה וקבלה שלמה באמונה פשוטה זו עבודה לפני ה' עם אהובים ורעים ידיו:

בא

הנה לבני כבודו פ"י גויל כתוב וכו' והנני להשיבו בקוטבי הדברים כי יש להסתחם עם האמת והאמונה כי רחמי ה' המה מרובים מתקור השגחתו הספלאה והנשלמה מטיני כל מי ואפי' מחיות הקדש כי הוא ית' הוא מקור החסדים והרחמים ובפרט לעמו שהם חלקו ובניו נקראים, כמאה"כ בניס אהם לה' וכו' לא מתגודדו ועיין בזהו"ח שם דב"ק. והשי"ת

נקרא א' אמונה כי מעשיו נעלמים בשורש החסדים הנסתרים. וגם הוא הלופה ומצוי עד סוף בכל העולם בעבר הוה ויהי פ"כ מהראוי לקבל בחמימות. ולנפות למדתו הסובה ומרובה ס"ק פעמים. הכל יכול וחפץ חסד אשר ישוב ויחנם וכאב את בן ירלה ומלינו באהרן דכתיב וידום אהרן וזכה ליחוד הדבור וגם נשמתו נ"א כושי' לפגחם. וזה אל"י התי לעולם: במדרש

טב.

במדבר

אחז"ל נחמו נחמו וכו' חטאו
 בכפלים ונלקו בכפלים נחמתם
 ג"כ בכפלים הה"ד נחמו וכו' פ"כ. ודבריו
 צריכים ביאור אומרו חטאו בכפלים הא"ך שייך
 לערוך בענין שאין בו מדה וגבול לאמרו עליו
 בכפלים. והל"ל חטאו הרבה. צ"א אומרו לקו
 בכפלים וכי שייך זה ח"ו לאמר שהשי"ת יענוש
 את האדם יותר מהמלע דינו והלא אדרבא
 כתיב לדיק וישר הוא ואחז"ל וישר לפני משורת
 סדין. גם כתיב מטה כלפי חסד וא"כ הלא זה
 הוא שפוחת לאדם עונשו מכפי המדה של מדת
 חטאו עלמו ומכש"כ שלא יוסף עליו מכה רבה
 גם אמרו נחמתם בכפלים ג"כ אינו מובן
 דהלא קיי"ל דנחמתם הם בלא שיעור. וגם
 אחז"ל מדה טובה מרובה ת"ק פעמים וגם
 כתיב עין לא ראתה וכו' :

ויתבאר

בס"ד ע"פ מה דאיתא בכתבי
 ח"א בהתפשטות אורו של השי"ת
 אשר האליל אורו ממנו ע"ד מאה"כ עוטה אור
 כשלה, ואחז"ל כהדין קמלא דלבושי מני' ובי'.
 הנה ע"י האור הזה הוא מופיע מאורו לבי'
 כפי כח וערכי המקבלים. ונאמר בדבריהם
 אשר מהאור הזה נמשך אור לנשמות צ"י ועד"ו
 כתיב כי חלק ה' עמו וכמשל הוא ע"ד אורו
 הזה אשר ממנו מופיע אור לנשמות ורוחות
 ונפשות של בני' במאה"כ באורך נראה אור.
 ועד"ו המליא אורו עמו אור כללי אחד וממנו
 נחלק לפי המקבלים כמו גבוה מעל גבוה
 שאם זוכים מקבלים מהבחי' הכללי בחי' נפש
 ישראלי ואם זוכים יותר מקבלים עוד גבוה
 מבחי' כללות רוח ישראלי. ואם זוכים יותר
 מקבלים נשמות ישראלי וצוה יש כו"כ בחינות
 אין שיעור אשר הכל זה לפי ערך המקבלים
 ועד"ו כתיב אחת דיבר אלהים שחיים זו שמעתי.
 ואשר ע"כ מכוונה אלינו אור של משלה ג"כ
 עד"ת שגזו עמו ג' בחי' של כלליות הנר"ג
 של שורש צ"י זכו מופיע אליהם גם מאור נשמה
 הכללית. לא זכו כ"כ חסרה להם זאת ואינו
 מופיע אליהם כ"א מהרות והנפש הכללי. לא

זכו אינו כ"א מאור הנפש הכללי. ואם ח"ו
 התרחקו התעבו צ"י ביותר אזי גם אור זה של
 בחי' נפש הכללי ג"כ נתמעט ביותר, והאור
 הזה נתקטן וגם אורו צ"א רק ע"י מסכים
 והתעבות ומרמוק כמאה"כ מרחוק ה' נראה לי.
 והסדר הזה תלוי בערך תופעת העבודה ושמירתו
 והשדלותו והתאמלותו בעבודת השי"ת מלב
 ונפש ודעה. והקיצוץ צוה שלמות הנפש הזה
 תלוי בקיום העשיות ושמירת הל"ת הם ונדריהם
 וכל דקדוקי דרבנן בשלמות ומפני יראתו מהשי"ת
 והגם שיראתו אינו רק נופעי יראת העונש לבד
 וגם אהבת השכר לבד אבל שלמות הרוח תלוי'
 בלימודו תורה לשמה וגם שיראתו ואהבתו היא
 מפני גדולת יולריו יולר בראשית ואשר ייחד
 שמו ומלכותו עלינו תמיד באהבתו וחמלתו
 כמאה"כ כי חלק ה' עמו. ושלמות הנשמה
 ע"י גדול עהרת המחשבה והשגות ומוחין גדולות
 ועמידת מחשבתו חקוקה בו כי עומד לפני
 השי"ת תמיד ומיחדו תמיד בכל עניניו ועל
 שיכול לזכות אחר גדול עבודתו עזר גדול
 מהשמים עליו וימלא חן בעיני השי"ת. אז ונחה
 עליו רוח ה' עם בחי' אור מהנשמה כלליות.
 ועפ"ז נבוא לבאר מקודם מחז"ל ששאלו לה'
 יוחנן דורות הראשונים ודורות האחרונים מי
 מהם יותר חשובים לפני המקום. והשיב בנין
 הצורה שחזרה לראשונים ואלו האחרונים מתכבד
 הוא יוכיח. והר"ז אמרו שהראשונים יותר
 טובים. וקשה הלא אחז"ל דראשונים היה בהם ג'
 עבירות גדולות ע"ז ג"ע שפ"ד. ואלו בימי צי"ש
 היה מקיימים כה"ת ורק שהיה בהם שגאה
 חנם לבד. ועוד שנית יש להפליא בדבר הזה
 שאחז"ל דורות הראשונים נתגלה עונש נתגלה
 קיום דורות האחרונים שלא נתגלה עונש ונסתם
 ע"כ נסתם קיום. ולכאורה דב"ז כמו יציאת
 בארשא וגיוורא בשמי שמי'. אמנם ע"פ דבריו
 יבואר הכל. ובהקדם דהנה הכל תלוי' באהבתו
 דלתתא שיהיה התחלת הדבר בשורש טוב למטה
 ואפילו בעניני גשמיות מלינו ג"כ שאין בהרבה
 שורה אלא ע"ד שיטתו במליאות ורק שהוא מטע
 מזעיר

מועיר בזה יתכן שישרה בו ברכה וריבוי נפלא. וכמו גבי אלישע שאמר לאשת עובדיה אם יש לך דבר בבית וא"ל יש לי אסוך שמן. והטעם ע"ד אהערותא דלתתא. והנה בחי' הנפש הטבור נק' אהערותא דלתתא והיא הלריכ' שמירה וגבורת הלב נגד יל"ר. כי הנפש שאדם נולד בה היא נקראת נפש הבהמיות שהוא מבחי' הגונה. והגונה נקרא ע"ה דמו"ר ואך נפש זו אלל בני ישראל היא מבחינת הטוב שבגונה. ובאומות העולם היא מבחינת הרע שבגונה. והסימן ע"ז שבני ישראל יש להם בטבע אהבה ורחמים זה לזה כמחז"ל צ"י ביישגים רחמים גמ"ח. והטעם מפני שנפשם הוא מלד הקדושה שהוא טבע האחדות. וכמחז"ל אשר בבני יעקב כתיב וכל נפש לבית יעקב שכולם בנפש אחת. ומש"כ בזה"ע נפשם מן הרע שנקרא עלמא דפרודא ע"כ הם אכזרים ונפרדים זמ"ז. אכן הגם דנפש זו דצ"י היא מלד הטוב בכ"ז נמלא בה רוב סערובות הרע. ועד"ז ניתנה הסורה בכדי לזרף ולטהר את הנפש הזאת. וכאשר הוא מקיים את הסורה כולה בעשה ול"ת. והר"ז עי"כ מטהר את הנפש הבהמיות וע"כ הוא זוכה עי"ז שישרה עליו נפש ישראל שהיא נקראת נפש דאופנים וזו היא כמתנה אליו ע"י אהערותא דילי' דלתתא. וצ"ז אפי' בנפש זו נמלא ג"כ רע ולריכה בירור ועזר. והעזר הזה נמשך לה ע"י הופעת אור הנאלל מבחי' אור זו הכלליות המכונה בשם נפש הכללי הנ"ל. וכאשר אדם זוכה לנפש קדושה דאופנים וגם הופעת אור שלמעלה עליו כנ"ל. אז בנקל שיזכה ע"י השתדלותו במדרגה אחר מדרגה לרוח וגשמה הנמשכים אליו מלמעלה :

ומתוך הנושא הדברים אלו נבין לדעת אשר א"א לאדם שישרה עליו אור של בחי' נפש שלמעלה אפי' אם יקיים את כו"ת בלתי אם יהיה אוהב לתכור ולכלל צ"י. ומכש"כ שיהיה לו שלום בביטו זו אשמו הנק' ביתו והיא אשת בריהו. ואחז"ל אשמו כגופו דמיה, והיינו מפני שנפשם הבהמיות מתחברים יחד. וכמאס"כ ובי לבשר אחר. ואז הם מלד גונה הטבור שהוא מבחי' הקדושה והאחדות. ואר"ז שלכך שלמעלה

זכה לאריכות ימים מפני שלעולם לא הקפדתי בחוך ציית. ובפרט שאשה היא דוגמת בחי' אור הנפש הכללי הנק' בחי' מלכות ע"כ לריך להזכר מאד להיות בשלום עמה. וכמחז"ל בזמן שיש שלום ציניהם שכינה שרויה ציניהם. וזכו אות יו"ר שבאיש ואות ה' שבאשה. ובא"ל נסתלק שם י"ק וגשאריו אש ואש שמכלם מפני העירוד שציניהם. ואין אור זה הכללי שהוא שורש הקדוש' והתאחדות הנפלאה שורה כ"א במקום האחדות אשר צ"י הם באחדות ושלום ואחיה ואהבה בלב אחד כאיש אחד ע"ד שנק' נפש אחת כללי ע"כ אז הם ראוים שחשרה עליהם דוגמתם שזהו אור הנפש הכללי שלמעלה. אכן אם ל"ת יש שנאת חנם ציניהם והר"ז הם נמשכים אחר כח הנגע הרע אשר הוא מעלמא דפרודא. וע"כ הדין אפשר שחשרה עליהם אור האחדות השלמה. ולכן אם צ"י הם כן ח"ו בש"ח אזי נסתלק מהם הופעת אור הנפש הכללי שלמעלה. והגם דא"א שהשי"ת יסלק אורו זה מכלל צ"י. וכמחז"ל בצ"מ שגלו צ"י שכינה שרויה ציניהם וכתיב ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסה' וכו' מ"מ יש בו התמעטות אור והתעבות המסכים וההופעת האור הוא מעוטס. וע"ד מחז"ל חזי כלים והם צ"י אינם כלים. ודב"ז מבואר במחז"ל שאמרו מיום שנחרב ביהמ"ק נפקה ונעשית מחילה של ברזל בין ישראל לאביהם שבשמים. ועוד אמרו שאפילו מחילה של ברזל אינה יכולה להפסיק בין ישראל לאביהם שבשמים. והכוונה בזה כדברינו הנ"ל ע"ש שהאור הוא מעט מאד ודרך מסכים. ובה נבוא לביאור מחז"ל הנ"ל שדורות הראשונים נגלה קיום והאחרונים נסתם. הפנין בזה בזמן שביהמ"ק הראשון היה נכנה היו צ"י אז במעלה גדולה שהיה עבודתם להשי"ת מחוך אהבה ויראת הרוממות והיה ציניהם גדול אהבה כל ישראל כאיש אחד חברים. ועי"ז זכו לנפש הבהמיות הטבורה האחדות כדוגמת הכבשים ובני יונה אשר שלום ציניהם. וזכו עי"ז לנפש ישראל ושרה עליהם אור הכללי המכונה נפש הכללי. ועי"ז זכו עוד גם לרוח וגשמה שהוא הדבקות והשגות גדולות ועד ששרה עליהם גם בחי' רוח וגשמה שלמעלה

שלמעלה ששרתה על רוג' של ב"י. ואשר ה' ביהמ"ק הראשון ע"ד השלמות ששרתה בהם השכינה ואש של מעלה שהיה מסייע לקבל את קרבנות של ב"י. וע"כ נמלא ריבוי נביאים ביניהם והגם 'שאל"כ' היה ביניהם הרבה שחטאו בעונות החומרים. מ"מ עדיין מפני שהיה ביניהם לריקים הרבה אשר עבדו את השי"ת בדבקות ואהו"י הרוממות. ואפי' החוטאים היה ביניהם אחדות כדאיתא באגדה שאחאב נבש הרבה מלחמות מפני שלא היה לה"ר בדורו. ואחאב נק' בינוני מפני שביד התורה וס"ח. והר"ז שפדין היתה בנפשו הבהמיות שורש של אחדות עדיין קיים. והגם שהם חטאו ומלאו נפשם עם רוב רע מפני עונותם החמורות. מ"מ כיון שהיה ביניהם כמה לריקים וכשרים שהיו עובדים באהו"י ודבקות ע"י כ"ז היתה שורה אור שלמעלה מבחי' הנפש הכללי שלמעלה על כלל ב"י והרי עדיין לא נסתלק מצ"י הכח התעוררת דלתתא. ולכן זכו שינגלה קיום מהגאולה. כי אחרי שישור הדעת העליון שישער כי בזמן ע' שנה יותם פשעם ויתקו מעונם. וא"כ ממילא בעוד נ"ר השי"ת עליהם יזכו לעלות ולשוב בגאולה. אכן בב"ש שביהמ"ק היה חסר ה' דברים והטעם מפני שנחסר אז בהכלל בחי' רוח וגשמה שהיא האו"י הרוממות ולא היתה עבודתם כ"א ע"י בחי' אור הנפש שלמעלה. והטעם כי לא היתה עבודתם מלב חסוק באהו"י הרוממות. ולא היתה עבודתם כ"א מפני יראת הטעם. ואחר שבהמשך הזמן נמלא בכלל בני' ש"ח הרבה נעשה נפשם מעורב מאד מהרע דמשלמא דפרודא. וממילא עי"ז נתמעט מהם גם אור הנפש הכללי ונשארו ריקים כמו בלא התעוררת דלתתא. ומעתה אין מקום לאמר שע"י מה שיסעוררו ישובו ויתעלו למדרגתם כקדם כי אחר שאפי' בחי' התחבונה נחסר אללס. ולזה אין עלה כ"א ע"י התעוררת דלעילא לבד כמו שהיה בתחלת הבריאה. ע"כ נחסר קיום ואין בגאולה כ"א בעת הגלוי לפניו אשר אז למענו יעשה, כמאה"כ למעני למעני חפשה, או אם יתעוררו ב"י בתשובה גדולה וכדאיתא בזוה"ק

דאפי' ב'י כנישחא חדא יחובון יביאוו את הגאולה ושני הבחי' אלו אין שייך בהודעת הזמן ע"כ כתיב אני ה' בעתה אחישנה, וכמחז"ל בזה זכו אחישנה, ע"כ מזה יש להבין כמה נוגע פירוד לבבות שרבי"ז נוגע עד הנפש ואובד עי"ז אור נפש מעלה ונפשו מאופנים ונפש הבהמיות נתמלאת עם רע דמשלמא דפרודא. ע"כ כל איש לבב הרולה וחסן בחיים חיי נלחי יראה וישתדל בעלמו בכל נפשו ומאודו להיות אובד שלום ורודף שלום בכל פון ולעורר חמיד בלבו אהבת רעים ואהבת ב"י. וכן יה"ר מן השי"ת עלינו ועל כלל בני ישראל א"ס:

ועפ"י נבוא לביאור מחז"ל הי"ל חטאו בכפלים וכו'. דדבר זה אשר בני' היה ביניהם אהבה אינו אלא בהרוב בני ישראל ובהגדולים שבהם. אבל אלו כמה וכמה שהם חטאו בהשלשה חמורות הם בזוה"י ה' בהם שנאה ופירוד כי הלא היו שופכי דמים וירושלים נקראה אז הוי עיר הדמים. ורק כיון דרוב העם והגדולים ה' ביניהם אהבה ע"כ לא נסתלק מהם אור הכללי ובחי' הנפש השייך לכלל ב"י. ומה שלא הועיל זכותם להגן שלא תחרב הוא מפני שלא הוכיחו זל"ז כדאיתא בגמרא. אבל אור השכינה עדיין היתה עמהם כמבואר בריש יחזקאל ומובא בזוה"ק דב"י. וזהו פי' מחז"ל חטאו בכפלים שלא האמנאים גירשו מהם עלמס בחי' אור רוח וגשמה שנחשבת חטא אחת. ואח"כ חטאו עוד עד שנפשם נתמלא ברע דפרודא ועי"ז נסתלק מהם גם אור הבחי' הנפש הכללי. וזהו הכפילות שגרמו נפילתם כפולה עד שאינם יכולים לקום כי נפלו עי"ז להתווסף רבה. וזהו מאה"כ או"י עוזבו מקור מים חיים לתשוב להם בורות נשברים, ולכן לקו בכפלים כי הם גרמו בעונותם ב' בחי'. אחת הסתלקות אור הכלליות של בחי' נשמה ורוח. ושנית שאפי' אור כללי של נפש ג"כ אבדו. ונמלא דכל חטא נחשבת לשניים רעות. ולעתיד יתנחמו בכפלים שמלבד מה שיחזרו להם אור הנפש רוח נשמה הכללי יזכו עוד מעלת אור ח' ויחידה שזכו בחינת רגון וכתר אשר אלו המדות גורמים לתשובה פילאה

שילאה אשר כל העוונות יתהפכו לזכויות. והר"ז נחמה בפולה, וזהו מאמר הכתוב דברו על לב ירושלים כי מלאה זבלה, פי' זבלה הוא מעלה של התעלות מדריגותיה כי מעלה גם לחיה ויחידה ושם כי נראה עונה, פירוש שטויות' גם כן יתהפכו לזכויות ורלון :

י"ש עוד דרך לבאר המדרש הנ"ל נחמו נחמו עמי. ובוזה יבואר ג"כ הכתוב ואחזקן אל ה'. פירש"י ב' פירושים. א' אע"פ שיש ללדיקים לחלות במעשיהם הטובים אינם מבקשים אלא מחנת חנם, ולכן תפס מש"ר כאן לשון ואחזקן. פירוש ב' כי זה א' מעשרה לשונות שנקראת חפלה. ולפי זה עדיין לא ילאנו ידי המקרא לפי פשוטו למה בחר לו זכאן דווקא לשון ואחזקן ולא בשאר לשון חפלה. שמאינו אלא מש"ר וילקח משה. ויחל משה. וכו'. ונבאר זאת ע"פ מחז"ל שאמרו כי התורה הקדושה יש לה מ"ט פנים טהור, ומ"ט פנים טמא, והנה המ"ט פנים טהור הם שבע מדות דקדושה שכל מדה ומדה כלולה משבע מדות בט"ה עולים מ"ט פנים. וכה"ג הם להיפך המדות נפלות שנפלו בעלמא דשרודא ונהעצבו והם כל המדות והתאוות שיש בהם חיסו' מפני שהם מחלק הרע והם המ"ט פני' עמא וחיותם הוא מאשר ילכדו זרשתם איזו ניולות דקדושה כי אין עוד מלבדו כתיב, ואש"י כל הכח וחיות הרע והחילוטים וכס"א אין להם חיות כי אם על ידי ניולות קדושות שנפלו אליהם, ולכן נקרך הכירור ע"י קיום התורה ופלות בכדי לברר את הניולות וזאת היא עיקר העבודה לברר את הטוב בכדי שעי"ז יוליא ניולות השייכים אליו על ידי השכפה מדות הנ"ל. ולהעלותם בקדושה. והנה המ"ט פנים טהור הם החמשים שערי בינה שנמסרו למשה חוץ מאחד, ושער החמשים הוא זה שער הסולל מה שנתגלה עליו אור גדול ע"ד פסחוד שיה' ביעור הרע לגמרי כמאה"כ ואת רוח הטומאה אטביר מן הארץ. וזהו על ידי ברור כל הניולות קדושה השייכים אליו עד שלא נשאר שום ניולות קדושה בהסמרא אחרא, ועי"ז יוסר כל המסכים ונתגלה עי"ז אור

האמונה באין סוף ואשר כן יהי' לעתיד ואז כתיב ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר וכו' : **והנה** מש"ר זכה בשעת מתן תורה לכל החמשים שערים האלו, ועי"ז היה ראוי שכן יהי' הכלל בניי שהם ג"כ יזכו לזה כמו שיחגלה לעתיד ויחבער הטומאה לגמרי מן העולם כמאה"כ אני אחרחי אלהים אחס, אכן אח"כ כאשר חטאו אכדו בניי את עדים, וגם משה רבינו נחסר ממנו בחי' שער החמשי' וזהו חמשים שע"ב נחסרו למשה בשעת מתן תורה חוץ מאחד שנלקח ממנו אח"כ בחטאו בניי כמבואר בכהאר"י ז"ל, ומ"מ הנס שנחסר שער הנו"ן נשאר חייה בחינה מהשער הזה בעולם מה שהוא זה התגלות אור האמונה והוא זה יסוד העבודה והדבקות. כי מדי עת שאדם משבר תאוותיו ורלוטו עבור רלון השם יתברך, ועי"ז הלא אז מברר ניולות קדושה השייכים לנפשו מן החילוטים. אז ממילא מופיע עליו אור מהשער החמשים. וזהו מאה"כ חדשים לבקרים רבה אמונתך. חדשים הוא מה שמעלה על ידי עבודתו בכל פעם ניולות לקדושה. לבקרים בוקר הוא ע"ד מחז"ל בקרו את הקרבן שלא יהיה בו מום. עי"ז רבה אמונתך. מהארת זיו שער החמשים. וזהו הכוונה אשר במת"ת ראו מ"ט פנים טהור ומ"ט פ' טמא להורות שהבחירה בידם לברור הטוב ושיוכלו ללאה ע"י עבודתם מן מ"ט שערי טומאה. ולכנוס ולפלות בהמ"ט של טהרה. וממילא מובן שאם אינם שומרים התורה והמלוה המה טפלים ח"ו עד להמ"ט של טומאה, ועל זה הדרך ניתנה החוכמה ל"ח ק' נגד שני פעמים מ"ט הטולה ל"ח. ועד"ז בא ענין הגלות בכדי שיהיה על ידי זה ברור גמור :

והנה משה רבינו שזכה שהיה לו מ"ט שערי בינה פנים טהור בכ"ז אחד את שער הנו"ן. ומה היה חסד לו אחר ברורו זה. דבר זה תירץ הבש"ט ז"ע כי בכ"ז עדיין נמלא מסכים דקים, והגם שמה ה' בודלא עולה בעבודתו תמיד, מ"מ רב"ז אין לו שיפור וכאשר עלה לשער החמשים ראה שהחיל לו שם מחדש

מחדש מ"ט שערים ולא זכה עדיין לשער החמשי,
 ואשר לזאת ה' גודל רצון מש"ר שיפלה
 לא"י. כי לפה שם יזכה לשער החמשים אשר
 זה בירור הרע לגמרי מהעולם, וזהו רמז
 ואחמקן לשון חמינה על שער החמשים שיזכה
 לעלות לא"י ולהשיג שם שער הנו"ן, ואפשר
 לפרש עוד ברמז דבריו הנ"ל, שמשך רבינו
 ביקש מהש"ת שני דברים, אחת שיזכה לעלות
 ולהשיג שם שער החמשים, וזהו ואחמקן אל
 ה', וזכאם לא יפועול זאת עכ"פ ישלח עזרתו
 מקודש בעת עסקיו בחוריה ותפלה שיהיה ע"י
 גודל רצון הלב, ולב נשבר ועם רעותה דנפשי'
 לרצון הש"י עד שיא הדיבור מלב ונפש, וזהו
 בעת ההיא עד שזכה לגאולה האמיתית עכ"פ,
 לאמר, אמרות טהורות לפני הש"ת:
ובזה נאיר לנו המדרש פתח דבריו. חטאו
 בכפלים, כי מלבד שיאזו ונתרחקו

ממ"ט פנים טהור אשר זהו חטא בפ"ע,
 עוד זאת להם שירדו פלאים ונפלו למ"ט פני'
 טמא, ולקו בכפלים בל"ח תוכחות העולה
 כפלים מ"ט. וע"י הגלות שהוא ג"כ לחקן
 שיהיה ע"ז בירור גמור וע"י כן יזכו להנחם
 בכפלים כי נחם ג"כ בנימטריא ל"ח, ר"ל ע"י
 הגלות ובלקו בכפלים ילאזו מן המ"ט שפרי
 עומאה ונכנסו בכל המ"ט שערי קדושה, והר'
 זה עולה נחם נחמה אחת. ועוד שנית שיזו
 לשער החמשים שהוא השער הכולל לכל
 הבערים. וזהו נחמה שנית, והאות ראשון ט'
 אות נ' להורות על שער החמשים אשר אז
 ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ ונגלה כבוד
 ה', וזהו ג"כ נחמה כפולה שהוא ענין הקיים
 לעד אחר שיאזו כל הנילוים הטובים ולא
 יאחר בעולם כ"א הטוב והברכה, אמן כן יו'
 רצון במהרה בימינו אמן כלה:

בג.

בפ' ואחמקן. ועתה ישראל מה ה' אלתיך
 שואל ממך כ"א ליראה, אחז"ל ובי יראה
 מלחא זוטרתא אין לגבי משה מלחא זוטרתא.
 ומקשין המפרשים בחירולם לגבי משה, מה
 מהני דהא משה אמר זאת לישראל אשר להם
 אינו זוטרתא, ב' יש לרקדק על עוד מחז"ל
 בכתוב זה. מה, א"ת מה אלא מאה וזו מאה
 ברכות שחייב בכל יום, ומהו כ"כ חשיבות
 דב"ז יותר מכל המלות עד שהוא ענין פרטי
 אשר עליו נאמר שואל מעמד:
ולתרין כ"ז עקדים. שאלת החכם דהיאך
 שייך ליווי על המדה שלבב כי
 ביראה תלוי בהבנת הלב ולא בפעולת מעשי
 האדם, ואם לבו אינו מהירא מה יושיל אליו
 הלווי, והנכון בזה שאין הכוונה כי אם על
 ההתבוננות ומיקוק המחשבה ע"י אמונה שלמה
 שישים דעתו וכל בינתו בכל אלה הדברים
 אשר משה הואיל באר את כל הנסים ורוב
 השגחת הש"ת וכל עוראותיו אשר הפליא
 לעשות בכל הארבעים שנה עם עמו בני,
 ואשר בני ישראל ראו את כבוד ה' ומעשו

אשר עשה המעידים עליו אשר הן לה' השמי'
 ושה"ש וכו' והוא האחד יחיד אשר יר את הכל
 ומחיה את הכל גומל ומעניש וישים דעתו בזה
 כפוס שיצורא דליה, כדאיתא בזוה"ק על מאמר
 הכתוב נודע בשערים בעלה, כל חד וחד לפוס
 שיצורא דלי' וכפי מוחו ודעתו ע"י כל זה אם
 ירגיל את עלמו בכל יום תמיד יתחקין הדברים
 בלבו ויתפעל עם זה עד שיא מחשבתו
 ממחשבת הלב להתפעלות הלב. כי כמו שכתב
 באדם שני בחינות אשר האחת מוליאה השנים
 לפועל גמור כמו המחשבה והמעשה שתשוקת
 המחשבה מפעילה באדם להביאו לפועל המעשה.
 הנה כן נמלא השני בחינות אלו גם בהבחינה
 האחת שהיא מחשבת הלב שבתחילה אינה בלב
 רק לזר דק וכמו רחוקה היא ממנו. אבל
 אחר שפועל ומעמיק בה מתלייר בלבו הישב
 ויואל לפועל מורגש בלבו עד שזה נלטייר
 המחשבה קרובה ומזומנת לפניו, וזהו מאה"כ
 שויתי ה' לנגדי המיד כי מימיני כל אמוסי.
 פי' שהאדם יש בו ג' חלקים מחשבה שבחוש
 שהוא לזר דק, ואח"כ התעבות המחשבה שהיא
 נתהוות

נתהווים מורגשת, ואחר שגולד יורד בו הרגשה שהיא בלב ויולאם לפועל נגלה נגד עיני בשר המביטים במורגש הנגלה בפועל הנגלה, והנה כל הג' חלקים הנ"ל נמלאו כולם אפי' בהמחשבה הדקה שבמוח דהיינו ראשית המחשבה הלוכזת לורה המבדקת עליו כהעברת המרא' המלוטטת ואח"כ נחטבת קלח במוחו מידי שוקא ומחשב בה ונתהווים מורגשת שבמחשבה, ואחר כך נחטבת יותר ויורדת לפועל בחוך הלב, ובהלב שהיא עבה יתרה מהמוח מורת ג"כ דרך בחי' אלו מחשבה שבלב הרגש שבלב ועד שיורדת בראשונה להידים הפועלים והיד הימין מפני כוחו שהוא חזק מהשמאל ע"כ מקבל את כח המעשה בפועל קודם. והנה האדם רוב בניו ומניני הם כלי הפעולה, ומורגשים מאוד עם הרגשת הפעולה, ולכך טבע האדם שהוא רחוק מהשגות הדקות כרומויות המשוללים מן המורגשות. ומכש"כ מההפעלות נגלים אשר ע"כ זה האדם נמשך בטבעו וקרוב אל הגשמיים המורגשים צעירי המרגשים והקרובי' מאוד לפועלים נגלים. ואשר ע"כ רחוק ה' מכליוותיהם, אבל דוד היה שם תמים דעתו צהשכל הדק הרוחני שזכו לזירי פולם הרוחני. וכל מחשבותיו היה להביט בגדולת הצורה יס"ש. ועד שהדקות מחשבתו צוה נתהווים מורגש שכלי, ועד שילא ההשגות המחשבה זו במוחו ולבו כמו לפועל הנדמה ונלטייר צעירי מחשבתו, והוה המכונה צבחי' ימין, והוה שיתו ה' לנגדי וצמה זכיתי כי מימיני שילא מחשבתו כמו לפועל השכלי הנקרא ימין מזו כל אמוט: ועד"ז מחפרש ג"כ מאה"כ. החכם עיניו בראשו. פי' שהעניינים הם המטוררים את התשוקות הגשמיים. אבל החכם הנמשך אחר דקות וראשית השכל עיניו לפורר את כל המורגש שציעו צהשכל הרוחני הדק המיוחד לראשו. והקוטב מכל זה שלא תחול היראה על האדם כ"א ע"פ רוב התעוררות המחשבה בכל הכניעות השייכים ליהוה יראה במוחו ולבו מפני החמקקות מחשבתו באומץ אמונה אשר הם הכל בגדלות הצורה יס"ש ובהשגחתו כנפלאה. ועי"ז אשר ירגיל את עלמו בזה החבל

תמיד מלא המחשבה בו לפועל לזיר רוחני אשר כבוד השי"ח הוא נגדו תמיד, וכאשר זה הלזיר הוא באמת בן כמאה"כ מלא את השמים והארץ אני מלא. והנה אחר כל השתדלות והשגות תדיריות מה שיתאמן בו האדם להשיג היראה הוא לריך ומוכרח מאוד להמניח מן יומתק בעיני ה' אשר הוא ברחמיו יעוררו על דב"ז, כמחול"ל על מאה"כ טפה רשע ללדיק שאלמלא הקב"ה שזרו לא הי' יכול לו, וכתיב אם ה' לא ישמר עיר שוא שקד שומר. והיינו ע"פ מאמר הוה"ק רוח מעורר רוח ואיתא רוח מלעילא, ואם רוחו דכתי' ובקדושה כמו כדון וכו'. והוה מאה"כ אם ישים אליו לבו רוחו וכשמתו אליו יאסוף. וכתיב ונחה עליו רוח חכמה ובינה רוח דעת ויראת ה', וכ"פ בזהר באתערותא דלתתא אתער ג"כ לעילא. והנה התעוררות דלעילא הנחה עליו הם רבים שוטפים על התעוררות דלתתא כמו מי דנא על מי אוכלא, וכמעין על מי מדה קטנה אשר כמעט המי מדה יתבטלין נגד מי המעין. והוה מאמר הכתוב מה ה' אלהיך שואל מעמך כמו שאלה שהיא חוזרת צעין והבן. והוה ג"כ מחול"ל אמר הקב"ה צחי פתחי לי כחודה של מחט ואני אפתח לכם וכו'. אולם אין השי"ח חוץ לאדם חנם כ"א עומן וחונן לאדם משל האדם עצמו, ויבואר הדבר ע"פ ח"א אשר ראשית הנשמה היא גבוה מעל גבוה עומד בין החיות הקודש אשר שם נגלה כבוד ה' מאוד וגובה ויראה להם, ומהעולם הנשמות יורד מדרגא אל דרגא אל עולם הרוח ועד לרוח האדם הזה ומשם לעולם האופנים ולנפש האדם זה, ועד שהענף התחתון יורד לתוך הגוף החשוך והנפש כנהמיות הזה והאדם צהתעוררות שלו למטה מעורר כן למטה בעילוי אחר עילוי מענף לגוף ענש הנפש ומנפש לרוחו ומרוחו לנשמתו, ואז על ידי זה מה שהנשמה שם מלאה יראה ה' היא מושפעת כמו מעל השמים ויורד היראה לרוחו ונפשו עד שנגעת לפנף נפשו שבחוך הגוף, ועי"ז תמלא האדם יראה. והוה כמאה"כ כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו, חבל דייקא שזכו כמשל החבל

החבל הממשיך ממע, ויש כח בחדם לעורר את
 גשמתו עד שגם הוא מבקשת מלפני ה' אשר
 יאיר עלי' מחדש, וזהו שירו לה' שיר חדש.
 זכה כל מלאות החן הזה אי אפשר להיות
 ב"א כשאין בנמלא מסכים המבדילים בין
 גשמתו ובין כבוד השי"ת, וכמו כן בין גשמתו
 לרוחו ובין רוחו לנפשו ובין עלם הנפש להארס
 עלמו. אכן מי שנמלא בו עוונות המבדילים
 או הוא בתולדתו מעורב בו רוב רע, הארס
 הלוה אי אפשר לו להשיג כי אם על ידי רוב
 תשובה מקודם בכדי להסיר המסכים או לפחות
 לזככם עד שיריד בכ"ו הבהקת אור מעלה
 דרך הנפש רוח ונשמה הנ"ל. ועפ"ז יבואר
 מאה"כ ופחה ישראל. דמה הוא כוונת ועתה.
 דהנה בני חטאו מאור בעגל. ועפ"ז נגשה
 מסכים גדולים ועבים מאוד המונעים את כל
 אור שלמעלה העוורס. ולזה ההגבל משה רבינו
 ארבעים יום וכו' עד שזיכך והעביר את
 המסכים כמאה"כ מקודם וישמע ה' אלי גם
 בפעם ההוא ולא אבה השחיתך. ועכ"ז בא
 משה אל בני ישראל בעטנה עלומה. ועתה
 ישראל פי' עתה שהוסר מכס על ידי תפילתי
 אם המסכים שלכם גם אין עתה אלא תשובה

אשר נקל עליכם להתעורר את עלמכם בתשובה
 אלהבא ולעורר את היראה עלומה כי יחוננוכם
 ה' בעזר שלו החנית חנם מפני כי אתם חבל
 נחלתו. וזהו מחז"ל אין לגבי משה שהסיר
 מבני ישראל את כל המסכים או מלתא זוטרתו
 הוי לבני' להשיג את היראה השלמה וליכך
 ממדריגה למדריגה מיראה לבוא לפועל הנשמי
 הטוב באמת, שזהו ללכת בדרךיו שמירת כל
 המלו"ע והל"ת וכל מלות דרבנן. כי אפילו מלות
 דרבנן העובר אחז"ל שחייב מיתה שזהו הסתלקות
 האור הנ"ל, ואזי תזכו לאהבה אותי, ואז תזכו
 עוד לעבדו בכל לבבך ובכל נפשך. והנה
 התפסותא דמשה בכל דור המסיר מבני' את
 המסכים אחר תשובת בני' והוא פי' מגיש
 רוב חיזוק האמונה אשר לכן נקרא משה רבינו
 מהימנא, ולכן נקרא דבר זה תמיד לגבי משה
 יסכן מאוד לקיים מאה"כ ועתה שזהו תשובה
 והתבוננות תמיד פי' אמונתו האמת יזכה
 ליראה את ה' אלהיך וכו'. אכן משמעת דעתו
 אל החרטה ואל התשובה יכול ח"ו לנפול
 בעצבות המונע לו מכל הנ"ל. עד"ו אחז"ל מה
 היא מאה ברכות פי' שכ"ז יהי' שמה בחלקו
 ויודה תמיד לה' ואז יתוקן הכל :

מד.

ה' הו"מ חרע"ל. לאה"ק. יצרך נא ה' חילו
 וכו' וכו', וזה מה שדברנו בש"ק בעת
 של"ם ויה"ר שניה נאה מקיים וזה הוא מחז"ל
 באבות עשה רעונו כרעונו, כדי שיעשה רעונו
 כרעונו, בעל רעונו וכו' וקשה א' דמהו ההבטחה
 בזה שיעשה רעונו כרעונו. ואם שי"ה הרעון
 לפני ה' שלא כרעונו והוא כן יעשה כרעונו
 א"כ הלא אי"ב טובת שכל לפני האדם הזה.
 והל"ל הוי שיעשה רעונו כרעונו. והר"ב פירש
 שיעשה ראון ויתן לך טובה בעין יפה. ועדיין
 היאך שי"ך לאמר שלפני השי"ת שלא בעין יפה,
 כי מי ימחה ח"ו לפניו והלא הכל ברעונו
 וחפלו תלוים. שניה והר"ז בשביל לקבל פרס,
 עוד בעל רעונו כו' שיבטל רעון אחרים והלא

אי"ז מדה כנגד מדה. והל"ז כדי שיבטל רעונו
 מפני רעונו. ואי"ז ח"ו דרך גנאי. כי הלא
 אחז"ל למנלח שמנלחין אותו ושמת :
ויבואר במ"ד דהנה האדם לריך לעבוד
 את ה' עד שיגיע לדרקות נמוך
 פ"ד מאמר הכתוב כי חלק ה' עמו יעקב חבל
 נחלתו וכמו שהחלק נמשך אחר הכל כך לרין
 להיות משוקת ישראליו אליו. ועוד כמ"ל
 החבל אשר הארני עדה הם קאורי בחבל של
 חיים להארמה אשר תחתיו ואם יתפסק החבל
 נפסק חיותם כן לרין להיות חבל התקשרות
 יעקב אליו. והענין בזה מפני שבאמת נשמת
 ישראל הם קשורים לאור עליון המופיע מהתחת
 כהא

הוא הכבוד והוא מקבלת שם חיות רוחני
 בכל עניני מהותה ואיכותה שהוא בכלל כל
 המדות הקדושות והדבקות המקבלת ומתי'
 אותה ומשלימה להיות כל רעונה מותאמת כפי
 דלון ה' ממנה. אך ברדתה להגוף החומר
 ונתלבשת בכמה חומר' ויורדת לעלמא דפרודא.
 וזפרט ע"י עונות נעשים מסכים מבדילים
 כמאה"כ כ"א עונותיכם מבדילים, אשר על כן
 לריך להשתדל ביותר ולעבוד בכל לב ונפש
 בכדי שיזכה עי"ז לטהר ולזכך את החומר שלו
 ועד שיסיר את המסלה מהמסכים והחומר שלו
 וכפי הזדככותו כמו כן יזכה שנשמתו תהל
 אורה וחסלה תשוקתה למעלה לרלון השי"ת
 כמו שכן הוא עלמות מהותה וחסלה בשורשה
 למעלה ממקום שאיבת חיותה הרוחני. וכמשל
 ענב שלהבת האש העולית למעלה. ורק
 שהחומר מכבדה וסותם אורה. אבל כאשר
 יזכך ויחליש את החומר המונע ובהסיר את
 המונע היא חסיד לנבט עלמותה, ואכן הלא
 זאת מדרגה גדולה הוא ואיך אפשר להשיגה
 על כן אומר התנא אישך ראה אתה לעשות
 אתה צדקות דלתתא בזה. ועי"ז יזכה אשר כן
 יאר ה' פניו אליך להשיג זאת המדרגה. וזה
 השתדל תמיד לעורר את האהבה והשמחה
 בלבדך בעת אשר תעשה מצוה וטורה
 ותפלה שתעשה בחשק ושמחה גדולה כמו
 שאתה עושה בלוחו חשק את חפני עלמך, ואם
 תרגיל א"ש בזה תמיד וחשק מוסיף חשק עד
 שתזכה אשר גם ה' יאיר עליך רוח ממרום
 ויסיר ממך את המסכים שלך וישיגך עד שתזכה
 די יהיה כל חשקך ורלונך חפשי מכל ענין
 אשר לעלמך, ולא יהי' כל מגמך כי אם
 לתלאות רלון אבינו שבשמים. וזהו כדי שיפשה
 ע"י שיפשה לך הארת הדעת והדבקות אשר
 יהי' רלונך חפץ תמיד לעשות כרלון השי"ת
 תמך. ואתנס האדם אם שהוא פרטי מ"מ הוא
 ג"כ מעורב עם הכלל. ולכן ענב האדם הוא
 נמשך אחר דיעות והסנהגות חביריו ושכיניו.
 וזפרט שיש מדות כמה שהם נטועים בענפי
 הענפים כמו הבושה והכבוד וגם מפני התערבו'
 הכלל הנה אלה הפחותים ממנו לך יש כמה

ענינים שהם גורמים בהם להכביד את חומר
 ושלא יהי' בהם רלון השי"ת. ער"ז
 נתן עוד עלה אשר בכ"ז תראה אם איך רלונך
 בזה כרלונך, מ"מ ראה בטל את רלונך מפני
 רלונך, ואם תתנגב כן תמיד תזכה אשר השי"ת
 יבטל את רלון אחרים מה שהם מכניסים כן
 ומעפילים בעד רלונך הוא יסור כוחם הזה
 ממך שלא יפסידו לך, ותזכה מפנה שגם באלו
 הענינים תזכה ג"כ להיות רלונך כרלונך ושני
 המדות האלו תלוים בשני מדות הא' במדת
 השמחה. וכב' בניטול עלמו גבולות נפשו והבן,
 ידיו וכו' :

ורבאר

קלת ענין הביטול רלונך הפרטי
 דזה דבר קשה מאוד כי הרלונות
 הננלים באדם הם כמו הלוה אשר היא מושרשת
 במהות הדבר וערלה ילאת לפרט הזה. ואם
 הפרט הזה הוא מושרש ועבה במהותו היאך
 יהי' ביכלתו לנטול. ואפילו אם יתגבר על
 פרטי זה, מ"מ האדם הזה הלא עלול הוא
 לענין חטא הזה אחר שהמדה הזאת מושרשת
 בקרבנו. אמנם הנה שורש כל המדות הם אלו
 זאת שרשם דעתה של אדם, והדעת של אדם
 הוא הרלון שלו ואם ישבור דעתו ואת כל
 עלמותיו וכל יש של עלמו לפני השי"ת. והר"ז
 ביטל את עלמו ביטול כללי והחליש בקרבנו
 את השורש של כל הפרטים שלו ממילא נקל
 בענינו עי"ז לנטול את הרלון הפרטי הזה.
 ועוד כי א"א שום התחדשות בעולם כי אם
 ע"י שפושט הלוה הראשונה ואח"כ יתכן לקבל
 בו ולבזש לורה חדשה, וזהו סוד ענין הזריעה
 בכל עניני לחמים והולדת ב"ח ואדם. וגמלא
 דעיקר העלה המיוסדת באדם לשבור רוחו
 ולהשפיל דעתו תמיד לפני השי"ת, ועי"ז יהי'
 ביכלתו לנטול את רלונותיו הפרטים, והר"ז כי
 על ידי שהוא מביא את עלמו לבחי' און, והר"ז
 הוא פושט לורה ראשונה יתכן אשר אחר כך
 יקבל עליו לורה חדשה וטובה. שנית אשר על
 ידי הפסקת המשיין שזהו הדעת שלו הנשבר
 הר"ז נתייבש ונחלש ענפי הלוהות וכל הענפי
 הרלונות שיוולאת הם כולם מלושים. שלישיית כי
 כאשר אדם הוא עם לב השלם, הר"ז דבר
 הנפסד

הנפרד ורשות בפ"ע והיאך יתכן שיבטל עלמו
 את עלמו ומש"כ כאשר הוא כשבר, והר"ז
 כפוף ונבטל לרצון השי"ת והוא דבוק אז
 להקדושה כי הנטפל אל ה' ה' מקדשו ועפ"ז
 יובן מחו"ל המתגאה כאלו בא על כל העריות
 כולן. ועוד מחו"ל מתגאה אין עפרו נעבר
 לחיות המתים ואין לריך ביאור כי מובנים הם
 בקל למצין עם דבריו הנ"ל:

ועפ"ז

י"ל מאה"כ אשה כי חוריע וילדה
 זכר. כנ"י נקרא' אשה. וכן אדם
 הפרטי נקרא נגד השם יתברך אשה כי חוריע
 שיביא את עלמו לאין, כמו ענין הזרע שפוטט
 את הלורה המגבילו ומתקרב אל שורש החי'
 השם יתב', עי"ז וילדה זכר שהוא דרכו לכבוש
 ומתגבר עי"ז על ילדו ועל הרעויות שלו, וזכר
 הוא בחי' אהבה וכיון דהרפת שלו נתקן ממילא
 כל המדות בידו להתקם, וזכו מחו"ל דעה
 קניית מה חסרת. ויה"ר שנמשיך את עלמנו
 לקיים ולאשר את דברינו אלה ונשיח בחוקי
 השי"ת ונשמח וכו'. ידידו הנ"ל:

וישראל

להוליא היייר ממנו חלק הנה עוד
 דבר גנוז במחו"ל כי בעת מוחין
 גדולות אז העם להפעלות שיבי' עבודתו בזהבה
 נפלאה עד שיעשה רצון השי"ת בשמחה גדולה
 כשמחה שמרגיש בעת גורל הטובות שצפולם
 המגיעו להרגשת מתקיות נפשו, ועי"ז יזכה
 שיתהפך רצון עלמו להיות שזה כרצון של השם
 יתברך ממנו, ועי"ז הגם שיסתלק ממנו המוחד"ג
 ישאר רשימו בנפשו אשר גם במוחד"ק יקום
 במקום קדשו הנ"ל ע"י שיבטל רצונו מפני רצון
 השי"ת, ולורך הענין מה שנופל בקטנות הוא
 מפני השתקפות בני' הנמוכים ממנו ועל ידי
 שאינו יכול להפעלותם יורד גם הוא למטה
 ולריך אז לבטל רצונו, ויכול להועיל גם להם
 אשר גם הם יבטלו רעונם כי באמת רעונם
 טפל חסותו. וזהו כדי שיבטל רצון אחרים
 וכו'. והנה ענין הביטול נקרא מפני מדת
 הנורא כי השי"ת אינו מושג והוא נורא תהלות,
 פ"כ יש לבטל כל הרעויות לרצונו האינו מושג
 וכי בחי' זו נקרא אור המקיף השורה על מוחו
 המשיג כדאיחא בפה"א, וזהו המקרה בחיים

עליותיו מים הם הדעת המושג ועליותיו הם
 האינו מושג ורק רואה מרחוק מאמין ומצין
 ומתבטל אליו. ולכן אפילו בעת קטנות נשאר
 לו רשימה מבחי' נורא המוד"ג שהוא טחה
 בחי' האינו מושג. וזהו ירידה ללורך עליה
 שע"ז נודרך לו מאוד החומר שלו, וממילא
 אח"כ נחעלה יותר כי גם הארת המוחד"ג
 הראשונה והאי"מ הקודם יכול לזכות שיבי' לו
 בבחי' מושג, והוא עי"ז יזכה לאור מקיף מאוד
 יותר נעלה האי"מ וזכה י"ל דזהו בחי' פסח
 הארת מתנה במוד"ג כליל פסח ואחר כך
 נסתלק ורק רשימה נשאר ולריך לטהר מדותיו
 ע"י בחי' ביטול רצונו ע"י המטחת נורא הבחי'
 שהיא נשארת לו בזאומ"ק. וזהו בחינת שפרות
 השי"ך לאור אומ"ק. ועמ"ר גימט' י"ש. יש
 נקרא בחי' הרשימה מהאור אומ"ק ועד שזוכה
 להתעלות בבית אלהים זהו שבועות שנתעלה
 למוד"ג וזכה לבחי' הנקרא אין וכתר המקיף.
 והנה כ"ז ח"א כי אם ע"י עבודה מאהבה
 שע"ז עולה המיד מן המושג לשאינו מושג
 ואח"כ נעשה לו האו"מ בחי' מושג וזכה לבחי'
 יותר נעלה האו"מ, וזהו תכלית הדבקות של
 לדיקים, וזהו מי יעלה בזכר ה' ומי יקום, יקום
 דייקא במקום קדשו וכו' ישא ברכה מאת ה'
 זו אור מושג ולדקה זו האי"מ, וזהו לדיקים
 אין להם מנוחה בין בצוה"ז ובין בצוה"ב, כי
 כמו שבצוה"ז הלכו ועלו חמוד מן המושג
 לשאינו מושג כן בצוה"ב יזכו לזה. והגם ששם
 נקרא עולם העומד מ"מ לאוהבי השי"ת אשר
 הם אינם עובדים ע"מ לקבל פרס כי אם הם
 חושבים העבודה למתנת חנם מאת ה', חסד
 שאין לו גבול כמ"כ זוכים ועולים למעלה ע"י
 המשך הזיכור והקדושה שזוכים בג"ע, וזהו
 להנחיל לאוהבי יש, שזהו בחי' הרשימה מאי"מ.
 ואחר כך אולרותיהם אמלא, עם בחי' אי"מ
 המקיף יותר עליון. והלואי נזכה להיות נטפל
 לאלו אוהבי ה' אשר הם מקיימים יראת ה'
 היא אולרו, וזהו מחו"ל אלה הוו כעבדים
 העושים שלא על מנת לקבל פרס, פי' שהעובדים
 מיראה הם הכל ע"ד הקלוב ונקרא בחי' מושג
 פ"כ שם בעולם הבא עומדים, ומש"כ אלו
 שמאכבה

שמאחבה הם בחינתם אור כפול פנימי המושג ומקוץ האי"מ, וכן יהי' להם שם גם כן בבחי' אורר מתנת הנס ואולרותיהם תמיד אמלא

וזהוים לבחינת נורא, וזהו ויהי' מורא שמים עליכם:

מה

במדרש

רבה פרשת שלח הרי חלה למטה ונסכים למעלה, לפיכך פתח ר' חנינא לך אכול בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יינך כי כבר ראה אלהים את מעשיך, אכול בשמחה לחמך זו פרשת חלה, ושתה בלב טוב יינך זו פרשת נסכים, מהו כי כבר ראה וגו' זו הכנסת ישראל לארץ, שנאמר כי תבאו אל הארץ. המדרש הזה לריך ביאור דאש זה שהכתוב אינו מייירי כי אם בעניני מלוא כדאיתא בשבת פ"ג כתיב ושבת אני את השמחה וכתיב ולשמחה מה זו עושה כאן בשמחה של מלוא וכו' וזהו פירש ר"ח שפיר כפי הכ"ל. אבל קשה אי דמה לנו התועלת היולא מזה מה שבקבלת חור ושנה מה דכבר נאמר בתורה וה"ו כמו עוד לקרא שבחורה ולמה נלמד גם שלמה לאמרו כיון שכבר מבואר זה בתורה ומה חידוש לנו שלמה במאה"כ הזה, ב' מדוע שינה את הסדר שבחורה. דבתורה מקודם יין נסכים ואח"כ חלה וענין ביאהם לארץ קדמה להן לשניהם ושלמה הסיך את הסדר בכולו. ב' הלא בחורה שם נזכר בשר קרבנות ומנחות סולת ושמן ויין. ומדוע חיסר שלמה ודלגס ולא הזכיר כ"א יין נסכים לבד. ד' מדוע לא הזכיר שלמה רק אשר כבר ראה את מעשיך, ולא אמר כי כבר ראה אותך, ע"ד מאה"כ אם חפץ בנו ה' ויתבאר בס"ד בהקדם מה דלריך להבין ענין המיכות הפרשיות זה לזה, דאמר מעשה המרגלים ומה שהלינו את כב"י נשמחה פי' יין נסכים וקרבנות וחלה, ואח"כ עוד ענין שאינו מענינו כלל וזו מעשה המקושש, ואח"כ פרשת מלוח לילות. ויתכן לומר משום דעיקר נתינת התורה לבי' הוא בכדי שע"י קיום התורה והמלות יודעכו ויוטהרו ויזכו עי"ז להיות דבקים בקדושת כבוד השם יתברך, וכדאיתא ביצמות והביאה הרמב"ם אשר כלל

של כל החורה היא והתקדשתם והייתם קדושים. והענין משני שהשם יתברך הוא מהי' את כל הכרואים בכל כללותיהם וכל פרטותיהם כמאה"כ ואתה מהי' את כולם וכו' כי אין עוד מלבדו. והוא ברא עשרה עומקים כדאיתא בספר יצירה ומהם חשיב שם עומק טוב ועומק רע, ומאה"כ האלהים עשה את האדם ישר והם בקשו חשבונות רבים, ביאורו כי ה' יצר את העולם וברואיו ע"ד ג' כלליות המתדמיי' זה לזה והם אלו עולם שנה ונפש כדאיתא בס' יצירה. ובענין נפש האדם יש בו שלשה בחינות שהם זו למעלה מזו, כי יש בו נשמה שהיא קרובה ותכופה לכסא כבוד ה'. והנה שפע החיות שהולך מן הש"ת לכל ברוואיו בתחילתה היא רוחניות דקה והיא תכלית הדבקות שזאת נתלכשה בהמדות הקדושות כגון כשמגיע לשרפים ולנשמות קדושות נתמלאו עם מדת האהבה והיראה והתפארת מתוך התלכבות נשמחת בדבקות ופלאה לכבוד הש"ת, ועד"ז נאמר כל הנשמה תהלל יי, וכתיב וגשמת שדי תבינס, ורק אח"כ יורדת הארת הנשמה ונתמעטת עד שהיא נתלכשת בבחינה נמוכה הנקראת רוח. וכמו שנתעבת נגד בחינת הנשמה שלה אשר למעלה ממנה מפני התרחקותה מן אור השפע רוחני התכוף למעלה בהנשמה, כמו כן יש שינוי גדול גם בהבחינת עולם שזה למעלה הוא עולם הנשמות. וכאן הוא עולם הרוחות, ובהרוחות נתמעט מיעוט גדול בהופעת האור הדבקות הכ"ל, וע"כ סביבה נאחזים כוחת החיולונים, כמאה"כ סביב רשעים יתהלכו, ואחר כך יורדות עוד הרבה פחות והולך ומתעבית יותר ועם הסתר האור השפע הכ"ל ונתלכשה בבחי' נפש וכן נעשה עבודתו ושינוי גדול בעולם זה. וע"י גדול ירדת הנפש בעולם התעבבה הזה יש שם סביבת ואחיות החיולונים

החילונים עוד יותר בה, והנה ענין החילונים הוא ע"ד זה כי אור השפע היורד מן כבוד השי"ת אינה יורדת להם ע"ד הדבקות כי אם חיות ומדות לבחי' עצמם, אבל מרוחקים הם אלו מן קדושת כבוד ה' וכמשל המדות הנ"ל שהם אובדנים את עצמן. וכן יראתם והתפארותם וכל שאר המדות שלהם הם הכל לעצמם והשוקוהים. והם בני נפדים ורק אור נוגה מעט יש להם בכדי שיגיע להם החיות והקיום בעולם לענין מה שילמד צדק כמיום מה שנלמדים לעולם, וכיון שאלו מדות הם להם בעצמם ופורעים בזה ומהפשטים כפי חפץ נפשם, ע"כ מדותם יולאת מתחת הגבול ואין בהם כל המוזה, כי מהם במדת המסד נבראים ומהפשטים למאוד, ובאשר יורדים עם ההתיהם למטה מהם הניאוף והטעויות. ומהם בגבורה מתפשטים לרניחה ושנאה ומשטמה וקנאה ונקמה, וכן ער"ו הם כולם. והנה נפש האדם דקדושה המלכשת את הרוח והנשמה הגם שהיא נחשבות מ"מ יש בה דבקות משע ע"י הופעת האור שלמעלה היורדת ונוקבת דרך הורחת שמה נשמה וממנה לרוח ונפש. אכן אח"כ הנפש הזה מתלבשת בנפש הבהמיות ויורדת בתוך הגוף. והנפש הבהמיות ידוע שהיא כל חיותה ואוות נפשה הוא רק למלאות החושים' הנשמיות הגלותות לה, והיא קרובה מאוד אל הבית וערובת כוחי החילונים הנ"ל, ועי"ז נמלא זה האדם יש בו ב' כוחות כמחול על מאה"כ ויילד את האדם בשני יודין ע"ש השני ילדים והם אלו כוחות משני העומקים הנ"ל עומק טוב ועומק רע. אמנם אם לא היה אדם מוצא הלא ה' בו אור גדול השפע התכוף להנשמה שזהו חיות הדבקות אם של מעלה הנפלאה והנשמה היא כלליות גדולה מאוד. נגד הנפש הבהמיות כגובה ורוחב השמים מן הארץ. ולכן ה' אדם מסוגל אשר יהיה בידו המתעלה להמשיך את אור המידות והקדושה והדבקות עד לתוך נפש הבהמיות והגוף כי יתעלה נגד הנשמה והרוח ונפש במשל המעט טיפת מים בתוך היס הגדול וכמשל שרגא בעיהרא מה מהני, והיה עי"ז

מהפך את החומר לצורה, אבל כיון שאדם נפשה לנפש וחוה וחצא עי"ז פגם בנפש רוח ונשמה וגם נעשה התעבות המסכים בין נשמה לרוח ובין רוח לנפש, ובינה לנפש הבהמיות ומשכו המלות בארבות ונשכו החילוני' אשר הם מעולם הפרדות והתמורות, וע"כ הולרבו להיות עובדים ולהתקדש על ידי קיום התורה והמלות בכדי בעי"ז ירחיקו את החילונים ואת המסכים המבדילים יסורו מהם ועד שיזכו ליהנות משפע האור הקדוש התכוף להנשמה שלמעלה. וזהו מאמר ר"ח רלה הקב"ה לזכות בני ישראל לפיך הרבה להם תורה ומלות. והנה כאשר בארש יש בו ג' בחי' נשמה ורוח ונפש ולריכים תיקון וזיכוך ושמירה מהחילוני' ומנפש הבהמיות כמ"כ יש ג' בחינות בתורה ומלות השייכים להצוה והשכל והדעת שכלל האדם שהם נגד בחי' הנשמה, ובחי' ב' היא השייך להרוח שבאדם שזהו בחינת הדיבור והמדות. ובחינה ג' השייך לנפש שהיא בחי' משעה את כל הפעולות הנעשה על ידי אדם ויש בהם מלות עביות הממשיכים קדושה על אדם העושה, וגם יש בהם מלות ל"ת שהם שמירה וגדר קדושה לאדם, ובאשר האדם שומר ומקיים את התורה בכל השלשה בחינות הנ"ל עי"ז נחטתה ונתקדש בקדושה שלמעלה ויכול להיות זוכה לדבקות ה' כמאה"כ ואתם הדבקו' בה' אלהיכם וכו'. וזהו ציור הכתוב והאלהי' עשה את האדם ישר שהי' כולו ע"ד מרכבה אחת שלמה מפני שהי' בידו בנקל להמשיך אור הדבקות לתוך הנה"ב והגוף ועד שיתבטל החומר להצורה כדברינו הנ"ל. אבל האדם בחטאו נפרד לחלקים ע"י החיזות החילונים ועי"י כמה מסכים, וזהו והמה. המהדייקה בקבו חשבונות רבים שהם מן הבחי' הפרדות. והנה השלמות של האדם ישר אשר יהי' נשאר מן הילד הרע והחילונים א"ל עד שיהיו גם לבושו והיכלו וזיתו קדוש כי גש מלבשו וזית דירתו ומקומו יש בהם התפשטות לזוהי נשמתו ורוחו ונפשו ע"י מחשבותיו ושוקותיו כמבואר בדברי חכמי אמת. וזהו סוד הקרבנות המכפר' וסוד מחיית השקל וגדרי בני' למשכן אשר היה

היה לכפרה על בני ישראל ועל ידי פנס
בלבוש והיכל יש לסוחר הרע וכו' גודל אחיה
בארס, וכמאה"כ המרמוז והפסחהו בצנודו, וכתי'
מארת ה' בנית רשע, ועד"ו הבטיח השי"ת
להאבות ואל בני אשר יביאם אל ארץ ישראל
שזהו בחי' מקום והיכל הקדוש. כי טרם שב"י
יבשו את הארץ, עדיין היו חסדים בחי'
היכל הכולל את כלל בני בהבחי' עולם מפני
שהעולם שנה ונפש כלולים הם זמ"ז. וכמו
שבארס יש בו בחי' נשמה ורוח ונפש כללית
שהם הנשמה היא בחי' נפש. והרוח היא בחי'
שנה. והנפש היא בחי' עולם כי הנפש משוחפת
עם הנוף ונעשים בחי' מקום להרוח ונשמה.
והרוח היא המחשורת ומשוררת להנשמה
והנפש לפי העת. והר"ז בחי' שנה. והנשמה
היא עיקר השופט האדם והגר המאיר לארס.
כמ"כ יש אלו בחי' בלבושי' והיכל, וגוכל לומר
עד"מ מה שב"י נתנו מרכושם לכהנים שהם
הכל בחי' הנכללת בלבושין שהם מבחון לנוף
הם בחי' נפש. ומה שנתנו למשכן על כל
בנינו הוא בחי' רוח שבלבושין. ומה ששקריבו
קרבנות לה' הוא בחי' נשמה שבלבושין. וכן
בתיקון עולם הכללי היה ארץ ישראל בחי'
נפש הקדוש שבבחי' עולם ומקום והיכל הכללי,
וירושלים היא בחי' רוח שבעולם הכללי
הקדוש, והביהמ"ק הוא נשמה הכללית הקדושה
שבעולם והיכל הקדוש והכללי. והנה צעת
שהיו ישראל במדבר, אם שזכו לבחי' לבוש
והיכל הכללי ע"י המשכן ועניו כבוד, מ"מ
אין דרך קביעות. והעיקר היה בהם ע"ד
אהל סיני בארס מפני שהיה מחסן קדוש.
ועל ידי הנדו"ג הכללי שהיה בהם ע"ז למס
השי"ת את שכינתו בחוס, והיה ע"ג הרצון
לפני השי"ת אשר יביא את בני לארץ ישראל
ואז יושלמו בכל הבחינות עולם שנה ונפש
הכלליות כמ"כ, וע"ז היו נעשים נעושים
בקדושה עם כל בחי' השלמות הכללי והיה
הי"ה"ר והחילונים מתרחקים מהם בכל היותם.
אלו הנה המרגלים אשר הוליוו דבת שקר
ויבאו את לב בני, ע"ז גרמו אשר בני'
מתרחקו מבחי' עולם הק' הכללי, וממילא

נחסרו בני' את השלמות העבודה והדבקות.
וכתיב ויבכו בני' ויחאבלו העם מאד, פי'
שצ"ז הפסידו בנפשו את כח אור השמחה
ואת בחי' טוב לבב, אשר הם העיקר של
עבודת ה' כי הם אינם באים כ"א משורש
פנימיות מוח ולב העובד את ה' והם נמשכים
מבחי' הדבקות, וכמאה"כ חמת אשר לא
עבדת את ה"א בשמחה ובטוב לבב מרוב כל.
והנה שמחה וטוב לבב הם שני בחי' זה למעלה
מזה, כי השמחה שייך אפילו עני כשמרויח
איהו כסוס יפה הר"ז שמה מאד. אבל מ"מ
אין לו עדיין טוב לבב כי זהו דוקא כשיו לו
כל הסכומים הנלרמים לו בכל העניויו בשלמות.
והנה מועדים נק' ביום שמחתם ובמועדיכם,
ושמחתם בכל הטוב. והגם שתמיד לריך
העובד את ה' להחזיק במדת השמחה צעת
עבודתו לה', מ"מ בחי' טוב לבב שהוא השלמות
היא עיקרה צעת ויו"ט. כי גבי שבת כתיב
טוב להודות, ואח"ל שבשבת כאלו כל מלאכתך
עשויה ויו"ט נקרא שבת, ולזה באהה התורה
לנחס את בני' אחר מעשה המרגלים להודיעם
כי עדיין אהבת ה' לא נחקה מהם ומבשרם
שיזכו בניהם לבחי' היכל הכללי, שזהו ביאתם
לארץ. ועוד שהשי"ת יפיע עליהם באורו את
בחי' טוב לבב שזהו ע"י שיתן שפע אור חיות
הקדוש ודבקות לנשמתם ורוחם ויזכו במועדים
להקריב קרבנות וכו' ויבואו יין נכסים שזהו
בחי' טוב לבב. וכמו שמצינו אלל המן, וילא
ביום ההוא שמח וטוב לב שזכו פ"י משחה
היין. ועוד בחי' שמחה שהיא תמיד על ידי
התקשרותם עם הכהנים בנתינת החלב. והנה
השני בחי' אלו השמחה והטוב לבבם הבטיחים
השי"ת בא"י דוקא. והטעם מפני שאי"ז כ"א
ע"י שלמות הארס בהיותו נשמר ונתרחק
מהי"ה"ר והחילונים המפילים ענבות ח"ו על
הארס אז יוכל לזכות בשניהם הנ"ל. ואימתי
הוא כשיבואו לא"י ויושלמו גם בבחי' לבוש
והיכל הכללים. והר"ז הבטחה לבני אשר יזכו
להיות מיוחדים בקדושה שהיא נקראת עולם
היסוד ויתרחקו מהם אלו אשר הם מעלמא
דפרודא. וכמאמר הוה"ק על פ' ומי כעמך
ישראל

ישראל גוי אחד אימתי אחד בארץ, וזהו כדברינו אלו. והנה הבחי' שבת הוא גם כן בחי' היחוד אשר ע"כ אסור הולאה והכנסה מרה"ר לרה"י כדאיחא בזה"ק שרה"י מורה על יחוד דקדושה ורה"ר מורה על בחינת הפירוד ע"כ אברהם החורה, וכיון שב"י הם פגמו בבחי' היחוד, שזהו מה שאבדו הם עתה את מחנת בחי' היכל יחוד דקדושה, על כן אירע המעשה דמקושש. ושוב ע"כ נתן השי"ת שמירה לב"י מן החילונים ע"י בחי' לבושין שזהו מלות לויים. והמלוא זו מורית לאדם שיחד את כל קלוות ד' רוחות להשי"ת. ועי"ז ג"כ מבעל כח החילונים והיזה"ר. אחר שהוא עושה את כל העולם כמו היכל ה' הוא אשר הכל בראותו. לכן עי"ז נעשה שמור ומרוחק מהיזה"ר, וכמאה"כ וזכרתם את כל מלות ה' והייתם קדושים לא', ועי"ז בא שלמה

ומדש לנו אור נתיבה של טובה לפני עובדי ה', כי בחורה באה ההבטחה אשר היא מאת ה' מלמעלה למטה, וזה ביאתם לארץ בחי' היכל ועולם הכללי והשפעת טוב לבב לנשמה ורוח. ואח"כ שמחה לגפש. ושלמה דיבר עם האדם אשר עבודתו הוא מלמטה למעלה. והראשית הוא להשלים את כל בחינותי' של נרו"ג. והעיקר היא בנפש לריך אדם לשמור א"ע מנה"ב מאוד, כי שם היזה"ר ביומא והיא בחי' עולם. ואח"כ לאחוז בעבודת ה' בשמחה שהיא שיך להנפש אדם ולא להנה"ב, והיא ג"כ בחי' עולם ורק שהיא רוחני, ואח"כ ברוח ונשמה שהוא טוב לבב, ועי"ז מה תזכה ע"י שתקיים את כל בחי' העשים בקום עשה ול"ת. וזהו כי כבר ראה ה"א את מעשיך מעש'ך דייקא :

ב.י.

ע"ד שאלתך בעניני אגדת חו"ל. כבר העיר הארי"ז על שרוב סתרי תורה גנוז בדבריהם ומי כמוהו מורה. וכבר אמרו חו"ל אין לך עסק בנסתרות. ואחשוב כוונתם כי שורש עסק נק' בענין שיש בו חלקים ותפיסת ידי השכל שמשיגו ע"י רוב השתדלות כמו לצדוק בדברי תורה שהיא נשנת ע"י השתדלות ופלפול שזהו כמו ריב. ומשאל"כ בעניני נסתרות, ולכך הלבישו דבריהם בפשיטות כמאה"כ כבשם ללבושך ומאן דלביש מדא וכו', ואכן אהבנו הרביבני עזו לפתוח בו למע"ל פתח כפי שיפלה בשכלי הדל. וזה כי שם הייה צ"ה שורש לכל העולמות אבי"ע, ואורו הראשון הוא נסתר באלימות, ונמלא שם בבחי' הכלים שורש לתחלב נשמות ב"י, והמחלב הזה הוא ג"כ גבוה מעל גבוה, והעיקר התגלות מעש של הנשמות הם בעולם הדביאה, מפני ששורש ב"י היומר קרוב להתגלות הם בבחי' מלכות, והשלכות ממנה מתגוללת בחינת התלבשת ויורדת בדביאה, ושם מתלבשת בע"ם דביאה והדי ראשונות שהם כח"ב

ודעת הם בחי' כסא למלכות דאלימות, והשאר ששה ס' נעשים רגלי הכסא. ואחר שאורש ב"י הם במלכות ושורש דשורש שלהם הם במלכות דאלימות. לכן גדולה ב"י בבחינת המלכות והיא בירידתה ח"ו היא תחת יסוד ז"א מאחוריו ויש לה מדרגות הרבה ומה שנתעלות יותר נגדו היא התעלות ב"י ג"כ :

והנה בימי אברהם שהדורות הקודמים הרעו מאוד גרמו שנסתלקו כל הארות המדה מה שמלכות מקבלת מן הארץ זו שהשי"ת משפיע בה ע"י מדתו שלו המשפיע מלד רחמיו ולא נשאר בה כ"א השורש שלה שזאת ג' ראשונות שלה מפני שעדיין היה אדם יתודים, ועוד שלשה שהשי"ת ע"ד האבות וב"י. ע"כ מלד זה נשאר המדה מה שהשי"ת מולד מלד המקבל בהשורש שזהו הג' ראשונות. ועמדה מאחור ז"א נגד החזה, הכוונה י"ז שזהו בחינת התפארת כמאה"כ מעשה י"ז להתפאר מה שעתיד זאת להיות עי"ז נשאר המל' שם באחור, והענין הזה נק' מליא חמה מנרתיקה. כי אם היה כל הנהגות הסי"ת

השי"ח ע"י מדותיו שהם מלרו המשפיע ולא
 מלד הראוי שהוא כפי ערך המקבל, אם שבדרך
 הזה נמלא רחמים מלד ארך אפים מ"מ אחז"ל
 שגובה דיליה כי אהב ה' ג"כ משפט וחותמו
 אחת. ואי"ז כ"ח שמעלים עיניו עד שתחמלא
 סאתו של אותו דור או אומה, אבל אח"כ
 הגה נידון ביותר כפי הפנס בכבוד השי"ח
 לפי ערך כביכול מלד ערך המלך הטורח.
 וכן שמקודם סבל לפי ערך המדה שמלד
 המשפיע כן כשרנו הוא דין גבוה. ועוד אחר
 שהמחין להם לגמרי נעשה האומ' כעץ שתייבשה
 י"ח ממנו כל הליחות שבו. ולכך אש הדין
 מכלם כאכול קש לשון אש. וזהו מחז"ל
 שאמר השי"ח מעולם לא לקיתי לאומה ושנית
 בה כי את כל העמים אעשה כלה ואוהך לא
 אעשה כלה. מפני שב"י הם משורש בחינת
 המל' שהיא לפי המקבל, ואשר ע"כ מיד
 שמוטאים אין להם היותם כל כך, כי המל'
 דין רפה, ולכך נעשים מעט מעט וזהו כי
 גקה לא אגקך. ועוד מאה"כ רק אחכס ירעתי
 וכו', ע"כ אפקוד עליכם וכו' ופירשו חז"ל
 שזהו שגפרעים מעט מעט, ע"כ חיי כלים
 זהם אינם כלים. וגחזור לפנינו שבחי' ז"א
 נק' חמה והמלכות נק' נרחיקה וכשבני
 אדם עובדים לה' עם קבלת מלכותו ונמלא
 בסם מדות טובות הגם שאינו כ"ח מפני
 יראת העונש. אעפ"כ המל' יתכן שתחלה
 בה בחי' גידול עם החו"ג וכו' עד למטה.
 ואז כשיולא הרין יולא לפי ערך המקבל ג"כ
 ייזכר כי בשר המה יולד לב האדם רע,
 ע"כ לא נעשה בזה כלום. והנה אברהם
 אחד היה שראה לתקן את בחי' המל' וראשית
 תיקונה הוא ע"י היסוד ז"א שמשפיע בה אור.
 ולכן ראה זאת אברהם לתקנה בזאת. ולזה
 לא היה אדם שקרא להשי"ח אדני עד שבא
 אברהם שקיבל ע"פ תמיד אדנות של השי"ח
 ואחז במדת היסוד. הן בהשפעתו בהכנסת
 אורחים. והן בשמירת הכרית, וכן בקיומו
 את החורה שנק' ברית. ועד שזכה למילה.
 וראה אברהם עוד שא"ל לו ליקח את מדתו
 בפניות שלו לכון הכל לבחי' השייכים כולו

לבחי' מלכות, מפני שהרי מלכות נחמרה את
 הו' מדות שלה, והרי שהיו כל המדות אלו
 בגלות ע"י הבחי' תמורות שנפלו כל החסדים
 וגבורות הכל ביד החילונים, וכיון שכ"ז נמשך
 מהשורש קדושת מלכות הר"ז כמו שהמלכות
 ביד החילונים מלוכנת, ואשר ע"כ לקח הוא
 למדתו מדת החסד שצפה חסד לעולם בנפש
 ובגוף והחזיק בגידול אהבת ה' וכיון במחשבתו
 שעי"ז יתעורר אור החסד מז"א ויארר ויגדיל
 במלכות את מדת החסד שלה כי אברהם
 במחשבתו בה ובמעשיו ולדקחו המשיך בה
 החסד וזו היא רקיע הא' אשר אברהם המשיך
 את השכינה אליה. וכה"ג יתקן במחשבו גבורה
 עשה במלכות גלוי מדת גבורה ויעקב הפארת.
 ולוי וקתה ועמרם בגלגל והוד ויסוד. ומשה
 השלים גם במלכות דמלכות, ע"כ הורידה מכל
 הרקיעים לארץ והשרה שכינתו בתחתונים. ולכן
 בימי אברהם שלא נתגלה בה רק חסד אבל
 הששה מדות גנוזים ומושרשים בג' ראשונות
 כתיב וה' המטייר וכו' מן השמים, שהוא ז"א
 חמה בלא נרחיקה, שהגו"ה של ז"א שהם
 הדינים היו בלא המתקה מלד המלכות כנ"ל.
 והנה במלרים שהיה בה לירוף כל הדורות
 הקודמים. ע"כ נחמרה מל' מקומתה ולא
 היתה כ"ח בחזה דז"א וכל קומתה שם עד
 לבסוף רגלי דז"א ולא היה מאיר עלי' ה'
 ראשונות של ז"א. ואחר שבא עם הגאולה
 בעשור לחודש לקחו שה לרמוז שחוריים הארת
 ז"א אל המלכות בהחמשה בחינות שחבר לה
 וזה יסוד חכמה ויסוד בינה וחג"ת. כי עמידת
 המלכות לא היתה כ"ח בהתחלת הנלח וההוד
 וע"י הארה זו שהיה לה אף בימי החול. כי
 בשבת היתה פא"פ ואלו הו' אורות נמשך
 אליה בהחמשה ימים. וע"י שגשגתה מלכות
 בכל עשר ספירות עי"ז נגאלו ב"י. ויש
 להסביר קלת. כי מה שהמדות באים מן היותם
 גבוה שם יותר רחמים ובחי' מוחין. והנה
 בגלות שנס הז"א הוחסר מוחין דגדלות, ע"כ
 לא היה אפשר למלכות שתקבל אור ה'
 ראשונות הנבזוים ורק שעתה מלכות בראשית
 נו"ה שבז"א שמשע עיקר קבלתה, וע"כ נתגלה

בה גם בחינת כלים ע"ד ע"ס. אבל מה' ראובנות היה לה א"א שתקבל ממנו אפילו דרך מחנה שהיא מלד המשפיע דהיינו הארה בלא כלים. וא"כ היחה עדיין חברה רחמים ובחי' מוחין. ועד"ז היה הנס שנספצ עלי' רחמים מלד המשפיע והס ה"ר שהס מוחין. וזכו ע"ד מאה"כ למעני למעני אעשה. והנה הבחי' זאת היחה כן עד ימי שלמה שזנה את זיכה"ק שאז נשלמה מלכות עם הגדלת קומתה כמוהו וזלם כהרו גדול מכחרה, וגם היחה עמו תמיד פא"פ. והענין בזה מפני שהלדיקים האבות ומו"א הם היה כל השתדלות עבודתם בהמרות דו"א, ואשר עי"ז ימשיכו את המדות בהמלכות. אבל דוד הוא ראה להיות אוהו צמדת המלכות שלמה שהיה כל השתדלותו עליה להקימה ולבנותה ולהביאה לזיווג פא"פ ע"י שיראה להגדילה ולהשלימה בכל עשר ספירות שהיו מלואות בשלמותם. וזה שהיה משעבד א"ע להשי"ת תמיד עם גדול קבלת מלכות שמים. והיה משורר שירות ומשבחות תמיד שזכו בחי' מלכות פה קרינן לה. והיה קם בחלות לילה עת שהמלכות נעדרה צבריאה ומבצעעת עם לדיקים ותורתם ועבודתם. והיה זהיר מאוד בחורה שצט"פ שהיה גם כן מבחי' מלכות, והיה מבזה א"ע תמיד על כבוד המל'. על כל מלות מעשיות, כמו שאמרו חז"ל שלא היה אדם שביזה א"ע על כבוד המקום ועל המלות כמו דוד. והיה זהיר בבחי' צרי"ק מאוד מפני שהמלכות מקבלת מיבוד. ועד"ז הקים עול חשובה ומאה ברכות בכל יום שזכו נגד בחי' מל' שמקבלת מצינה עם ס"ג ומלואו ל"ז ובס"ה הם מאה ברכות. והיה לוחם תמיד עם החילונים הכובצים את המל' בכדי לינק ממנה והיה מטער אותה, והכין ל"ד משמרות כהונה ומעמדות בשביל זיכה"ק שזאת אהל מל' שכינה דרה בתחתונים. ולזה הולך מחדש לתקן את המלכות רחל ומל' לאה כמש"כ לעיל, וזכה שבימי שלמה קיימא סיהרא בשלימותה שהגדילה מל' וגם עמדה פא"פ, וגם צו"א נמוסף נה"י חדשים וגם הגיע לה ז' הארת פנימיות, והיה תיקון

דוד ע"ד אור חומר מלמטה תחלה. ואח"כ למעלה. והנה כל המעלות השלמות האלו זכה ע"י נשמתו שהיא מבחי' יסוד דמלכות, ע"כ נתן נפשו עליה וכמו"כ זכה במחנה מאת השי"ת אשר הכניסו ונתן לו במחנה גמורה אשר מלכותו יהיה לו ולזרעו תמיד. והגם שעתה בגלות נסתר דב"ז מלהיות כן בגולה בכ"ז כאשר יבא העת. או תחזור המלוכה אליו מה שזכה על ידי נשמתו וגם עבודתו במס"כ תמיד כמאה"כ נפשו בכפי תמיד ותורחק לא שכתיו. ואם לא היה המעשה שאירע לו בענין זה שבע, יתכן שהי' אז דוד מבחי' הגאולה השלמה העתידה לעתיד. והענין הוא כמש"כ שבערי מאמרות רשב"י דהגאולה העתידה יהיה מהארת הבחי' עליונה אשר עודנה לא נפתחה, וזאת כי ארץ אנפין יש בו ע' ספירות מה שגילה ה' אותם בימי משה אבל יש בו בראשו אור נעלה ונעלה מאוד. והוא הבחי' מל' שהיא למעלה גנוז בראש א"א, והיא תהיה נפתחת בצוה הקץ. והיא האבן דמחת ללמא ונקראת מלכות ה' אשר עי"ז יומתקו כל הגבורות ואת רוח העומאה אעביר מן הארץ והיה ה' למלך עכ"ה. ובקשו את ה' ואת דוד מלכם. והנה טעות האומות בע"ז נמשך משני בחי'. יש שהם ראו את בחי' המל' שבראש הצריאה ובצריאה נמלא כמה בחי' שהם נפרדים מעלמא דפרודא. ע"כ חשבו שגם המלכות ח"ו היא נפרדה. ועי"ז קללו בנטיעות שחשבו כי אין הא"ס משגיח ומסר הכל ביד מלכות והשרים שתחתיו, ויש שהם חשבו שמל' היא לעולם כבוד נאלל מן השי"ת ורק שהיא נוחנת השפעה ע"פ הרוב למט"ט שהוא שר עליון על כל השרים. והם קללו ועשולמט"ט רשות צפ"ט ח"ו, ועי"ז באו לפנינו ע"ז ודוד הוא היה אשר הודיע את האמת והאמונה. אשר מלכות היא כבוד אילנות ומתאחדת למעלה ביחוד שלם, ומט"ט הגם שהוא מלאך ומן בחינת הפרודות מ"מ אין זכוחו לעשות שום דבר מרעו ח"ו כ"א מרעון מלכות השי"ת ומלכותו בכל משלה :

ועפ"ז יבואר מאמר האגדה הנ"ל ובהקדם שמלכות דוד כאשר נמשכה לבניו ובעת שהם היו מלכים על כל בית ישראל היה נמשך על בני ישראל אור הקרוב ומקרב את נשמות ולבבות ב"י באור נפלא גדול המזומן להביא את התכלית השלמות, וגם את התכלית האחרון המקווה אלינו ואשר התורה והנביאים כולם העידו לנו עד"ז של סוף הגאולה השלמה, ובהורה נבואת בלעם עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים וכו' וקרקר כל בני שם. והענין שדוד המשיך בלב כל ב"י ונשמתם גדול מדת קבלת מלכות שמים. כי נשמת דוד היא נפש דאילנות שהיא כוללת את כל נשמת ב"י אשר שרשם העיקר הוא שם שזו היא בחי' מלכות. ועוד האיר בשורש נשמות ב"י גם בעולם הבריאה. וזוהו נמשך לב"י שני עובות נפלאים. אחת שע"י הארת נפש דאילנות באים ב"י לרבקות נפלא, ושנית שאפי' הגם שהם צנוף ובעוה"ז שהוא תכלית עולם שרובה חילונים. ואעפ"כ ע"י כח מלכות שבראש בריאה הם מתקיימים. ועי"ז יש הארת השכינה אלינו בביהכ"נ ובי עשרה שכינותיה שריא מפני כח המל' המאירה. וכלל מלכותו משלה, ולולא מה שגילה דוד והאיר את בחי' המל' אשר היא בחי' המפתח הגדול היה נאבד ח"ו אלו וכו' כי ב"י הם מפתח הקטן. ועתה מל' שומרת את ב"י, כמאפי"כ ובפשעכם שלחה אמת, וכדאיתא בזו"ק ומי יקום יעקב והאבות לפהות ע"י מדות ז"א, אבל ע"י המלכות כל ב"י מוכנים עם פתיחת דוד כמש"כ. והכלל אם ב"י גם הם יאחזו במדת דוד להשתדל תמיד בהשרפת האמונה וקבלת מל' שמים. ובכלל זה שלא לעבור על דיבור של השי"ת כמאמר מדוע אתה עובר את מצות המלך. ולעסוק בתורה שבע"פ ובהתאמות התפלה ועוד וכו' כל הענינים בכלל מה שחשבנו מקטות דרכיו. וגם שנתפלל תמיד מהו יקום מלכות בית דוד למקומו, עי"ז נמשך עלינו אור האמונה ועד שנמשך עי"ז האור מלכות של א"א ועי"ז יבטלו

כל החילונים ויטיה גילוי כבוד ה' לעולם וישמח ה' במעשיו :

וזהו י"ל בכוונת ההגא מאסו במלכות שמים ובמלכות בית דוד שזכו בקיבור במלכות דאילנות ומכ"ד מל' שהיא בראש בריאה. ובבנין ביהמ"ק שהיא באה ע"י הגדלת המל' וירדה אורה לדור עם ב"י בתחומים ויאמרו אין לנו חלק בדוד. הנה בחינת מל' כשהיא נעדרת בבריאה היא בחי' אות ד' ע"י כסאה כחב"ד שהיא מתלבשת באלו שבבריאה. וכשהיא שבה בצוקר בחילה נמשכת תחת תפארת דז"א נעשית שני' בחי' ד' שקומת' בד"ס ואח"כ כשגדלה נשלמה בעוד ששה מדות וזכו דו"ד. וסיקון זה נעשה ע"י יחוד הו"ה אקו"ק שנית' מ"ז. ויחוד הו"י אדני גימט' ז"א ובס"ה עולה קל"ח. וזכו אין לנו חלק בדו"ד. ולא נחלה בנן ישי. שדוד המשיך לשם בחי' הבינה שיש בה שני פ' אקו"ק במלואו קס"א קס"א ועה"כ בס"ה שכ"ג וכך עולה ישי עם הנ' אותיות, ובהכסא יש בה שמונה יודין עם אות י' מן שם י"ק ושמונה אותיות של הויה אקו"ק שבס"ה גימט' נח"ל. והכסא הוא אות ה' של שם וזוהו ולא נחלה בנן ישי, והרי שזה רח"ל נמשך בהם כפירה באלו הב' בחי' שכתבנו, וזוהו ח"ט לאהלו א"ת וכו'. ועד"ז אחר ר"ס וכו' ע"ד שיבקשו שלשה יסודו ב"י שזכו מה שהקים דוד עול של תשובה. ויבקשו את ה' כמש"כ, ואת דוד מלכם לתקן גם הבחי' השייכים לבחי' כסא דבריאה כמש"כ, וגם בפשוט שעי"ז ימשכו מן בחי' שפתח בעצדות ופחדו אל ה' ואל טובו שאזו ישר' ה' שכינתו בתוכנו ויתגלה מלכות עילאה ונגלה כבוד ה' ויהי ה' למלך עכ"ה ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. גימט' י"ג שזה בחי' אחת שהיא לחילה בא"א שבחינתו י"ג מדות והוא מדת האמת הכוללת שאי אפשר בחי' כזו עתה להתגלות כ"א לעתיד וזה הבחי' של מל', וזוהו מאפי"כ וה"א אמת אלהים חיים ומלך עולם :

ועתה בעוה"ר נתחנעט ונפלה עטרת ראשנו כי אבדה מל' ט' ספירת שלה

שלה. ונתלכסה כמחזיל על גאותם של ישראל שנטלה מהם וניתנה לאה"ע ולא נשאר בה כ"א מלי שבה והיא תחת היסוד של ז"א. ורק ע"י הפלות ומעש"ט עוליות ונתגדלת עד החזה מאחוריו ואח"כ עוליות כה"ג פא"פ והמשכיל יבין גודל ענין החורבן. וכמה יקר מאוד עתה עבודת ישראל, אשר אולי יושל לבקיס ולתקן מעט והיא נחשבת מאוד למעלה. ולהשגיל ע"ר ענין השייך אלינו לעבודת י"ל דכש"י מקבלים עליהם טו"מ שמים ביראה עילאה ובאהבה רבה אשר צאה לארס מגודל פרישות וחכמה וזינה יתירה. אז עי"ז ראויה מלי שתתגדל כל קומתה מאחורי ז"א. ואם יהיה זאת עם גודל התשובה דכתיב בה ומל כ"א את לבבך וכו' וגם ימלא חן צעיוני ה' על ידי גודל עבודתו ומס"נ שלו, יכול לזכות שתחזיר אליו פא"פ ג"כ מלא קומתו ורק הכתר שלו למעלה ממנה. והענין אשר זה נחשלה הרגון הן מלך מדת רחמי המשפיע והן מלך מדת כלות נפש של המקבל. וכמשל האב שיש בלבו רחמנות על בנו היחיד והאבוב לו מאוד. ואעפ"כ יש בלבו קוי המדה, אחת כערך רחמי האב המשפיע. שנית כערך לפי המקבל, אשר שורש הערך זה יש ג"כ בלב אביו. שלישי כערך שניהם. ובאלו הבחי' הכלליות נמלאים פריים הרבה למאוד, ומזה נמלא בחי' התראות האהבה והכד. לפעמים כשרגון שניהם הם למאוד. והבן מתרלה ברגון שלם לפני אביו הר"ז הם פא"פ. וכן הוא המשל הזה בכל האופנים. עוד אם הבן עובד אביו מפני יראת העונש לבד. והר"ז אינו נתגלה לאביו כ"א בנקודת של המל' לבד. ואם בנו יש בו תשוקה ג"כ שמשתוקק לחמלת והתקרבות אביו. יתכן שכן אביו יעלה אותן בלבו להיות גולה אליו עם בחי' התשוקה מאביו אליו עם בחי' פנים או אחור :

ועי' דברים אלו יבין המבין איך החילוק אשר בביתמ"ק ראשון הית' מלכו' שהיא הבחינה של אהבה מערך כפי המקבל עוליות פא"פ אל ז"א שהוא ההגלות מלך המשפיע פא"פ. והר"ז מורה שהיתה האהבה כפולה

ושלמה עד שתייחדו בכל המדות שלהם. ועתה צטוו"ר איך שירדו בערכן. והנה אלו המדות שהם שוקלים ומכרישים הרגון של השי"ת והיא נקראת בחי' אין סוף כי הרגון הגעלה הוא למעלה מכל שכל ורעיון. ובהרגון הזה ז"א מה שברגון המשפיע להשפיע בכח הרגון של המקבל לא נשמוע עדיין, וכאשר יבוא העת שיגלה הרגון הזה שם יחבטלו כל המקטרגים. ואין עוד דבר שיפגע ויעשה מסך מדיל כי ברגון זה אי"ב כ"א שורש אחדותו של השי"ת עם בני ישראל ובהרגון הזה כשיגלה יתגלה עמו החסד והאמת, וזהו שלח אורח ואמתך. וזהו תתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם. קדם נק' מלי של א"א ואח"ו המכריע הוא הדעת ואחריה היסוד. והמשל התקרבות ואהבת אמת ראשונה המושג מלך הדעת שזה אהבת השכל האלחי. ואחר"י הת"ת שזה מורגש במדות הנמשך במורגש ובאה ג"כ בה מלך השכל ואחר"י היסוד התשוקה הנמשך וזהו גפילת כנס"י שאינם עתה כ"א מלך הטבע הקיימת לעד כמאה"כ לא מאסתים ולא געלתים וכו' אבל כש"י מתעוררים, ועי"ז נמלא בהם תשוקה לה', ועי"ז הם מקבלים עליהם לנצח את היליה"ר ולהכניע את הרע ואת רגון עלמם לפני ה'. ועד שעי"ז מגיעה גודל התפארות ואהבה מורגשת אז עוליות מלי עד החזה. ובשבת ע"י התפלה כנ"ל עוליות עד למעלה: **והנה** ענין המל' היא לריכה מיקון כי היא תלוי' ביותר בירדו. וענינה קרובה רגלי' יורדות וכו'. ע"כ הליא גאולתינו בה וכפי שכתבנו קלה מהמדות והעבודות השייכים אל' ביותר, והעיקר תליא במלי' ללבא. כמו דאיתא בזה"ק שהלב היא בחי' מלי' ובמק"א איתא שהלב בת"ת. ובמק"א שהלב בבחינה. והכל אמת. שמהבינה יורד הדעת ומתלבש בת"ת, ועי"ז מגיע אור גדול למדת המל'. ונמלא שהארס זה העובד בכל לבו הר"ז מעורר את הדעת שהוא השכל אמת. וההתפארות כמאה"כ בה' שתהגל נפש

יהיה נשמה כוללת מכל דורות ישראל והלדריקים
 שבדור יחברם אליו. ועי"ז אנשי העיר
 והמשפחות המתחברים אליהם כולם יגיעם
 אור וחיות קדושה מרובה. ע"כ הגם שלא מהם
 כחות הרע ישארו בחלק הטוב ע"י החיות
 משרשי הלדריקים וע"י רוח החיים של מלך
 המשיח. ומה שבין כמה טובה ענין הזה של
 הדבר בחכמים ובחלמדיהם :

והנה יש עוד אלויות אהבה בסוד הגאולה.
 ויתבאר בס"ד מאה"כ עד כי יבא שילה

ולו יקרא עמים. כי כתיב וגם ה' התאנק
 בי בגללכם. ותמה האו"ם האף הוא בגללכם
 הלא ידוע שחטא משה בהכאת הסלע גרם.
 ולא מנינו בגלל צ"י. וכל דמשה אמר איכס
 אשא לבדי. ועי"ז נתמנו ע' זקנים ובעיני ה'
 לא הטוב ענין זה כדאיתא במדרש שא"ל ה'
 אני נחתי כך כח וגבורה שנתהוג אחס לבדך
 את בני וחמה אומר איכה אשא וכו'. והענין
 שמהם היה נשמה הכוללת והדעת הכוללת את
 כל צ"י והיו כל צ"י דבוקים בו כענפים אל
 גוף האילן כי משה היה כמו גוף האילן וקורטם
 וע"י הדעת היה מאחדם כולם אליו. וגם
 ביניהם היה אחדות. והנה צמת מת"ס כתיב
 וימן ישראל נגד הבר. ואחו"ל וימן לשון יחיד
 בלב אחד כאיש אחד. ועי"ז זכו לקבלת
 התורה שאין השכינה שורה בישראל כל"א כשהם
 בשלום ואחדות הלב אחד. והסיבה לזה כי
 נסצו מרפידים בתשובה ע"י שראו בירי משה
 והיה כאשר יריסם שה ידו וגבר ישראל מפני
 שהיה מנביה משה את נשמתו למעלה להשי"ת,
 ועי"ז עשו צ"י תשובה נמשכה אליהם ע"י
 משה שהוא הדעת הכולל הקדוש, וזאת גרמה
 לצ"י ענין הפאחדות מפני שהתדבקו לדעת
 אחת לשורש נשמתם שורש אחד הכולל יחד
 וזהו בחי' משה. אבל כשמהם אמר לא אוכל
 לבדי, הבו לכם אנשים. הורידם כי התילבו
 חמת הע' זקנים והשרים שרי האלפים ומאות
 וע"כ נהרסו מעט מן משה. ועד"ו הוכיחם
 משה ותאמר עוב הדבר וכפשי"י. ושאיס
 כיו בני ישראל מאמינים בזה היה משה ג"כ
 מתרלה שיכיה הוא בעצמו מנהיב לצ"י. והנה
 חשא

נפשי. וזיסוד שהיה התשובה עבנית. ועי"ז
 מקבל עליו מול מ"ם באהבה וכלב שלם ועי"ז
 נתעלה מדת המלכות למעלה. וזהו מזמור
 לדוד מי יגור באהלך. היא המלכות ולדוד
 מזמור וכו' נקי כפים זו בחי' מעשיות ושמירה.
 ובעניני עשיה נקראת מלכות. ובר לבב שיך
 לחל' כדברי הוזה"ק. אשר לא נשא לשוא נפשי
 כי מל' הוא דין ואמת. וכן הולך תמים הם
 הוא אמת, ופועל לרק, לרק נק' מל' כדאיתא
 בוהר. והכוונה ששומר א"פ בפועל שזהו מל'
 הוא שיך לעשיה, ודובר אמת בלבבו. מובן
 הוא. דיבור. ואמת. ולבב. הם במל', ועד"ז
 ימלא המבין שזה הכל במל'. והנה עולם
 נידון אחרי רובו, ומשקל זה אין ברי' מבחין
 בו לפי הדעת ולפי הדור ולפי כח הנשמה
 ולפי משקל כחות כנס"י למעלה. ולפי הגלות
 ולפי ההסתר פנים ולפי זאת ולפי עוד הרבה
 ענינים מזה ולפי החילוניות ולפי הפנימיות
 ופנימיות דפנימיות שאין ברי' אפילו שרף א"י.
 אחר כ"ז העולם נידון. ולכך אחו"ל עשה אדם
 מלה אחת אשריו ואשרי כל העולם כולו וכו':

ועוד יש לעורר דברינו בזה. אחרי שבחי'
 זו העליונה מאוד שהיא למעלה מן

הי"ג והיא הרגון הנעלה שהיא בחי' אין סוף.
 ח"כ האף יהיה אז גודל הדון ג"כ שלא חמה
 מנרתיקה. הענין כדברי הוזה"ק שבחי' י"ג
 מדות הם גבורות והם מכניעות את הס"א.
 וחמילא עי"ז נמשך חסדים. ולזה הבחי' זו
 שתתגלה אז היא תעשה בירור גמור שיבקצן
 הטוב לעלמו כולו. והרע לעלמו כולו.
 וכיון שהיה הרע בלא עוב, והר"ז ממילא
 מת ועבר. אחר שאי"כ חיות רק מלד הקדושה.
 וזהו וברוח שפחיו ימים רשע. שמוילא את
 כעוב שלו ממנו וכמאה"כ כי ישאר אחד מעיר
 ושנים ממשפחה. ואחו"ל אחד מעיר יליד את
 כל העיר ושנים ילידו את כל המשפחה. הענין
 י"ל דזהו כמו מאמר מו"כ ז"ע שאמר ענק
 רענן הנפרד מאילן הולך להפסד, וענק יבש
 המחובר לאילן יתכן שיתוקן ויתמלא ברוב
 לחיות ע"י שרשי האילן צפת שישקנו ממי
 הכרבה והמעין אשר תחתיו. והנה מלך המשיח

הוא הסלע היה מפני שב"י היו טוענים למשה למה לך לחפש אחר הסלע. כיון שנס זה הוא מעשה א' הוא, ודב"ז גרמה לב"י מפני ההרחקות ממשה כנ"ל. וזוה חשב משה שאין הדור כדאי לבחי' ריבוד ממש אל הסלע שזכו מדרגה גדולה. ולזה הכה בכלע והר"ז שהכל היתה הסיבה מפני שב"י רבו עמו וההרחקו ממנו, לך נגד הטעות במשה. וזהו מאה"כ התאקף כי בגלגלם. והנה נשמת משה ולדיקים הם נגד מדת הפארת שהם הנהגתם בשמחה ובטוב לבב בעבודת ה', ונשמת כלל ב"י הם נגד מדת המלכות שהם עובדים מיראה ומפני אימת המלכות. ואי אפשר להיות הגאולה כ"א ע"י מדת הפארת שזאת היא בחי' ז"א. וע"י גדלות המוחין נמשך אור גדול בהל"יקים האוחזים בהפארת ומן ז"א ע"י הת"ת והמל' כשהיא עומדת עם מאחריו מניע אליה ג"כ בחי' מוחין והארה גדולה. ע"כ ע"ז נעשה הגאולה ולזה צחורבן צי"ר שהיו צ"י עדיין מכבדים את התורה ואת החכמים, ע"כ הרימו את המל' עד החזה שהיא הת"ת והיו מתקרבים אל בחי' משה ע"ז ע"כ נתגלה קולם וגאולתם. ומשא"כ צב"ש הגם שהיו מקיימים את התורה אבל היו מלעיבים בת"ת והלדיקים שביניהם והיה שנאת חנם ציניהם מפני שנתחקו מאוד מהשורש ממש ומתלמודיו על כן נסהם הקד :

והנה כשיבוא הקד כתיב, כימי לאתך מארץ מלרים אראנו נפלאות. והיינו

כמו אז שלא היה אפשר לב"י להגאל כ"א ע"י מדת השוכה שהשי"ת השפיע לב"י דעת ובינה ע"י משה, וכתיב וידע א'. ובמילותא שכחו"א עשה השוכה מה שלא הכיר בו אדם ואפי' חבירו כן יהיה לעתיד ע"י בן דוד שיהיה לו נשמה גבוה מן בחי' יחידה וע"י בחי' יחידה שהיא שורש כל השרשים מן כל נשמת צ"י ומשך השוכה גדולה בלב כל צ"י האלו שהם מתקרבים אל לדיקים וחכמים חכמי אמת ואחפשטותא דמשה יש בהם כי נשמת משה בעלמו יהיה הוא כולל מן בחי' דוד ג"כ ויוכח לבחי' מלכות דאר"ך שהיא יחידה שורש כל השרשים וע"ז יהיה ממילא שלום ואהבה בכלל צ"י, וזהו מאה"כ עד כי יבא שלה והקרי הוא שילה גימט' משה. ועוד אות ש' מורה על ת"ת שיש בה ג' קוין כדאיסא צוה"ק ואות ל"ה מורה על מל' לבן כשמלכות מתחברת עם ת"ת נמלא בשם שלה ל"ה אותיות, וזהו עד כי יבא שלה הנשמה שהיא תחבר אות ל"ה עם ש' שהיו התחברות ת"ת ומל', וע"ז ולו יקרה עמים שיהאספו אליו כלל צ"י ביחד בלב אחד ומיניו שב"י נקראים קהל גוים, אז יהיה הגאולה שלמה במהרה בימינו אמן שלה. וזהו אראנו נפלאות מה שנפלה מלכות תחת היסוד ונתרחקה צעור"ר מן הפארת, ואז אראנו שלא די שתקום ותתרום. אלא אראנו פא"פ ועוד נפלאות שהיה כהרה הנקראת פלא שזה לכתרו. וזהו פלאות. ואפשר שהיה כהרה גם למעלה ממנו, וזהו אראנו לז"א ל"פלאות מהתגלות בעד החמשים :

בז. סכתב לארה"ק הרמ"א לפ"ק

בפרשה זו וירא אליו וכו'. אחו"ל ממרחא נתן שלה על וכו', ותמוה למצין השאלה והקבלת השוכה ממנו, עוד והוא יושב מחו"ל ביקש לעמוד וכו' ג"כ אינו מובן השייכות עמה צפת המילה. ומהו הכונה בזה. כל עוד לבאר מאה"כ צפ' לך ויגד לאברהם השברי וכו' באלוני ממרחא וכו' אחי אשכול ואחי ענר. הסיפור כמיותר ובאין

לורך, הענין דבמלחמה הקוטב של מדותיו הם נלחון וגם בזה שייך הכנעה, אחת בזה שעי"ז הנגד נופל בטעות ונעתק מקומו, ובוה הוא מנלחו כאשר היה צעי. שנית שעי"ז הנגד מתרלה וחס אז מתרפה וכהא"ג הם במלחמת היר, ועוד אחת הכולל בזה היא הששוקה הגדולה. והשתלבות הלב והתקוה ומיוק אשר כל אלה נכללת במדת היסוד -

וחא

ואת המדה נחשבת ג"כ מגדול הנלחון והכנעה
 שמצדוקן במעלה הנלחון אך שיחפלה ע"י
 ובהפוכו בזה שאיביו ינלחוו ח"ו אך שיהיה
 נשבר וטפל בתחתית. ודב"ז מציין שיהיה
 נחרבה לו התשוקה. והנה מדות הראשונות
 חג"ת נמשכים מהשכל והדעת שהם האהבה
 והיראה וההפארת, אכן כשיש החשירות איו
 ענין המרחק ומקרר ומתנגד אליהם אז אי
 אפשר לעמוד בהם כ"א ע"י הנלות וההגברות
 היראה בחשבו ההפסד וההעדר ונקראת בלשון
 ח"ל הוד. והם הנלח והוד נובעות מהכליות
 היושלות ומזה נולד התשוקה הנקראת יסוד,
 וזהו מחו"ל כליות יועלת והלב אשר בו האהו"י
 ותפארת גומר, ועד"ז הוא העוזר ונושא
 ומתקיים וגומרם להוילא לפועל הוא האהבת
 חברים אהבים בלב יחד כמאה"כ ואלו לזרה
 יולד איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חוק.
 שחברים ותלמידים ענינם שייכים ומכוונים
 במדת נלח והוד ויסוד הכל, ולכך גם בטבע
 הגשמי ג"כ כליות מבשלים הזרע והאבר גומר
 שהם נגד נה"י. ולזה אברהם כשקרהו ענין
 מלחמה הבין כי כן ברוחני ג"כ יש החשירות
 החיוניים נגדו ולזה לריך לנלחון וכו', ואז
 היה מדבר ומתייעץ עם בעלי בריתו. בעלי
 בריתו הם אלו המכוונים לנה"י, אשכל הוא
 נלחון הטולד מאהבה שהיא כלל המדות וציותר
 לנה"י. וזהו איש כל. ענר גימט' ש"ב גבורת
 הוד. ממרא גימט' פאר שההתפארות מוליד
 את התשוקה כמאמר הכתוב אלה תולדות
 יעקב יוסף :

והנה התשוקה שהיא היסוד כוללת היא את
 הנלח והוד. ולכן היה עיקר דירת
 אברהם באלו ממרא, וזהו שאומר הכתוב
 ויגד לאברהם העברי שהוא בעל הנלחון כי
 אין נלחון כנלחון העברי, ובוה הוא עובר על
 כל הכסיונות אחר שהוא מוכן לחם"נ. והוא
 יושב וכו' אין להאריך עוד כי מוזן מעלמו,
 וזהו באלו ממרא שהוא הזדככות התשוקה
 והתלהטות לדבר קדוש שמו, אחי אשכל
 שזכה והוליד זאת המדה ע"י נלחון, ואחי ענר
 ע"י הגבורה והכנעה ומשכן חסרון הרפיון :

ויי עוד טעם גדול ע"ד השקדת אברהם
 בצית ממרא. כי היסוד שהיא התשוקה
 היא כללית גדול ומושרש בכל המדות שאפילו
 המדות הראשונות האהו"י וה"ת אינם נולדים
 בלב האדם ע"י השכל כ"א ע"י הדעת אשר
 יש בו מושרש בחי' התשוקה כי דעת המושכל
 יורד בלב ומוליד האהבה וכו' ומחו"ל אין
 קישוי אלא לדעת. ורק שהתשוקה היא נכחרת
 ואינה מורגשת לאדם אחר שהיא נכללת בהארת
 הדעת עדיין. וכן היא מושרשת ונלית גם כן
 משט במדת תפארת שהוא מתפאר באיו דבר
 מהולל והתברך בלבבו לאמר אשר הענין הזה
 הוא מעלה נפלאה וְהפכו הוא גרעון גדול
 מאוד, עי"ז נולד התשוקה מאוד ומגיע רלונו
 ללחום עבור דבר המפוארה הזאת ולהמאים
 ולבעל את כל מנגד' הלווחים עמו. ועכ"ז
 נולד התשוקה בטבע נגלה המעוררו להוילא
 כוחו לפועל נגלות. ולזה בחר אברהם בממרא
 מהא"ע. וגם בפרט הזה מה שהוא המוילא
 דעתו ורלונו לפועל. והרי קוטבי המעוררים
 לאדם הם הדעת שהוא החשירות השכל
 אחר כך התפארת שהוא החשירות החנוטה
 והמרגיש. ואחר כך היסוד שהוא התגלות
 התשוקה הטבעיות לפועל נגלה. וכללם מחשבה
 חנוטה מאמר. וזהו אשכל לשון שכל. ענר
 אוחיות ענר לשון התעברי שהוא החנוטה.
 ממרא שהיא המאמר כי הדיבור החח' הפעולה :
והנה אברהם פי' ענינו להכניע ולברר
 ולהרים את הטוב שלו וכן בהעולם
 להכניע את הרע ולהרים את הטוב ככדי שיברר
 את הטולם. והיה מכניס אורחים בכדי לנייך
 הכל ע"ד כונה זאת. והדיבור הזה לברר את
 הטוב ולהכניע את הרע אי אפשר כי אם
 ע"י המדות החחוטות אלו שהם נלח והוד
 ויסוד והולך עי"ז לקרב את כל המון גוים
 בכדי לברר את הטולם ולכוילא את הניעות
 הקדושות בפני עמון, והיה עי"ז מפרסם את
 הכח הקדושה בעולם והרי זה עהרת עולם
 העשים כי נה"י הם נגד עולם העש' הנקרא
 בדרך כלל נפש, ולפי שאברהם בעודנו ערל
 ה' הארת הקדושה המאירת בתוכו לא היתה
 עדיין

עדיין מתפשטות כל כך בהמדות התחונות
 שלו שהם ברומניות בחי' אלו הנ"ל נה"י,
 ובלבוש הגשמי הם אבריו התחונות כי עדיין
 לא הובררו מן אחיות החילונים שהם כל עיקר
 אחיותם בהמדות התחונות אשר כל ענינם
 הם על דרך מלחמה לנלח את הרע ולברוח
 מן הרע ולהמאים תשוקת הרעות, וגם שהם
 שייכים להנפש הנמוכה ולעולם העשיה, ואך
 אחר שברר ונודרך הרבה לזהו השי"ת שימול
 את עלמו וזהו גודל הברחה והרחקת אחיות
 החילונים ממנו. כי ענין אחיותם הם כמה
 שהם כחת המותרות צאלו המדות נלחון הרע.
 והשפלת הטוב להשוקת הרעות. וכיון שהשוקת
 היא מדה התחונה היולאת לפועל עשיה ע"כ
 כמו כן נתגלה בלדס גם בגשמי בחי' הערלה
 שנכלל בהם ג' ערלות, ותיקונם הוא חיטוך
 ופריעה ואטופי דמח' שהיא מיליה ואחר
 שימול כמו כן נטהר מהם גם ברומני והוברר
 לו הטוב הגמור גם בהמדות התחונות. ואז
 מה שמקודם נקרא אברם, לשון אב רם פירש
 האר"י ז"ל שהקדושה נקראת אב היפה בורם
 שלא נתפשטה למטה בו. אח"כ אב רהם
 שנתפשטה גם למטה בו:

והנה מה שזכה אברהם למדרגה זו ולמלות
 מילה. היפה ע"י שהי' אברהם מקודם
 עוסק ומודרך א"ע במדת השקוה והטועמו
 הי' בזה ע"י רב יועץ, זה ממרח כמו שפירשנו.
 שנית ע"י מה שהי' מקרב אורחים ומבררם
 ופירסם את הקדושה והרחיק את החילונים
 וגם מלוה זו נקראת ג"כ בחי' יסוד המשפיע
 עוב וקדושה בעולם, והר"י תיקון היסוד ברומני
 ע"י כן זכה גם בהתגלות הגשמי בפועל שהיא
 המילה. וזהו וירא אליו ה' שזכה להתפשטות
 הקדושה אליו אפילו בבחינת כל המדות
 תחונות, באלוני ממרח' שהוא הי' המיד נוחן
 עלה לאברהם על בחי' תיקון היסוד הנקרא
 בחינת מילה ברומניות. ועוד גם כפירש
 המפרשים שאברהם חישב כיון שזכה לזה על
 ידי הכנסת אורחים שהיא בחי' תיקון יסוד
 הרומני. ע"כ מהראוי שימול את עלמו בהנצט
 בכרי שלא יתבטל מלוה של הכנסת אורחים.

ועוד כי בפירסום יש מורא מגירוי החילונים.
 עד"י יעץ לו ממרח כי אדרבה ע"י כריתת
 ערלה הר"י מרחק החילונים וע"י הפירסום
 יקדש שמו ברבים ויכניעם ביותר ודבר זה
 שייך לממרח דוקא כפירשנו. וכנה אברהם
 ע"י מלות המילה שהיא תיקון והארת היסוד.
 וע"י נמשך השפעת הבנים זרע קודם שהם
 מבחי' נו"ה ויסוד דקדושה כי הבנים נקראים
 נלח וסוד, והרי מעתה אל"כ כ"כ לענין עשיית
 גרים כי הלא מעתה יתגלה שורם הקדושה
 המבוררת ע"י זרעו מילחק ויפקד, והרי זה
 צירור גדול בעולם הזה העש"י, ועתה יהי'
 לאברהם הענין של צירורים יותר נעלה שיברר
 אברהם בעולם היצירה שהם בחי' רוח שירחיק
 את החילונים מהם וכו'. וזהו מה שהראשו
 השי"ת שלשה אנשים נגד שלשה בחינות אלו
 נה"י והם שלשה מלאכים שנקראים רוח כמאמר
 הכתוב עושה מלאכיו רוחות. והנה במדרגת
 הנבואה יש כמה בחינות של התגלות המתלבש
 בדמיון כמאמר הכתוב ביד הנביאים אדמה.
 יש מי שזוכה בבחינת יד כמאה"כ היפה עליו
 יד ה', וכדאיתא בתיקונים שזהו באותו מדה
 ואותו אבר שציהר ככה נתדמה לו. ולזה ענין
 עומד ונצב הוא מראה על שלימות מדות
 נו"ה שהם נקראים כביכול בחי' רגליו כמאמר
 הכתוב ותחת רגליו, עוד בחי' נצב מראה על
 התגלול' אור מבחי' איליות וזהו אלהי' נצב בעדת
 אל בקרב אלהים ישפוט, כי הדיינים לדיקים
 הם בחי' (י"ו*) נו"ה שמזכים לזה ומחייבים לזה
 והם שלשה נגד נה"י שלשה פעמים אלהים
 בפרשת משפטים, ולכך אלהים נצב שם שזהו
 התגלות אור נה"י שלמעלה, וכנה"ג הראה
 לאברהם שהוא עתה שמל את עלמו זכה
 להשלמת נה"י. ע"כ הי' הוא יושב ולא נפל
 כי הנפילה היחה מזד הרגליים שהם נו"ה
 פגומים ומשא"כ עתה, וזהו והוא יושב. והרי
 שכל המעלות ושלימות אלו זכה אברהם ע"י
 שהיה לו רעים הארובים שהם בחינת נה"י
 הקדושים והטועה ברוב יועץ:

והר"י שמענו מהדברים אלו כמה מעלות
 טובות המגיע לאדם על ידי חכמיו
 הטובים

*נראה כמיותר

הטובים ואין שדב"ז הוא הועלת גדול לו מאוד להישיר יסודי מדותיו ודרכו בעבודת ה' מהוך פנימיות לבו, והוא זאת המדה שדרכו בה אבותינו הקדושי' והטורה, האריכה לבאר זאת בטורה מה שאברהם התנהג עם חבריו למען עי"ז יגיע לו עזר גדול, וכמאה"כ איש את רעהו יעזרו ולאחי' יאמר חזק. (א') בענין התחזקות הגלחון והבטחון, (ב) בהתעוררת הלב עם גודל התלהקות הלב בתשוקה נפלאה כמאה"כ ובית יוסף להבה, ושהתשוקה מוטיאה את הגחלת לפועל להבה המלהטת רשעים, וזהו מה שנא' באברהם שוכן באלוני ממרא אחי וכו' אלל המלחמה, (ג) שע"ז נשמר מגפילת הלב ומיאוש מה שהינר הרע מסית לאדם על ידי מותרות מדת הכבוד שהוא ענין העצבות והגפילה בלב, (ד) שע"ז חבריו ממאם את תשוקות הרעות ומגדיל בלבו את תשוקת האמת. וזהו הזכרת באלוני ממרא גבי ענין המילה. וכיון שהאדם

נתעלה באלו הענינים הג"ל ממילא נתעלה גם בהמדות עליונות כי העלי' שאדם עולה למעלה אינו ע"י כח אחר זולת ע"י רגליו. וזוכה עוד לבחי' רוח שהם האהבה ויראה והתפארות. והר"ז מעלה (ה), ויכול לזכות לבחינת מילה להיות שומר הברית והיא מעלה (ו), ולהרחיק את החילונים ממנו והרי זה מעלה (ז), ומהם ליסוד המושגש בדעת והרי זה טהרת ונקיות הדעת ומחשבות והרי זה מעלה (ח), וזוכה למילת הלב הנאמר בפרשת תשובה ומל ה' אלהיך את לבבך ואת לבב זרעך וזוכה לדורות כשרים שילאו ממנו שהם נמשכים מבחי' נלח והוד כמאה"כ וכל בניך למודי ה' והר"ז מעלי' (ט), וזוכה שהשי"ת משרה אור שכינתו ביניה' בין הריעים שהם תלומדים כמאה"כ ויקשב ה' וישמע ויכתב בספר זכרון לפניו. והר"ז בכלל עשרה מעלות נפלאות הזוכים ע"י אהבת חבירים יחד:

בת

דברי מהכתב המלאים תחנונים על הפנת עריבות לבך בעניני עבודה כי באין ענינך רואים כפי מאה"כ היום הזה נהייתה לעם וכמחז"ל וכו' יהי' בענין חדשים. הנה אחז"ל עד"ז נהייתה הוא מלשון נהי שענינו שבירת הלב והשפלת דעתו ונמיכת רוחו. היא העלה ענת ה' תקום לאדם להיות עי"ז יקיים בו מאה"כ אני אשכון את דכא ושלל רוח להחיות כו' לב נדכאים והחיות הרוחני בזה לאדם כמענין הגמך מהמקור, וזהו בחינת מים חיים נוזלים מן לבנון. כי שפית הנפש בשהי' נקראת מענין גנים מה שמגנה את עצמו עי"ז נעשה לו בחר מים חיים ובאחתערוחא דלתהא כה אטער לעילא שממשיך על ידי זה ענותנותא דהשי"ת כמאה"כ אני אשכון את דכא. להחיות וכו'. וזהו נוזלים מן לבנון לב נו"ן שהשי"ת פותח לו שערי יתשובה כמחז"ל על מאה"כ מקוה ישראל ה'. מה מקוה פתוח ק"ד וכו' והתשובה נקראת עלמא דחירות

שמשרית את המסכים המבדילים. כי באמת ואמונה כל איש ישראל קרוב אל כבוד השי"ת. כי חלק ה' עמו וכיון שהשי"ת הוא מקור החיים ואין סוף ע"כ מהראוי שנהי' אהבתו גם כן עבודתו אליו עד"ז להיות מושך עבודת חיי' ממנו כמו נהר ומעיין הנובע מהמקור, ורק מפני עביות החומר וקטנות השכל ופגמי הנפש נעשים מרחקים ומסכים המעצרים וממעטים את מי המעיין ואת הנתיבות השייך לכל אחד ואחד לפי שורשו וערכו. ע"כ העלה לשוב לפני ה' וכמו שכתבנו בכדי להסיר את המסכ' הג"ל. ובעת ששכ נקרא קרוב כמאה"כ שלום לרחוק ולקרוב, וכתוב קרוב ה' לכל קוראיו וכו', קרוב ה' לנשברי לב. ויש עוד דברים בגו כי הלא כל הברואים הם תחת הגבול והקצבה ואין יתקרב מי שהוא תחת הגבול אל אור השי"ת שהוא בלא גבול כלל. אמנם מפני שהנהגת כלל בני' ועבודתם הראשית שלהם היא השכל הקדוש הלאפנה בטורה ובנשמות

בני ישראל צבורים שהיא בחינה הנקראת אין
 שהיא למעלה מהשגת האדם ומי שהוא עמל
 ומחייב בכל כוחו בעבודה ועבודה ה' ע"פ
 השוקתו והתעוררת לבבו ומוחו המיד מה שבכל
 זה נקרא עדיין טעובד להשי"ת עם השגת
 שכלו הנקרא יש ומושב אליו. מ"מ בכל זה
 ע"י ההאמנות של חיזוק המיד אשר חוזר בלבו
 ומשריש בקרבו המיד המונח השי"ת וגדולתו
 וגודל השגתו וממלתו ומשפטו ועי"ז מרבה
 אליו השוקתו ומגדיל המיד באור נוסף את
 השוקתו אליו כמאה"כ ועלי השוקתו, והר"ז
 האמונה והתשוקה הם הם נקראים בחי' אין
 וקרובים לבחינתו של אור השי"ת הא"ס, ולזה
 על ידי האמונה וענפיה שהיא השמחה והתשוקה
 שענפי' גודל החיזוק וההאמנות ההשתדלות
 בעבודה והקשבה שהיא בעלמה בחינת אין ,
 ע"כ יכול עי"ז שזכה אשר כן יאור ה' פניו
 אליו ג"כ עם המשכת זו מבחי' האינו מושג
 המושג בחורו ונשמתו, והר"ז נעשה כמטיין
 המתגבר ומתחדש מהמקור החיים. ועל דרך
 זה נאמר חדשים לבקרים רבה אמונתך פי'
 ע"י מה זוכה אדם להיות מתחדש לבו בכל
 יום לבוקר לעבודת השי"ת ואמר שזהו על ידי
 רבה אמונתך שמתחזק ומתחמק מאוד באמונה
 שלמה. ועוד חדשים לבקרים מלבון הפקר
 ובחז"ל מצינו ב"ש אומרים הבקר, שמפקיר
 פניו הנשמיים ואת עלמו מפני גודל השוקתו
 שמתלהב לעבוד את השי"ת וגם נכלל בחינת
 לבקרים מלבון ציקור מעשיו שעושה תשובה
 כמאה"כ נחפשה דרכיו וכו', על ידי כל זה
 זוכה אשר רבה אמונתך, שהיא בחינת אור
 שהיא למעלה מהשגת הנמשכת מאור שלמעלה
 אשר אין לה סוף, והיושב בכתר עליון שהוא
 האו"מ כלל שדי שזהו שם המורה על גודל
 התשוקה ומורה על הפקירות הגשמיות
 מלבון שידוד, וכו' ועל התשובה שמשדד
 את עלמו ומערכות טבעותיו. ועל גודל
 האמונה וכמאמר חז"ל שהוא די באלהותו
 לכל ברי'. הנה ע"י כ"ו שהאדם כלל שדי
 יתלונן זוכה עי"ז אשר היושב בכתר עליון
 הוא כלל וכו' יתלונן. ועפי"ז יבין המבין את

מאה"כ המודש הזה לכס ראש חדשים כי בני
 ישראל זכו לכל זה כמאה"כ זכרתי לך חסד
 בעורריך וכו', ויה"ר שזוכה כולנו לכל הדברים
 האלו להיות משחוקקי' ועמלי' בכל נפשנו וזכה
 לימי החג הפסח שהוא לשון חמלה ודילוג ופה
 ס"ח גימטריא חיים בטרתת הנפש והגוף,
 וישמרטו נא השי"ת מחמץ משהו מה שהוא
 נסתר, ומחמץ משהו ממש, ואו"ש לכל אהוביו
 קרוביו כמו ר"ל ורש"ש וכנדיי וכו' יהי שלום
 בחילם ושלום ונחת וניל צדיקם וצדיקם:
ולבאר מעט במאה"כ החדש הזה וכו' .
 שהנה קוטב דבריו הנ"ל הוא זה,
 אחת השפלות דעתו ורוחו הנשגבה שע"ז בא
 לתשובה ולהשוקה, הב' האמונה השוקה ועי"ז
 בא לשמחה ולהתרוממות ע"ד מאה"כ ויגבה
 לבו בדרכי השי"ת שאינו גבוהת ס"ו כי אם
 רוממות אל בגרוגס ועי"ז חרב פיפות בידם,
 שזהו ענין הרימותו ידי שנכפל התשוקה ע"י
 גודל האמונה והשמחה ונעשה השוקתו בהתעלות
 דזהו ע"י ירידה ללורך עליו, וזה י"ל במאה"כ
 אנכי ארד עמך מלרים ואנכי אעלך גם עלה .
 פי' לא זו מה שתעלה למדרגותך עתה אם כן
 מה זו ריוח אלא גם עלה שתעלה יותר מן
 המושג לשאינו מושג, ועי"ז תתחדש כנשר
 בעורייכי, וכמאמר חז"ל על הכוזב עוב מראה
 עינים מהלך נפש, כי מרחוק נראה לו ה', שכל
 ידי הירידה האדם רואה בתכונתו ועל ידי זה
 משחוקק לעלות ביותר ע"י ההאמנות נפשו
 ובאחתערופת דלתחא כך יותר נעשה ג"כ לעילא
 ועי"ז נחשלה ביותר מקדם כמאה"כ כי באלהים
 נעשה חיל והוא יבוס לריו. והענין בזה ע"פ
 חז"ל שתכלית העבודה להעלות בירורי שברי
 מלבין שהם נכללם בכל כמה וכמה העולמות
 ונחללים בכל אדם שהם החיות והשוקת
 ומחשבות מה שלריך לבררם ואי אפשר כי אם
 ע"י ירידה שנופל קרוב אליהם ועל ידי תשובה
 וההאמנות צורר את הנילוות קדושות השי"ך
 הליו, ועי"ז נחחדש בהוספת אור ונחשלה
 ונמילא הרע ע"י הסתלקות החיות נחשבל
 וזהו והוא יבוס לריו. והנה יסוד ענין ירידה
 ועלי' תלוים בהדעת, כי הדעת שורשו בנחי'
 האור

האור האינו מושג שהיא הכלי שלה האמונה וההמיומות בחינת יעקב אי"ב המים ואזת ליעקב, ואחר שאמר אברהם כמה אדע פנס בהדעת. ומה שבקודם ה"י די לו הביכור על ידי שפלו' וההרוממת דעתו הנ"ל הולך אחר פגמו לגלות בפועל הירידה לצורך העליה הכללות, ויעקב אשר מדחו דעת ואמת בכ"ז הולך בעד הכלל להיות הוא הראשון ירידה בפועל למגרים אשר הם רוב כללי הנילוות שנפלו לשם והבטיחו באשך גם עלה ע"ד הנילוות, וזאת זכו בני ישראל על ידי משה הדעת הכולל הפנימי העליון בחי' האין שאמר ונחמו מה, והנה ע"ד הביכורין שזהו ירידה לצורך עלי' מסויים דכ"ז בעולם בפועל בענין הלבנה שיש בה בכל חודש ירידה ועלי' והתחדשו' המורה ע"ד הביכור, וזהו מאה"כ החדש הזה שהתחילו מאז בני' למנות ללבנה וזה ראה וקדש. וזהו בחודש האביב שנהגלו בעולם עניי ביכורין והתחדשות וכמוהו נעשה בשנה

נפש שע"י קדושת החג הפסח נחשלה הדעת ונתרבה התשוקה בהיה עולה עד הדעת ועד האור מיקוף, ועי"ז בגודל הביכור וגודל התשוקה ע"ד מאה"כ דודי לי ואני לו, מתחדשים בני' בגודל התחדשות ומפני שלא ה"י בכ"ז האפשריות של הביכור הגדול כי אם על ידי הדילוג מדריגות, אשר חמל השי"ת ודילוגו אהבה שהקדים אתערותא דלעילא ולכן נאסרו בחמץ ושאר כדאי להתחזק מהשברי מלכין, והנה על ידי החג הזה המורה על הביכור והתחדשות וגודל התשוקה באתערותא דלעילא והארת הדעת עם דילוג מדרגות, וזה עי"ז האדם עפ"ז להתחדש בכל עת שיתן אל לבו כראוי וכהכל להתחדש תמיד, וזהו ראשון הוא לכס לכל חדשי השנה, וזהו פה סח בדברי היים בכל השנה, ומי יתן והי' זה לבבנו נכון לפני ה' כל הימים ביראה ואהבה ואמת לעבוד ולמשא כנשוא הלויים את הארון והוא נשא את נושאו כי"ר :

ב

אהבה

מגלגלת השורות בנקודת הלב הרבה על הכחז במכחז חרות על לבות יראי אלהים ואלו החושבי אמת ולדין דק ירדפו בשאלת פיהם ודרישתם מאתו לעורר את האהבה. ע"כ מלאהי א"ע כמחוייב בדבר, ובפרט כמחז"ל המחפלו על חבירו והוא לרין לאוחו דבר הוא נענה בתחילה ולמח"מ מני ומניי' מסתייע מלתא כמחז"ל ולחושבי שמו וכו'. ע"כ אמרתי להעלות אמרי הדברים הנדרשים בזכרון דעתי כמה שדיברנו בשבת ויקהל עה"ס. ויקהל משה וכו' היבט את כל מיתרים. ועוד שינה כאן בכינוי היבט עתה ולא כמו ע"פ רוב סתם בני'. ועוד היבט לעשות קשה אלל ליווי זה דשבת שהוא כל"ת: ונקדים מה שמשנה שינה מסדר דבר ה' אליו שהודיעו למשה בתחילה מלות בניי המשכן וכליו, ואח"כ מלות שבת, ומשה

היפך תחילה מלות שבת ואח"כ המשכן ולרין טעם. ויבואר ע"פ דמלינו במחז"ל שני מאמרים כסותרים זא"ז שמהם אמרו אלמלי שמרו בני' שתי שבתות מיד ה"י נגאלין, ומהם מה שאמרו שאפילו על ידי שבת א' ה"י נגאלין, הענין בזה משום דכל העניינים שבטולם טוב ורע הכל הם תלוים בחדש עלמו כי האדם הוא עולם קטן והוא כמו נקודת המרכז של העולם כולו וכל אשר נמצא בכל העולם קוטבם כולם נמצאים בחדש, ובאשר הוא נמשך אחר המיזב כן מתעורר ע"י בהעולם הכללי וכמו כן הוא להיפך כאשר הוא נמשך אחר הרע ח"ו כן מתעורר בעולם הכללי עליו. ולמשל הנה בני' הם בחי' נשמה ומבא"כ האוה"ע הם בחינה גוף העבור. בני' הם בחי' מוח וראש ילב טוב, והאוה"ה הם בחי' כדד ומרס ולב רע. וכזהו"ק איתא דבכבד אית ע' ערקין דאיטין קביל

קביל שבטין אומין. והכבד איהו מתשלם ס"א
 ויהיורת הכבד דא איהו גוקבא דס"מ, והר"ז
 שבארם גמלאים קוטבי השני בחינות טו"ר
 והלויים בבחירת האדם אם צומח בעבודת ה'
 שזה בחי' גשמה ושורית צמות ומתפשטת בלב
 טוב, ועי"ז מושל בהכבד והיורת ומרה דאינון
 בחי' קוטב הגוף החאוני והכעסנית הנמשכים
 אחר טבע החומר, ועי"ז מדותיו רעים דאינון
 שבע תועבות בלבו הרע שהם ז' מדות נפולת
 וכל מדה כוללה מעשרה, והר"ז ע' ערקין.
 ואם שהוא עם עבודתו ונשמחו מסגבר עליהם
 מפני שנשמחו נמשכת אחר עלמותה שהיא
 השכל הקדוש שע"פ החורה והמלות, ועי"ז
 הוא ממשיך דעתו הטוב בלבו אשר יקום עליו
 בפרומת המדות הקדושות להתנהג כפי הדעת
 האמת ולא כפי החוות לב הרע ושלא יחמשך
 אחר המדות נפולת שהם אחוזים וטבועים
 בחומר הגוף ובהכבד וכו' שהם ע' ערקין
 הנ"ל, והר"ז נקרא שנשמחו בראשו ודעתו
 מושל על כל הנ"ל והלב רע שבקרבו הר"ז
 מלאך רע שבע"כ יענה אמן:

והר"ז אדם זה ככה מעורר בכלל העולם
 הכללי ג"כ אשר נחקים בו ומוראכם
 וחחכם יהי' על כל חית הארץ וכו', אשר כן
 כל האו"ם נשפלים תחתיו והוא מושל עליהם
 כמו שהוא מושל בעלמו על כחה האו"ם
 שבתוכו, והר"ז כנקודה שהעיגול הוא הנסב
 ע"י נקודת המרכז והר"ז תלויים בכלל כנסת
 ישראל, ומשח"כ כשהדברים אלו הם להיפך
 ח"י אז כמו שהם החומר מושל בהם על
 הנשמה והכבד ויתרו מושלים על ע"ש דעת
 נשמחו הלא אז כמו כן נעשה ונחגלה הדבר
 בכלל העולם שאו"ם נעוה"ר מושלים על
 שונאי וכו', והוה מאה"כ ראה נחתי לפניך את
 החיים והטוב וכו' שממש הם הכל לפניך כמבואר
 הנ"ל. והנה עיקר הכרעת אדם תלוי' בהדעת
 שלו שזה קוטב והחלט דעתו מה שתוקע
 וקובעו במשמרת אמת ואמונה שלמה בלבו
 שהוא מלך האזכרים וכל החלומה של תשוקת
 אדם שקולה בהדעת שלו הנמשכת ממוחו
 ונשמחו ומאירם ונחלקקם בלבו וכמאה"כ לנסותך

ולדעת את אשר בלבבך, ובחיוב יודעת והשבות
 אל לבבך. לב לדעת כי הדעת היא שורש
 המדות ואי אפשר לזכות לדעת, טהור הזה כי
 אם ע"י השתדלות יגיעה ועבודה רבה. וגם
 בבחינת מס"נ כי הנפש נקראת הכח השחול
 באדם שהיא מתאווה תמיד וקשורה וטבועה
 בהנפש הבהמיות וגם הנפש לא תמלא בחיב,
 ע"כ לריך לשברו בהתאמנות גדול ובמס"נ
 שחלק נפש הוא ככולה וכיון שאינו זוכה בהדעת
 כי אם על ידי השתדלות גדול בזה ע"כ הזוכה
 בה נקראת דבר זה קנין. ולזה אח"ל דעם
 קנית מה חסרת. דעה וכו' מה קנית שהרי
 אחר שנחסר ממנו הדעת ממילא מדותיו
 וטבועות האותיות כולם נפולים ומה מושיל לו
 אפילו רוב חו"ב אחר שאין לו מזה תועלת
 וחסר הוא עלם התכלית, ולזה הוא העיקר
 באדם הרי אינו כ"א ע"י הדעת המנהיג בו
 את לבבו, ובבחינה זו זכה יעקב אבינו שזכה
 לאחוז בהדעת הקדוש, ועי"ז היה לבבו טובים
 בין מלך הדעת דחסרי' ובין מלך הדעת דגבורי'.
 והגם שדעת דגבורה יש בו אחיות הרע
 וע"כ זכה לששה מדות מלך החסד וכן מלך
 הג' שהם י"ב שבטים וביוסף נכלל שני מדות
 שהם בניו אפרים ומנשה ושהם בכלל נגר הו'
 מדות הנ"ל, וקצוה ארץ ז' עממים ומהם נתפשט
 ע' ענפים שהם המושלים בע' ערקין דכבר
 ואך דבחינה זו לא זכינו כי אם לעתיד והיה
 ה' למלך על כל הארץ. והנה עליות אדם מה
 שנחשלה בערכי עבודת ה' יש בהם כמה
 וכמה עליות מעלות גבוהות אחת על חברתה
 מעילוי לעילוי באין שיפור, וכי זה הוא כל
 האדם, וכמאה"כ ואזכרהם וקן בא בימים שהי'
 בא ומחקרב דרגא ע"ג דרגא ע"י הימים.
 וכמ"כ בכל הדיקים כל חד וחד לפוס דרגי'
 וגם נשמחי' ושכלו הכל כולם תלויים בבחינת
 העלאת הדעת שלו, וכמשל הבן יקר שאוהב
 לאביו בעודנו קטן הר"ז מפני שמאכילו וכו'
 ואח"כ יותר מפני שהוא מלבישו לבוש כבוד
 ואח"כ מפני שמיאיו אשה ואחר כך כשמלמדו
 חכמות גדולות רבות החו"ג אז נתרבה אהבתו
 ביותר ואח"כ כשמכיר בגודל מעלות נפלאות
 בחכמה

בזמנה ובינה ומתלה ודרכי מדות של אציו
או האהבה ביותר ויותר. ולהמשל הזה נפלאים
הם הנמשל באין שיפור במדרגות האהבה
להשי"ת אשר לגדולתו וחכמתו וחסדיו ונפלאותיו
ואשר בחר בעמו חלק ה' עמו הם בלי שיפור,
וזה הכל ע"י אור הדעת הנמשך לו מאור
ח"כ שלו ונשמתו ולזה יפקד שאחו בבחינת
הדעת ראה והנה סולם מולב ארזה וכו',
כי ה"י נתעלה המיד ע"י הדעת הקדוש שהיה
מתחדש לו תמיד הדעת בגבוה מעל גבוה עד
שזכה. והנה ה' נבב עליו. וי"ל פי' לכך זכה
לראיית הסולם מפני שדרכו ה' תמיד ע"ד
מאה"כ שיהי ה' לגבוי תמיד, וזה והנה ה'
נבב עליו. והנה הדעת נמשך לאדם ממה
שמבחיין את ההבדל והרחק ההיפך בין הטוב
שהולך בדרכי ה' ובין הרע ההולך בשרירות
לבו, וכמחז"ל הו' מחשב הפסד מלוה וכו' ושכר
עבירה כנגד הפסדה, והבחינת הנשמה שבינה
ובין החומר והנה"כ. ואשר ע"י הוא משיס
אל לבו את גודל עניני פתיחות שלו, ופי"ו הוא
משפיל דעתו לפני השי"ת והוא שורש התחלת
הדעת וכמאה"כ זבחי אלהים רוח נשברה,
ודעת הוא משורש לשון יודע בהם את אנשי
הכות, וכדאיתא בזוה"ק דאי אפשר לאמסכה
עלוהי רוחא דלעילא כי אס ע"י שפלות והכנעת
דעתו ועלמותו ובדחילו לפני ה'. והנה בחי' זו
משכת משני ענינים. אחת ממה שרוחה גודל
פתיחות עלמו איך שהוא ברי' שפילה ונמוכה
ומגושם בחומר עפר ונה"כ, עומד לפני ה'
תמים דעים מלך מה"מ הקב"ה ודבר זה נקרא
עומק תחת. ויש עוד ענין עליון בזה אשר
הוא גבוה ממנה הרבה יותר והוא זאת מה
שהוא מכיר בתוונת דלצא את גדולת יולרנו
י"ש וחכמתו וחסדיו וגודל השגחתו ואת
ברואיו אלפי אלפים רבבות ועולמות וכו' ואיך
שחכמתו הבריאה היא כמאה"כ כל הנקרא
בשמי ולבדודי בראתיו ילרתיו ואף עשיתיו.
והענין הזה אין לו שיפור. וכמאה"כ נידע
בשערים בעלה כל חד וחד לפוס שיפורא דלי'.
והנה אלו השני בחינות נמשכים שניהם ע"י
התבוננת שלה של הנשמה כמאה"כ והחכמה

מאין תמלא ונשמת שדי תבינס. והנה אחר
כל ההתבוננת וכל התפעלות האדם בזה, אינו
צדו לפעול בעלמו מאומה כ"א ע"י חסד ה'
החונה סביב ליראיו המיחלים אליו כי הכל
צדו ורק מה שצריך אדם להיות הוא לפנות
מקודם אתערותא דלתתא. ולפי אתערותא
דלתתא נעשה מזה כלי מוכן שיהיה ראוי לחול
עליו רוח חכמה וכו' רוח דעת ויראה ה'
וכתיב יהיב חכמתא לחכימין ומנדעה ליודעי
בינה, והרי לאדם שיש בו דעה יהיב ליה ה',
מנדעה שהיא אתערותא דלעילא, וזהו כדברינו
אלו. ואיתא בזוהר דכל חרי"ג פקודין אינון
עטין לפולחנא דקוב"ה. ויתבאר דהשני בחי'
של שפלות הנ"ל שהם נמשכים מבחינת נקראים
נלח וכו' דבינה, שנלח אינו עמוק רוס. והוד
אינו עומק תחת, ובהעומק הרום נכלל גם כן
גודל שמחה והתפארות ונבנת תהלה להשי"ת
על דרך המוכה שחין שמלא חן בעיני המלך
ויהיה לנטום ביהכלו ולדבר לפני המלך שבחו
ובקשותיו והמלך האזין אליו שעי"ז נעשה
העבד מוכנע מאוד ומעורב גם כן עם רוב
שמחה וד"ל, ופי"ו כל זה נמשל בדעת שמקבל
בלבו לעבוד את המלך בכל לבו. וסרי זס
התפעלות השכל חו"כ שלו מה שהם עשו
חקיקה בלבו. ואכן עדיין הדבר זה אין בו
אימות אומן כל כך כי כמו שרחוק הוא מחשבת
המוח מבחינת הלב שנינו הוא מורגש ואינו
מרגיש כי אס ע"י הדעת המתפשטות בו. הנה
כמו כן רחוק הלב עדיין מאברי המעשה
שיקרא התגברות הילר הרע הוא בעת שנלך
לעניני התפעלות בפועל גמור כי אז נתעורר
כוחי התאות והכבד ונפש התאות הטבעיות
והבהמיות, והלא האדם דרכו בעניני עשה
בפועל ממש הנגלה ונכבש בטבעיות הגשמיו,
ולזה נלרכים הרמ"ח מ"ע שהם נגד האברים
שהם קרובים לנפש הפועל, וכן שס"ה ל"ת
נגד גידי הדם שהם ג"כ כה"ג בכדי שפי'
המלות האלקיות שהם מסוגלים בקודש כפי
שיסדם והלכס היולר בראשית מן השורש
מואלם למעלה וכפי כל המשכתם בנשמת רוח
ונפש שהאדם המקיים כולם ע"י נטהר מהחומר

ונה"ב ונעשים עי"ז כסא להלבו והלבו נעשה כסא להדעת הקדוש ואשר עי"ז נחה עליו רוח החשוררות קדושה מלמעלה מאת השי"ת. והנה החשוררות שלמעלה תלוי"ה היא בקוטב דעתו שאם האדם הזה אינו מכיין בעבודתו כ"א לעשות נחת רוח להשי"ת מרוב אהבתו תלוי"ה אז זוכה לאתערותא דלעילא הבחינה המעולה שהיא נקראת עומק רוח שעל ידי זה נתפשט בחוכו אהבה ויראה הרוממות ודעתו נתרחבה בלבו עם דעת החכמים, ועד שהתפשטה על כל השפע מדות ויכולה להתפשט אפי' על שפעין ערקין דכבוד ואפי' המלאך רע בע"כ יענה אמן, והאדם זה אי אפשר לזכות כי אם כשמשעבד את כל מעשיו וכל עניני הרשות שלו ג"כ שיכיה ע"ד הקדושה וחמכי אורי", ואחר שמעלה את כל שלו להדעת הקדוש שבלבו על ידי זה זוכה לבחינה הנ"ל שנתפשט הדעת שלו בכל קומתו, ומש"כ מי שעבודתו עדיין מוגרבת בפניות שלמו כמו אפילו מלד יראת העונש והאבה השכר, האיש הזה הנס שזוכה לדעת הר"ז איננה כי אם מלד שרואה שפלות שלמו שהוא בחי' הוד לכד. והר"ז עדיין נשמתו בגלות מנוסה בהסתר נה"ב. והענה אליו שיראה להרגיל את שלמו ע"ד בכל דרכיך דעהו, שעכ"פ העיקר יקבע בלבו שחלית חייו הוא עבודת ה' ורק שמוכרח גם כן לשכוח בעניני גשמיות מפני חיות הנוף מ"מ הם הכל כנ"ל טפל בעיניו ומשגיח עי"ז שלא ישכח ח"ו בהעיקר שזהו עבודת ה' :

ומערתה

נבוא לנאר שהנה בני ישראל אמרו על הר סיני נעשה ונשמע הקדיתו נעשה לנשמע. פירוש כי השמיטה יתכן בכמה פנים נדרשת. או רק לשמה לבד. או שייטיב לו ה' עבור זאת. או ע"י שיבין את השכל והטעמים שבמלוה המחייבים לאדם מלד השכל והטעם, ע"כ הקדיתו כל אשר דבר ה' נעשה הנס שאין לו בזה הסכסס מובנתו ומובן טעם שכליו, נעשה מפני שכן דיבר ה' שזהו רצונו האהוב לנו. ואחר כך נשמע שמוכח להשיג נוראות בכדי שעי"ז זוכה לעבוד אותו בעומק רוח מעלה המתפשטת בכל קומת

נפשנו שזהו דעת עליון. ועד"ז שיבחה השי"ת מי גילה רו זה וכו' :

והנה אחר שחטאו אברו את בחינה הזאת ונטל מהם השני עדיים הנ"ל שהם השני בחיני הדעת הנ"ל. והנה השם יתברך מאהבתו וחמלתו נתלה לבני ישראל כדרך שלו שהוא המשפיע למי שכבר יש לו אתערותא דלתתא הר"ז משפיע עליו אתערותא דלעילא. וזהו כמה שיחנודנו על המשכן שבד"ו נמשך ממה שיהבוננו בפחיתות גפסם וכמה שחטאו שזהו ענין השובה אשר דלתותי פתוחות לעולם, כמחול"ל על מאה"כ מקוה ישראל ה'. ועי"ז אתן אתערותא דלעילא שיוכו למשכן שזה המשכן דוגמת האדם עלמו כדאיתא בספר"ק, ושעי"ז יהיו מעלים את כל אבריהם לבחינה העיוורה שבלב, ואז ע"י שבת יוכו להדעת הקדוש ששורה בלב ע"י אתערותא דלעילא כמש"כ בשבת לדעת וכו'. והנה הבחי' הזאת עדיין היתה נמוכה כיון שבנ"י אברו את שני בחי' הדעת ואם כן אפילו ע"י המשכן ואזו עיקר אתערותא דלעילא מ"מ כיון שאינו חל כ"א לפי כח המקבל באתערותא דלתתא א"כ ואפילו ע"י נזו שבת של אחרי' לא ישיגו ב"י כ"א הדעת הנבזרות שהיא שפלות הנמוכה, והנס שבנ"י פשו השובה אינו כ"א העיקר בה מפני יראת העונש הים, ושכן אברו העדיים שהם נלח והוד שבחינה כי נחלק מהם המוחין הגדולים, ולזה הפך משה מקודם לזה אותם על שבת שעי"ז יוכו לדעת של שפלות שלמס עכ"פ. ועי"ז יוכו עם לדקתם ע"ד המשכן לשעבד כל קומתם לעבודת השם יתברך, כי עיני שבת מביא את האדם לבחי' לשמה כמאה"כ ויום השביעי שבת לה' אלהיך. ולכן אח"כ יוכו ע"י שבת השני' לבחי' הדעת הנעלה שהיא בחי' נעיונות בימינו נלח. והנה האדם שגפלה הרבה ממדרגתו לריך להתחיל מחדש, וזהו בתחילה יקבל עליו טול מלכות שמים ואח"כ יעורר בעלמות שאוקה גדולה, ואח"כ יראה להיות מקיים בחי' הנז"ה שייכים בפועל שהם התרי"ג פקודין ועי"ז יוכה להדעת בשבת קודש. שזהו אתערותא דלעילא. וזהו את

אח נקראת מלכות, כל נקראת מדת השוקה, עדת מצואר בזה"ק עדת מבחי' ערו' שני' שזכו נו"ה הנ"ל, וזכה חזכו ליום השביעי שבת שהיא הדעת לה'א שזכו בחי' לשמה. ועי"ז חזכו למשכן כדברינו הנ"ל. ועי"ז בשבת בני יכולים לזכות גם לדעת דחסדים, וזכה י"ל צפורים הוא עדות דגבורת קבלת תורה שבטל פה, ובפסח דעת דחסדים וסמטיקן גאולה לגאולה. והנה מלינו בו עוד טעם יותר נכון צמה שמהם היפך הסדר של דברי ה' אליו והקדים משה שבת קודם המשכן וג"ז הוא על דרך דברינו הנ"ל. וזהו מפני שבני' אבדו את שני בחי' הדעת שהם העדים. ולפי זה נחסר לבני' גם האתערותא דלתתא אחר שחסרו הדעת צמה יזכו ואפי' שבת שהיא עתה בהתעוררות מעלה זאת היא ג"כ בלא יועיל אחר שאין בהם ענין ראווי שיחול אור שבת כיוון שאין להם כלי של התעוררות טלמס. ולזה ליום השי"ת להם מקודם ענין נדבות פמשכן שלדקתס תועיל מאוד ע"ד כלי של התעוררות נפש, והמשכן הוא נגד חרי"ג פקודין. ועי"ז שזכה בחינת נו"ה עי"ז יתכן שבשבת יזכו לאתערותא דלעילא. והגם אחר שירדו מלוד אי אפשר להם לעלות ע"י שבת לדעת המעולה של חסדים גדולים שהוא אהבה זיראה הרוממות מ"מ יזכו בשבת ראשונה להדעת דגבורות, ומחילא עי"ז יהי' השבוע אח"כ באופן מעולה ג"כ שיטעבר אפי' עיני הרשות להשי"ת יוצאו התעוררות בעלמס עד שבשבת השני' יהיו ראויס לקבל אור ה' גם אפי' בהתעוררות הדעת המעולה דחסדים ג"כ, ושזכו ע"ד מחז"ל אלמלי שמרו בני ישראל

שתי שבתות מיד היו נגאלין כי הגאולה תלי בדעת, וכמאה"כ לכן גלה עמי בלי דעת, וכמס"כ שהדעת הנעלה מהפסח אפילו על ע' אומות. ולזה אמר הכ' צפ' כ"ס אך את שבתותי שממרו לשון רבים שאינו פחות משנים, ואך כי זה מפני שעדיין לא פורס ולא השתתף עם בני' הכח הקדושה של משה רבינו כי כאשר בני' סרו עדיים הנ"ל, את עדיים כללו לקחם משה כדכתיב ונשה יקח את האהל וכו' וכמהו"ל, אבל אח"כ ויקהל משה את כל עדת, בני' פי' כל עדיים של בני'. וזהו כל עדת ומשה הבטיחם אשר בשבת יחזיר את העדיים אליהם לבני'. וזהו כתבנו אשר העדיים הם בחי' השני בחי' דעת שזכו נעשה לשמה הנמשך מדעת דחסדים:

דלפ"ז יתכן שעי"ז יהי' היכולת ביד בני' לזכות לבחי' גאולה שהיא אור התעוררת הדעת דחסדים שלמעלה מאור השי"ת ואפילו בשבת הראשונה. ולזה שפיר הקדים שבת מקודם המשכן, עי"ז גם בחינת המשכן יתעלה ג"כ ביותר שכלווי ה' כתיב רק ירבו לבו, ואלו במשה כתיב כל אשר נדבה לבו וכל אשר נשאו רוחו וכדאיתא בזה"ס. ואנא יזכנו נא השי"ת בשני בחינות אלו שזה תשובה מיראה ותשובה מאהבה אכי"ר. ולזה אמר משה אשר ליום ה' לעשות אותם פי' שעל ידי מלות שבת חזכו לאור של נעשה ונשמע אשר אמרחס, וזהו אשר לזה ה' לעשות כמאמר בני' ככל אשר דבר ה' נעשה, ולזה לא אמר משה שבתותי, כי ע"י עזר אור משה אפילו בשבת אחת יהיו נגאלין:

ג.

משך מעניל מעולה גדולה ובהוך תוכה נקודס תוכניות נשתיים מרחקה לכל קלות הפעולה בשום, ועל הנקודס נזכר כר המחור אור גדול המבטיק אור עד כל קלות המעגל ושם נשתיים נונה האור כי אחר המעגל ספון שם המושך העבה המאפיל באין

עוד כלל נונה אפילו זעיר חסע. והנה קרוב מאוד להנקודס הפנימיות והתוכנית נפשיס סביבותה מעגל פעולה קטנה. והנה כמאות אלפים הנשים עומדים על גלגל המעגל החלוונה הגדולה מהם הרבה מנד מערב והרבה מהם למזרח. וכמו כן נמצא בעגולה הסביבונה בקטנה

הקטנה אנשים נלצים. אולם זעיר מעט הם כפי ערך מקום הנושא אותם והם קרובים עומדים זל"ז אפילו אלו שהם בשני קלותיו זה למע"ב העיגול וזה למזרחו זכ"ז מפני קטנות המעגל קרובים הם מאוד. הנה האדם המשכיל התבונן בעיניו השני אופני אנשים ומלא בשכלו אשר אלו הנלצים במעגל החוכני ראויים ומחויבים להיות אוהבים זל"ז מאוד ויותר הרבה לעולם מן אלה הנלצים על המעגל החילוני מפני כמה טעמים. אחת שהחילוניים להם האור נוגע מעט ולא ראה איש את אחיו. ז' בסוג אנשים רבים ודעתם כי אינם שויים נמלא ע"כ הפירוד והמחלוקת. ג' כי אלו הנלצים בשני הקלות הנוכחים כמו מזרח ומערב האלו שהם בהחילונה הלא אינם רואים ואינם מכירים זל"ז. ומש"כ באלו החוכנים שהם אנשים מעט מזעיר קוטב, האור שבנקודה מבהיק עליהם מאוד וטבע האור כי טוב מביא רוב שלום. ז' בהמעט קל הדבר להיות דעתם נשתיית לאחת. ג' אשר גם נלצי הקלות הלא הם רואים זל"ז.

והנה אחר הדרישה והחקירה אם כנים אלו הדברים. מלאם הפוכים נסוגים מקצה שכלו לקצה חכמת הנסיון כפי המעשה הנראה מהם להיפך מקצה אל הקצה. כי נמלא באלו החילוניים כל חלק של קו מקווי משטרים היואלים מהנקודה אל מרכז המעגל הנה כל חלק וחלק רוב שלום ביניהם, ועם אלו אשר הם בשני קלות הגם כי אין בהם אהבה הלא גם שנאה אין בהם. ומש"כ אלו החוכנים לבבם נפרדות, ואם שהם מעט שנאחם מרובה מאוד וכאשר אדם המשכיל העמיק שכלו בזה ולא מלא לה פשר הענינים. הלך לו אלל החכם ודרש ממנו אולי הוא יבין עשמו ויתיר לו ספיקו מדוע כן הם הדברים. והשיבו החכם הנה אחת טעית בהסיבות אשר בהם תלויים השלום והפוסם המחלוקת. דע אשר האדם יש בו, כמות, איכות, מהות, קוטב השלום מונח בהמהות שהוא לורה הפנימיות השכל הנכון והמביט אל התכלית. אחריו האיכות שהם

המדות. ובהמדות נמלא אהבה ושנאה קנאה והספקות עין טוב ועין רע התבודדת והתחברות עלצות ושמתה. ואחריהם הכמות שהוא כוונת הכללי ובו חושי פועלים הראיה והשמיעה ודיבור. והנה השכל המהות התכלית לאלו אנשי הלורה אשר הם מחושקים בהמהות התכלית, וכיון שהם בעלי תכלית אחת ומהות אחת ע"כ רוב שלום ביניהם מהאחדים והאיכות והכמות נבטלים וגממכים אל הנקודה התוכניות שהיא המהות התכלית ואלו שהם אינם מביטים אל המהות כי אם לפי מדותם, ואשר ע"פ רוב נמלא ברובם ככולם מדות אלו הממשיכים ומנהיגים להמחלוקת והם הקנאה והכבוד והתבודדת והתנשאות, וכיון שעצבו את המהות הרי הכמות שהם תאות האכילה ומלבושים ובתים והדיבור והראות, כולם הם עוזרי המחלוקת הם. ושל ידי זה תעמוד על המראה של העינין כי אלו שהם במעגל התיכונה אינם קרובים כי אם בכמות החומרי והגוף. ואם הם נסוגים ונלצים לאחור הרי הם מביטים לחלק המעגל החילונה. כי דע שהנקודה הפנימית היא המהות. ובעלי המעגל הפנימי הם האיכות. ובעלי המעגל החילונה הם הכמות והרי בעלי המש"ח מפני שאחריהם החשך ספון ע"כ פניהם יכובו אל הנקודה הפנימית המהות כי אם יכובו לאחור יגורו מפני החשך. אכן אלו בעלי המש"פ מפני רוב האור יכובו פניהם להמעגל החילון. ואחריו שהם בעלי האיכות מדותם קשו' מאוד ושם שורש המחלוק' כי פניהם אל האיכות והכמות המעגל החילוני' והר"ז הקוטב פניהם לאחור אל המש"ת. ז' הם בעלי האיכות וטבע מדותם קשות באלו החילוניים. מפני מעט האור ואשר אחריהם חשך ע"כ פניהם אל הפנימית הנקודה ואלו וכו' ע"כ אלו שבא"י לריכים מאוד מאוד לחתור אחר השלום. ועוד אשכילך ותראה כי בעלי הכמות בהם ראוי התיכור והשלום הרבה יותר מן אלו שהם בעלי האיכות כי בעלי הכמות שהם בעלי חומר וטבע החומר אשר גם מדותיו הם ג"כ חומרי'. והחומר אינו

אינו מרגיש כ"א צעה ויחיה דבר לפועל. ועוד שהחומר נתפעל מהר. אולם בעלי המדות שהם מורגשים וממשיכים אחר דעתם. והדעת רחוק מהתפעלות וגם הדעת זוכר ונחקק בו לזמן מרובה:

ועתה נבחר בקילור בהנמשל כי בא"י שם מקום משכן הקדושה שהוא המהות התכלית, ואשר במהות אין בו התפעלות ולא שינוי כי מהות הוא עלם האמת ובעלם האמת א"ב התפעלות, ולכן אלו הנמשכים שם אחר המהות שהוא יראת ה' לאמהו והיא נקודה הפנימית אשר היא קוטב נקודה כוללת את הליכות והכמות. אשר הכמות והליכות נבעלים לגבה כי כולם יולאים ממנה ואל"י ישונו, כי הדעת שורש המדות והחומריות והדעת נתבעל ונכלל בשכל האמת, וכן יראת ה' היא חכמה וכו' אולם אלו אשר פניהם אחר מהנקודה זאת מפני ההצברות היל"ר והחומר, ומפני זה אשר מ"מ הם קרובים סמוך להמהות ע"כ יאינם בעלי חומר כ"כ ואלו החפלים ביראת ה'. אולם הם בעלי מדות ודעתם שקיפו אחרי מדותם וע"כ מדותם חזק וקשות כבדול כמאמר הכתוב אשר אבני' כדול. אחת מפני הדעת השורש. ושנית מה שבטבע המהות הוא סכלית המקשה. ע"כ מפני קורבתם למהות חיכותם קשה. ואלו שעודם לא נקו מהם הקנאה והשנאה ותחרות והתנשאות והתפארות ורום לבב אלו המדות משתחפות עם הכמות חוש הראות וקשטם והדיבור. וזוהי נשתרצב השנאה והפירוד וההתבודדות. וגם הם אינם מרגשים בעצמם את החסרון כי הגם שהם נזרו לאחור בכ"ז משאת הקדושה אור גונה להם. ומש"כ אלו שהם בחול"א ובהם מתגבר ביותר החומריות שהם כל התאוות המורגשות ויולאת לפועל כמו האכילה ושתייה ומשגל ובבור וכסף. ע"כ אלו החפלים ליראת ה'. הם מתיראים בטבע במקום ארלות העומאים והמושך סביב וקרוב. ע"כ הם שמים פניהם ביותר אל המהות התכלית. והמהות התכלית הוא עלם הטובה שלום וגם שבחול"א אפילו המדות א"ב מקשה כ"כ כי טבע המקום

הוא חומריות ואינו מתפעל כי אם ע"י מולא לפועל כגון הרעב קולף ומחנקת ועושה ריב. ומש"כ השבט וכן בכל המדות כה"ג ואפילו אם נמלא בחול"א מחלוקת אחר הזמן העבר טבע החומר שאינו זוכר וגם שהוא מתפעל מהר ע"כ נעשה שלום:

ומש"כ בא"י בעלי המדות הם בחורגש מטע מפאת הדעת היונק לו מקשה מהמהות. והליכות בעלמו יש בו ג"כ קשות ע"כ נמלא שם השנאה ומחלוקת ובהשטם לזמן מרובה. והראיה בזה למבין מחול"ל כל חכם שאינו נוג"ט כנחש. עוד אחול"ל שהס"ח בעת שלומדים וע"ז נראים כאיזים ואת זהב בסופה. עוד אמרו נשים ועבדים וקטנים ארובים זל"ז. ומאכן יכול כל אדם להבין חוכן השמירה לת"ח ולאלו שבא"י מהמחלוקת והקפדות אפילו בכל שהוא, וידוע שההפכים בכוג אחד הן שכן מי שהוא רודף שלום ואוהבו מאוד ומחאמן בזה בכל נפשו הר"ז מחקר עי"ז אל המהות והתכלית והי' זה בלי' ואמת: **ותשוב** ותראה עוד ע"פ המכל הנ"ל שהעגולה הפנימית היא כוללת בחוכה את כל הציגול החיצון שהרי הפנימית היא סמוכה להמקור והנקודה ונמלא שכל דעות של אלפים ורצבות המשחנות זמ"ז כולם נמלאים באלו האנשים העומדים בציגול הקטנה הפנימית והרי זה אדם אחד יש בו כח כמה אלפים, ואשר ע"כ יבין איש הנלצב כמה גדול וחזק הוא טבע המחלוקת שם ואיך גדול הוא שם השלום. ומש"כ בחול"א יתכן כמה אלפים שהם בטבע כאיש אחד מפני אריכות המשגל החיצון כי (*מכל אדם שם יולא קו והמשגל החיצון הוא מחזיק כמה מאות פראות והי' המשעה לרקע שלום:

ודע אשר כל דברינו אלה הם אינם כ"א באלו המחזיקים בעבודת ה' ומשלים באורחת חיים. אבל מי שאינו מסתכל על עצמו כלום יש בא"י משש היותר גדול הרבה מן אלו שבחול"א, כמאה"כ מקום המשפט שם הרשע שהילר הרע שם מסית על דרך סיפך הקדושה ושם הוא מקום המהות הנקדרת (י' אינו יול נגל) אין

נמשך מבחינה העדר עולם התוכו יש בו סכנה גדולה אשר לא יוכל חליה בהעדר. על כן אהובי חיסו נא על עצמכם והאמת והשלום אהבו. ושמרו נא את כל מהבני ישמע חכם ויוסף לקח כי אין לפרש הכל בכתב ואפילו בע"פ ומאה"כ יהיב חכמה לחכימין. והשית הוא הנותן פלות טובות להמטער ומבקש ומשתיר לפני ה' ;

אין כמע"כ הרמב"ן בשער האהוב"ט אשר אין האלף הוא רצון הקדוש. והיו"ד הוא השכל הקדוש, והנו"ן הוא הגשם המקבל את השכל ה"ל. אכן הילך הרע מסית על הפכו שהוא צחי' העדר, ובהאות חומריות מאוד יותר מצחול"א. ואשר ע"כ כהיב כמעשה אר"כ וכו', חלרים מלך חומרה העמא. ואר"כ מלך קליפת הילך הרע, ומי שהוא בעל מחלוקת, שהוא

נא.

גוי"ר אחרי כן נמלא ויהי שירו חמשה ואלף, דהנה אברהם קראו הר ע"ש הר נחלתך שהוריד חסדים ועדיין הם במוחין דקטנות שנקרא הר. וילחק העלה כמו עם עבודת השדה מלמטה הגבה למעלה בסוד הגבורה ולכן קראו שדה, ויעקב חזר והמשיך רחמים הישר שנית שהוא בנין שלום ונקרא בית. והנה החכמה עדיין גולמי והבינה היא האם העליונה המליירת, ויעקב הוא הפארת ארם לשבת בית שהוא קול הדורש לרבור ולגרום יחוד וזווג תחתון, וזהו אברהם קראו בר שהוא גולמי, וילחק שאתו צבינה קראו שדה שיהכן בו הליור, ויעקב קראו בית. והנה זהו תכלית עבודה להוליא לפועל. וזהו מ' האמת שהוא מראשית המחשבה עד סוף המעשה שבמחשבה תחילה, ודב"ז שייך ליעקב כי עולה עד צחי' רוח השמים ה"ל ולכן הוריד עד לשבת בית. צ"א גימטריא באמת שיש בו ראש תוך וסוף, שהוא דת הפארת יסוד, ואולם לוי גימטריא מ"ב שה"כ שהוא גבורה, לראשונה ע"י ילחק. והנה הקול קול יעקב אז שלט על היריד דעשו דהנה עשו היה לו אחיזה בשצרות שהם גבורות קשות. והנה התורה נמשכת משצרות דקדושה שהם גבורות קדושות המכניעים לכל הגבורות קשות, ולזה בשעה שהקול קול יעקב וכו', וזהו סולם גימטריא קול החזון על ה"ל. והנה בשם הקיטרוג נחשוררר' שצרת עשו והם צאים בקול ענות. והעלה לעורר רחמים בשמחה אשר

והנה כאשר מה אברהם אז נמשך מוחין דקטנות מאוד. והנה כתיב אמת ליעקב. דאמת שמחה וחזרה הוא. כי בו נתגלה לב עבוד המוליא חמשה קולות של חורה. והם חמשה קולות המזווגים ע"י נו"ה. וע"י המשכתו עולה בכהר יחידה עוגג וממשיך שמחה צמדת הפארת בסוד פארו עלי ופארי עליו ומביא שטון ציבור המודקק במלכות הדיבור. אבל אז בלתי אפשר כלל על ידי מרידת ועלבות של תשובה שהוא הפך הפונג. והנה הבכורה נמשך מעוגג העליון. וכיון דעשו הוא נחש הקליפה. כאשר יעקב נפל לקטנות אז כורד עשו לשאלו תחתית. ויבו עשו את הבכורה ולא היטה נאחזת בו כ"א בסוד מחון ירושה שהם נו"ה ולכן אחר עשו אנכי הולך למות שראה שאין בו מהבכורה כי את אחר המות. אחרי מות ילחק, ויעקב נתן לו עדשים שהם נו"ה של יראת העונש וגם זה כמו החזיר שפושט וכו'. וע"י קנה יעקב שפיר הבכורה, וזהו סולם גימטריא קול סיני וקול חתן וכלה, ומלאכי אלהים עולים זה ילחק. ויורדים זה אברהם ואחר כך יעקב. והנה ה' נלכ עליו שהוא צחי' עתיקא ומקור הפונג והאית מושג חתן אמת ליעקב ועל ידי חסד לאברהם:

ונזכה לבשר זמ"ז צו"ט בתוך כאחב"י וליון במהרה חסדה ושביה בלדקה, ידיו דו"ש באהבה סוף הדברים אין הגויל מספיק ולהתכסס יספיק:

עם קול שמחה יגלל מהם. וזהו אחישה מפלט לי מרוח סועה נימטריא הק"ל, מסערה הנמשכי' משערות עשו. וזהו בשופר יתקע זהו בחינה

עתיק והלך בסערת דקדושה לזקל את פר עשו, והיתה לה' המלוכה אמן כי"ר במהרה בימינו א"ם :

נב.

מכתבו הגיעני. ומה אשיבו כי מבין מדעתו כי אין מעלור מקום וסיבה הסובבת לכל מלעדי גבר הכל בפלס. ומן ההשקפה לפניו השייך לאדם לנשמתו ובהם הבחירה בידו ובחרת בחיים. ויקיים והי' ראשיתך מלער ואחריתך ישנא מאוד וגדולה פרנסה יותר מן הגאולה בין בגופני ובין ברוחני היא האמונה כעבד אל אלונו. ובכל דרכיך דעו גם הוא מהדברים שהתורה נקנית בקבלת היסורין, ונזדכך מפגמי נפש. כאשר אמר אדמו"ר זי"ע מלעכעוויץ. ענה בדרך כוחי. ר"ל עיניו הדרך חיקון על פנס

כחי וראשית אוני וד"ל. ואחר הקבלה הם הדברים. עם הקבלה בלז מכנס האברים. ונא ידידי השמר לך מעלבות ומ"ש מאוד ואפילו דאגת עוונות המנע את עלמך כי אם לעת מולא לרפואה לפי שעה הגלרך באין ברירה. או בראש שמחתו, וד"ל, והזכר מהפלגה. רק להודות לה'. ולחפוך להיות שמח בחלקו, ונהנה מיגיע כפו כשור לעול וכו' כי"ר ידיו דו"ש ושלום כל האהובים אה"ש יחד, ויתברכו בשמחת החג הפסח אשר בו חסדים נגלים עת דודים. וישמרם להיות זוכים להכשר החג :

נגי

דברים קרושים מאדמו"ר הק' רבינו משה טקאברין זי"ע ועבד"א שנמצאו במכתביו הק' לאיזה מאנשיו

ידידי כנפשי, אל ירך לבבו ולא יבלבל את מוחו מדברת בני אדם. כי הון העולם איננו שיה לשעה אחת שאיש ישראל עומד בישוב הדעת ובדעה מיושבת. חזק ואמן לבבך בבטחון חזק ואמן כל יכול לשלום

על אדם הצומח בה' ולא יעלה על מוחו מהדברים הברים ולא מה יהיה ביום מחר רק הלכה כהלל שאמר ברוך ה' יום יום. יעמם לך יצע ויופיפ וישפיע לך שפע ברכה ממקור הברכה ברוחני ובגופני :

ייראו מלונ"ח דורש טובתו תמיד, משה במהר"י

ברלז של בטחון להאמין באמונה שלמה שכל דבר הנעשה מה' שהוא הטוב לכל, והכל נעשה לטובת האדם, ומה שאינו

בהבנת האדם הטובה הנעשה הוא בערך דבר הנסתר מהשגה וכו' הוא יוסר טובה. וד"ל :

דו"ש וטובו כל הימים לרבות. משה במהר"י.

לבני ולנכרי ולכל אנ"ש הקשורים באהבת חברים חיים טובים ומבורכים ה' וזכני לראותם בחיים טובים ומבורכים ושלום

איהי ורעיי חל תדמו בנפשכם כי רלוני דווקא .
אחיי ורעיי יעשה כל א' לפי דעתו אך שלא לקלקל . רק יהיה תלויים לנגד עיניו תמיד ויעשה לו בנד חדש פחות בזול ולא להתנאות עם הבגדים החדשים , גם לנשים להזכיר שלא להתנאות ולקשט עצמם בבגדים אלו בפריעות, ואך שיהי' שלא יהי' במחלוקת עם פשוטי העם מקהילתנו כי הפירוד לא טוב הוא בעת הזאת . לזאת אחי ורעיי אין כעת לחשות , ולבקש רחמי ה' ולומר חמשה קאפיטליך הכלים בכל יום אחר תפלת שחרית, ושני קאפיטליך קודם תפלת המנחה , שיהפוך ה' לטובה מדברים הנשמעים .

ומדברים המשניאים אותנו אל אחינו שבשמים חם ושלום, חזקו ואמנו לבבכם והתחזקו בחזרה ובעבודה זכה ועשו גדרים וכיינים כ"א לפי דעתו שלא לפגום ח"ו בכבוד המקום ב"ה, ולהחזיק עצמו באמונה שלמה ופשוטה במס"ג ממש, ולהזכיר תמיד זכות רבו"ק שמסרו נפשם על קדושת השם ועל טובת כלל ישראל, ותהיו אחודים וקשורים עם כל אחינו ישראל באהבת אמת אהבת חברים מקשיבים, ולא יעלה על לבבכם שום טינה על איש ישראל המחזיק עצמו בדת יהודית, ולדון כל אחד לזכות כי השעה לריכה מאד לזה, וה' ימשיך רחמיו וחסדיו על עמו ונחלתו לא יעזוב ויהפוך עלינו הפת לטובה ולברכה, וישכילו וילליחו בכל אשר יפנו ואזכה לראותם שבעי רלון ה' וטובי לבב בחיים טובים ושלום :

עוד

אחיי ורעיי שימו לבבכם כי הכל הוא בגזירת המקום וכוננו לקרב את לבבנו אליו ולזכך אותנו מטנפי הילר ולרחקנו משקר

דברי הכותב במר גפש ועיניו נוולות ועצמותיו רחפו מצפה לתשועת ה', משה במהור"י

נה.

אל כבוד ידידנו אהובנו אהבת נפשי ומאודי אל"ש האחווים ודבוקים יחד בקשר אמת קשורים ועטופים אחי באהבת אמת תכון לעד מארץ תלמח להם ישועה בקרוב ברוחמי וגופני אל ה' יברכם וינעלם וינשאל כל ימי עולם חזקו והתחזקו ויהיו גבורי כח חיל גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו וכל (*הדרכים יחברכו במטיבם אשר יפרו ישע ברוב עוז

וחרוות ישועה, אל יפול לבבכם מבגידת הזמן שאין הזמן שולט על המחזקו עצמו בבטחון חזק ואמונה יחירה בשמחת הלב. וה' ירומם קרנם ומזלם מעלה מעלה כפי אונת נפשי ויזכני ה' לראות בשמחת לבבם. ובריאיותם ושלמותם כל הימים לרבות מוסף והולך יאחי ברוחמי וגופני, וימלא ה' כל משאלות לבבכם במדה טובה ישועה ורחמים :

בני היקרים חוסו נא עלי ועליכם ועוררו נא לבבכם לעבודת ה', חזקו והתחזקו להתגבר באמונה בה' בעבריו ובשחו בו בכל עת ושפכו לפניו לבבכם להתקרב את האמה והאמונה וללבת בדרכיו הישרים . ד' אביכם הנשפך לבבו לפני הארון הרחמים שימשיך רחמים עליכם ועל כ"י . משה במהור"י .

נו.

מכתבו הגיעני ושחלת משכיל חלי תשובה . בזודאי אין חסרון כריקות הזמן . וכמחז"ל שמביא לידי שעמום ואמרי לה וכו' .

ויש עושים על דקות שכלם ומזגם הך . וכל טעות וסקיטול זולת פשוטי הכונה כי נקראת אשה יראת ה' . וכתיב לא טוב היום וכו' .

(*) (שי כראש ל' סוכני)

וכו' אעשה לו עזר כנגדו היא התורה כי כאשר
 בגשמי כן ברוחני. אזי טוב לו ויולד מעלכות
 ושעמום. וגם ישמר מנוחשבת מזימה. עוד
 אשר ידועה ליו"ח, כי הארת הפנים היא
 השמחה ששמה בחלקו מהא' היא ר"ל שמצין
 שכי עבודתו אינו כדאי אפי' למאות יבשות
 וכן בגופני. ורק הכל מחנה וחסד עליון בלי
 שיטור ותכלית רק מזד המקבל שאינו יכול
 לקבל יותר ממילא אינו דוחק עלמו להפעלות
 ותר מדאי. ואינו ממחין על התפעלות רק
 עושה עבודתו תמה. וזה עיקר שם עול כשמה,
 כמאמר הדב"א כשור לעול וכחמור למשא,
 העול מכונה על הקבלה בחלטה בלבו שיעשה
 וישמור מלותיו של השי"ת אף שלא יהיה לו
 בהם שום טעם. ואף שיהיה לו מניעות. וסמא
 דיסורי קבלה. בכ"ז אס לא יענו לו ויראה ימים
 רבים כן אל יפול לבו ויעשה כחמור למשא.
 ויחכה לרחמי שמים עד ימלא לבבו נאמן.
 ואז יאיר לו וברות עמו הברית וזה נקרא
 הארת פנים *ש"י* וכאשר יתרבה השמחה
 ויכפול נקרא שטשו"ע. אכן הולך בעל מביאו
 לירי שעמו"ס. וזה גופא בחינת זימה כמאמר
 רבו"ק מלפניו זי"ע. נושא אשה חסר לב.
 ואחו"ל הלומד תורה לפרכים ופירושי' שממתין
 על אורות והתפעלות. וד"ל. ע"כ אהובי ידידי
 החזוק נא לשמור מן הבטלה ומן העלבות
 ביותר. כי זה נראה כמזבה אש עם קש

וגחלים לוחשות עם פולווער. וזפרט בעמים
 הללו היא סכנה גדולה הן בגוף והן יותר בנפש
 אשר אין לפדש, וע"כ אהובי ידידי החזוק נא
 בזה לשמוח עם שם יהודי ולהשריש אמונה
 פשוטה בלבבו בכל עת מלוא זו תפלה ותורה
 ומלות. ולעורר לבבו מעט מעט לפ"ע. ולא
 לרלב בקפילה אחת כפסיפת אברהם אבינו.
 וזהו כדוחק א"ע ביותר בחדרי המלך. ומפני
 שרגליו מטונפות אין מניחין לו. והתשטתה
 דוחק אז יותר. ואז השומרים משליכים אותו.
 ולא כן. כי אס לפי הערך ולפי העת ולפי
 רוב המעשה והתמיימות והנסיונות, והכל לפי
 רוב המעשה וטהרה המידות. והתחלת החשבון
 מה רולה אס לעבוד את ה' בשביל שיגיע לו
 הענוג. או רולה העבודה בעלמה. אכן רולה
 שיהיה נח"ר יותר להשי"ת כאשר יעשה בענוג.
 באמת כל הדברים והשכליות יגיעם. רק להעיר
 ולהאיר לזון השומע. ואתה עבדך נוטה אל
 הדאגה. ע"כ יהיה זה לנפשך עבודה גדולה.
 שתעבוד כל החסידות. אביא לוא זיין פרייליך,
 וללמוד מעט והרבה הרבה ומעט, הכל לפי
 העת והמות העלבות היא המשכת היפוך החסדים
 והשמחה היא המשכת החסד והרחמים כמאמר
 הבעש"ט ע"פ ה' ללך. ואפילו תשובה אי
 אפשר בלעדה. ע"כ ידידי אהובי שים נא
 הדברים בלנך. ואקוה בהמשך העת יאירו
 עיניך ולבך ירדו אהבו:

גז.

לפרא הדרשתך עלות במכתבים מדברים
 הנקיים מלב ללב להמקדם נעשה
 לנשמת והעבוד ומתייגע בכרי שירבה עשייתו
 והשתדלותו ומתנהג א"ע בתשימות בהשרשת
 האמונה והדעת אשר הן הן גופי הורה ותפלה
 וזה יסוד להאבוי" כי מאמין ומשתוקק. וזהו
 בשמים יעופף מן השמים חסים עליו ע"פ זכות
 מעשיו ולמיאת נפשו לפני השי"ת אש ואיש
 כפי מרתו וכחפן היודע תעלומות ומאירים
 לו בכדי שיחזוק יותר וביותר מהרגשת הלב.
 וכאשר בא ובזמט הדברים מתברכים בקרבו

ומדי פסקין בעהרה עבודתו הן בכוח"ת והן
 בעשה טוב ונלך לענה הם מאירים לו כמו
 נקודת המרכז עם כל הסובבו. וזהו ע"ד
 כמדליק מנר לנר. לא כן הוא האדם שרולס
 לינק בכל שעה ולזיון בבשר וטעם הן עזן
 משאינו שלו. דב"ז אינו מתקיים ורק ע"ד
 התפעלות ראה זה דבר חדש הוא. ואח"כ
 כשנתיישן בעיניו נאפסים כל הענוג ואחר
 הכפרת האש נשאר הענין והחושך. כמאח"כ
 אשרי אדם וכו' לשקוד על דלתותי תמיד כעני
 ברחמים ובכ"ז ישמח תמיד בחלקו כי אין הקב"ה

ראה שחר בלן סיני סתה

בא בקרוניא. הלא כל איש לפי ערכו טועם טעם מעשיו ודברים האלו הם כבשי דרחמנא. ויש ירידה ללורך עליה או נסיון. כמו המלך המשלח עבדו חוץ למדינתו ופופה הארץ מחנהג שם, כללו של דבר זכאה איהו מאן דקאים כעמורא דפרזלא. והעיקר היא העבדות וההשחלות בכדי לעשות נח"ר להשי"ת. ולפום לערא אגרא. וגדולה מלאכה שהיא מחממת את צעלי'. ודווקא להחזוק בשמחה באפשריות היותר, אם ילכו רולה להטביעו בעלבות אם ע"י גופני אז יחזוק בהשגחה ובחסד השי"ת ובאמונה. ואם ברוחני אז יחישט ויחזיק א"ע

ביוני. ומסתה אשוב ואעבוד השי"ת. וכל הדברים יגיעם רק ע"ד שכהבתי ככ"ל. ומאה"כ למה זה חרה לך הלא אם חטיב שאת. מזה יחבונן כמה קשה העלבות ודוק. וכן בפרנסה המתעלל אין דעת חכמים נוחה סימנו. וטוב חרה עם ד"א. והעיקר כיבוד מוסד להזהר א"ע משכחה ויאוש ועזבון שזה אבדון רח"ל. ונקראת ארץ נשי' דיוטא התחונה, ואל האמר לכשאשנה אשנה. כי זה עלמו פריקות עול שמעמיד חיי נפשו במקום ספק וסכנה. וזה שמה לא תפנה. ע"כ ידידי החזוק נא והתעורר עלמך עם כל הישנים לקוב לכם:

נח.

מכתבו

הגיעני וכו'. אנא ינחמנו נא ה' הטוב ומרחם בחוך כלל נחמ"י. ע"ד ריבוי הדאגה שלו כבר כתיב דאגה בלב איש ישימנה. ואחז"ל יסיחנו מדעתו שלריך להחזוק מאל לעקור מחשבנו מהדאגות בעקשו' נלחון ולהשיב במחשבתו דברים מענינים זולתם. ומה טוב שיסמח בחלקו בחיי עלמו מידי יום ביומו. ודאיתא בס' פה"א. שהרי כל ישראל מלאים מלוא כרימון וא"כ למה אחז"ל פושעי ישראל מלאים מלוא דמפני מה הם פושעים דהתירוץ בזה מפני שאינם שמחים כלל. ומפני זה הם נופלים בתאות מכוערים עד שפושעים. ולכך לריך לברות מעלבות כמו משור המזיק. והחשובה הנכונה והמועילה לאדם ביותר להגלל ממ"ש שיחזור האדם את מחז"ל ובכל מאדך בכל מדה ומדה שהוא מודד לך הוי מודה לו במאור מאד. וכל דעביר רחמנא לטב עביר, ואז עמתיק כל הדינים שלו ומהפך עי"ז את מדה"ד לרחמים. ואפשר לך חכם אחר עסק

במסחר כמה שנים ולבסוף היתה סיבה משמים שאבד את כל אשר לו. והיה בכל זה שמח מאוד ושאל אליו חברו הטעם והשיבו שהענין בזה כי היה לי שכן שהיה ג"כ כמוני והיה חומד ממון ביותר עד ששמעתי מפיו שהיה אומר אם ח"ו יגזור עליו הגוזר שיהיה נעשה עני ח"ו אזי בוחר יותר בהעדר החיים שלו. ונבהלתי מדבריו דברי כסיל. והשיבותיו אדרבא החיים יותר חביב מהכל. כי להחיים יש תקוה בשני העולמות ומשא"כ וכו'. ועתה ראיתי מקרוב שחברי הנ"ל כמו שפטר לעלמו כן היה לו רח"ל. ואני ת"ל שאני נשארתי בחיים רק שממוני נאבד ממני. לכן אני שמח בחלקי ותקותי והוחלתי לא נאבד ממני ואקוה להשובה שאזכה לחיי נלחי עוה"ב. וגם בעוה"ז אקיים מאה"כ אורך ה' כי אנפת בי ישוב אפק וסנחמני. כי שחה לעפר נפשי, כתיב תומ"י קומה עזרתה לנו ופדנו למטן חסדיך:

נט.

כבוד ידיד ד' אהובי מחותני הנצמד אהבתו בלבי הרב הגאון ירא ה' וכו' חמפורסם לשבת עולה בסהוד"ר מאיר מהרם ג"ו באריכות נר עד ביאת המשיח.

העולם ומלואו, והם כולם בנפש ישראל אשר באם שם מבטחו צה' ובחסדו אז מטורר כח ה' אשר מקיים מחלתי ואני ארפא. וידוע כי טבע גימט' אלני. הטבע גימט' אלקים וידעת כי ה' הוא הא', ע"כ עלתי שיחזוק ידירי וילפה לישועה ע"י רפואתו אשר הכין ונתן רשות להתרפאות בעזרת הצורא רפואות. וישמשך עליו רחמים מן חג הצט"ל מתן תורתו אשר נתרפאו בו כולם. ונא יבשר טוב במהרה אלי מבריאתו ורפואתו לנחת. כ"ד ידירו דו"ש ומוזכרו בעת הכושר לפני השי"ת אשר יחוננוה נא מהרה מחו':

ישראל נא ה' עזרתו ורפואתו מקודש ומליון כי שם ליוה את הברכה חיים עד העולם. ליון היא נקודה אמצעית אשר ממנה נחשטת קלות העולם. ולכן הנקודה נכללה מכל פשטי ומיני רפואות וגם סמא דחיי. כי השי"ת עירב את החתומות למעלה והעליונות למטה להודיע שהוא אחד כדאיתא באגדת מו"ל. לכן החסו' ורפואה שיהיה לעמיד ע"י עה"ח כן נמלא דוגמתם עשה. ולכן נמלא כמו בטבע ג"כ אשר שם סמא דחיי וכולם נכללו בליון שהיא נקודה מרום מעלה ומטה ומעבר ועתיד, וכן כ"ז הם כח המורה הק' אשר בה נברא

ס.

העולם ועד סופו וכל העולמות ניוונים מזיו זוהר תורה"ק כי הסוכ"ק אין לה סוף ותכלית. אכן אני לפי ערכי הדל והתך לא רליתי להלוך בגדולות ובנפלאות ממני כי הייתי מחבייש לפעמים אפילו ממש"כ. אמנם מגמתי היה לזה הדרך לבאר הפשט שהוא החומר שהיה ממנו יולא מוסר או חכמת ה' המועיל אלינו ושיהי' כל דבריו טפורות באין יתרון חיבה ולפרק כל הענין שנראה מוסגר משכל והוא מוקשה לפני עיני הכהה. ואח"כ חשקת נפשי היחה מאד לבאר מעט לפי ערכי אור הבורה שהיא נובעת ממקור הקדושה המקובלת מחכ"א. וכאשר הגיעני לבוא בין הרי חושך הג"ל ולפעמים נשארתי שומד שם שבועים ויותר עד שחכיתי לעת כושר לפני ולפיתי לעזר ה' שיחנני. ואז ברנע פחאים כאור ברק עבר לפני באיזה הנחות יקרות אשר מלאחי בדברי חכ"א ועי"ז כתבתי את דברי שהם ע"ד רמזו והמחשק הסוד. ואחכ"ו מתיירא אתי ואיני יודע אם הם רלוי' לפני השי"ת. ואומר כמו דאיתא במדרש שגם דוד היה מתיירא על חכרו ספר סהלים

עת דודים ר"ח ניסן אשר בני' מתהרשים בו ומתקרבים למשיגי הישועה בקול רנה ומורה הולך וחוגג. ודורשי ה' יחוגו בו בדילה ושמירה ע"י המלות וע"י הימים הקדושים הבע"ל. יתברך אהובי וידידי עם כל המנויים תחת העצרות שבט הלוי המתלוים בליות חן ואהבת חברים מלב אל לב נדברו כדרך יראי ה' המבקשים אחת וענוה מתוך שמחת הלב ודורשי ה' יתברכו כולם בחיי נחת ושלוה שלמה מתוך ברכת ביתם בבחו"מ רוויחה וכל הפז לבבם לעיני ימלא נא ה' להושיעם ולגאלם וכו' בתוך כלל בני' א"ם :

גידה"מ הגיעני לנחת אשר כדאי הדבר בחתי ספרי אליו. כחמו"ל עב למללא על אודני דשמעי ולוא היית משגי ידיעה נכונה בדבר חכ"א היית עוגד דברי שם על גרגרותיך. כי גם צעיני היחה פלא ונפלאותי כ"פ בראותי בעת עסקי בעומק של תורה. והיה עומד עגדי כרי' גבוהים ומוקשים ומסחרים את אור השמש. ולא ידעתי מאין יבוא לי אור הננוז ואז מולנע אשר יש לדיקים מביעים בה מסוף

תהלים אשר עשאו ברוה"ק. ואמר שמה ח"ו
 ספרי נחשב כספרי מירון ועד"ו ביקש יהו
 לרזון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' זורי וגואלי.
 ולזה אמר יראוך יראוני וישמחו כי לדברך ימלתי:
ע"ד שאלתך הן אחת שזה יש כמה וכמה
 שהם נוחים בפועל הרבה והרבה יותר
 מהיות אלו הדברים קטנים בפנימיות הלב.
 וע"ד אחו"ל לבס בידם, שהם כופים לבס ויגורם
 ואין הלב נעשה כולו טוב ורצוי כ"א עם
 הדוככות הנפש והדעת שתי"נ נפשו מלאה אהבת
 ה' ויראתו הפנימיות ודירת מוחו ולבו יהיה
 לפני ה' כמאה"כ שויתי ה' לנגדי תמיד. אבל
 בלא זה לריך האדם לכוף לבו ולכבוש את ילרו
 ע"י גבורה וע"פ רוב היא מיראת העונש. או
 מלך שכל אדם שאי"ז נאה לפני ב"א ובהא"ג.
 והרי באדם זה עומד דירות דעתו בחלר החילונה
 ואפילו אליו כשחשב בדעתו נקל לו הרבה יותר
 מצפועל כי זהו במות רחוק מהחומר ומעני
 בשר. וכשנתקרב לפועל והלב מתחיל להרגיש
 אז היתה"ר ממאן. כי הלב נגד המוח הרי
 הוא כמו בפועל. ורק שהלב עוזב כמה ענינים
 מפני יראת הפסד עוה"ז כי החיים חביב עליו
 יותר, וכמ"כ עוזב זה הלב מפני יראת העונש
 או מדת הבושה ומכבה את באש אחר. ובאמת
 לריך אדם להיות שהדעת הישר שלו יכנס בלבו
 באהבה וחסוקה מהדעת. וכן יהיה מלב גמור
 בטוב מעשהו בפועל, ועד"ו יהפלא כל חסיד
 אל ה' אשר חסידותו יהיה כן בלב שלם ובפועל
 וזה הנסיונות של אברהם וכל הלדיקים, נחשב
 הנוויל בידו ואבאר לך יותר כי טהרת המחשבה
 ורעיון פחאומית מהמות והלב בודאי קשה היא
 יותר מהפועל, כי הפועל הוא בעת ישוב הדעת
 ומקירתו מפני סופו רע ממות. ודרך אדם
 בו להתגונן. והר"ז הבחירה בידו בכדי לבעל
 רצונו מפני רצון השי"ת והאמת. ומש"כ
 במחשבה והרעיון הם תחלתם כמו האונם

סא.

ראיתי גלילי ידיו הסהור ומבקש ממני דברי
 דודים. וכלא כבר רבס כמו רבו

ספ"ק המפיקים מון אל זן על כל גדוסיסה
 עלות רבות וגאמנוה, ואס כי מי שידבר ורודף
 דברים

רצוא למעלה ושבו תומ"י למטה אל בחינת המושג בכדי שלא ישורף באש הגבוה ממנו, ע"ד מאן מעייל בר נפחא לחמן. וזהו והנה מלאכי א' מוליס ותיבא יוורדים בו. אשר ע"כ מי שרואה לקבל מוסר וענה מפי הכתב לריד לזה שמירה והכנה רבה קולע אל השערה אשר הם לפי מדרגות עלמו, ויקח אזנו שמך מנהו אחר רוב השתדלותו מעבודתו מלבד ונפש עם נקודת אמת ואמונה שבלבו לב עלמו וג"ז רק לפרקי פריקס מעט מן המעט. וצפרט דבדרי ורכי רבוה"ק וי"ע אשר הם דברים שאינם נקטים רק באמירה מלבד אל לב באהבה קשורה כפלי כפליס אשר אחר באחד יגשו ורוח אין ציניהם. אז הלבבות יגידו תפלות ועל ידי התקשרות ימשך ויטן, משלו יתן לו כפי קו המדה היאות, כמאה"כ אז נדברו יראי ה' וכו' ויקשב ה' וישמע א"ת וישמע אלא וישמע, ובאם יחסר דבר מן פרטי אופנים הנ"ל הנרמז מרובה והתועלת מעט ונכונה ואך למחסור. כ"ד מלבד הלבבה והמלפה לישועה ה' עלי ועל כל אהובים ועל כב"י. והמשחוקק להתקרב בכל עוז אל דרכי רבוה"ק אשר הם שמו השו"ע ליסוד נאמן שלא לעבור החוקי זמנים בתפלתם וכל ענינים. ואח"כ הדרשה מלבד ידרש נא בעזרת ה' בגבורים והם הללומו מאוד בזה ובצא, כן יגן ה' עלינו נא ויעזרנו ע"ד כבוד שמו ירדו וחפץ בשלומנו הטוב :

דברים אשר לא לו המה רק כשכל איש יחוקקו בספר. הלא המה מען הדעה טו"ר. ונפשו ילא בחוך דבריו. ע"כ לא די שיוערך למבין כי אין בהם רוח תועלת כלום. אבל גם זאת יתנו מנרעות להמביט ולופה בהם תועלת. כי פן יקבל את הרע ממנו. וכאשר שמעתי ממז"ר זל"ל מלעכעוויץ דבר זה, כי אפי' כתיבת ספר מאדם גרוע חוכל להביא מחסור כזה, ואם נביט אל קדושים אשר כתבו מלות לבם אשר הקדימו הנעשה וחלבו קול מ"ה כלהבת אש. גם בזה יש מורא גדול ונקראת יראה עילאה אשר לא ישמע בקול מלחשים בין השרפים. והמביט הוא נמוך מהם כמה מאות מדרגות וא"כ גם המה כמו זר נחשב אליו, מפני הפלגה בלא הדרגה, וכריבוי השמן בנר הוא אשר הוא טיבה לכבותו. ולא עוד אלא שיביאחו להונות ולהטעות א"ע כמו דרך כח המדמה אשר בקרב הנסילים. ולכן לפ"ד יתכן מאה"כ והנה שולם מולב ארצה וכו', ירמוז על יעקב אבינו שעלה במעלות התכופות דרגא בת דרגא עד שבא לבחינת עולם היצירה, ומשם נמשך רוח שהוא מדתו של יעקב המושג שם מדרגות ובו חדבק כדאיחא ברמב"ן. וראה שם אשר הדבקות בא ע"י שני בחינות. אחת שכל עלמו סוף מושג. והשנית השכל אשר לופה והוא אינו מושג. וזהו עיני ה' אל לדיקים שני עינים עיין המושג ועיין שאינו מושג. והם ע"ד והחיות

סב.

אחרי שלום הוא שמו של הקב"ה שנאמר ויקרא לו ה' שלום (שבת דף י) נמלא ברודף ומתאמץ בכל עוז נפשו אחר השלום הר"ז מתקרב אל שמו של הקב"ה ממילא הוא כלי המחויק ברכה שאין כלי זולת השלום, כמחז"ל. ואז ביכולת להיות מאה"כ והריקותי לכם ברכה עד צלי די. והריקותי הוא לשון מריק מכלי אל כלי א"כ איך הוא צלי די. אבל להאוב והרודף שלום ע"פ מדתו כן הולך לו הברכה עם ברכת השלום, כמאה"כ אם במקוטי וכו' ונחתי שלום בארץ, וכפ"ש"ש שאל

חאמר אם אין שלום אין כלום ת"ל וכו'. ואז ברעות ה' דרכי איש, ר"ל אפילו הולך בדרכי העבודה באמת ובמס"ג אם אינו מסתכל ואינו שובר ומשבר א"ע על מדת האהבה לחברו והשתדלות רב אחר השלום אינו ברעות ה' וכו', כי ציוס שני חסר מאמר וירא וכו' כי טוב, ממילא באין ברעות יש לו אויבים כי חסר לו הכלי והשלום ושמו של השי"ת נמחק ממנו. פ"כ מהגברים אויביו או אויבי נפשו שהוא היל"ר ומדותיו ומאוחותיו, הכלי הוא המצדלת והשומרת. ובל"ז ממילא מחגברים בו צרוחני ובגופני

ובנופני ואחרי אשר השלתי הוא בין אדם לחבירו, ובלתי אפשרי להשיגה כ"א ע"י ענוה שיראה א"ע כתי דבר וחברו יבלימו. ורואה חסרון עלמו ומעלת חברו וזו מדה ענוה נקראת רעון השי"ח שאהב לענוים כמאה"כ אשכח את דבא וספל רוח. ואחז"ל הניח ועזב השי"ח השמים ושה"ש והשרה שכינתו על גמולי רוח, מסתמא זה רעונו של השי"ח אשר אהבו יותר ממלאכי מרום. ולכן המקיים בזה שהוא ענוה והאמת במאמר רבוה"ק אשר עשור אמת עולה מ"ה ועי"ז בא לשלום. ע"כ גם אויביו יסלים אהו הן בדוחמי והן בנופני אהיה"ר :

עתה אהובי ידידי עד מתי הפערו השכילו והשכילו. כל אחד חכם בעיניו ורואה א"ע שהוא היודע ומבין בדרך הישר ואין זולתו במתנהו. וכן השני לנגדו בדרכי' סוגים ולהיפך זה מכבר וזה מקרוב, נמלא זה בונה וזה סותר ונעשה מזה פחוס ורעמסס, ובמחלוקת שנויה. מאי מחלוקת מחיית הו גודא, והינה"ר בנתיים, ואחרי כי אין נחת ביניהם ממילא הינה"ר הוא הרודף שלום מאד לבלאו"א בפ"ע ונפשים לשתי מחנות ואין כאן יעקב אשר ישאר לפליטה. אהה, עד מתי האכל השנאת חנם, מאמר אדמו"ר ז"ע מלעכעוויך מאי חנם בלא מלות, והינה"ר מגדיל עד לשמים שמאנה אותם כמחז"ל חרב על הכדים וכו' שמתפסין, ואינו אלא גאווה ודמות רוחא, שאינם כופים ראשם זל"ז קנאת חנם ושנאת חנם ממילא כל הנמשכים והנלוים אלה הלאן מה עשו ומה יששו, הלא מחז"ל המחזיק במחלוקת עובר בלאו ולא יהי' בקרת וכעדותו. ממילא אויבים אמונת חכמים. ומחמתם אש זרה רח"ל. ע"כ אהובי תחיו אם בקולי השמעו השליכו הקנאה והבגדה כאמת והשלום אהבו, זכרו נא ימי קדם אהבת עולם, ולהתקשר יחד בעבודות אהבה מלב אל לב ידברו יראי ה', ואז כתיב ויקבש ה' וישמע,

ומו"ר ז"ל אמר ויקש"ב אותיות ויבק"ש שהשי"כ מחפש ומבקש מתי ימלא זה, ואז ויכתב בספר זכרון לפניו ליראי ה' שמקודם הגם שהיו יראי ה' עדיין לא זכו להכתב בספר הזכרון. כי כתיב כחוב זהו זאת זכרון בספר מלחמה לה' בעמלק, ובלתי אפשר להמחות שם עמלק וזאת ע"י אהבת חברים ירלו ה' בלמת איש אל רעהו, ואז אש יקיימו יקויים ויכתב בספר זכרון לפניו כי טובים שם ה' שלם. ושלום :

בלרן של דבר אש לא הראו כולכם בעלה אחת ע"ד האחדות והשלום ע"ד שם נכרא תהלי י"ה, א"י ח"ו פן וכו' וכו', דברי הרה"מ ז"ע ממעורבט מיום מחלוקת בית דוד בלתי אפשר אשר יאמר אחד דבר אמת בחידוש הקורה והעבודה ולא יהי' אחד האומר הפוכו, בעת ההקבלס יחד, דארף אייער ניט בערלייען דעם אנדערין. ומי שרואה לדבר ד"ת הן מחז"ל והן מרבוה"ק אשר הכל הולך אל מקום אחד תבוא עליו ברכה, כמחז"ל לך הדברון, לך לך חרדוף, ואין להשני לחוש שמה בפני' או בגאווה הוא עושה, וכן הרואה לדבר אל יתבייש מפני המלטיגים עליו, ואל יפול בלבבו מן דברי חברו, כי כן היצר הרע זה היה מעולם וכקנאת קין. ואחר כל השעות מרבוה"ק הענה הכלולה הסמימות והשחללות ובמה שמרגיש התועלת לנפשו מהיזר הרע. אכן עם אהבת חברים יחד, כי בא רעהו וחקרו ומשמדו על האמת והשלום. מאמר הפייטן חתאי לו ירחיץ שגני אוי ירחקו מגבולי, ולפני מי אהה עתיד ליתן דין וחשבון וכו', והיאך נמתיך ריב הינה"ר הרואה ולופה ומבקש להמיהו ח"ו לולא השם יתברך הסוד ויתקויעו ביניהם להשכים כלי מלחמה אשר נגד היצר הרע. השי"ח ברחמינו השושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועליכם בסוף כב"י, כ"ד ידידס דו"ס :

סג. בעזה"ש לבדר וירא אליו שנת שלום וטוב וברכה לפ"ק

ג"ק הגיעני לכת מבור' שלומו והשתעשעתי עם נועם דרישת לבבו הטעור בחיבה יתירה וכו'. ראיתי גודל חסוקת כת"ר לכתוב בשעשועי דאורייתא. ונתי לא ארע את חפני הלא ידיו רב לו בעלה וקושיה מלבו הטעור וגזילים מתוך בחרו. וגם הלא נפולו מעיינות מדברי רבוה"ק אשר טובה לפרקן של ראהינים וכו', וגם נמנתי את עלמו מקרוב מלבוא בכוחת מטעם כמום עמדי, אכן אין מסרבין לגדול, ובפרט חביבותא דמר הביבאי, אמרתי אהבה מנגלת השורה מעיני אשר דברנו בו בשמ"ע, ואביא בקיטור על לב שומעו, שענין שמ"ע ע"ד החילוק שבין שלם לתואר שהתואר יש בו שניים והשלם רחוק משניים, והשלם שהוא תכלית הדבר הוא יותר שלם, למשל המחכות אם עובים ממנו כלי החרות, הכלי אינו שלם כי יכולים לבטלו או להחליף אורחו. אבל שלם המחכות הוא אינו נכחה, ובכ"ז יתכן ע"ד המרחק להשתנות שגלגל בו הרפיון עד שכלה ונעשה עפר כי המחכות תכליתה מיטוט נגד שלם הפער והארץ. והנה הארץ ג"כ תכליתה בשביל ישראל כי הם שלם תכלית כל הכריאה לזה כימי העץ החיים ימי עמי, ולזה עלה גדולה כאשר מעיר האדם שמחה גדולה ויתירה בלבו מזה שהוא יהודי וחלק ה' עמו הרי קשרות זו נכנס וזא בתוך העלם, ושלם ישראל שהוא שלם התכלית הכללי שאין בו הפסד ושינוי, לכן אין בו שליטת הילכה"ר.

אכן בחינה זו נקראה ירושלים, וירושלים הרים סביב לה שהם המדות והתוארים והקלוות שבהם נאחזים הע' שרים, ולכן קודם הוא חג הס' ומאן דאחיד כלי זייגא נלח שהוא על ידי המלכות שמים על כל הקלוות, ומנדיהן כל התוארים ומדות להשם יתברך, עי"ז הפכים מתמעטים והולכין ע"י שהתקרבין אל העלם וכל הקרוב יותר להעלם רחוק יותר משינוי שהם האומות. ובשמ"ע אז תכלית הדבקות

ושהוא העלם והעלם הוא אחד ע"כ פר אחד. והנה מחז"ל שמחמת ימי גשמים נתקרב שמ"ע ולא כשבועות. וי"ל דעינין ז' ימי הסוכות הרמת המדות מגודל חסדים, ואחר כך באים ימי קצוות כי כל החליות קשות, ולריך עבודה יתירה בחינת נלחון ומס"ן כמו ימי ספירה. אכן מחמת הגשמים דאחז"ל קשה יום גשמים וכו' ובפרט שאז עבודת הארץ מהחלת בעולם שנה נפש. ולכן אם לא היה קודם בחי' שמ"ע בלתי אפשרות ה' לחזור ולבוא, ולכן בא זיקף שמ"ע שהוא בחי' שלם מגודל ההקשרות השם יתברך עם בני ישראל, ועי"ז יכולין אחר כך לחזור ולבוא עם בחי' הנלחון ומס"ן עד מנוכה שאז פתחו החשמונאים במס"ן, ואז נחקיים מחז"ל שכל ההחלת קשות מכאן ואילך יערב לך, וזהו מוסיף והולך, ועי"ז יורש הכתובים מה יקר חסדך וזהו כוד ימי חסדים, וב"א בלל כנפך יחסיון בסוכה ללא דמהימנותא. יריון מדשן ביתך, זה שמ"ע פר אחד, ובו נכלל כל הבנה כל ימי חלושי הזמן שהם שינוי תואר, וזהו שג"ד ימי הבנה שכולם נכללים בעלם, וזהו מדשן ביתך, ועי"ז זוכים ומח"ל זהו מנוכה, שבו מברכין ל"הדליק ג"ר ח"טוכה ר"ת נחל כידוע, עדיך מעדן היו"ט ועלרת תפקס, ויהי נא נועם ה' עלינו ויקרבנו לעבודתו באמת שזכה לנעשה ונשמע כאחד:

כ"ד ידירו הדו"ש באהבה וחובה,

בג"ד כחני זאת לכת"ר אשר חננו ה' בחסדיו לרעות בננים בשעשועי דאורייתא. ואדבר עמה עוד בזה לאהבת כת"ר הספן במחז"ל איזוהי חכם הלומד מכל אדם זה שדברנו בפ' העבר אל תירא אברם אנוי מן לך. הענין מה רב טובך אשר לפנת ליראך לפון ושמון העבודת הפנימי למען יחי' נקי ושמור מגאוה והתפארות ע"ד הכספרות לה' וכו'. אבל שיקר הדבר בכדי שיכפשע ויתפרסם

ויתפרסם קדושתו של הקב"ה בלתי אפשריות
 אם יתנהגו ע"ד הנ"ל, ולריך להיות עבודה
 ג"כ בפרסום ע"ד בשרתי לדיק בקהל רב.
 העלה להתחזק במדת הבטחון ביותר בכל
 עניני מורנשטם עד שיבואו לבחינה משהשמות
 לפי ערכם, והוה פעלת פעולה נקרא דבר
 עשי' שהוא בהתגלות ובפרסום ולמי לחוסים
 בד, והוה יוכלו לעשות נגד בני ארס ולא יפחדו
 מעין הרע זהו הנדלות וההתפארות כי תסתירם
 בסתר פניך. והוה גבי אברהם שעשה קידוש ה'

ברדפו אחרי המלכי וכבשם. והוה ברוב פרסום
 בעולם, ועד שמלכי לדיק ולא לקראתו, והוה זכה
 לכהונה ונפל פחד גדול בלב אברהם פן יפול
 בו מזה גבוה והתפארות. והעלה באמת או
 לאחוז במד' הירא', ועד"ז אמר ה' אליו אל תירא
 אברהם איך לריך לאחוז כ"כ ביראה כי אני
 מנן לך. ואני מבטיחך שיש לך מדת הבטחון.
 ומעשה יקבל המוה"ש וירחם ה' עלינו שזוכה
 לעבודתו של השי"ת במעט יותר ויותר חיזוק
 להסתקנות האמת :

כד.

מכתב שכתב לקאברין אחר ההתלקות אדמו"ר הק' סקאברין זכ"ע ועכ"א
 ב"ה יום ב' עשרים למב"י תרח"י לפ"ק בלאנים

לקוד השמחה כי באה אלינו אל הלקח
 ארון אלהים ועלה למעלה כי גברה
 ידי ארלאים וכפו עליונים לתחתונים נחם
 לבבנו בקרבנו על כי נפלה עטרת ראשנו
 מיי רוחנו. אוי נא לנו כי חטאנו ואבדנו מתת
 ה' שארית גחלת הקודש מזבח הפנימי אשר
 אש של מעלה מתגבר כארי ה' בו מנקודת
 אמת איתן אדונינו הראשון לניון הרב הסמיד
 מרגיפתא וכו' וכו' ק"ס מו"ה מדרכי ז"ע.
ועתה כי השלים חוקו עלי מוסדותיו מעשי
 אבות, ועל מוסדות ארץ הקדושה,
 ועל כל גודל אהבתו וחביבות במסירת נפש
 עלינו ועל כל מי מוצע ישראל, עלה במרום
 ושבתו במרום, אהבתו יתמי דיתמי בדור עני
 כשארנו, אוי ואלהה כי גדול כים שברנו מי ומי
 יוכל לרפוא לנו, אוי נא לה רקת אמרה כי
 אברהם כלי חמדה, נשארה ליונה גלמודה מי
 יטוד ומי יחום עלי', זה שלשה ימים לא ערבה
 לחכנו ומשינה נדה עינינו, זאת מעט
 נחמתנו היה להפיג מעט גודל הונת לבבנו
 אשר אהבתו אג"ש האהובים בלב אחד יחד
 בכינו בתנחומין ובכי', וסיימנו בינינו כי
 הראשון לרפואתינו מגודל שברנו הוא זה
 אשר נראה לקיים ולשמור את כל דבריו דברי
 אמת דברי אלהים חיים כאו"א לפי קבלתו

כעל הר סיני כאשר שמענו מפיו הק' ז"ע
 אשר ניטן מנפש הלדיק הוא עטוף דיבורו
 ודבריו חיים וקיימים. ועתה עלינו להתחזק
 בהתחזקות קשר של קיימא ובאהבת חברים
 יחד אחד אל אחד יודבק, או נבטח אל אהבת
 אדמו"ר נבג"מ אשר ממכון שבתו ישגיח עלינו
 וישרה בינינו כדאיתא בזה"ק דלדיקויא בתר
 דהתפטרנו מעלמא הן בתלמא עלמא ושכימי
 באתר המחבנין מלייהו, וכאשר שמעתי מפיו
 הק' בשם מרי דכיא שאמר מי שירלה להתקרב
 אל עבודה ה' או איזה לורך ויבקש שגם אני
 אצוור לו משם בתפלתו עבורו, אש בלא ענבות
 בוודאי אראה לעזור לו בכל האפשרות כדרכנו
 בקודש בעוה"ז ה'. עוד זאת מפיו ומפי אור
 הגנוז מו"ר הקדוש מו"ה נח נבג"מ ביאור
 מחו"ל גודל מעלת האיש המחזיק את עצמו
 בעבודה אחר הסתלקות הלדיק שיכול ליקח
 אש יזכה יותר מבחיים, והוה מחו"ל גדולים
 לדיקים במיתתם יותר מבחיים ורחם השמש
 ובא השמש אל מקום אשר שואף זרחה הוא
 שם, ויופיע אורו על כל הסולכים בדרכיהם
 ובזמרים במעשיהם, ובעת הלולא או נדברו
 יראי ה' איש אל רעהו מו"ר מ' נח ומו"ר מ'
 מיכל ז"ע. ע"ד התחזקות שהלדיק כאשר הוא
 בעוה"ז. דארף ער טאן ארום דין אליון -
 וכשהוא

וכשהוא בעולם העליון כל מחשבותיהם עבורנו
 למען יהי' עבודתם ויראתם לנלח ועד. ע"כ
 אהוביי וידיי נטע אחת באמת ואמונה
 בעבודה תמה אשר על ארה"ק יסדה עם ה'
 חזקו ונתחזקה ברעה אחת ועלה אחת כאשר
 הורנו אבינו הקדוש זאת תורת משה להתאחד
 יחד איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק

ונתחזק יחד צמד עמנו עיר הקודש ונבטח
 בזכות רבוה"ק אשר לעולם לא ישכחנו ויאר
 עלינו בעלת אמת ינחמנו וינחמנו מהרה ונוכה
 כולנו לביאת גואל לרק אמן סלה. כ"ד הרו"ש
 ואהבתם הכותב בלב נשבר ונדכה ומלפס
 לרחמי ה' כי לא תמו חסדיו :

סה.

קול

מבשר שלום ומדבר נחמות מדבר
 בלדקה ומבשר לבא רב ירדות בשבע
 נחמות חיים ובריאות צנים ומזונות ושלום
 ונחת וכבוד ה' ישכן עליהם הם כל אהובנו
 ואי"ש המחזיקים במלות פתוח תפתח, שערי
 השמים בברכה עליהם יפתח ויונו יריהם לישא
 במשאת יפה נגד הקודש ויתפללו בפרוש
 כפיהם דרך ארלס ה"ה העידים יראים
 ומופלגים בעלי מעשי הטוב ונדיבי לב די
 בכל אחר ואחר ה' עליהם ויתברכו ככל חפני
 לבכם לטובה וכנפש אוהבם ומברכם לטובה :
אחד"ש באתי בשורות אלו המלטיחות
 ע"ד הרהיב נפשם עוז ירדות

לנו שארית מעט בקרב הארץ להתאחד על
 ידה ולראות מול פתח הקודש שערי ציון
 וירושלים ולכוין אל פני שער המזרח עד פתח
 של קה"ק אשר פודנה השכינה לא וזה משש
 ונקרא השי"ת אלקי הארץ, וכמחז"ל כל הדר
 בארץ ישראל דומה וכו'. ולציון יאמר איש
 ואיש יולד בה, הן סדר בה והן המחזיקים בה
 ותומכיה מאושר, והכל כולך אחר המחשבה
 והתשוקה. והנה רבותינו הקדושים אמרו מפי
 מחז"ל, וגם ממה שראו ברוה"ק שלהם כי הוא
 חשובה ככוכרים וכקרבות, ובזכותה נוכה
 לגאולה שלמה, ציון דורש אין לה מכלל דבטי
 דרישה, ולהתהלך בדרכי השי"ת דכתיב בה
 ארץ אשר ה' אלהיך דורש אותה, ומכללה אתה
 לומד כי לופס ומביע כל המחזיקים ונותנים
 וטוורים בכחם וביותר מכחם, כל חד וחד
 לפוס גודל אמונתו ולפי גודל סמירתו והכניעתו
 לפני השי"ת אשר הם משתתפים עם תפלה
 לעני, כדאיתא בזוהר דבטי לאשתתפא עם
 מסכנותיו כי קרוב ה' לנשברי לב והפלה דעני
 עולה על כל התפלות. ועניי אי"י הם הם אשר
 עלו בגורל ה', ואין חשיבות ענין עני כמו
 בארץ הקדושה המלוכה המשתוקקת אל רחמי
 השם יתברך אשר ישוב ויבנה אותה ויחייב
 בניו המחבבים אותה אליו, ואין די באר וציון
 די עולה מהחבבות שראינו ושמענו גדיה"ק
 וי"ש, ופתח אהוביי אחיי ורעיי בני אי"י
 התחזקו והתעוררו נא בגודל מנוה וז לנח
 בריבוי אחר ריבוי למעט הטליות והרפיון
 אמונה כי מעשה הדרקה כנר אשר כל הנדיות
 שישאבון אורה בכ"ו לא תתעטט והיה מעשה
 בלדקה

וחיבה ראשונה באהבת נעורים יזכור עליהם
 להעיר ולעורר בלב חסד ורוח חדש כל איש
 אשר נשמה באפו את רוח אפינו מעשי אבות
 ובנים יזכרו גודל החיבה והתקשרות עולם אשר
 בו החזיקו רבוה"ק וי"ש להיות מלות החזקת
 עניי עניו ארץ הקדושה ליסוד מוסד נעווע ובא
 מעיקרו הרגון. ובזה ינוס כל הבא אל אוהל
 מועד ומבקש את פני ה' בלדק זה יחזה
 פנימו, ברא עייל וברא נפיק, וכי בחרו בזו
 המנוה כאשר ראו מעשה ה' בזו המנוה
 כי גורא הוא, ראו מעשה, ונוכרו הלכה
 פליכות אור בהיר ומוהיר נינוך אור נוגה
 בגשם ובנון אשר קבלו חלקם באהבת ואוהרת
 זו המנוה שמחים בנתינתן כמסיני העידו
 והבטיחו על אור לדרקה זו לחיים למען יושבי
 כוללנו קרובנו ומיושדנו בארץ החיים אשר
 מאן דבטי סמא דחיי הן עלות במעלות העבודה
 וכן בני חיי ומו"ר יחזיקו במנוה זו אשר היא

מאיוהו מקומן פרי נתינתם ללדקה מפני
 היוקר וכו'. עתה יקומו נא ואיש את אחיו
 יעזרו וזפרט המאכפים די ככל אתר ואתר
 מהראוי שיפכו בזהבה מלב כחמידים ולא
 כבעלנים, וקול ה' חוצב להבזה אהבה עד כא'
 ידובקו עי"ז לאור שבת ואור תפלה אשר נכתב
 בשם לדקה לחיים .

הלדקה שלום וכל המרבה ומוסיף מוסיפין לו
 מן השמים, ואשרי מי שזמר חוקו תמידין
 כהלכה לחן בכל יום ומוי נתינה זכר וזכר
 צמדת הארץ אשר נאמר בה והארץ אזכור
 ולא נאמר בה אף כמו גבי יעקב שהוא מדת
 הרחמים ובהסד ואמת יזכר עון. ועתה גדול
 בקשתי אחרי העזובה אשר נעזב ונתמעט

כ"ד דורש שלומם באהבה ומברכם בכט"ס בתוך כלל אהב"י

כו.

לידידי אנ"ש האהובי יתברנו בשנה שיבה ומבורכת בכל משאלות לבכם
 וטובה בתוך כב"י ויכתבו ויחתמו בספר חיים הם וביתם וכל צאצאיהם כן
 פקוד יופקדו לברכה וכו"ח טובה לאלתר לחיים בתוך כל בני"אמן סלה .

המלך הקדוש המלך המשפט, שבין בחי' הקדושה
 ובין בחי' המשפט הענינים הכל חלויים כפי
 שאדם ימליך עליו את כבוד השי"ת. האמת
 תאבה והשלום יחד אחינו כולנו בתוך אחינו
 בני ישראל, יודים .

העת להתחזק באמונה וקבלת מלכות שמים
 ולהיות בגילה וברעדה והטיקד במה
 שנוגע לנפש ונשמה. וממילא נגמרים כל
 הענינים טובה. כמאה"כ יראו את ה' קדושו
 כי אין נחסור ליראיו. ואנחנו אומרים בר"ה

סו.

דיבור אחד לעמיד לבוא מלך המשיח שיבוא
 במהרה בימינו כתיב צי' והרימו זרואת ה'
 דמורת ודאין, וי"ל בעזה"ש דמשה רבינו זכה
 למשכן וגאולת ישראל ע"י בחינת הנבואה
 שלא קם כמוהו עד דכתיב גבי' ותמונת
 ה' יביט. וזה נקרא מראה עיניו, וזהו השגחתו
 מן מדת בינה אשר נהגלו לו מ"ט שערי בינה
 וזאת נקרא עיניו. אבל שער החמישים לא
 השיג כי זה שער שאינו מושג וידוע דברי
 הרמב"ם צוה, אבל שלמה בנה בית המקדש
 והוא זכה לבחי' חכמה כמאה"כ ויטן ה' חכמה
 לשלמה ויחכם מכל אדם, וידוע מחז"ל שאמרו
 בנביאים לא קם, אבל בחכמים קם, ואמרו
 עוד ויחכם וכו' אפילו מן משה רבינו. והענין
 שבוודאי לא השיג אפילו קדושי' מדת החכמה
 מהשגת משה רבינו עליו השלום. אכן השגת
 משה

מיד' דברי צו נזירה אהבה שורתיים
 מדברי דודים בעניני פורים עת אשר
 נעשה נהפוך הוא ושלטו היהודים המה בשוגאיה'
 ואויביהם. ומדכי ילא בלבוש מלכות. על
 דרך הקיזור כי בחי' מלכות הוא נקרא
 עולם הששי' ועל ידי בחינתה הוא השגחה
 כלליות מלוכש בעצם אשר נימטריח אלהים .
 ועל ידי החינה שנקרא הוי"ה צ"ה הוא
 שנוי העצם והם כל הגסים של בני ישראל.
 ופרעה כפר בשם זה והורה בשם אלהים אשר
 ידעו ע"י יוסף. ר"ל השגחה עליונה בדרך
 הטבע, אבל בדרך נס וכוני שהוא בחינת
 זכר לא הודה, וככ"ז הסגבר מן פחדו ולכן
 טוה כל הצו היולד וכו' הנת חסיון הוא בחי'
 מלכות, והנה המן זרע עמלק רזה לקעקע
 ציונתן של בני ישראל. הענין עפ"י הקדם

משה רבינו היא למעלה לאשר שם בלתי
 אפשרות להשיג כמו השמש במקורה שאין
 באפשרות להסתכל עלי'. אבל שלמה חכמתו
 היתה למטה. ולכן היתה חכמתו למטה בבחי'
 גדולה הנקראת שער החמישים, ורלה מזה
 להכין טעם הפרה. וראה שבלתי אפשר אם
 לאו שיהיה במקורה. ע"כ הודה ואמר
 אחרתי אחכמה. אבל כיון בטעמה למעלה
 אין זה בידי והיא רחוקה ממני. והנה נשמת
 מלך המשיח כתיב ב' ירום ושאו וגבוה מאד,
 שכוף ישיג בשער החמישים והוא בעלמו יהיה
 משה רבינו כידוע בלק"ת ובספ"א, לפע"ד ענין
 זה כי שער החמשים אינו בבחינה שאינו מושג
 כלל דאם כן אין בו שער. אבל הענין שיש
 קולר המשיג ושומק המושג, בוודאי בלתי
 אפשר להשיגו כלל ואפילו הם' אינם מושגים
 וכו' אבל זה שמלך המבקל זה ישיג משיח,
 יודוע דטעמים נקודות הגין ואותיות הם נגד
 ד' בחינות וטעמים בכתר וכו'. והנה הטעמי'
 שתרנגוים באכילה וכה"ג הם ע"ד טעמים
 שבאותיות. והריח הוא נגד בחי' נקודות ואמרו
 חז"ל כל הנשמה וכו' זה הריח נמלא הריח גבוה
 יותר מטעם וקשה, אכן הענין שהוא כמו
 טעמים שבנקודות ולזה הכשמים טעמם מר
 מפני שעלה כח הטעם בגבוה בבחי' נקודה
 ע"ד נקודת שבטעם המתגלה בבחי' נקודה.
 והבחינה זו ברוחניות נקראת התלבשות גמור
 בבחי' נקודה הריח והגם שהריח אינו טעם
 עלמו מפני ששם בלתי אפשרות התגלות
 הטעם זולת ע"י התלבשות גמור בבחינת
 נקודת הריח, והרי זה ע"ד נקודות שבטעם
 המתפלג בחי' נקודה. והבחינה זו ברוחניות
 נקראת לריח שמתוך טובים, כמאן דארח
 ריחא ועדין המקור בשלמות, וזה ענין שער
 החמישים מה שאדם מבין בו קלה ע"ד ריח כי
 באמת אין בו השגה, וזה השער הנ' עז"א
 ע"כ עלמות, ר"ל שער הנעלם ההבדל. כי
 הדייקים עולים ומה שהי' מקודם רחוק אפי'
 מריחו נעשה אח"כ שער מ"ט ורואה למעלה
 ממנו השה"ח, יודוע שלעמיד יתגלה בחינת
 גבורות עליונות שהם שורש הדינים והם למעלה

מהחסדים. וזהו בחי' ילחק גבורה, וכמחז"ל
 על כחוב כי אחת אבינו וכו', וזה נקרא
 אותיות מנלפ"ך גימט' פ"ר אשר שלם את
 החמשי' ע"י משיח האמת, וזהו בחינת בשמים
 שהם דומה דודי וכו'. על הרי בשמים בש"ס
 י"ס, ועניני התגלות האמונה שלמה ודאית
 כמאה"כ וגלה כבוד ה' ומלאה כל הארץ דעה,
 ר"ל שישינו הכל ויראו ארץ שהטבע הכל השגחה
 נפלאה מהשי"ת, ואשר השי"ת מחדש בכל
 רגע הוא לבדו עושה נפלאות בקרב הארץ
 וכמאה"כ תשורי מראש אמנה וכו'. והנה עמלק
 היה ראשית גוים ר"ל שיש בו כח גדול של רע
 מלך שער החמשים של עומאה והוא דעות
 נפסדות. טובע מעשו מאשחו בשמת, כפרש"י
 עדה ז בשמת, והוא הבושם המר עמלק גימט'
 מ"ר, וזהו שער החמישים, ומפני שב"י פגמו
 באמונה בשאלתם הים ה' בקרבנו, ע"כ יובא
 עמלק וכו'. והנה המן אמר יבנו אלכיהם
 ישן ר"ל שאין להם עוזר מבחי' שהיא למעלה
 ע"י הנכסים ורק ע"י בחי' הטבע שאחיותה
 בגבורות רח"ל מלך עוה"ר, ע"כ הפיל פור
 ר"ל המשכת הגבורות קשים משער החמשים
 של עומאה וזה ע"י אחיותו של המן בשני
 אותיות ראשונות של פ"ר והם גבורות קשות
 רח"ל הכובדים הששונה, ולכן הכשיל ב"י
 עם י"ן נכס"ם גימט' מ"ר וחודש אדר שהשם
 שלו גבורות ובו מה משה רבינו רמו שנעלם
 ממנו שעה"ח שבקדושה. ולא ידע שבו נולד
 משה רבינו כי מוכן לו השער הזה לעמיד
 ואפילו בחייו השיג בו, אכן לא כמו לעמיד,
 ע"כ מאה"כ זכרון בספ"ר רמו למגילה ובגימט'
 עה"כ ס"ג שם הגבורות ופ"ר שעה"ח
 דבקדושה. והנה מרדכי גימט' פ"ר עם
 האותיות והכולל הוא הקדושה של שעה"ח,
 ר"ל בשמים ראש בחי' הנ"ל מתרגמין מירא
 דכיא גימ' פו"ר שהוא המתקת הפ"ר ע"י
 בחי' ו' יסוד בקדושה והוא מר עיבר בעולם
 הטבע המורה שהטבע ג"כ משוטבד להשי"ת
 וללדיקים. והנה המן עשה טעם חמשים על
 כונה זו, ולו הכין, אבל מרדכי ילא בלבוש
 מלכות. ר"ל שהראה מלכות השי"ת שהוא גם
 בטוה"ז

בעוה"ז. ונהפוך הוא הפור עלינו לעושה ועל
המן הזר לרעה וכן יאבדו כל אויביך ה' אבל

אוהביו כלאת השמש בנבוכדנצר חמן :

סח.

ב"ה פ' ב"ת לפרט נהר שלום ,

המאור

לארץ ולדרים עליה ברחמים
ובטובו מחדש הוא יחדש עליהם
שנה טובה ומתוקה, והארץ אשר ה' דורש
אותה ידרוש אליהם החיים והשלום וכ"ט בכו"ח
לאלתר לחיים, וככל אשר דרוש ידרשהו ממנו
לעושה בני ח"מ ומפך ה' בידם יליות ה"ה
הרענים המופלגים יראי ה' חסידים ויקריס
כבוד ירידי אוהביו וכו' וכו' וכו' :

עם

דרישת שלום אמרתי את שיבוקש נפש
ארכוש בלאתיות אהבה ואחא מרצבות
דברי קודש מראשית השנה חסר כח"ב ע"ש
שנה שרשה מחלטה שלב בני ישראל נשברים
מתעשרים בסופה. הענין י"ל דהנה איתא
טעמים נקודות אהיות ובימנס ובמת בטנ"א,
ונמלאים באדם, טעמים הם הענוג ובורש
הדבר. ראשית דעת שבמחוח ומן מחוח נחפשים
שרשי מדות אל הלב. והם נעשו בלבו כמו
נקודת המדות, ומלבו נחפשים אל הכבד
ונעשים כמו אהיות, וכאשר יורדים ללמלומי
פרטי דברים נעשים כמו היבות ויולאים לפועל
נגלה בדיבור ובמעשה האברים, והענין
השתיית הזה ע"י גבורות ולמלומים רבים,
אשר הלב הוא חוס האש והכבד הוא יותר
אשר בו המרות, ודרך הגבורה והלמלום
להוריד הדברים בשינוי אחר שינוי עד שמהכלל
נמשך לפרטי פרטים. וזה בראשית ברא א'
במדת הדין עד שהגיע האדם להיות בחיורי
מגדול הלמלום והסתר. והנה תיקון הדם
שימתיק את נקודתו שבלב אשר הם מדותיו
ושני לבבות בחי" עץ הדעת עו"ר. אשר הוא
יעלה את כל פעולות אבריו אל נקודת לבו
למנוחה. ובורש נקודת לבבו על שורש דעתו
שבמחוח אשר היא הכופה לנשמתו. ובמשל

אין אחר הנשמה אלא השי"ת כידוע, וכאשר
יתבונן כי השי"ת הוא עיקרא ושרשא דכ"ט
המחיה הבורא והממלאו ואין חיות זולת הדבקות
אליו כחלק אל הכל וענף אל השורש מן השפע
שכל זה האמת ירד הארה אל הנקודות שבלב
ויאירו מדותיו האהבה והיראה עד שיומשך חיות
אל הכבד ואל כל אבריו ופעולתם, וכמאה"כ
אש ישים אליו לבו רוחו ונשמתו אליו יאבוף.
אכן זהו באדם אשר עורטו לא נהגעל ולא
כסה שמים עבים סתר למו. אבל אחר שכבד
פנס הלא כמשא כבד יכבדו עליו ואין כבודו
להרים א"ע ומה יעשה העלה טובה ישראל
עד ה' וכו'. הענין דהנשמה טהורה היא
חלובה מכסה"כ. אכן מה שיורדת בחינתה
בגוף יותר, מתעבים יותר לכן המוח שהוא
שכלי אינו מתעבה כ"כ. אבל הלב מתעבה
יותר והכבד עוד יותר. וזה טעם הכועס
והעולב שמתעמש בחיות הכבד והמרות נפשו
מאוד רח"ל, כי טורף גפשו באפו ונמלאה
נחלבת הנשמה ומהתעבות הלב שהוא רחוק
ממנה ורוב גבורות. והנה המוח יש בו ג"כ
בחינת לב וכבד, וכן הלב והכבד כי כולם
כלולים זמ"ז שהם ענ"א בכל אחד ואהיות
שבמחוח יורדים ללב ונעשים בו בחי' טעמים
וכן מלב לכבוד. והנה הטעמים שבמחוח שהם
כמו הדק שבדק הם בחי' נשמה ושורש הדבקות
אבל כשחוטא ומפני הרעבהו שהם זה כפא
לזה נשמתו פורחת ממנו והטעמים אליו
מתרחקים ממנו למעלה כי הם בחינת און
וביטול מפני יולרו יחברך. ואחר שהיא
ונהגשם און האור פליון כובל את הפתילה
וממלא נחשבה יותר הלב והטעמים שבלב
יורדים אל הענוגי גשמי, ומכסה"כ הטעמים
שכבד

בכבוד, ונמלא דכסל עוזר ונפל עוזר, ור"ל
 דהחסדים שהם הטעמים אינם מקבלים כ"כ
 שינוי והם עוזרים אליו ע"ד הגבורות. אבל
 כיון דטעמא נכסל א"כ מכש"כ הנקודות שהם
 גבורות, ואין עלה כי אם לעלות ע"י שורש
 הגבורות עלמס. כי השורש הפנימי שהוא
 העלם אינו מקבל את השינוי, ולכן העלה
 שיתמרמר מאוד בביטול ובחי' אין ועפר לפני
 השי"ת, ועם זה יתחוק ויעלה ראשית לבו
 שהם הטעמים שבלב וכלולים מחסדים וגבורות
 אל השכל האמת שבמוחו. ועי"ז ממילא יתעלו
 מוחין שלו והטעמים עליונים ישובו וירחפו עליו
 ורחמה לו השמש עד שיתקשר ויתקן נקודות
 שבלב. וגם האותיות אשר עשה מקודם
 לירופים לא טובים עתה ע"י ביטול ותיקון
 יתפסם לטובה כנחיתה הטובה אשר יקבל ע"י
 הנקודות שבלבו עתה. ואשר עתה שהעוור
 אור חדש מנשמתו והרחיק*) אל מוחתו מאור
 טעמים עליונים, ועי"ז שורש החסדים ושורש
 הגבורות שהם הכמה ובינה שבמוחו שהם שורש
 האמת וההבוננות בהם מחדש מולידים לו דעת
 יורדים אל ראשית הלב, ועי"ז נמשך נחיתה
 עין חיים בתוך פנימיות לבבו ונחמק עין הדעת
 שבלבו לטוב וכן יורדים אל הכבד ולכל
 אבריו עם בחי' התשובה, אשר ע"י שביטול
 א"ע הכח פנימי שלו מהאברים אל נקודת
 הלב ושורש עליון שבלב נהגדל ועלה ונתקרב
 אל אותיות שבמוחו. והאותיות שבמוחו שהם
 טעמים התחונטים שבמוחו עלו בעילוי אחר
 עילוי עד טעמים שבטעמים ולשורש אור נשמתו
 ותורנים ויורדים אור הנשמה ע"י הביטול והאין
 עד סוף כל מדרגות אדם שהוא מחשבה
 דיבור מעשה ונעשה בריה חדשה. והנה כל
 טובת והתחדשות לבבו נאמן בתשובה והמשכה
 אור על כל אברי פעולתו מי הוא זה הנורא
 הלא זה גודל התעוררת שבלבו אשר אחו
 במרידות נפשו ורוחו לפני השי"ת איך שנמשך
 אחר הטעונים רעים ופגם בחסדים ונמשך
 אחר גבורות ולמלומים רבים ורעים נפגם
 בנקודת מדותיו, ועי"ז מכלה שורש החסדים

ושורש הגבורות ומקרבם אל מוחו ואל נשמתו.
 והנה תחלת התשובה הוא חילונה מן חילוניות
 הלב שהיא יראת העונש כי נחיתה זו שיכה
 גם אל הכבד ואל חיות אבריו הנשמים ג"כ
 בסוד ומלכותו בכל משלה, ואינם נתפעלים
 כ"א ע"י מה שהם יש להם בזה הרגשה.
 והנה השכל שבמוחו הגם שהוא רחוק עוד יותר
 מן הכבד ומדות התחוננות שהם כח המפשט
 באברים, בכ"ז מפני שהם שורש כל הנוף
 ונמלא בהם שורש הגבורות והאותיות הם
 מאירים על ידי התפלות הגבורות שבלב
 שמתחברים עם הארת הגבורות שבמוחו הארה
 חילונה שהוא יראת העונש בכל המדות התחוננות
 וכל אבריו הנשמיים ונמלאו עדיין העיקר חסר
 מן הספר שהיא הלב הפנימי עדיין הוא אמוס,
 ותשובה זו נקראת מרחוק ה' נראה לי, ויש
 בו גודל חששה, אחת שלא תתקיים
 התשובה כי לב פנימי הוא מלך על כל
 האברים והוא הקרוב אליהם, שנית שעדיין
 שורש הרע בקרבו. ג' שזה יראה רעה
 ומעורר דינים וקיערוגים שהם העלבות וכו'.
 ד' שעדיין חסר תשובתו הטעמים והנקודות.
 והעלה שיתמרמר שנית תשובה מאהבה מתוך
 פנימיות לבבו איך שנתרחק מאור פני מלך
 חיים. וכמאה"כ ואותי עזבו מקור וכו'. ועי"ז
 יתחברו שורש החסדים ושורש פנימיות הלב
 אל אור חדש שיגרום בהרחת אור עליון המו"ב
 שבמוחו, וירדו אל חוץ נקודת לבבו, וע"י לבב
 הקרוב אל כל כחות גופו יתפשט גם בהם
 המתקת התשובה. והנה התשובה שנית נקראת
 טעמים שבנקודת לבבו שהם רחוקים מאותיות,
 ואינם מתלבשים באותיות דיבור ורק בלעקת
 הקול בסוד לעק לבס אל ה', וזהו סוד השופר.
 ועי"ז נטהרים כח הכבד ומדותיו התחוננים
 וכח התחונן שלו מוהרים מן הרע הפנימי
 בכל יום מעשי"ת. עד שבזוה"כ נמתקים
 ונחמרים המעשה והדיבור אל המחשבה
 עליונה שהם הנפש והרוח האותיות והנקודות
 אל הטעמים, לכן עיניו בזוה"כ שלא לפגום
 בטעמים, והנה התשובה פנימיות היא בסוד
 אלוף

*) על הכתובים או הכתובים

אלוף של עולם קרי ולא כתיב כענין קול בלא דיבור והוא זו אות א' שבכראש, וזהו מרשית חסד כתיב שרשם בהחלטה מתעשר עם כל גופו בסופו, אגף ה' הושיעה נא ע"ד לרחוק ולקרוב. והנה תיבת רא"ש יש בה שלש אותיות. ה' מורה על בחי' דין ויראה עונש והס' מורה על המתקפה מעט כי הוא יראה ההרגשה מה שמרגיש כי כרחק מעט מלב המלך נרגש מן שלתן אביו שהיא יראה הנושה הנרגשת, ויראה עונש הוא מלד הטבעי שהוא הכבד והא' שהוא מרמו על המחשבה פנימיות כדרך א"ד"ס' א' מחשבה ד' דיבור מ' מעשה הוא אות נשברה כי אין אות שבורה כמו האלף ומרמות על תשובה מאהבה אשר

היא נסתרה ולמעלה מהדיבור, ולכן חסד כתיב והקרי עם אלף הוא וע"י התשובה הזאת נמשך מן חילוניות הלב עלמו שהיא יראה מורגשת על כל גופו, ועי"ז בא בסוד קבלת מלכות שמים שלמה. עד שזכה לקנות בעלמו מדת היראה והאהבה ולחברס יחד כמחז"ל יראה מתוך אהבתי ואהבתי מתוך יראתי, וזו ענין נסירה וחזרת פא"פ הנזכר וידוע ליו"ח, וה' יעזרו להתמשך ולחפוש בכל כחני אחר דבריני אלה כמאה"כ נחפשה דרכנו ונמקורה ונשובה אל ה'. ואז יקויים בנו שלום לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתיו בכל מיטב ברחמי ובגופני אבי"ר :

ס"ב.

בעזה"י שנת ב'רבת ג"ר ברוך מרחיב רחבת ידיו פשוטה אליהם לקבל תחינתם קבל שערי שמים ולהוריק עליהם חיים ושלום ה"ה ידידי המסונים הביבים וגאמנים המופלגים והוותיקים וכו' וכו' וכו'.

חדשות אתי אין ולפי עת הכושר משנכנס אדר מרבין בשמחה וסמכין גאולה לגאולה. הנה ראיתי מקלחת שחביבין עליהן דברי ומנרפין אותם אהבה את חבריהם לחבר את האהל יחד. ע"כ אמרתי לבוא במיני חנינות שורותיים אהבה ואקיים שילוח מנות בפיוסא המתכרך ב"א ברכות ואס' מלחא אלבישיהו יקרא גם אלי מאוד ניהל אשר מאתנו יחד יתקדש עילאה ית"ש :

המשיג וגם מלד המושג אעפ"כ מכסס ריחו הטוב בכל אהלו, כן ענין ההשגחה כפלאה מהשי"ת אשר הסחיר הגם מלוכש בטבע. ובכ"ז נודע כי בא המלך אל ביתו ותלכש אשתו זו כנס"י מלכות, והסימן נודע כי מריח בכל השוק ריח בשמים ריח שלמוחך כריח לבטן הר המלך כדאיתא במדרש, וזה בשמים ראש ומתרגמין מירא דכיא שהתרגוש מורה על סדר הנהגת הטבע כי יש בהנהגת צ"י ג' בחינות, א' למעלה מהטבע ושינוי הטבעיות כמו גם מלרים, ב' השגחה כפלאה המלוכש בחוך הטבע, והוא ניכר בסימנו למזין ע"י הקדס רפואה לחמה, וע"י סיבוב כמה סיבות רחוקות וע"י מדה כנגד מדה. וע"י סימן השמות כמחז"ל אשר שם שמות בארץ, וע"י דבר שבא בגודל הפכים ע"י נושא אחד, כי אחשוורוש הוא ברשעו מתחלש ועד סופו, בחללה להרוג ולאכד צ"י על ידי זרע

משנכנס אדר אלוף של עולם דר כבודו בכל העניני הטבעיות ואין דבר מבלעדו וע"י גם החדש נחפשו האמונה בהשגחה פרטיות בלבן של בני ישראל, ע"כ עי"ז מרבין בשמחה לידע כי הסתר אסתיר אעפ"כ פני ציוס ההוא, כי לקטת הארץ יביט וכחנינה בשמים ראש אשר אפי' הסומא והסרס, וגם הכשמים מכוסיס וגמלא הסתרו מלד

זרע עמלק. ולבסוף מאפילה לאורה ואשר ב"י
 יהרגו עמלקים ויהיה נלחון מלחמה כבדה
 הנקראת מלחמת ה' בעמלק. והמחמה דברים
 מרומזו בברכת הרב את ריבנו דיננו. שזכר
 מחמה פעמים ג"ו בס"ה גימט' פ"ר המורה
 על גבורות קשות וכוונך הפורה שנתן הפ"ר
 דינים על חייבי ב"י שהם העמלקים כי עמלקים
 חסר גימט' פר. ונקרא פורים ע"ש הגורל
 גורל הוא ענין שאין בו הכרעת הטבע ולת
 ההשגחה לבד, כמא"כ בחיק יוטל הגורל ומה'
 כל משפטו, ולולא בליה ההוא נדה שנת
 המלך מלכו של עולם וגדו עליונים ותחתונים
 כי נעשה התעוררות בכל בחינת התגלות
 המלוכה ואפילו באחשורוש שהיה בו ניגון
 קדושה, כי אפי' הספ"א נוטה לה קלת דאס
 ל"כ מאין להם חיות וממשלה, ורק שהם יונקים
 פ"ד האחד עשר סמתי הקטורת. ואשר בהם
 חלכנה והלכונה. חלכנה גימט' המן. והלכונה
 זס מרדכי ואסתר כי הלכונה היא ראשית
 בשמים והיא אור מקיף הניגון הקדוש שהוא
 בחינת התפעלות החיות ומלכותו בכל משלה,
 וזו בחינת מרדכי וגם אסתר מחו"ל אסתהר
 לשון לבנה ונקרא פורים ע"ש הסרגוס שמורה
 על ענין התעביות שבעה"ז, ונמלא בתורה
 ג"כ לשון תרגום להורות שהן הנם והשינוי
 והן הטבעי, הכל בהשגחת השי"ת אשר מנהיג
 פ"י התורה שהיא אומנתו. יעקב קרא לו
 גל עד. ר"ל גל לשון התגלות שלשון הקודש היא
 בעלמה בחינת התורה כי גנו כהלשון שורש
 כל דבר מאין שורש קדושתו ומדתו ומקור
 חיותו כדאיתא בשל"ה ובגל הזה עד גדול על
 השגחת השי"ת. ולכן שורש הקליפה. אכן ע"י
 יעקב נודע לו כי יש גורל השגחת השי"ת
 בעולם. אכן שהוא מכוסה ומסותרת. ע"כ
 אמר לשון אפיפה ומדור מכוסה היא סהרואת
 על השגחת השי"ת והר"ו ההנהגה ב'. ההנהגה
 ב' היא ההסתוות שיתפשט ההשגחה מפורסמת
 עד שהטבע ואשר לתפלה מהטבע יהיה הכל
 אחת ובהי' זו יתגלה לעהיד אי"ה. וכמחז"ל
 אי' בפי דריקי' הוו בראו תלמא ומחז"ל עתידים

לדיקים שיחיו מתים וכו' כי יהיה בחינת
 הנם יחד ויתפשט כמו על דרך הטבעי מפני
 שגחמת הכל נברא בשביל ישראל. וכעת יאמר
 ליעקב ולישראל מה פעל אל. ר"ל בין שדעו
 הכל ברור אשר כל מה שב"י רולים בן נעשה
 א"כ בודאי יודעים מה פעולתו אשר פעולתו
 למלא רעונם של ב"י. והנה מקצת מזה נתגלה
 לדור המדבר גבי המן כל מה שראו טעמו בו,
 וע"ד נסוחם הי"ה ה' בקרבנו אס אין, ר"ל
 הנם נקרא בחי' יש מפני שכבר יש טבע
 והנם מהפכו, ובהי' ג' שהיא השתיית שהנם
 נעשה כהטבע אלקות נקרא אין שזאת החחלת
 הדבר באין טבע נגדיות, ונסוחם היה שלא
 האמינו כל כך בזה שראו מעין לעהיד אשר
 נשתנה ונתמלא רעונם ע"י מחשבתא. כי זה
 מלך גורל השגחה אפילו בטבע נסוי וחשבו כי
 שחא כ"ז הכל מלך הנם אבל בלתי אפשרי
 שיתגלה כ"כ בטבע :

והנה עמלק ראשית הקליפה האמין בטעוהו
 כי עוב השי"ת הכל תחת הטבע,
 והם השרים והמולות והכישוף שהוא טבע
 רוחניות, וכיון שהם פגמו בהשגחת השי"ת
 פ"ד הטבע. לכן יובא עמלק. והנה תורה
 שבע"פ אשר זאת כח הדיקים ומרומז בה בחי'
 ההנהגה השלישית אשר יהיה נכחם לעשות מה
 שיחפלו כי הנם יהיה להם כמו הטבע עלמה,
 והטעם כמא"כ וראו כל בשר יחדיו. ר"ל
 הנם והטבע יחדיו שיים כי פי ה' דיבר אלל
 הדיקים כמא"כ ורוח ה' דבר ב'. ולזה
 בימי אחשורוש שהיה כמו גבוכדנלר מספרים
 בלשון ארמית מאמינים בהטבע, ומפני שחא
 שפגמו בתורה שבע"פ בהשגחה וי"ג ואגודטי'
 התגברה ירי עמלקים ואחרי רוב אשובתם
 וקבלו עליהם לוויו חז"ל עם מרדכי. ע"כ
 נתעורר בחינה העתידה שיהיה הטבע בעלמו
 משועבר לדיקים. ואחשורוש בעלמו נהפך
 והפך הנזירה על העמלקים והדר קבלוהו
 כמחז"ל. והנה אור לדיקים ישמח. ולזה
 ליהודים היתה אורה ושמחה, וע"י השגחת
 השי"ת מה שב"י מאמינים באמת בהשגחה
 שמלוכה

שמלובשת היא בתוך הטבע, עי"ז צאים לנס
 ילידת מלרים שהיא השגחת הרוחניות וגאולה
 הנפשית ואשר זאת היא למעלה מהטבע, ולזה
 סמכין גאולה לגאולה ששני הבחינות הם

גאולה רוחניות. ועי"ז לסמכין נוכח ביום
 השלישי נח"י שהוא בחינה גדולה השלישית,
 יקמנו קוממיות בבחינת ההשמויות ונחיה לפניו
 ית"ש אכ"ר, במהרה א"ס יידם :

בעת קידוש החודש אסרתי. טוב ארוחת ירק ושלוה בה. יר"ק גימט' י"ש.
 ע"ד להנחיל אוהבי יש, הפשמות השי"ת מנחם ידידיו היושבים בצל קורתו
 קי"ר קטנה שמקמינים א"ע ומקיימים מבריא שמוכה ראיתה, ר"ל בוסן
 שאהבה ביניהם. וטוב ראיחם זה לזה או השי"ת אמר בניי אל תראגו מן
 המצר שלכם ולא תאמרו כי נוטל השפע מאתכם לא כן להנחיל אוהבי יש
 הרבה מאוד, אבל רצוני כן בכדי שעי"ז ואוצרותיכם למעלה אמלא כמעשה
 דר"ש בן חלפתא, וסמא דיסורי קבולי, ואו מימלא יקיים ענני במרחב יה.

תושלב"ע

~~~~~

דנהגות יקרות קדושות מכתבי גיה"ק של אדמו"ר זי"ע
אשר כצאנו בגנוי בגילת סתריו והדפסנום לזכות בהם
את הרבים.

בה לזכור כי מוטב להחבייש כ"פ ח"ו מלבייש
 אדם אפילו פעם אחת ואפילו לש"ס :
 בו להשתדל בלב על מחו"ל שבים מלא אנשים
 יהיה בעיניו כאלו אינו :
 בו ולהיות אוהב את הנגות ושונא את השבח :
 בח לחפוש מאוד ולהתחזק בשמחת מלוא
 ובשמחת יהודי :
 בש ובפרט בשבתות וימים טובים :
 ל להזהר מחניגה ומהשתדלות טובתו מאנשים
 בנין ובחמין :
 לא שלא להאמין א"ע אפילו במדה שגראת
 לו שהיא קבוי' לו וכבר מורגל בה אפי'
 הכי לא יאמין א"ע בזה :
 לב להזהר מהפרסום כי אין הנדבה שורה
 אלא בדבר הסמוי מן העין :
 לג בכל הבא עליו או על אוהביו ונאמניו
 יזהר שלא יעלה חלילה בדעתו שום הרהור
 ח"ו על מדותיו של השי"ת ולא יחקור
 טעם טרם חקיקת לבנו באמונה פשוטה .
 כי הכל במשפט אמת ומקור הרחמים .
 רק שבאו נסתרים :
 לד כאשר יבוא עליו טובה בגופני או ברוחני .
 ואיזה הארה גדולה ישפיל דעהו נגד חסד
 חסד מהשי"ת . ויזהר מאוד מנבחות הלב
 ומטפות עלמו ח"ו :
 לה וכן ח"ו כשנפל ממדרגתו יתחזק באמונה
 שלמה ובמלאכתו ופבודתו ויבקש רחמים
 ויבטח בה' סבוב ומקור הרחמים שיצוריה
 לשוב לחקומו :
 לו המרירות הלב . והפענוג הנפלא . הם
 הרין רשין דלא מתפרשין . ואשרי מי
 שהולך עם בחינת ר"א שוב יום אחד
 לפני מיחסך :
 לו וכן יתנהג באחלצ דבקומו בחו"ת ומע"ט :
 לחזר

א שלא לדבר שום דיבור של חול קודם
 התפלה :
 ב למעט בדבור כל היום :
 ג לעיין בעת הדבור מאבק לה"ר :
 ד וכן בעת הכתיבה :
 ה להזהר בעת הדבור מאוד מהתפלות
 ואפילו מחנוטה :
 ו להתחיל בכל יום מיראת העונש :
 ז וכן בכל התעוררות חדש :
 ח להתחזק בכל יום ובכל שעה :
 ט לעיין בכל המדות וביזות בהכנעה ובנקוי
 ההתפעלות מן בני אדם :
 י שלא לזרוק ברכה מפיו שלא בכונה
 וביזות בעת הזכרת השם ית"ש :
 יא להתחזק בכל רגע באמונה שלמה ופשוטה :
 יב להיות הלנג לכת בכל האפשר :
 יג לבדוק במעשיו ובדבורו בשעתו ואחריו :
 יד לחוש מאוד על כבוד הבריות ולשמור
 מיראת נותן חיותו באר"ח :
 טו שיהיה דבריו מעט סכמות ורב האיכות :
 טז לשפוך לב כמים הן על עיני השוכה והן
 על מדותיו לא טובים :
 יז לשמור את עלמו מכעם ומקפדנות :
 יח לפשפש מאוד במדת האמת :
 יט לבקש עזר מהשי"ת ברוחני וגופני :
 כ לראות שיהיה בו מלוא אמת לאמתו
 שויתא שויתא שיטתיה :
 כא לבקש אהבה וזכות על כל אחד ואחד
 מישראל :
 כב לשמור מלהתבדד בקלון חברו :
 כג לראות כל יום על גלות השכינה ולער
 כני' וכבוד הסודה שנטל :
 כד להשתוקק מתי יזכה לעשות נחת רוח
 להשם יתברך :

דנהגות יקרוד

- לח להחור מחמו"ל מוטב שאקרא שוטה כו' ואל אהי' רשע שעה אחת לפני המקום: למ להיות מעביר על מדותיו והוא מיקון לתשובה מאוד: ס לראות תמיד איך למטע הנאותיו בעוה"ז: פא יחשוש תמיד שלא יהיה מלוטיו ברוס בעבירה ח"ו: פב כל מלוטיו יראה שיהי' מלבו בשורשו כמו שהוא לפי מישוט דעתו ושרכו. ולכה"פ יאמין ויקבל ברעתו אל ענין הנ"ל: פג כל מה שיכול לשער שיהי' עניניו בסגנון דקדוק השו"ש יתנהג ע"ז כל התאמתו. אס שרואה ברור כי אין ברירה אחרת פ"פ התורה והעבודה אמיתית כמחז"ל החולה והרעבתן מותר לאכול קודם ה'. מוטב שיעבור זמן ה' וכו' וכהא"ג. ובכ"ז ילטער את עלמו מזה. וגם יחוש לאחרים שילמדו ג"כ ולהס הוא על דרך קלות ח"ו: פד יתיירא תמיד ממחז"ל כל ה' שבידו למחות וכו'. וכן לסיפור כשם שמורה לומר וכו' ומוטב שיהיה שוגגין וכו'. ודכ"ז לריך משקל גדול: פה יזהר תמיד שלא יעשה שום מעשה עד שיסיר קודם מלבו כל הנאותיו כפי אפשרות דעתו ויכלתו. ואח"ז יכול להתחזק עם מחז"ל לעולם יעסוק אדם בהו"מ
- זא ואפי' כו' שמתוך שלא וכו': זב יבקש רחמים וישפוך נפשו בהתנווים לפני השי"ת שיצורכו ויליחמו בעבודת השי"ת. ויכלל משגי בחינות יאה"ר הגלה והנעלם וכן על אהביו בחור ככ"ז: זג להיות שמח בחלקו וליחן הודיה ובחן להשי"ת על המטע דמטע אפילו בשם נפילת המוחין: זח להיות נזהר שלא יהיה מאוחן ששליהם נאמר וישפילו לשלות. כי אם כפי כוח ומוחו לפי העת ולפי רצון השי"ת: זט להסיר הקגאה והתחרות מלבו על כל אדם ארובה לראות שיהיה שמח בגדלות ומעלת חבירו כמאה"כ וראך ושמת בלבו. והוא מהחמורות: חג להתבונן לפרקים בשם הזדככות המוחין וישג שאין להשיג. והוא יראה שילאה: נא להיות זסיר שמור ונשמר בענין ברי"ק בכל היותר ובתיקוניו כי הוא פתח ויסוד כל העבודה וכל שטרי קדושה בו נפתחים: נב תמים תהיה עם ה' א'. הוא כלל גדול ויסוד האמונה, וכמאמר דהמע"ה ואני בער ולא אדע בהמות היית עמך, וכל המחמס א"ע עם השי"ת גם השי"ת הולך עמו בחמימות, ובוה הולכים ועולים על כל הנכסיונות ועומד ככולן בצוהש"י:

עוד זאת מכיה"ק

- א בינו לבין המקום, היא העבודה הפשוט וכיבוד נאמן בכל דרכיו וכל עניניו וכמאה"כ כשיני עבדים אל יד ארזיהם וכו' ולהתבנות א"ע על כבודו של מקום ולקבל תמיד פמ"ש במס"נ:
- ב בינו לבין חבירו. היא אהבת ישראל מלב ונפש. ולדון לכ"ז בכל האפשרות:
- ג ביט לבין עלמו. היא השפלות והטנוט וכלולה בשמחה:
- ד כללות כולם. היא האמונה והתשובה. התפלה והבקשה. וההתחזקות ובטחון:
- ה העלה נאמנה. התורה והתפלה לשמה. התקשרות לריקים וחברים. ומשגיו סובבים ולדקה מרובים מתבמתו:

בגדר

הנהגות יקרות

הגדר הכולל שמירת פיו ועיניו ואזניו. ושבירותה. והגדלת השמחה עם רוב
 ולהשגיח על מחו"ל עקב תשמישין. ולכרות
 מן העברה אפי' במחשבה כבורח מן החץ:
 לפתיחת הלב. המעטה האות. שפילתה
 ושבירותה. והגדלת השמחה עם רוב
 התשווקה והתעוררת אהבה. הן הם אהבת
 השי"ת אהבת התורה ואהבת ישראל
 הנקיות והטהרה. והריתו ביראת ה' :

אשרי מי שעמלו בחורה וטושה נחת רוח ליוצרו כפי יכלתו ודעתו :
 אשרי מי שלבו דואג בקרבנו והוא מהרהר בתשובה המיד :
 אשרי מאן דמארי סייטיה ומחויקו בידיו וזאת יכול להבין האיש הלבבב :
 אשרי האיש אשר מעורר יראת ה' המיד הן יראת פוגש והן יראת ה' :
 אשרי השוקד על דלתי החורה ש"ס ופוסקים. וגם לופה מטט לחכמת האמת :
 אשרי הזוכה שיתקדש ש"ש על ידו ושומר א"ע מן חה"ש בכל היותר :
 אשרי ההולך ומוסיף המיד בעבודת וביראת השם יחברך :
 אשרי העומדים בנסיונות :
 אשרי העובדים את השי"ת בכל לבבם וגפשמם ואינם מחויקים טיבותא לגפשמם :
 אשרי המשלימים ימיהם ושנותם בחו"ע וגפטרם מהוך תשובה ורעה ללולה ,
 אחר כל העלות אין עלה כהמבקש ומתהגן לפני השי"ת ובטוח ושוען עליו ועל
 חסדיו ועל גודל אהבתו לעמו ב"י. ומתקרב אל חסדיו ויריאתו, מתפחד
 וחוזר ומתחוק ומוקט יתדותיו בספרי קדושים וחובב ומחבב ברוב עוז קדושה
 ועבודה בכל יום ובפרט בימים הקדושים בשבתות וימים טובים :

תם ונשלם שבת לאר בורא עולם. בריך רחמנא דסייען עד כען

השבתות לס' יסוד העבודה

שייך לרף יא ע"ד קודם אות ה'

ע"ז בניהנס. ע"כ חשיב זאת עליהם לחטא. וא"כ לפי זה גם בישראל אם עושה להתייב ולהתכבד ג"כ חטא הוא לו דהא לקמן (דף עה) דרש ר"י דבר זה על בני ישראל דפתח ע"כ יאמרו המושלים אלו הלדקיים המושלים בלרם וכו' בעלי צמות אלו גבי הרוח דאמר מר כל אדם שיש בו גסות הרוח נופל בניהנס, ופרש"י דהכי אמר בע"ז (דף יח) אמר ר"ל כל המתייב נופל בניהנס דכתיב זד יהיר וכו'. וא"כ מהו חילוק בין ישראל לעובדי גלולים. אלא שישראל הוא אינו עושה כ"א לשמים או בשביל שהש"ת ישלם לו שכר ואין לו מזה גסות שאינו מתכוין להתכבד. אבל מי שכוונתו הוא רק בשביל שיתכבד חטא הוא לו. וגם לא שייך אללו חילוק הגמרא דלפיל דישראל לבו לשמים דא"ז שייך כ"א בדבר שא"כ מבירה קשה דגאוה. אבל בזה שנופל ע"י לניהנס אינו שייך. ועוד דע"כ לא שייך דישראל לבו לשמים כ"א כשישראל מתכוין או לשמים אלא שמקוה שכר עבו"ז. אבל זה שאינו מתכוין לשמים כלל כ"א בשביל כבוד עלמו הא"ך שייך לומר שאני ישראל וש"מ דאין לו עוה"ב עבו"ז! כלום :

ויש להביא ראיה מכא דאיתא בב"ב (דף י.) אמר ריב"ז לתלמידיו מאי דכתיב לדקה תרומם גוי וחסד לאומים חטאת. נענה ר"א ואמר תרומם גוי אלו ישראל דכתיב ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. וחסד לאומים וכו'. כל לדקה וחסד שאומות עושין חטא הוא לכן שאין עושין אלא להתגדל בהן דכתיב די להוי מללי לחיי מלכא ובנוהי ופריך דעביד הכי לאו לדקה גמורה היא, והכתיב הנותן סלע לזרקה בשביל שיחי בני הר"ז לדיק גמור ל"ק כאן בישראל כאן בעובדי גלולים, וע' פרש"י שם ישראל דעתן לשמים בין יחי' בין לא יחי' אינו מהרבה אחר מדה הדין, אבל אור"ה אינס עושין אלא ע"מ כן ובאם לאו מתחרט, נענה ר"ג ואמר לדקה תרומם גוי אלו ישראל וחסד וכו' שאור"ה עושין חטא הוא להם שאינם עושין אלא להתייב וכל המתייב נופל בניהנס שנאמר זד יהיר לך שמו עושה בעצרת זדון, ואין עברה אלא גיהנס שנאמר יום עברה היום ההוא. והחילוק שבין ר"ג לר"א שר"א אומר להתגדל היינו באריות שנים כהא דמייירי בקרא דעיייתו. וכן פירש המהרש"א בח"א, ור"ג אמר מפני שהם עושים להתייב ולהתכבד בו והיינו משום דנופלים

לרף צד ע"ב שורה כ"ב אחר היבית האומה צ"ל

כולם, כי ישראל הם העיקר והם רק טפל ושומר לפני, וכן הוא רגון השי"ת בזה כדי שיסיה התכלית שהוא האדם כולם כאיש אחד. וכי הוא זה מפני שאין מלך בלא פס ולריך ע"כ הריבוי בעולם, ואי אפשר כ"א שיבו כולם בדעה אחת כי כמו שהשי"ת אחד כן לריך שיסיה העם שלו כולם כאחד ומפני שכל האומות לא ראו לקבל את החורה שהיא תכלית לעם עבדי ה'. ע"כ נפסלו כל האומות ולא נשאר אלו כ"א כו' :

ובל

האומה ואין השלמת האומה ישראלית כ"א ע"י השלמת כל הע' אומות ורק שהם ע"ד החטים בעורם נמלא בהם מוז וסובין וקש ע"ד שומר ושומר דשומר לפרי אולם העיקר בהם הם הפרי שהם החטים המצוררים שהם אומה ישראלית וכעת נעשים הקליפות ושומרי הפרי כאלו הם זרים ושונאים את הפרי ישראל מפני ממסלת הרע והקליפות בעולם, אבל לעתיד אז אהפוך אל העמים שפה ברורה, יודוך עמים אלהים יודוך עמיט

השמחות

דף ק ע"ב בסיום שורה י"א ז"ל

ובר זאת הוא הכל אלל ישראל אלל לאוה"ע
אפילו מחשבה שלהם במה שחושבים
בדבר עבירה השייכת אללם נחשב עליהם
מיד לעבירה והיינו מפני שגם נשמח הם
מהרע שבבריאה, והרו"ג שלהם מכש"כ שהם
מחלק הרע שבלידה ועשיה, ואפילו כח עליון

שם ע"ד בסיום שורה ג' ז"ל

העלים המקיפים אותה כן ב"י הדכקים בחורה
הנמשלה לאש והם ראשית ע"ד סוף מעשה
במחשבה תמלה. וכמוח"ל חיי כלים והם
אינם כלים וכמו שהעיד בלעם בנבואותיו
בפ' בלק דרך כוכב מעקב וכו' וקרקר כל
בני שת והיה ירשה שפיר אויביו וישראל עושה
חיל וצפ' וזאת הברכה אשרך ישראל מי
כמוך עם נושע בה' וכו' וזאת על בנותיו
תדריך :

וכח הדעת דחמדים ונשמח ושורשם
וחכליתם אשר הם בעלם עלמותם
מגינים עליהם ומזיחם לתשובה וסוף דבר
שפי"ז יחזרו ויתעלו בתשובה ולו יפלו כל
אחיות החילונים ויבשרו מן הארץ, כמאה"כ
ואת רוח הטומאה לעביר מן הארץ, וגמלא
שתכלית ישראל היא גנוזה בתכלית התשובה,
ואשר אי אפשר שיהיה דבר זה נמנע מישראל
כי הם חלק ה' ונחלתו והעלם יתרומום והמקרה
ישודר, וכמו האש שהיא מכלה בכהה כל

בסכתבי קודש דף יב ע"ד ס"ו קודם היבת וחנה בימי ז"ל

מהנ"ל. והעיקר היא בנתי' מלכות רחל
שהיתה פנים אל פנים ז"א ורק שכתרו למעלה
מכתרה והיתה פאל"פ בין בשבת ובין בחול,
ונתוסף עוד מעלה אשר בינה הנחשטת
בז"א עי"ז היתה החוספת אור אליה. ונתוסף
עי"ז נה"י חדשים ואור בינה עד הוד החדש
נחפשו, וממילא עי"ז נתוסף אור גדול בבריאה
אשר שם בינה מלבשת אורה במלי' דאילות
ונפשי' שם בחי' ראש והגיע עי"ז אור גדול
ושורש נשמח ב"י. והנה אחר שב"י חטאו
אבדו כמה מעלות שחזרה מלכות רחל לאחור
ז"א בימי החול והיתה קומתה רק עד החזה
דז"א. ואמנם ב' ראשונות דז"א האיכו עליה
עדיין, ואך הארת הבינה הגדולה שבתוך ז"א
ואשר עי"ז נתוספו נה"י. ובינה עד הוד
שנית נחפשה זאת נאבדה, וממילא הגיע
החסרון הזה ביותר בעולם הבריאה וביצירה
לעשיה

והנה דוד היה נשמח מיסוד מלכות והמלי'
יש בה ב' בחינות א' נקי' בחי' לאה
והב' בחינת רחל. ודוד היה כל עבודתו לתקן את
בחי' המלכות. ובתחלה ראה לתקן את בחי'
רחל והיא בחינתה ז' מדות שזאת קומתה
היתה אז עד ת"ת. וכן חזרתה פכ"פ שהם
ז' ב"ס"ה, ואח"כ לתקן את לאה כי בא מיהודה
בן לאה והיא עמידתה נגד דעת ח"ג וחיי
ת"ת אחור ופנים והר"ז ב"כ ז' וזהו סוד ז'
שנים בתכרון שזאת בחי' רחל ואח"כ תיקן
גם בלאה שהיא בחי' ירושלים ועד שב"י
שלמה שנבנה ביהמ"ק אחר כל עבודת דוד
בתורה ומלות ומלחמת ב"י והיתה כוונתו להקים
ולכריס את המלכות ולהרחיק ממנה סביבות
ויניקת הקליפות, עי"ז זכה שלמה ועם ביהמ"ק
דלו קיימא סיבא בשלמותא ותיקן בין בחי'
לאה ובין בחי' רחל. באופן היותר נעלה

השמועות מכתבי קדש

ועשה, וע"ז נגרס חורבן ב"ר ונגלו ב"י
 בצבל ע' שנה. והנה דוד היה משחל לחקן
 את בתי המלכות היורדת ומתפשטת בצריחה.
 ועיקר עת יירדתה בצריחה הוא בחלות לילה
 שאז צימי דוד שרחל עד החזה ורגליה שוין
 עם רגלי ז"א. ובאותו עת לאה מתפשטת
 ודוחקת עד שירדת בתי של מלכות רחל
 לצריחה, ואז העת אשר הקב"ה משתעשע
 עם נשמת הדיקים. ולכן דוד אשר נשמתו
 ממנה היה קם בכל חלות לילה והיה אומר
 שירות ותשבחות בכדי להעלות מ"ל למל' ועי' ז' הי'
 מרחיק את החילונים ממנה ובבקר היתה עולית
 למעלה בחלילות והיה נעשה היווג פא"פ בעת
 התפלה, כמ"כ ערב ובקר ולהרים וכו'.
 ולהגיש הדברים ולהסבירם בקלת מן הקלת,
 דהנה אדם ישר אשר נשמתו בשורשו העליון
 הנקי בתי חיה רשום וחלוב בכלים דאלילות,
 וכן נשמתו בכלים דצריחה ורוחו ביצירה וגפשו
 בעשיה הרי צידו לעורר במשעו ובמחשבתו
 החוזרות ממוחו ולבו לב עמוק להשורר כן
 למעלה ולמעלה ואפילו בחלילות, וכמאה"כ
 ה' לך על יד יומיק. ומפני שציקר הנהגת
 אדם והב' עולמות ב"ע הוא ע"י המלכות
 א"כ אם ב"י עושין רצון המקום נחמלא מדה
 המלכות וגם עולית למעלה וממקת מן רוב
 דיניה ע"י ז"א. והענין בזה שז"א הוא בתי
 הופעת אור והשפעתו הנמשך מן הש"ס בגבול
 ולמטה אשר הוא ממקור שא"כ לנזות וגבול
 וזה גבול מבלי גבול. והכוונה בכל המדות הם
 מושגים בהא"ס ורק שא"א יהיה להמקבל
 שיקבל אחר שמצריחה ולמטה בכללם נקראו
 עלמא דפרודא, ע"כ הוריד נח אור השפעתו
 בהתלבשות הלימוס. והנה כמו כן האליל נח
 אור ובהתלבשות הלימוס שהיסוד שלו הוא
 מלך מדה המל', ואין מלך בלא עם. ע"כ עיקרה
 כפי נח המקבל וכיון שהוא מלך המקבל ומוכנת
 להשפיע בעולמות שלמטה שהם עלמא דפרודא.
 וגם יורד בתי ממנה בראש עולם הצריחה ושם
 נהגלה ממנה הנשמות ב"י, וכמח"ל הנשמות
 מלכות מסת כסא הכבוד, ע"כ התגדלות
 במל' וקנייתם ירדתם ועליותה. הודוונה

ופרודה עם ז"א, הכל הם חלום צידי אדם
 הישראלי, ולזה ראו האבות עיקר מנחם
 לחקן את המל', והחיקון שלה בסיות אדם
 ממליך על עלמו חמיר את מלכות הקב"ה
 ומשרים א"ע האמונה חוקה באחדות הש"ס
 שהוא ואין בלתי ומושל ומנהיג את כל העולמות
 לבדו וכל השרים והטבעים הם על ידו וצידו,
 וע"י השגחתו הנשאלה ומלא כל העולמות בכלל
 ובפרט, ב' שאינו עובר על ליווי הש"ס מפני
 אדמותו. ג' שטוסק בעצמות המלות מעציות
 מפני שענין מל' שייך בעיני הנהגת עשיית
 העם והמלכות נחפש ע"י דבור מהמלך, וגם
 היא מדה אחרונה שבאדם על כן שייך
 עבודת הדיבור למלכות, וזאת הוא בתי ד'
 עבודה ה' ע"י הדבור, בתי ה' ללמוד את
 העם ולקרב את הכריות אשר ע"י יכנסו
 בקבלת מלכות שמים. והר"י דוגמת המלכות
 ציור ונכלל בה גם ענין מלך ונשיא ישר
 שהיה בב"י שהוא ע"ד התורה מושל בעם
 לעבודת ה' ושומרם מעבירה וכובש מלחמתם
 ורואה שיהיה להם פרנסה. והנה המדה זאת
 היא משפעת בני חיי ומוזני וכל עניני העולמות
 שתחתיה. והנה הש"ס יסד ארץ וכו' ע"כ
 המליא בו שני הנהגות אחת כפי הטבע שולט
 חסד יבנה השייך זאת לכל ואפילו לחילונים
 ולאזה"ע, והגם שהעולם אינם כדאי הוא
 ארץ אפים ובהנחינה הזאת הנמוכה בפרט
 כשיש חוטימים גדולים בעולם ובכ"ז היא משפעת
 קיומי הנבראים והולכת השפע משנה לשמים
 ומתם למזלות וטבעיות, בכ"ז נקרא ג"כ בתי
 גלות כיון שציקר עניני מלכות אינם נעשים
 בעולם ורק בהמדה זאת היא כמוכרתת בואת
 והש"ס שמתו להשפיע טוב לעולם ע"י השרים
 שהם בתי שדס או מלך לשדה נעבר והמדה זאת
 היא דלה. שא"כ בענינה שרויית להשפיע
 גדולתו וממשלתו של השם יתברך. אבל אין
 אדם בארץ לעבוד את האדמה שהוא בחינת
 מלכות אשר הוא מכות בתי עפר. המקבלת
 מן ז"א שהוא בתי מים אש ואור השופעים
 בה. והנמשל אהבם ויראת והתפארת ה' אין
 מי שיצוד בהם לה' אשר ע"כ יהיה ממנו
 התשוררות

השמטות למכתבי קדש

ממלכות כל הבחי' אלו ונעשית דל שלא נשאר
 בה כ"א הנהגה ראשונה שהיא מלך המסדים
 החינוכים שהוא בחי' מאריך אף שהוא גם כן
 לאוה"ע והעולם ניזון ע"י מט"ע והעצמית
 אשר חלק ה' לכל העמים ובני ישראל אשר הם
 תחת המלכות בעלמה ותחת הנהגה הב' דוקא
 שזאת היא מבחינת הפנימיות של מלכות
 המלאה עם מדת רוחניות מאופעת אור ז"א
 שגורמים אינם כי אם על ידי בני ישראל .
 ולזה אחר שנאבד כחם חס ושלוש הרי זה
 שהמלכות היא בגלות תחת עבד כי ימלוך כי
 השרים גורמים , ובאותו מדה שבני ישראל
 פגמו והחסירו ממנה את הנהגה פנימיות
 ושם המלכות עניני השפעתה על ידי בחינה
 חילונית השייכת לאותו השר ע"כ בני ישראל
 הם תח"י השר והמל' נותנת להשר בשביל
 שניע תמלית ממנו לבני ישראל והדברים
 ארוכים :

השעוררות לז"א, כי כן יש לנשמות גבוהות
 אחיזה לשורש דשורש נשמתם גם בבחינת כלי
 ז"א. וגם במדת אבא ואימא שהם חכמה
 ובינה וגם בדעת ואלו הנשמות יכולים להמשיך
 אור הנ' ראשונות הנ"ל שהם מכינים מוחים
 בז"א, ועי"ז מדת ז"א נגדלים וכיון שזהו ע"י
 הנשמות שציקרם מהאדמה הנ"ל אשר לוקחו
 ממנה גורמים הם שכן נחמשיך גם למלכות
 והיא נגדלת ג"כ בחלה המדות . וממילא עי"ז
 גודוונים ונחמקיס דיני המלכות והז"א משפיע
 במלכות גם כן מחלה המדות ואז המלכות
 משפיעה אלו המדות ברוחניות ונשמות. ואז
 נעשה ענין הנהגה הב' שהיא למעלה מהשרים
 והעצמי ובזאת הנהגה הב' מיוחדים בני ישראל
 דוקא שהם נק' חלק ה' שאינם מלך עלמותם
 תחת השרים וכו' ובנ"ל לוקחים השפע בחילה
 ומהם מקבלים השרים שהם כולם תחת מט"ע
 והר"י שהמלכות היא בגאולה ובגדולה הנ"ל .
 אכן כשאינם עושים רצון המקום ממילא נחסר

לדף גא ב' בהתחלה סימן ג"א צ"ל

והנה שופרי' דיעקב מעין שופרי' ראש .
 כי עיקר תיקונו ה"י ע"י יעקב כידוע . ולזה
 דיוקנו של יעקב תקוקה בכסא הכבוד . ע"ד
 מאה"כ אשרי אנוש יעשה זאת וכו' אי"ש זה
 אר"י גשר שור . יעשה זאת שהם תקנו חטאו
 של אדם הראשון . וכן אדם זה יעקב החזיק
 בה מאוד שומר שבת מחללו כדאיתא ויחן את
 פני העיר . כי אדם הראשון במה שאכל מעץ
 הדעת עירב טו"ר בכל העולמות ובנשמות .
 וענין אכילה נקרא ט"ה . וכי היה בו גם
 שחי' שחיטת ענבים גימטריא עקב, הענין יש
 לפרש דמקודם ה' הטוב בשלימותו אשר כל
 העולמות הם בדמות קומה שלימה . העולם
 גימטריא קומה וקומת הקליפה היתה מקבלת
 מן סוף הקדושה אחר כמה כדלים , והיתה
 הקדושה כיון עב על השמרים . וגמלא דהרע
 ה' יונק מהעקב שבעקב בסוף . והנה כל
 בחינה מאירה בבחי' אשר תחת"י עם בחי'
 עקב הנקרא נלח והוד , כגון סוף הרע
 דק

הנה זה ערכתי מכתב נועם במלי ריזוי .
 אכן נחתי אותו לאחר אשר ישתקו
 וגללו עמו בנכסו . אחכה שישיבני בחלה
 השנועות וארין אותו לכת"ר . עתה נתעלסה
 באהבים בלא מה' ילא הדבר מאמר הכתוב
 אחישה מפלט לי מרוח סועה חסער . כ"ל
 דהנה כתיב ויקרא שם המקום בית אל ואולם
 לזו וכו' . המקרא זה אומר דרשוני, הנה יעקב
 קנה את הכזורה מעשו עם לחם ועדשים .
 ונקוויא הנה ידוע דאין קנה רוחני שאין בו
 ממש בגופני והכזורה הוא קנין עלם בנפש
 ופטר רחם אף ישלש בזה במכירה והקניה .
ל דהנה איתא במדרש לבית יעקב אשר
 פרה את אברהם כי לא נילל מן אור
 כשדים אלא בזכות דיעקב . אברהם נקרא ישראל
 ולחם נקרא ישראל . הענין יש לפרש . כי ד'
 שות שבמרכבה אר"י שור גשר אדם , ובכולם
 יש פני אדם , אר"י זה חסד אברהם . שור
 ימק , גשר יעקב . אדם זה אד"ס דו"ד משי"ח .

השמות מכתבי קדש

הקדושה ורנונו הראשון נחפז מחו"ב מרעיון
 לרשימה וחקיקה עד שמעלה צחינת הקו"ר
 ועדיין אינו מודגש, וכשירדה ללבו אז הומה
 לכו בקול ואלה יורדו להצטן משם תפסל
 להוליא לפועל הדיבור. ונמלא שהשם יתברך
 נטע ישר האותיות כסדר ונתן בהם כח
 האותיות לאחור אשר ארם המימד אכילתו
 ועיני הנשמים שהם נו"ה לעבודת השי"ת.
 עי"ז מטפס ועולה באותיות חסר"ק עד שבא
 לאלף. ועי"ז טובה ואשובה אליכם שיורד לו
 שנית החו"ב כסדר ביתר שאת ועזו מאור
 הנעלה האיטו מושג והענג העליון, ועד"ז
 יפורש מחו"ל רי"א. אינו וה"ו ה"ג, כי שם
 ע"ב הוא ישר והפך וישר, וראשיתו וה"ו
 ואמשיתו אנ"י וראשית שליש האחרון וה"ו
 לרמז שבעד' ימשך מחסד השי"ת כסדר למוחין
 דקטנות שהמוחין מתפרנסין בתענוג מן
 בחי' וה"ו נסתר ומחליטו אחרון מורה על
 התעוררות ארם מלמטה למעלה כחורש וזורע
 ומעלה מלמטה למעלה עד שיתוסף צחינת
 אריך הנקרא וה"ו שהוא הוא אריך ועתיקא
 כמחול"ל ביום ההוא דא עתיקא. והנה ארם
 הראשון שאל מטען הדעת אשר היה סוף
 הקדושה ומחילת הקליפה א"כ המשיך גילוינות
 רעות וקלקל צנו"ה בכל העולמות עד שבחי'
 יחידה המחירה בעונג ואמונה ואיטו מושג
 אשפה רגלי' ומשכו ארובות בשמים והיטה
 כ"ז על ידי הנחש היונק מגו"ה אשר עמידתו
 ברע הוא. ולזה נקצן רגליו שהם ט"ה וגרם
 לארם וחוש עלבון אשר בעת יתעוררו עם
 עבדות נו"ה בא להם מרירות הרבה והמרות
 אשר הם בסוף הקדושה. והדם העבור. והנה
 האבות באו להקן ואברהם התחיל להקן
 המוחין דקטנות על ידי המשכת אור אמונה
 ומסד השם יתברך למטה, וכ"ז ה' כלול מ'
 ג"כ כלל יחק וישקב, והעיקר כאשר השיג
 לבחינת עתיקא כדכתיב וישחק משם וכי'
 והענין כאשר בא בעבודתו לבחינת ישקב שהוא
 ישר השיג אור שאיטו מושג בחי' יחידה שהוא
 מס"ג להשם יתברך עי"ז נעתק מבחי' לבחי'
 גבוה ממנה עד ואברהם וקן בא בימים הר"ל.

הקדושה ורנונו מושג ע"ד אינו מושג מאיר בהשכל
 תו"ב ארם והדעת בעקבתם. וסוף השכל
 הוה מאיר בבחי' שכלב המורגשת וסוף
 המורגש מאיר בכח כטבע שבכבוד ובהכליות
 והמרות אשר על ידיהן יולא הדבר לפועל :
ודנה מאה"כ אשר ברא אלהים לפסות.
 ר"ל כמו שזרע בעפר דומם ולומח
 ובא לתוך החי' והחי' נעמלה אל המדבר.
 והענין כי מאמר הכתוב האותיות לאחור
 ידעוני ומי כמוני יגדיה ר"ל ע"י משל הרוחני
 הדק הוא אותיות הקדמות באלף בית. ואחר
 כך נשאל על סוף אותיות מנלפ"ך המורי'
 כל סדר המדרגות נפש רוח נשמה חי' יחידה
 היא בחי' כתר אשר היא כללות כל התחונני'
 ממנה נובעים ואל"י יסובו, ונקרא ביונת
 אלם היולי העליונה אשר הוא כשורש כל
 השרשים והוא הדומם העליונה, וממנה נלמח
 עה"ת חו"ב עד לתדות מגיש חיים. ולבחי'
 מלכות דיבור, וכן הדברים להיפך כאופן
 בחור האופן אשר נפש דומם, רוח לומח, נשמה
 חי' חי' מדבר, יחידה מקור כל הנ"ל. והנה
 השם יתברך האליל וברא כסדר האלילות הוא
 מדבר, ואחר כך חי בריאה, לומח יצירה,
 דומם עשי'. וכאשר רנונו שהארם ישארל
 לשמות ברורי גילוינות קדושות ולהעלותו
 לקדושה בכדי שיחוסף על ידי אור באתפרוחא
 דלתחא. היפך לארם שהתהפך כחומר מתם
 בחמילה הדומם מתעורר בו כח היחידה אשר
 מתאללת כחה עד סוף היולים עד היולי
 כפחות הנשמי. ועל ידי זה עולה ללומח שהם
 חו"ב וכו' עד שמגיעים לארם מלכות. וכן
 לארם האוכל חמילה לכבוד שהוא כנפש דומם
 ראשית הנוף רביעית דם. וסוף כנפש יעלה ללב
 לומח רוח ולראשיתו וכוף המוח שהוא חי' ולראשי'
 המוח שהוא הדעת ארם המדבר וכאשר הארם
 אוכל מאכלו בקדושי' נכדברים בבחי' נו"ה שהם
 סוף הנפש שבנוף ועולה לתוספות ט"ה שברוח
 ונשמה וכו' עד שנתוסף בו כח גילוי אור
 מבחינת ט"ה שניחידה שהיא הבהקת אור
 אמונה ועונג המאיר יורד וככל סודדה יומר
 כפוסף יומר כח הקדושה למשל מתשבת

השמות למכתבי קדש

וזהו אברהם גילל בזכות יעקב וסימן לדבר
 אברהם יעקב (עם שני סיבות וכוללים) *גימטרי
 נפש. אברהם ילחק יעקב (*גימטריא נפש רוח
 ישראל גימטריא עולם גשמה. והנה על ידי
 כללות אברהם חסד בגבורה אשר זכה
 ובתוספת ה' הרמז אל השפלות וביטול פלמיוס
 שהוא בחי' און. פי"ז נכללים החסדים בגבורות,
 וק' ילחק על ידי מקיפה שבתל פלמו במס"ג
 ושפלות נכלל בגבורות בחסדים נעשה המשכת.
 יעקב בפ"ז אשר פי"ז יחוקן ה"ט"ס בסודם
 המוחין ושפע ישר השני מן פקבי פתיקא
 קדישא גי"ה אור האינו מושג והפונג העליון
 שזכו בחינת שבת בספודתא חנינא עלי' כתיב
 אז סתעג על ה', וזהו ויחן פני העיר וכו'
 שיעקב בירר הטוב הגמור נגדו היה עשו
 נחש כהמתרגם נחשירקן. והנה נשמחו כבר
 נולדה פ"ד פטר רחם בעולמות שלמפלה.
 אכן בפשיה ובפ"ז קדמו הקליפה ואפ"ס
 וידו אוחזת בעקב דקדושה אשר בראש עי'
 כך איתא בעשר הפסוקים:

(°) המספ סוף מוסר (°) זיל ויעקב א' יעקב פלא ו'

ת ם ו נ ש ל ם

תקוני המצוות מיסוד העבודה חיב

תקן	מצוה	שורה	יסוד	דף
י"ג	י"ג	ה	א	ב
שהוא	שהיא	ב	ב	
עומדת מחיקו של וכו' ועובלם	עובלת מחיקו של וכו'	ג	ג	
חוזרת	חוזרת	ד		
השבת	הבת	ה		
פירוד	כפירוד	ו		
חשיבותם	חשובתם	ז	כ	
קדמם	קדמו	ח		
בחינת	בחי	ט	האחרונה	
תגולה	תגלה	י	ג	
בה"	שהיא	יא	ד	
השפלתו	השפלתו	יב	ב	ד
הוא	היא	יג	האחרונה	
זה זרעו	זהרעו	יד	א	ה
והטיקו	דהטיקו	טו	ב	יב
שנחה	שנבר	טז	ב	יב
ועדיין התרעם	ועד והתעפס	יז	א	ו
הספ"א	הספ"ח	יח	א	א
ידו	ידו	יט	א	ו
התערותא	התערותא	כ	ג	ז
היה	הה	כא	א	ח
נשאר	נש	כב		
במלואת	במולאת	כג	ג	
של	שנ	כד	ב	ט
החקיקה	החקיקה	כה		
היא	הוא	כו	יא	מלמטה
והזכירו	והזכיר	כז	ג	ד
אברתם	אובדתם	כח		
ונילוים	ונילו"י	כט	א	י
לבחנת	לשנות	ל	ב	ב
פ"ו	פוד	לא	א	ב
נסינות וכו'	נסינות	לב		
שהיא	שהוא	לג	ד	ד
תחלה	לפי	לד	ב	ב
מושרתם	משרתם	לה	ב	ב
חיים	חי	לו	א	א
מחול	מחול	לז	א	א
ומחבי	ומחב	לח	ד	ד
ובירדי	ובירדי	לט	ג	ג

